

NAM HÈ XUYÊN

KẸO NỔ XOÀI SẼ RIÊNG

Y

O

U

Y

I

des by HNC

[PASS] KẸO NỖ XOÀI SẦU RIÊNG – NAM HỀ XUYÊN

Lưu ý:

-Gợi ý chỉ được gửi qua **email** và **page facebook**.

–**KHÔNG TRẢ LỜI** các bình luận hỏi pass, xin gợi ý dưới truyện.

-Vui lòng **không share Pass** ở dưới bình luận hay nơi khác, nếu pass bị truyền ra ngoài, truyện sẽ được **SET PASS KÍN**.

TÊN CŨ: CÂY LỰU NGỌT NHƯ ĐƯỜNG

Do truyện [CÂY LỰU] đã bị reup, nên truyện sẽ được set pass như sau:

1. CHÍNH VĂN (80 chương): Chia làm hai phần:

A. Từ chương 8 đến chương 34

-Pass sẽ được set ở các **CHƯƠNG BẤT KỲ** theo cách **TRẢ LỜI CÂU HỎI**.

-Câu hỏi sẽ **LIÊN QUAN ĐẾN NỘI DUNG, NHÂN VẬT** trong truyện

–**CÂU HỎI CHỈ ĐƯỢC GHI Ở CUỐI CHƯƠNG TRƯỚC**, và sẽ không đăng ở dưới post này (nên khuyến khích mọi người ghi lại câu hỏi hoặc câu trả lời, để nếu có quay lại đọc sẽ dễ hơn).

–Nếu mọi người bí không nhớ câu trả lời có thể **NHẬN GỢI Ý** qua email và facebook.

B. Từ chương 35 đến chương 79

-PASS được set ở các **CHƯƠNG BẤT KỲ** bằng cách **CHƠI QUIZ**.

-Quiz bao gồm 15 câu hỏi **LIÊN QUAN ĐẾN NỘI DUNG TRUYỆN** bao gồm cả nhân vật chính lẫn phụ, trả lời được 12/15 (80% trở lên) sẽ lấy được pass.

-Khi lấy được pass quiz, mọi người có thể đọc được hết từ chương 35-79 mà không phải chơi lại lần nữa.

-Quiz chơi được **NHIỀU LẦN**, nên sẽ **KHÔNG CÓ GỢI Ý** cho pass.

LINK QUIZ:

2. NGOẠI TRUYỆN (11 chương):

-11 chương ngoại truyện sẽ được set pass theo dạng **TRẢ LỜI CÂU HỎI**.
Câu hỏi **CHỈ** được **ĐĂNG DƯỚI POST NÀY**.

-Câu hỏi sẽ **LIÊN QUAN ĐẾN NỘI DUNG, NHÂN VẬT** trong truyện.

-Nếu mọi người bí không nhớ câu trả lời có thể **NHẬN GỢI Ý** qua email và facebook.

 EMAIL: songngu613@gmail.com

 PAGE FACEBOOK:

CÂU HỎI PASS CHƯƠNG NGOẠI TRUYỆN

GỢI Ý: Câu trả lời cho các câu hỏi dưới đây đều từ sau chương 40 trở đi nhé~~

1. PN DU LỊCH TỰ TỨC:

-**CHƯƠNG 80:** Tên công ty bất động sản dưới danh nghĩa của Trì Tiêu? (7 ký tự, không dấu, viết liền, *viết hoa hai chữ cái đầu tiên*)

-**CHƯƠNG 81:** Địa chỉ của Đại viện là gì? (11 ký tự trong đó có 9 chữ cái và 2 số, viết liền, không dấu, viết thường)

Gợi ý: xxaaxxxxxxx (trong đó x là chữ cái còn a là số)

2. PN CUỘC SỐNG ĐẠI HỌC

-**CHƯƠNG 82:** Tên của đàn anh mà Triệu Hải Thành đã từng dẫn dắt đạt được giải nhất cấp quốc gia, sau đó giành được suất vào chuyên ngành Hoá học Vật liệu của trường ĐH Bách Khoa Nguyễn Thành? (13 ký tự, viết liền, không dấu, viết thường)

-**CHƯƠNG 83:** Trang phục lớp của lớp 6 là quần yếm trắng và áo hoodie màu vàng. Sau lưng áo của nam sinh là chữ cool cool guy, còn sau lưng áo của nữ sinh là chữ gì? (8 ký tự, viết liền, không dấu, viết thường, *là tiếng Anh nên mọi người nhớ tắt bộ gõ tiếng Việt đi nhé*)

-**CHƯƠNG 84:** Cảnh Bảo phải chuyển đến thành phố nào để điều trị bệnh? (8 ký tự, viết liền, không dấu, *viết hoa hai chữ cái đầu tiên*)

-**CHƯƠNG 85:** Tên công ty kiến trúc do bố mẹ Mạnh thành lập? (6 ký tự, viết thường, không dấu, viết liền)

-CHƯƠNG 86: Vào sinh nhật 18 tuổi của Trì Nghiên thì Mạnh Hành Du đã tặng gì? (5 ký tự, viết liền, không dấu, viết thường)

-CHƯƠNG 87: Tên bạn học ngồi cạnh Mạnh Hành Du ở lớp trọng điểm KHTN năm lớp 11, 12? (10 ký tự, viết liền, không dấu, viết thường)

-CHƯƠNG 88: Trì Nghiên vào trường ĐH nào? (11 ký tự, viết liền, không dấu, viết thường)

3. PN CUỘC SỐNG SAU KHI KẾT HÔN:

-CHƯƠNG 89: Phòng ký túc xá ở ĐH của Trì Nghiên nằm ở lầu mấy? (hai ký tự, viết bằng chữ, không dấu, viết thường)

-CHƯƠNG 90: Toà nhà và số nhà của nhà Trì Nghiên ở chung cư Lam Quang Thành là gì? (5 chữ số, viết liền).

VD: Trì Nghiên ở toà số 5, số nhà 8888 => pass sẽ là 58888

CHƯƠNG 1

TÊN CŨ: CÂY LỰU NGỌT NHƯ ĐƯỜNG

1% ĐỘ NGỌT- HUÝT SÁO ĐỂ BÀY TỎ TÔN TRỌNG

Đáng vui mừng chính là, rất nhiều năm qua đi, cô vẫn có thể hình dung anh như vậy ——

“Lòng có sơn hải, lấy mộng vì mã, phong hoa chính mậ thiếu niên lang.”

Sáng sớm thứ hai.

Mạnh Hành Du ngủ từ đầu giường đến cuối giường, gối đầu cũng bị đá xuống giường, chăn thì cuộn lại như bánh quai chèo (*), cứ như nếu ôm ‘cái gối bánh quai chèo’ thì ngủ sẽ thơm hơn vậy.

Tối hôm qua có cô bạn cùng phòng ngủ mà vẫn nói mơ, chắc thường ngày bị thầy giám thị canh thi xoay hơi bị thắm, nên trong mộng cũng đều là ABCD, thanh âm của cô bạn lại vừa mỏng vừa cao, nửa đêm nghe thấy không mất hồn mới lạ.

Hơn nữa, cô cũng lạ giường, kết thúc quân huấn nửa tháng, từ căn cứ quay về kí túc xá trường học lại là một chỗ mới, làm cô phải tập làm quen với môi trường mới.

Ngủ đến khi mặt trời chiếu đến mộng, điện thoại lại vang lên vài tiếng, làm Mạnh Hành Du bừng tỉnh lại từ trong mộng, cả mí mắt cũng không mở ra nổi.

Rên hai tiếng, Mạnh Hành Du híp mắt lăn vài vòng trên giường, ngay cả gối đầu và cái gối ôm bánh quai chèo bị cô đã xuống dưới, từ trên cao rơi thẳng xuống, kêu cái rầm.

Mạnh Hành Du híp mắt sờ soạng kiểm điện thoại. Đôi mắt gian nan mà mở một con, Mạnh Hành Du vẫn không thấy tên gì, thanh âm nói chuyện cũng mang vẻ khó chịu, ba chữ mà gần từng chữ một, âm cuối còn kéo thật dài, “Làm, sao, thế——”

Mẹ Mạnh nghe xong, điên tiết lên, giáo huấn một hồi: “Đã là mấy giờ rồi mà còn ngủ, hai đèn đỏ nữa là mẹ tới rồi, nhanh ra cổng trường chờ mẹ.”

“Được được được, lập tức lập tức.” Mạnh Hành Du lộn mình như con cá chép, xoay người xuống giường, khom lưng nhặt gối đầu và gối ôm ném lên giường, dư quang thoáng nhìn qua thời gian trên điện thoại, sừng sốt một chút, hỏi lại: “Không phải mẹ hẹn với chủ nhiệm 10 giờ sao? Bây giờ mới 7:30 thôi.”

Không hỏi còn được, vừa hỏi đã bị mẹ Mạnh bùng phát tính tình: “Mẹ cho con nghỉ tiết buổi sáng để nói về chuyện chuyển lớp, con thì vẫn có thể ở kí túc xá ngủ ngon lành thế sao? Mạnh đại tiểu thư, con không thể học gà trống, rời giường đón ánh mặt trời rồi học thuộc bài sao?”

“....”

Mạnh Hành Du nghĩ thầm, con gà trống kia chỉ gáy vài tiếng đón ánh mặt trời, khi nào còn có thể học bài chứ.

“Nếu mấy môn KHXH trong kì thi đầu vào của con được nhiều thêm vài điểm, hôm nay mẹ cũng không cần dùng quan hệ để con vào lớp thực nghiệm.”

Lời này Mạnh Hành Du nghe xong thì hơi uất ức, đầu óc mới rời giường chưa kịp thanh tỉnh, mồm mép ngứa ngáy liền cãi lại: “Con không cần mẹ đi đâu, con rất vui ở lớp thường đợi.”

“Thành tích không tốt thì tự mình lo liệu nghe còn có lý, con còn có thể nói như vậy, sao không nhích thêm được vài điểm môn văn đi.”

“...Được rồi, mẹ chuyên tâm lái xe đi, gặp rồi nói.”

Nói thêm nữa chắc sẽ cãi nhau mất, Mạnh Hành Du đứng trước cơn giận của mẹ Mạnh đang chuẩn bị khai hoả, kết thúc chuyện cúp điện thoại.

Còn không phải chỉ là điểm thì đầu vào môn văn thấp, điểm tổng không đủ cao vào lớp thực nghiệm thôi sao, mọi người chỉ nhìn thấy môn văn của cô không đạt tiêu chuẩn, sao không nhìn được môn khoa học tự nhiên của cô toàn bộ đều được cao điểm?

Không thể không nói, sống ở trong cái gia đình toàn là học bá tụ tập, có đôi khi thật vất vả quá mà, cô vì kếp thấp bình quân chỉ số thông minh của cả gia tộc, mà thật sự phải trả giá quá nhiều mà.

Mạnh Hành Du thở dài một hơi, dẫm lên dép lê ra ban công đánh răng rửa mặt.

Cô nghĩ lúc trước mình nên đi theo cô bạn vào thẳng trung học ngoại ngữ mới đúng.

Nhưng mẹ Mạnh cảm thấy cô ở trong cái thế giới thoải mái kia giống như là người bỏ đi, thế là vung tay tổng cô đến trường cao trung Số Năm (**)
không người quen biết.

() tên viết tắt của trường cao trung, có nhiều trường cao trung số Năm thuộc các tỉnh, thành phố khác nhau, cũng được xem là trường giỏi ở Trung Quốc.**

Số Năm thì số Năm thôi, tốt xấu gì cũng đủ rồi, thoả thuận đi kèm với tiến hành, Mạnh Hành Du miễn cưỡng cũng chấp nhận được thực tế, kết quả mẹ Mạnh vẫn cảm thấy không đủ, một hai phải nhờ vào quan hệ để cố vào lớp thực nghiệm,

Chuyện này cho dù Mạnh Hành Du nói cái gì cũng không tác dụng.

Thi thì rớt, leo còn không lên được mặt bàn, còn mất mặt, năm cao nhất vừa mới bắt đầu đã đi cửa sau, ba năm sau cô biết lăn lộn thế nào ở trường số Năm chứ? Thật là.

Mạnh Hành Du ném bàn chải đánh răng vào cái ly, lấy khăn lông lau vệt nước trên mắt, trong mắt dóm lên ngọn lửa nhỏ đang bốc cháy.

Thành tích có thể kém một bậc, nhưng cốt khí tuyệt đối không thể mất, cùng lắm thì cá chết lưới rách mà thôi, nộp lại cái thẻ ngân hàng, từ hôm nay trở đi làm một thiếu nữ nghèo vậy.

*

Nghi thức kéo cờ vừa mới bắt đầu không bao lâu, cả trường liền bắt đầu hát quốc ca, quốc kì từ từ được kéo lên cao, phất phơ theo gió.

Mặt trời tránh ở trong những đám mây xanh, trộm đem bầu trời nhuộm thành một mảnh hồng sáng ngời, nhưng thời tiết không nóng lắm, vào sáng sớm có thêm vài phần thích ý.

Mạnh Hành Du chạy một đường đến cổng trường, không phát hiện xe của mẹ Mạnh đâu, chắc là vẫn còn chưa tới.

Cô men theo lối đi bộ đứng dưới gốc cây, để có thể dễ dàng nhìn được xe của mẹ Mạnh.

Đứng chờ thừa người, Mạnh Hành Du mặc áo khoác vào, cổ áo được lật ngược lại, sau khi làm xong, cô lấy điện thoại ra soi gương trên màn hình, đánh giá chính mình trong gương.

Ừ, rất được. Nhìn cực giống một học trò ngoan tích cực hướng về phía trước, một người con gái lí tưởng của bà mẹ già.

Nhét điện thoại vào lại ba lô, Mạnh Hành Du giương mắt, thấy phía cuối đường có chiếc xe màu trắng mới đến, cô tưởng là mẹ Mạnh, giơ tay vẫy vẫy.

Chờ xe đến gần hơn, cô nhìn kỹ lại phát hiện cô nhận nhầm xe, vội vàng thu cái tay lại, sờ mũi có chút xấu hổ.

Aston Martin (***) dừng phía trước Mạnh Hành Du không xa, người phía sau mở cửa xe, đôi chân thon dài tiếp đất trước, được bao bọc trong chiếc quần đen.

Nam sinh xuống xe, không vội vàng đóng cửa, khom lưng lấy chiếc ghi-ta ở phía sau ra, đeo ở trên người mình. Anh cao gầy, nhìn như trên 1m8, bóng lưng ở nơi đó thẳng tắp, một thân màu đen tạo cảm giác áp bức, một chút gầy yếu cũng không có, ngược lại có cảm giác mạnh mẽ vi diệu.

Từ ghế điều khiển bước xuống là người đàn ông mặc đồ tây, mở cốp xe, lấy hành lí đặt bên chân của anh.

Hai người nói gì đó, Mạnh Hành Du nghe không rõ, vài lúc sau, nam sinh kéo hành lí đi về phía trước, cô nhìn theo hướng anh bước đi, đúng là vào cổng trường.

Trường số Năm vậy mà còn có nam sinh cá tính như vậy, nhìn cái lưng thẳng tắp như này, mặt mũi chắc cũng không đến nỗi nào.

Mạnh Hành Du nhìn đến thèm, không để ý xe của mẹ Mạnh đã tới rồi.

Mẹ Mạnh mở cửa xe xuống, gọi Mạnh Hành Du hai tiếng, cũng không thấy cô trả lời, giẫm giày cao gót đi qua, đập cái ót của cô: “Nha đầu, con làm gì mà xuất thần thế hả, kêu nửa ngày cũng không trả lời.”

Mạnh Hành Du xoa huyết Thái Dương của mình, quay đầu nhìn bà, bất mãn nói: “Mẹ, mẹ đừng đánh nữa, đánh đến nỗi con muốn ngốc luôn này.”

“Không đánh con cũng đã ngốc rồi.” Ánh mắt bà đảo nhìn phía trước, ngoại trừ chiếc siêu xe vừa chạy đi, cái gì cũng không thấy, hỏi, “Con mới nhìn gì đấy?”

Mạnh Hành Du buông tay, giương mắt nhìn, bóng dáng kia đã đi vào cổng trường không còn dấu vết, chưa đã thèm, cảm khái: “Trường số Năm đúng là nhiều người tài a.”

Con gái đột nhiên có giác ngộ như vậy, mẹ Mạnh cảm giác vui mừng sâu sắc, nhân cơ hội này giáo dục hai câu: “Còn không phải sao, con mà không học cho tốt thì ở trường này chính là đội số, đừng tưởng rằng giỏi khoa học tự nhiên thì ghê gớm.”

“Đúng đúng đúng, con ở trường số Năm chính là học tra (****), không dám vênh váo đắc ý. Đúng rồi, mẹ chắc biết ‘Tư Mã Quang trộm đèn’ nhỉ, cổ nhân mà yêu học tập đó.”

(**) học tra: học cho có, điểm thấp.**

Mạnh Hành Du kéo tay mẹ Mạnh, đi về phía cổng trường, cố gắng dát vàng lên mặt mình, còn có công lực và kỹ năng thổi phồng cực phẩm, “Con vừa mới thấy ‘Tư Mã Đĩnh’ (*****), đều sinh trong gia tộc Tư Mã. Cậu ấy phỏng chừng cũng là một người yêu học tập. Mẹ nhìn xem trường số Năm thật lợi hại, con cảm thấy cho dù ở lớp thường cũng có thể trở thành nhân tài có thể đánh cắp hào quang học tập.”

(***) ở đây Mạnh Hành Du chơi từ Aston Martin- 阿斯顿马丁 và Tư Mã Đĩnh- 司马丁**

Hoá ra nói nửa ngày cũng vẫn là như vậy.

Sắc mặt mẹ Mạnh bỗng chuyển thành bão tuyết, hoàn toàn nghe không lọt tai, lấy tay cô ra, cười lạnh: “Khoan tưởng trộm đèn chính là Khuông Hoành (*****).”

(***) Khuông Hoành: học giả thời Tây Hán, để đọc thêm**

“....”

Mạnh Hành Du cười mỉa, sớm biết không nên lấy chiếc Aston Martin đó mà dát vàng rồi, nói dối quả nhiên không phải là phẩm chất tốt. Cô có ý ở trước mặt mẹ Mạnh cứu vãn hình tượng của mình, khiêm tốn thỉnh giáo: “Vậy Tư Mã kia làm gì?”

Mẹ Mạnh tức giận nói, “Đập vỡ xi lanh.” (*****)

(*****) *Trong truyện cổ tích cho trẻ em của Trung Quốc, có truyện về Tư Mã Quang đập vỡ xi lanh để cứu bạn.*

Mạnh Hành Du gật đầu, đánh giá đúng trọng tâm: “Nga, thật đúng là một người lỗ mãng mà.”

Mẹ Mạnh: “.....”

Bà làm sao sinh được một đứa con như vậy chứ.

*

Một đường đi đến văn phòng, Mạnh Hành Du lại đổi biện pháp thuyết phục mẹ Mạnh đừng để cô chuyển lớp thực nghiệm. Đổi lại thành lời hay ý đẹp, tốn hết số lượng không nhiều văn học mà cô tu dưỡng được, hiệu quả thật sự rõ.

Đúng, một chút cũng không dùng được.

Mắt thấy đã đi vào khu dạy học, đi lên trên lầu ba, lập tức sẽ tới văn phòng, Mạnh Hành Du bỗng sinh ra loại cảm giác bi tráng giống như sắp phải xông pha nơi chiến trường.

Mẹ Mạnh bỏ túi xách xuống, trên mặt treo lên nụ cười công nghiệp thường ngày.

Mở cửa văn phòng, nhưng không thể thiếu lễ phép, bà gõ nhẹ hai cái, khách khí nói với bên trong, “Thầy Triệu.”

Bên trong liền có người trả lời, “Mời vào”, Mạnh Hành Du liền theo mẹ Mạnh đi vào.

Văn phòng bên trong sáng choang, thiết bị đều có đầy đủ, thậm chí còn có cái phòng nghỉ, kể bên còn có bàn trà và xô pha nhỏ, chắc là dùng cho việc mời phụ huynh, danh tiếng trường trăm năm là tri kỉ.”

Thầy Triệu vẫn đang cùng học sinh khác nói chuyện, mẹ Mạnh bảo ông cứ làm việc, lôi kéo cô ngồi xuống chờ.

Mạnh Hành Du chán muốn chết, ánh mắt quét một vòng văn phòng, cuối cùng dừng trên người nam sinh kia, đồng tử phóng to, không biết nói là vui mừng hay là kinh ngạc.

Nam sinh đứng dựa cửa sổ, đang nói chuyện cùng hai thầy giáo, phần lớn thời gian đều là thầy giáo nói, anh chỉ thường ừ một tiếng tỏ vẻ đang nghe,

thái độ cũng không mấy thân thiện, trong ánh mắt tràn ngập thất thần.

Sau lưng chính là ánh mắt trời tùy ý chạy vội vạm, lại không thể tiến vào trong lòng của anh.

Vừa rồi ở cổng trường không thể nhìn thấy chính diện, giờ phút này cuối cùng cũng như ước nguyện.

Khuôn mặt anh thon gầy, đôi môi mỏng với chóp mũi đào hoa, làn da thì trắng như sữa.

Ánh mắt nhạt nhẽo, môi mím thành một đường, khoé miệng còn có chút vết bầm, quanh người tản ra khí thế lạnh lùng nghệt thờ, ngũ quan tinh xảo, tổ hợp với gương mặt hoàn mỹ, làm cho người khác có cảm giác xa cách khó tiếp cận.

Đúng là lạnh lùng, lạnh đến mức Mạnh Hành Du muối thối sáo với anh một cái để tỏ vẻ tôn kính.

Nhưng cô không nghĩ tới, ở cái nơi được gọi là “Ngôi hoà tiền phát triển” siêu đô thị cấp 1 này, còn có thể gặp anh lần thứ hai, nga, không, cộng thêm một lần ở cổng trường mặc dù chỉ nhìn phía sau, nhưng cũng tính là ba lần. Lần đầu gặp mặt là trên đường cao tốc, cô nhất thời bị ma quỷ cám dỗ, học theo kịch bản ngôn tình tổng tài bá đạo đi xin WeChat, kết quả bị từ chối, trở thành lịch sử đen tối mà qua nửa tháng, Mạnh Hành Du vẫn không muốn nhớ lại.

Mạnh Hành Du đều biết hai thầy giáo phía trước anh chàng lạnh lùng kia, một người là Hạ Căn, đang là chủ nhiệm lớp thường của cô, một người khác là Triệu Hải Thành chủ nhiệm lớp thực nghiệm.

Chắc có lẽ đã nói đủ với anh chàng lạnh lùng rồi, Triệu Hải Thành vỗ vai anh, lời nói thấm thía: “Thầy biết kì thi đầu vào không phải trình độ thật của em, hôm nay vừa mới vào học, em nếu đồng ý thì đến lớp 2 đi, trường học bên kia thầy sẽ nói.”

Mạnh Hành Du không dự đoán được anh chàng lạnh lùng thế mà là một học bá tiềm tàng, cô đi vào lớp thực nghiệm là dựa vào quan hệ, anh thế nhưng được chủ nhiệm lớp mời, hai người bọn họ đúng là một trên trời, một dưới đất.

Nhưng anh chàng lạnh lùng nghe xong, trên mặt không chút biểu tình, mở miệng tiếng được tiếng mất, vẫn phòng ít người an tĩnh, giọng cứ như đang hành quân: “Cám ơn thầy.”

Triệu Hải Thành cho rằng anh đồng ý rồi, câu hoan nghênh sắp nói ra từ cổ họng, kết quả nghe xong câu kế tiếp lại bị ông nuốt trở về.

“Nhưng không cần, em sẽ tự thi vào lớp 2.”

Cảm xúc của Mạnh Hành Du đối với anh chàng lạnh lùng thật phức tạp, bởi vì mấy lời này, nháy mắt biến mất hơn phân nửa.

Nhìn xem, ngay cả lớp thực nghiệm anh cũng từ chối, mình lần trước cũng không tính quá mất mặt.

Nói xong, anh chàng lạnh lùng đi lấy tờ đăng kí học sinh mới trên tay Hạ Cẩn, đến bàn làm việc phía trước Mạnh Hành Du, tùy tiện lấy một cây bút, trực tiếp lật tờ giấy cuối, rồi kí tên vào.

Anh hạ bút rất nhanh, chữ viết hơi bừa bãi, bút cũng không dừng một chút.

Mạnh Hành Du ở gần, trộm nhón ngón chân liếc mắt một cái, hoàn toàn không hiểu hai chữ kia là gì.

Chữ gì mà hoang dã thế kia, yêu thiên nhiên đến vậy sao?

Cũng may đầu tờ giấy bắt buộc viết chữ in hoa, Mạnh Hành Du nhắm trúng mới có thể hiểu được.

Trì Nghiên.

Tên của anh chàng lạnh lùng cũng thơ văn dữ.

Trì Nghiên điền tên xong, đứng thẳng eo, ánh mắt nhìn Mạnh Hành Du tìm tòi nghiên cứu, hai người đối diện ba giây, Mạnh Hành Du còn chưa kịp bày ra biểu tình gì, chỉ nghe anh nhỏ giọng nói “A”, còn kéo thật dài, rất nhẹ, nhưng cũng có thể nghe ra được sự trào phúng.

“....”

Xong đời, bị nhận ra rồi.

Trơ mắt nhìn một viên hạt giống tốt vào lớp thường của Hạ Cẩn, Triệu Hải Thành hơi hụt hẫng. Ông thu hồi cảm xúc, nhìn về phía hai mẹ con cô, nói vài câu rồi đề tài lại quay về trên người Mạnh Hành Du.

“Mọi chuyện thầy đều hiểu, Mạnh Hành Du, em về dọn dẹp một chút đi, tí nữa tiết một trực tiếp tới lớp 2.”

Mẹ Mạnh thấy việc đã thành, cười nói cảm ơn, kéo Mạnh Hành Du qua, “Con bé có chút ham chơi, về sau còn phiền thầy Triệu lo lắng rồi.”

“Nào có, chị đừng khách khí.” Triệu Hải Thành cười nói.

Khoan đã khoan đã.

Cô còn chưa rút đao ra chiêu cơ mà, sao cuộc chiến lại kết thúc rồi.

Sống phải hết sức, Mạnh Hành Du không nghĩ quá nhiều, trong đầu chỉ có câu nói bá đạo của Trì Nghiên, cứ như tiếng vọng vang đi vang lại.

Mạnh Hành Du thuộc phái hành động, nói gió chính là mưa, cô rút tay mình ra, lui về sau hai bước, nhìn mẹ Mạnh và Triệu Hải Thành, lưng cong thành 90 độ.

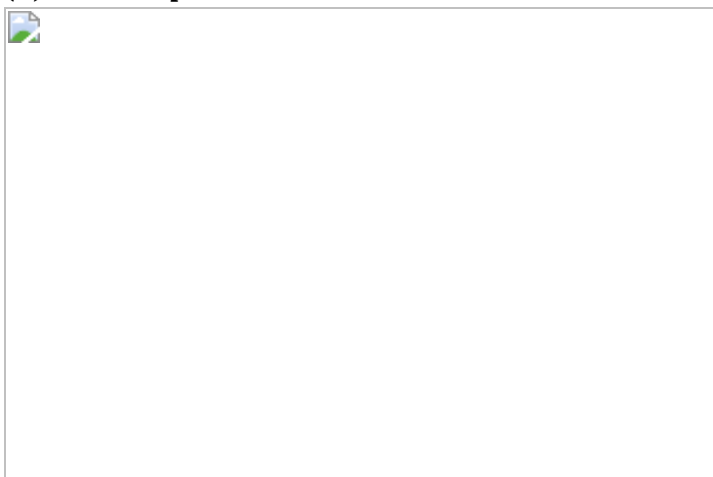
“Thật xin lỗi.”

Hành động này làm cả văn phòng khiếp sợ, ngay cả Trì Nghiên đã hoàn thành xong thủ tục, đã đi tới cửa cũng phải quay đầu lại nhìn cô một cái.

Giọng nói thiếu nữ giòn vang, lọt thỏm vào lỗ tai, màng tai rung có chút ngứa ngáy.

“Cám ơn thầy, nhưng em có thể tự mình thi.”

(*) Bánh quai chèo:

(*) Aston Martin:**

Tác giả có lời muốn nói:

Bốn chữ ở trong đầu Trì Nghiên là: Phu, xướng, phụ, tùy?

Editor có lời muốn nói:

Nhìn tên chương thế này, chắc phải đến chương 100 quá ~~~~

CHƯƠNG 2

Không biết có phải do Mạnh Hành Du từ nhỏ đến lớn không làm người khác bớt lo hay không, một đồng mưu ma chước quỷ, lúc nào cũng làm theo ý mình, những chuyện của người khác, nếu muốn bàn luận từng vụ từng việc một, sợ là một ngày một đêm cũng không thể nói rõ.

Mẹ Mạnh cảm thấy mình có khả năng trong tiềm thức thường bị đứa nhỏ này làm kinh hách, nên cũng có lực miễn dịch nhất định.

Cho nên bà ngồi trong văn phòng, trước hết hồi phục lại tinh thần.

“Mạnh Hành Du, con phát bệnh thần kinh gì thế?”

Giọng nói của mẹ Mạnh không thể lạnh hơn, thật sự là bị chọc giận, trong lòng Mạnh Hành Du lộp bộp vài tiếng, nhưng cô không thể thoái nhượng.

“Con chỉ chuyển khi nào điểm con đủ vào lớp thực nghiệm.”

Mẹ Mạnh thật sự áp không được cơn giận, trừng mắt, “Con lặp lại lần nữa cho mẹ. Đứa nhỏ này sao không biết tốt xấu, mẹ làm nhiều như vậy rốt cuộc là vì ai?” Mạnh Hành Du nhỏ giọng cãi lại, “Chẳng lẽ đi lên bằng thực lực là sai sao?”

Nữ sinh đứng thẳng, thân hình mảnh khảnh không cao, đồng phục mặc trên người cũng rộng thùng thình, làn da trắng nõn, tóc buộc đuôi ngựa, trên trán không có tóc mái, chỉ có vài sợi tóc tơ rơi xuống, tùy ý tự nhiên mà không phản cảm, khuôn mặt lại làm cho người khác nhớ kỹ.

Đặc biệt là đôi mắt kia, đôi mắt phượng, ngoan ngoãn lại đáng yêu, xứng với ngũ quan linh động, hơi thở đầy vô hại chính là được phát ra từ đôi mắt hạnh nhân này.

Ở thời đại này, cô lại xem như không uống công phu lấy được hảo cảm của người lạ mà không cần nỗ lực gì.

Tiểu loli mềm mại nhưng không yếu đuối, đúng là hình mẫu lí tưởng của không ít trạch nam, Trì Nghiên càng nhìn càng buồn cười.

Lần trước Mạnh Hành Du ở đường cao tốc bộ dạng cà lơ phất phơ vẫn còn in hằn trong kí ức vẫn còn mới mẻ của anh, trước sau có sự tương phản quá lớn.

Cô ấy vừa mới nói gì nhỉ? Muốn tự mình thi sao?

Rất thú vị.

Trì Nghiên kéo hành lí đi ra ngoài, cong môi cười, âm thanh ồn ào trong văn phòng bị anh ném lại phía sau.

Triệu Hải Thành thấy mẹ Mạnh giơ tay lên, vội vàng đứng lên ngăn lại: “Bà Mạnh, đừng kích động, có chuyện gì từ từ nói.”

Ông dạy học nhiều năm, tình huống này vẫn là lần đầu bị.

Việc Mạnh Hành Du chuyển vào lớp thực nghiệm, ông đã nghe hiệu trưởng nói hôm qua, hôm nay người nhà tới cũng chỉ là như đi ngang qua sân khấu mà thôi, chuyện này đã sớm được định rồi.

Kết quả bản thân học sinh lại không muốn.

Rất có cá tính.

Mạnh Hành Du biết chính mình đơn phương độc mã, đánh lâu dài tuyệt đối với thế cục bên mình, cô đành nói một câu tàn nhẫn, “Dù sao con sẽ không chuyển lớp, nếu mẹ một hai phải bắt con chuyển, vậy con không học nữa.”

Để không đứng trước mũi sào cơn giận của mẹ Mạnh, Mạnh Hành Du xoay người chạy, lòng bàn chân nhanh như giẻ lau vậy.

Lúc chạy ra khỏi văn phòng, cô vẫn còn có thể nghe tiếng nói chuyện của mẹ Mạnh và Triệu Hải Thành ở bên trong, đơn giản là mấy câu như ‘Không cầu tiến’, ‘Bất hảo bất kham (*)’, ‘Nuôi phải đứa con bạch nhãn lang (**).

(*) bất hảo bất kham: (ngựa) dữ, không dễ dàng chịu để cho điều khiển, không nghe lời.

(*) bạch nhãn lang: chỉ người vong ân bội nghĩa.

Mạnh Hành Du kinh hồn, vỡ ngực, đứng dựa góc tường, lấy điện thoại trong túi ra, nhắn cho bố Mạnh một tin, nội dung ngắn gọn, đi thẳng vào chủ đề.

“Lão Mạnh, con lỡ chọc giận vợ bố rồi, bố nhớ dỗ mẹ nhé, làm tốt công tác giải quyết hậu quả.”

Bố Mạnh hình như chưa đến công ty, chưa được 1 phút đã trả lời.

“Chuyện chuyển lớp sao?”

Bố lúc nào cũng hiểu mình, Mạnh Hành Du nghĩ thầm, cuối cùng cũng có một gia trưởng bình thường, vì thế thêm mắm dặm muối nói bản thân thảm thế nào.

“Đúng vậy, lão Mạnh, bố phải quản vợ bố cho tốt, là tiền quá dễ kiếm hay là bố không đủ mị lực, làm gì mà Phương nữ sĩ mỗi ngày đều nhìn chăm chăm con thế?”

“Tối hôm qua con còn thấy mình có tóc bạc đấy, bố xem con sầu vì chuyện này thế nào. Chuyển lớp là không có khả năng, đời này con sẽ không chuyển, hai người là người làm ăn, đừng đem cái chiêu khéo đưa đầy ở trường mà sử dụng trên người đoá hoa nhỏ của Tổ Quốc là con đây, không thích hợp, con là người đứng đắn.”

“Được, vậy về sau con tự trưởng thành đi.”

Mạnh Hành Du cảm động đến mức, hận không thể chui vào điện thoại ôm bố cô mà khen ngợi một phen, kết quả không được bao lâu, ông đã lập tức tống cô đến dòng sông băng ở Bắc Cực rồi.

“Còn nữa, lần này bị cắt xén tiền tiêu vặt, đoá hoa nhỏ, con nhớ tự chăm sóc bản thân dù sao con là người đứng đắn mà.”

“Khai giảng vui vẻ, bảo bối nhỏ, bố thương con lắm, con quyết định thế nào bố đều ủng hộ.”

Mạnh Hành Du: “...”

Vợ của ngài đã bớt tiền tiêu vặt, ngài còn muốn con tự chăm sóc bản thân, đây phải là cha dượng xấu xa mới đúng.

Mạnh Hành Du ở góc tường đau thương một lát thì nghe thấy khu dạy học ồn ào nên đi đến hành lang xem, thì ra là nghi thức kéo cờ đã kết thúc, mọi người đang di chuyển về lớp học.

Cô đánh giá thấy mẹ Mạnh cũng Triệu Hải Thành nói chuyện cũng hơi lâu, bước chân nhỏ hoảng loạn đến bên ngoài văn phòng, đang muốn thăm dò nhìn lén bên trong, lại đâm trúng mẹ Mạnh vừa vặn đi ra.

Mạnh Hành Du nhìn bà cười, mẹ Mạnh ném cho cô một ánh mắt xem thường, trực tiếp chạy lấy người.

Mạnh Hành Du vội theo sau, lấy lòng nói, “Mẹ, mẹ phải về sao? Con đưa mẹ ra cổng trường nhé.”

Mẹ Mạnh căn bản ăn không vào, “Ai là mẹ cô?”

“Đường nhiên là người mẹ đẹp như tiên nữ này rồi, con yêu mẹ nhất.”

“Âm thanh gì thế? Con heo nào vừa đánh rắm sao?”

“.....”

Mẹ Mạnh hừ lạnh một tiếng, hất tóc một cái, một bụng ghen khuấy, bực tức đứa con này lại không làm gì được.

“Mạnh Hành Du, mẹ hiện tại không quản được cô, cô đúng là có chủ kiến, mẹ ở trong lòng cô chính là một ác bà, được thôi, dù sao về sau điểm thi của con có được hạng nhất từ dưới đếm lên cũng không quan hệ đến mẹ.”

Ánh mắt của Mạnh Hành Du chân thành, tha thiết, hứa hẹn với bà, “Mẹ yên tâm, cái hạng nhất này, mặc kệ là đếm xuôi hay đếm ngược, con cũng thi không được đâu.”

Mẹ Mạnh: “.....”

Nếu có một ngày tuổi xuân của bà chết sớm, chắc chắn là vì đứa con gái này mang tặng.

Bà không rõ, trong nhà có rất nhiều người, cũng không ai như Mạnh Hành Du, nói một câu đã làm chúng sinh sặc chết rồi.

Không biết có phải do lúc sinh con bé lúc trời đang mưa và sấm sét đan xen hay không, ánh đèn phòng sinh chớp tắt hai phút, làm đứa nhỏ này đột biến gen, biến thành oan gia đến để tra tấn bà.

Mẹ Mạnh nhìn thời gian cũng gần tới giờ bà hẹn khách hàng, không rảnh tiếp tục bẻ xả với Mạnh Hành Du nữa, dầm giày cao gót đi về phía trước, thấy Mạnh Hành Du vẫn còn tung tăng đi theo, quay đầu cảnh cáo, “Còn không trở về phòng học, quan hệ mẹ con của hai ta hôm nay coi như xong.”

“.....” Nghiêm trọng như vậy sao.

Một chân của Mạnh Hành Du vừa nâng lên, nghe thấy lời này, một cử động cũng không dám, cứ bảo trì tư thế Kim Kê Độc Lập (***) , nhìn mẹ Mạnh rời đi, cho đến lúc không nhìn thấy nữa, cô mới dám buông cái chân kia xuống, lau mồ hôi lạnh trên trán.

(*) Kim Kê Độc Lập: động tác gà vàng đứng một chân nổi tiếng kim cô**

*

Trước khi về phòng học, Mạnh Hành Du bị Hạ Cần kêu vào văn phòng, nói chuyện vài phút.

Ý tứ đại khái là, cô vẫn đợi ở lớp thường, chuyện chuyển lớp dừng ở đây.

Hạ Cần nói xong, dựa vào chức trách của chủ nhiệm lớp, dong dài thêm một câu: “Mạnh Hành Du, mẹ em cũng muốn tốt cho em, đừng có giận bà ấy, xong việc nhớ rõ xin lỗi đấy.”

Mạnh Hành Du liên tục gật đầu, “Đã biết, Cần ca.”

Hạ Cần năm nay 25 tuổi đầu, nghiên cứu sinh vừa mới tốt nghiệp một năm, không có cái mác gì là thầy giáo, đây là lần đầu thầy ấy làm chủ nhiệm lớp, lúc quân huấn sinh hoạt cùng học sinh cũng không tệ lắm. Nên mọi người gọi thầy ấy là Cần ca.

“Trong văn phòng phải gọi là thầy, được rồi, về lớp đi, đến giờ học rồi.”

“Vâng, Cần....Thầy Hạ.”

Từ văn phòng đi ra, nếu không phải hành lang cứ có người đến người đi thì Mạnh Hành Du đã muốn nhảy chân sáo đến lớp để biểu đạt sự vui sướng của mình.

Mẹ Mạnh tuy rằng tức giận, nhưng về trận chiến dịch chuyển lớp này, vẫn kết thúc với phần thắng hiếm của cô, thật đáng mừng, đáng giá được ghi chép vào sử sách.

Lúc Mạnh Hành Du đến lớp học, tiếng chuông học cũng vừa vang lên.

Sở Tư Dao cùng kí túc xá thấy cô, vẫy vẫy tay, “Du Du, bên này.”

Mạnh Hành Du thấy cậu ấy ngồi một mình, không ngồi cùng mấy cô gái khác trong kí túc xá, ngồi xuống hỏi, “Thi Kiều đâu?”

Sở Tư Dao ngại nói thẳng Thi Kiều không vừa mắt Mạnh Hành Du, nên ngồi với người khác, vò đầu nói qua loa, “Ở trước, dù sao chút nữa cũng đổi chỗ, trước cứ ngồi đi.”

“Được.”

Mạnh Hành Du ngẩng đầu thì chạm tầm mắt của Thi Kiều, hai người nhìn nhau cỡ ba giây, cô ta sau đó trợn mắt, cười lạnh rồi quay đầu đi.

“....” Cái tật xấu gì đây.

Mạnh Hành Du thật sự muốn kiến nghị cô nàng nên đi khám lại mắt, kiểm tra xem mắt có bị chột không.

Cô đến giờ vẫn không rõ địch ý của Thi Kiều với cô đến từ đâu, chỉ là Thi Kiều ghen đến mức ở cùng cũng không được, cô cũng lười vạch trần, dù

sao người không phạm ta, ta sẽ không phạm người, một bên đường chính là đại lộ lên trời.

Mạnh Hành Du bị việc chuyển lớp ngâm nước nóng làm vui vẻ đến choáng cả đầu, lúc này mới nhớ tới việc của Trì Nghiên.

Cô nhìn phía trước lớp học một vòng, lại nhìn phía sau một vòng, cũng không thấy người, nghĩ thầm kì quái, rõ ràng thấy anh ở chỗ Hạ Cần, sao giờ lại không thấy người.

Sở Tư Dao thấy Mạnh Hành Du ngồi xuống liền lôi kéo dông dài không để yên, nhưng mười câu trong miệng chuồn ra đều không mang theo tiếng vọng lại nào, cô ấy thấy Mạnh Hành Du thất thần, duỗi tay trước mặt cô lung lay hai ba cái, hỏi: “Cậu đang tìm cái gì thế?”

Mạnh Hành Du còn chưa sắp xếp lại từ ngữ để nói rõ với Sở Tư Dao, lúc này, nghe thấy tiếng nam sinh nói chuyện ở cửa sau lớp học, giọng mỗi người đều không nhỏ, dẫn đến không ít người trong lớp nhìn quá.

Rất trùng hợp, người cô muốn tìm cũng ở đó.

Trì Nghiên đi cuối cùng, đàn ghi-ta được đeo trên lưng, mí mắt nhú vào nhau, giống như ngay cả kính cũng không nhắc nổi, một thân đen tuyền làm ánh mắt anh đậm mạc hơn.

Nửa tháng quân huấn, huấn luyện cũng tách riêng nam và nữ, nên Mạnh Hành Du cũng không biết hết bạn cùng lớp, chỉ là nam sinh đi bên cạnh Trì Nghiên, giúp anh kéo hành lí thì cô biết, gọi là Hoắc Tu Lệ.

Nghe mọi người ở sơ trung số Năm nói, Hoắc Tu Lệ chính là tiểu bá vương ở số Năm, thành tích chẳng ra gì, lại am hiểu đánh nhau tán gái, trong nhà có quyền thế, diện mạo lại thượng thừa, thú vị thì chơi, nên nhân duyên ở trường học cũng không tệ lắm.

Hoắc Tu Lệ câu được câu không nói chuyện với Trì Nghiên, đối lại chỉ được hai tiếng ‘ừ’, đi đến cuối, cậu ta đá chân vào bàn học, “Tiền Phàm, cậu tránh ra, vị trí này chỗ cậu có thể đặt mông xuống sao?”

Tiền Phàm: “....”

Mẹ nó, trước đó mười phút ai mới lôi kéo mình ngồi đây mở màn trò chơi cho nóng hồi đây?

Một giây trước còn trình diễn một màn ‘ngồi cùng bàn nóng hôi’, bây giờ lại rút điều vô tình, giấy tiếp theo khi đối mặt với Trì Nghiên, Hoắc Tu Lệ lập tức lộ ra vẻ xuân phong mỉm cười, còn lấy áo đồng phục phủi ghế cho anh, “Tới đây, mời Thái Tử ngồi.”

Trì Nghiên không dao động, đè bả vai của Tiền Phạm lại, để cậu ta tiếp tục ngồi. Chính mình lại đi đến góc bàn học đơn bên cạnh, để ghi-ta xuống góc nghiêng cạnh bàn, rồi kéo ra ngồi xuống, quét mắt liếc Hoắc Tu Lệ một cái, không chút để ý nói: “Con ta câm miệng bình thân.”

Hoắc Tu Lệ: “....”

Mạnh Hành Du: “....”

Đại ca cậu là danh hiệu tiêu bá vương của số Năm, cái này có phải hay không hơi xem trọng cậu rồi.

Mạnh Hành Du vốn đang xem diễn hăng say, cho đến khi thấy Trì Nghiên bước từng bước đến bên này, ý cười dần cứng lại.

Giây tiếp theo, cô nghe tiếng kéo ghế phía sau, Trì Nghiên ngồi xuống, hai chân giao trên bàn học, như có như không nhìn cô một cái, ánh mắt thanh đạm không ánh sáng, lại truyền ra một tin tức —— Đừng trốn, tôi đang nhìn đấy, xem cậu chạy đi đâu.

Mạnh Hành Du: “...”

Mạnh Hành Du gần như theo bản năng xoay người lại, chỉ để lại cái lưng cho anh, cuộc đời lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là tuyệt vọng.

Quá mất mặt, sống 15 năm nhưng cô chưa từng mất mặt như vậy.

Cuộc đời lần đầu nếm trải mùi vị thất bại còn chưa tính, vì sao ông trời còn muốn sắp xếp bọn họ gặp nhau lần thứ hai, gặp lại thì thôi đi, vì sao mà bọn họ lại cùng lớp, cùng lớp cũng thôi đi, nhưng người anh em này còn làm ra cái bộ dạng khó chơi không để yên thế này.

Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ, để nó bay theo gió không phải tốt rồi sao.

Được rồi, cảm thấy khó chấp nhận hình như chỉ có mình cô thôi.

Hoắc Tu Lệ bị anh em tốt vắng vẻ, không phục ồn ào, “Không được, Trì Nghiên, cậu mẹ nó ngồi đó chơi trò tự bế gì thế?”

Trì Nghiên dựa lưng vào ghế, đánh giá người phía trước.

Sau lưng của thiếu nữ ngồi thẳng tắp, dáng ngồi y hệt học sinh tiểu học tiêu chuẩn, hai lỗ tai nhỏ vì khăn trướng nên run vài cái, vẫn là bộ dạng mềm yếu vô hại, tiểu khả ái ngoan ngoãn.

Kỳ thật không phải.

Tóc đuôi ngựa dài để lộ làn da trắng, mơ hồ có thể thấy được vài đường cong màu đen, hẳn là hình xăm, hai vành tai đeo hai chiếc khuyên tai, không phải màu đỏ, tự nhiên như một bộ phận của cơ thể, tuyệt đối không phải mới xăm.

Thật sự rất thú vị.

Đáy mắt của Trì Nghiên nổi lên một tia nghiền ngẫm, lại lưỡng bạc không mang theo chút độ ấm nào, nở ra một nụ cười, gần đây thường mất ngủ, nên giọng nói có hơi trầm, “Giao lưu cảm tình, với, bạn học mới, của tớ.”

Hai chữ ‘của tớ’ cần gì nhấn mạnh thế chứ.

“....”

Tim của Mạnh Hành Du như muốn nhảy ra ngoài.

Tư vị chật vật lại hoảng sợ này, một hai phải đánh cái cách khác, chính là cô ở bên cái hồ kia cẩn thận mà đi đường vòng, sợ quấy nhiễu đến quái thú dưới hồ, nhưng lúc này lại có một tảng đá lớn đột nhiên nhảy vào trong hồ, dội nguyên một thau nước lên người cô thì không nói, ngay cả quái thú cũng nhảy ra, một bộ dáng như muốn ăn thịt cô.

Ánh mắt Hoắc Tu Lệ khó tin xoay quanh hai người, cuối cùng nhìn Mạnh Hành Du, khó tin nói, “Hai người biết nhau?”

Mạnh Hành Du như bị người khác đi vào khu vực của mình, lập tức xù lông.

Cô xoay người lại, không nhìn Trì Nghiên, chỉ nhìn chăm chăm Hoắc Tu Lệ, trả lời có nề nếp, tốc độ cũng nhanh, cực lực phủi sạch quan hệ, “Không quen biết, chưa thấy qua, cậu đừng nói bậy, tôi là người đứng đắn đấy.”

CHƯƠNG 3

Nói cũng thần kỳ, tính cho tới bây giờ, Trì Nghiên cũng chỉ gặp Mạnh Hành Du được 3 lần, mỗi lần đều để lại ấn tượng chẳng ra gì, khiến anh phải ấn tượng.

Lần đầu tiên là mạnh mẽ nhất.

Kì nghỉ hè sau khi kết thúc kì thi trung học, Trì Nghiên đi theo ông rời khỏi thành thị ồn ào náo nhiệt mà về nông thôn nơi thanh tĩnh.

Ông nói kì học mới là môi trường mới, không nên xa xỉ, vì thế hỏi cháu rể thứ hai nhà bên cạnh, mượn chiếc xe hơi cũ rách nát.

Đừng nhìn cái xe cũ này mà nói, cửa sổ phía sau chỉ còn lại một nửa, mùa hè thì chói, mà mùa đông thì bị gió lùa, nhưng cái xe cũ này đã có từ khi gia đình xây cái vườn hoa rồi, chúng kiến sự hưng suy của gia đình, từ gia tộc nhỏ đến nổi tiếng cả nước, gọi là linh vật của gia đình cũng không sai.

Ông già rất thích chiếc xe này, cảm thấy nó giản dị lại nguyên thủy, vung tay lên, kêu tài xế trong nhà lấy linh vật này đưa cháu ngoan của mình đi đến trường số Năm nhập học, còn chiếc Bentley trong nhà kia, thì vẫn để nằm in trong nhà.

Từ dưới quê đến trường học, cái xe nhỏ không chở nặng được, tắt máy không biết bao nhiêu lần, mắt thấy qua cái vòng cung đường cao tốc là có thể đến trường rồi thì đạp phải kẹt xe, cái thắng của xe nhỏ lại không ăn, không biết sao lại đạp vào đuôi xe khác.

Lúc đạp vào, cả người Trì Nghiên theo quán tính bị đẩy lên chỗ dựa lưng của ghế phụ, sau đó lại bị đẩy về sau, cứ vậy một trước một sau, một trên một dưới, trên đỉnh đầu tựa như có vạn ngôi sao xoay tròn xoay tròn.

Trì Nghiên xoa đầu, ngoài cửa xe không biết khi nào nhảy ra một nữ sinh, váy dài đồng phục thủy thủ, tóc buộc đuôi ngựa, mũ lưỡi trai màu hồng nhạt xiêu vẹo trên đầu, quần áo trên người của người khác thì gọi là tiểu loli, còn trên người cô thì gọi là khí chất lưu manh.

Bình tĩnh mà nhìn, nữ lưu manh nhìn cũng tạm được, làn da trắng tinh, mắt hạnh nhân, miệng anh đào, eo thon chân dài, thuộc về cái loại hình tiểu khả ái mà vừa nhìn có thể làm cho mấy nam sinh ngu ngốc huyết sáo gọi.

“Hắc, anh xem hai xe chúng ta đâm phải nhau, không bằng như vậy.”

Nghe thấy nữ lưu manh nói chuyện, Trì Nghiên nhìn một cái, cô giống như không cần anh trả lời cái gì, trực tiếp cho anh đáp án, đưa màn hình điện thoại trước mặt anh, ngả ngớn nói, “Thêm WeChat kết bạn đi, thì không cần bồi thường tiền.”

Lúc này tài xế đã quay lại xe, anh nghe thấy nữ lưu manh nói chuyện cũng không nói gì, trầm mặc chính là ý tứ không tiếng động cự tuyệt, còn đẩy mã QR ra bên ngoài khỏi tầm mắt, Trì Nghiên không kiên nhẫn, giương mắt nhìn tài xế, “Mua lại xe cô ấy.”

Nữ lưu manh ngoài cửa sổ, “....”

.....

Lần đầu tiên Mạnh Hành Du để lại ấn tượng cho anh đủ ngả ngớn, làm nửa tiếng trước, lúc gặp cô ở văn phòng với bộ đồng phục quy củ đứng đó, trong khoảng thời gian ngắn không thể nhận ra.

Nữ lưu manh lại biến thành học sinh ngoan, cú xoay chuyển này hơi lớn rồi.

Rốt cuộc cũng là học sinh ngoan với cái não cân xứng, lại còn cúi người 90 độ xin lỗi người lớn và thầy giáo, đúng là hiếm thấy.

Lần đầu tiên chơi lưu manh, lần thứ hai lại dùng não, lần thứ ba lại còn chính miệng nói mình là người đứng đắn.

Đúng là cao tay.

Sau khi Mạnh Hành Du nói xong, Hoặc Tu Lệ bị hù dọa, Trì Nghiên lại cười khẽ một chút, nhưng lúc này, lại phá lệ chói tai.

Trì Nghiên lấy điện thoại trong túi ra, ngón tay ở trên màn hình vuốt vài cái, sau đó để điện thoại lên bàn, đẩy về phía cô, nhìn thì khách khí, nhưng mở miệng lại là khiêu khích, “Mấy người đứng đắn có phải hay giao lưu như vậy không?”

Mạnh Hành Du: “.....”

Trì Nghiê n rõ ràng muốn kiểm chuyê n, nhìn mỗi quan hê của bọ n họ, đê xem ai nghê n trước.

Mê t cô lần đầ u còn cảm thấ y trên người anh có cõ khí chấ t thanh phong minh nguyê t (*), là cái gì nam thầ n cao lã nh, kêt quả hõ m nay vừa tiế p xúc, chiê u thứ c còn hoang đã hơn cả cô.

(*) thanh phong minh nguyê t: Từ câu thơ ‘Duy giang thượ ng chi thanh phong, dũ sơn gian chi minh nguyê t’ (Chi có gió mát trên sông và trăng sáng trên núi)

Khinh đị ch, thấ t sách thấ t sách.

Anh muốn chơi, cô đầ y liên tiế p chiê u, sao cô còn phải luố ng cuố ng chứ?

Mạnh Hành Du lộ ra một nụ cười giả tiêu chuẩ n Mạnh thị, không chấ t nào yếu thê , lấ y điệ n thoạ i ra, mở WeChat quét mã QR của anh.

“Tích” một tiế ng, sau khi kêt bậ n xong thì Mạnh Hành Du khoá điệ n thoạ i lại, biể u tình không chấ t dao độn g, giố ng như chỉ tuyê t iệ n phát tờ rơi ven đườ ng mà thõ i.

“Tuyê t iệ n đi, người đứ ng đẫ n chúng ta thê nào cũ ng đượ c.”

Thê hiệ n xong, Mạnh Hành Du ngử a đầ u, tóc đườ i ngựa vung lên, tiêu sái xoay người, sỏ ng lự ng thẳ ng tắ p, tiế p tục làm một học sinh tốt.

Hoắ c Tu Lệ vừa phã n ứ ng lại từ trong cái khiế p sợ ‘Trì Nghiê n thê nhưng lại chủ độn g xin WeChat của nữ sinh’, cậu vổ lự ng ghé của Mạnh Hành Du, rất có hứ ng thú hỏ i, “Lã o đặ i, cậu học lớp mấ y hõ i cấp 2 vậy? Chưa gặ p qua nha.”

Mạnh Hành Du nhìn tiê u bá vườ ng như cái lỗ mũi của Trì Nghiê n này thì không muốn giao tiế p nhiê u, nên chỉ thuậ n miệ ng nói có lệ, “Tạ i hạ tươ ng đõ i không phõ trương lã m, giang hồ vẫ n chưa có truyê n thuyế t của ta.”

Hoắ c Tu Lệ nhượ ng mầ y, phõ i hợ p một tiế ng, “Wow Ồ.”

“...” Wow cái rẫ m nga.

Mạnh Hành Du dừ ng ánh mắ t không tiế ng độn g đem lời nói của Hoắ c Tu Lệ nuố t lại, quay đầ u nói chuyê n phiế m với Sở Tư Dao.

Hoắ c Tu Lệ cảm thấ y hai người này đứ ng là có mờ ám, một bộ không nói nên lời, đầ nh phải liên tục chiế n đấ u ở chiế n trườ ng bên kia. Cậu bỏ tay trên vai Trì Nghiê n, không sợ người phía trước nghe thấ y, chế nhạ o nói,

“Tình huống này là thế nào? Mới có khai giảng đã thoát ly khỏi tổ chức câu độc thân rồi?”

Trì Nghiên cúi đầu nhìn vòng bạn bè của Mạnh Hành Du, vô tâm trả lời, chỉ nhắc nhớ, “Bỏ chân ra chút, đừng có đá đàn của tớ.”

Nghiên cứu xong, anh phát hiện vòng bạn bè của Mạnh Hành Du không có động tĩnh gì cả, tên WeChat cũng hiếm lạ cổ quái, còn có một list dài, gọi là cái gì ‘Du gia của người đáng yêu đều là nhãi con của người’, hình cái đầu là một con mèo đang ngủ, nhìn dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng với phong cách của cô hoàn toàn là một nam một bắc.

Mớ hỗn độn gì thế này, sợ chắc không phải là biệt danh chứ, cô nương này, rốt cuộc cô có mấy cái tên?

Cuối cùng là có một hay không thế.

Hoặc Tu Lệ lui ra phía sau một bước, đánh giá thấy chủ nhiệm lớp cũng sắp tới, nhưng chuyện này vẫn chưa hỏi rõ ràng, đề nghị nói, “Tớ dọn bàn lại đây ngồi kể cậu nhé.”

Trì Nghiên thả điện thoại vào trong túi, dựa lưng vào ghế, mới mẻ qua đi lại thấy buồn ngủ, ai cũng không muốn phản ứng, lười nhác nói, “Đừng có đẩy đàn của tớ, trở về chỗ ngồi của cậu đi.”

“....”

Vẫn chưa tám được chuyện bát quái nên Hoặc Tu Lệ ôm ngực ngồi không yên được, thế là cậu ấy uất ức đi về chỗ ngồi, ngoài miệng lẩm bẩm, “Tra nam, Trì Nghiên cậu chính là tra nam.”

Hoặc Tu Lệ về chỗ ngồi không bao lâu thì Hạ Cần cầm cái folder vào phòng học.

Sở Tư Dao có một đồng lời muốn hỏi Mạnh Hành Du nhưng lão đại lại ngồi phía sau, hiện tại chủ nhiệm lớp cũng tới nên tạm thời chỉ có thể nhin mà thôi.

Hạ Cần mở microphone lên, nhìn cả lớp cười hoà khí, “Hôm nay là ngày khai giảng, chúng ta nói chuyện một chút và sắp xếp mọi việc cho học kì này.”

Nóng xong, Hạ Cần nhìn về phía Trì Nghiên trong góc, “Chúng ta cùng chào đón bạn học cuối cùng ở lớp, em ấy quân huấn có chút việc nên không

tham gia được, Trì Nghiên, đứng lên nói vài câu đi.”

Số Năm được chia thành sơ trung và cao trung, học sinh sẽ thi cao trung ở trường, nên điểm số so với thi ngoài trường sẽ thấp hơn một chút, cho nên ở lớp thường này, mấy học sinh thi ở ngoài trường vào đây học cũng không nhiều, phần lớn đều là từ sơ trung lên thẳng.

Hạ Cần nói xong tên Trì Nghiên, lớp học có mấy người từ sơ trung đi lên, sắc mặt có chút kì quái, có mấy người không nhìn được, nghị luận lên tiếng.

“Cậu ta vậy mà còn muốn vào trường Số Năm sao?”

“Tớ nếu là cậu ấy thì sẽ không ở Nguyên Thành mà đã đi ra nước ngoài học lâu rồi.”

“Tố chất tâm lí thật vững vàng, bội phục bội phục.”

.....

Hạ Cần vỗ bàn giáo viên, trừng mắt nhìn hai học sinh đang nói chuyện, nhú mày nói, “Có cái gì mà nói, không bằng hai em đến văn phòng từ từ nói?”

Mấy học sinh cúi đầu, nháy mắt im thin thít.

Trì Nghiên từ chỗ ngồi đứng lên, giọng nói từ bên phải của Mạnh Hành Du truyền đến, chỗ ngồi trước sau cách rất gần, Mạnh Hành Du nghe được tiếng nói cực đậm của anh, “Tôi tên Trì Nghiên.”

Hạ Cần cho rằng anh còn có lời muốn nói, đợi mười giây cũng không thấy gì, kinh ngạc hỏi, “Hết rồi sao?”

“Hết rồi ạ.”

Trì Nghiên tạm dừng không nói chuyện vài giây, trong phòng học lại vang lên tiếng nghị luận riu rít, nhưng cũng theo đó chìm xuống, im lặng như gà. Cái khí thế này, Mạnh Hành Du làm một quần chúng ăn dưa không rõ tình huống, nếu không phải lỗi thời, thật muốn cao giọng cảm thán một câu lợi hại.

Trì Nghiên ngồi xuống, nói thêm một câu, không biết nói cho Hạ Cần hay là nói với những người học sơ trung, “Bọn họ đều biết nên không cần giới thiệu.”

Hoắc Tu Lệ cũng hát đệm theo, ngữ khí còn cao hơn Trì Nghiên mấy trăm lần, ngay cả dấu chấm câu cũng mang theo hoả tinh tử, “Lãi nhải nhiều vậy, có gì đến trước mặt tớ nói này, tớ sẽ rửa tai nghe.”

Tiểu bá vương rốt cuộc cũng là tiểu bá vương, Hoắc Tu Lệ đã mở miệng, nam sinh ngày thường tụ tập cùng cậu, sôi nổi mở miệng dọa dẫm.

“Đúng vậy, bày sắc mặt cho ai xem, chưa gặp qua bạn học cũ sao?”

“Có gì thì chính diện, không dám thì câm miệng.”

“Xem mấy người cái gì cũng nói được, sao không đi đài radio nói đi.”

.....

“Im lặng.” Hạ Cần cầm folder vỗ trên bục giảng, bộ dáng ngày thường dễ nói chuyện đã không thấy, nghiêm mặt cũng có vài phần uy lực, “Ngày khai giảng đầu tiên đã muốn gây chuyện, nội chiến trong lớp còn cảm thấy vinh quang sao?”

Chờ cả lớp im lặng một phút, Hạ Cần thấy ai cũng thành thật lại, mới tiếp tục nói, “Vì để tiết kiệm thời gian, cũng vì công bằng, tôi sẽ viết trình tự nhỏ, chỗ ngồi của các em và ban uỷ sẽ được quyết định.”

Nói xong, Hạ Cần cắm USB vào, trên mặt bàn xuất hiện hai trình tự nhỏ, Hạ Cần trước mở file ‘Sơ đồ chỗ ngồi’.

Sau khi khởi động, trên đó mở ra một sơ đồ y chang phòng học, 2 người 1 tổ, hình thức 4 dãy 1 hàng đã được sắp xếp xong, cuối cùng chỉ dư lại 1 bàn đơn, trên bàn có mỗi khung thoại riêng, có đủ 41 khung thoại, vừa đủ sĩ số của lớp học.

Sĩ số của lớp 6 không phải số chẵn, có nghĩa là sẽ có một người ngồi riêng. Hiển nhiên, mọi người cũng biết điều này, không ít nữ sinh lên tiếng kháng nghị, không muốn ngồi bàn đơn.

Hạ Cần nói tiếp, “Rất nhiều người không muốn, một chén nước tất nhiên sẽ không đều, cho nên sẽ xếp bằng trò may rủi, như vậy là công bằng nhất.”

Nói xong, Hạ Cần di chuyển con chuột, mở khung thoại tên bắt đầu động, tiếp tục nói, “Bây giờ thầy đếm ba tiếng, sau đó sẽ bấm dừng, mọi người cứ dựa theo đó mà ngồi.”

Mạnh Hành Du cảm thấy vị chủ nhiệm này đúng là thú vị, đúng là có kỹ thuật đẳng, làm việc đơn giản dứt khoát, tốt hơn nhiều so với mấy ông thầy

dong dài nói nhiều lần trước.

Việc chỗ ngồi này đối với cô cũng không sao cả, ngồi với ai cũng được, không ngồi cùng cũng được, nhưng Sở Tư Dao tương đối để ý, ba giây này vẫn luôn nhắm mắt cầu nguyện, y chang bà thầy bói vậy.

Kết thúc ba giây, Hạ Cần ấn nút dừng, Mạnh Hành Du thấy tên cô cùng với tên Hà Minh ở cùng một tổ, cô tua trí nhớ lại một lần trong đầu nhưng vẫn không có ấn tượng với người này.

Sở Tư Dao thấy được ngồi cùng bàn với Thi Kiều cùng phòng kí túc xá, không phải ngồi bàn đơn thì cười đến không khép miệng được.

Cuối cùng, người ngồi đơn là Trì Nghiên. Vị trí của anh không thay đổi, Mạnh Hành Du nhìn sơ đồ chỗ ngồi, chỗ của cô ở góc bên trái, ở gần cửa nhất, Trì Nghiên một người bàn đơn trong góc bên phải, khoảng cách đường chéo xa nhất, đúng là hoàn mỹ.

Mạnh Hành Du yêu chết cái trình tự này.

Đang đúng lúc Mạnh Hành Du lâm vào ảo tưởng ‘Cuối cùng cũng có thể rời xa lịch sử đen tối, mở ra cuộc sống mới ở trường cấp ba tốt đẹp’ thì ở hàng đầu có nam sinh đứng lên, có lẽ là đang trong thời kì vỡ giọng còn chưa dứt nên nghe có hơi khàn, còn mang theo giọng nức nở, bất mãn ồn ào, “Thầy Hạ, em không muốn ngồi với Mạnh Hành Du.”

Đột nhiên bị gọi, Mạnh Hành Du: “.....?”

Hạ Cần nhìn Hà Minh, giải thích, “Hà Minh, em phải sinh hoạt tốt cùng bạn học, không có nguyên nhân đặc thù gì hết, không thể đổi chỗ.”

Mạnh Hành Du vẫn không có ấn tượng với Hà Minh, càng không biết mình đắc tội cậu ta khi nào mà làm cậu ta phản cảm ngồi cùng bàn với mình như vậy, thậm chí còn nói trước toàn lớp nữa.

Chấp niệm của Hà Minh sâu nặng, đôi tay mềm yếu xoa đôi mắt, “Em đứng đầu lớp, thành tích môn văn của Mạnh Hành Du kém như vậy, sẽ ảnh hưởng đến em.”

“....”

Mạnh Hành Du bị cái giọng éo lá này làm cả người nổi da gà.

Còn khóc với làm nũng nữa? Tôi còn không quen cậu đấy.

Mạnh Hành Du từ nhỏ đến lớn không biết chữ ‘nhân’ viết như thế nào, cô không phải là người chủ động gây sự, nhưng nếu có người chạy tới trước mặt cô tìm phiền toái, cô có lý do nào khôn thành toàn?

Mạnh Hành Du xem thường, đứng lên, vóc dáng không cao nhưng khí thế lại không nhỏ, cách mấy hàng người, nhìn về phía Hà Minh, sửa lại câu của cậu ta, “Ai hiểm lạ ngồi cùng bàn với cậu chứ, bạn học này, tôi còn chưa ghét bỏ EQ cậu thấp đấy.”

Hà Minh quay đầu, mặt bị dọa trắng bệch, hoảng sợ nhìn Mạnh Hành Du, “Nữ sinh nói chuyện hung dữ như vậy, cậu dọa tớ đấy.”

Mạnh Hành Du: “....”

Hạ Cần: “....”

Toàn thể bạn học: “.....”

Hạ Cần hăng giọng, nhìn hai người đều không tình nguyện, vì vậy để ngăn cản mâu thuẫn về sau, ông ấy quyết định nhường một bước, mở miệng hỏi Hà Minh, “Vậy em muốn ngồi ở đâu?”

Ánh mắt của Hà Minh sáng lên, “Em muốn ngồi gần bục giảng.”

Hạ Cần nhìn sơ đồ chỗ ngồi, đánh giá vài giây, “Được, vậy Trì Nghiên em ngồi cùng Mạnh Hành Du ở hàng đầu đi, Hà Minh tan học tự dọn bàn ghế, ngồi chỗ bục giảng này, cứ vậy đi.”

Trì Nghiên nghe xong cũng không ngẩng đầu lên, giống như không có ý kiến gì, xung quanh phát sinh chuyện gì cũng không bằng cái điện thoại.

Vẻ mặt của Hà Minh đầy ý cười.

Chỉ có mình Mạnh Hành Du, mặt như màu đất, cô quyết định tranh thủ vì bản thân một phen, uyển chuyển nói, “Thầy Hạ, em cảm thấy bạn học Trì Nghiên rất có cá tính, hẳn sẽ không thích ngồi cùng bàn với em đâu.”

Hà Minh mắt thấy chỗ ngồi của mình nguy hiểm khó giữ được, chạy nhanh tiếp lời, một chút cũng không sợ chết, “Không có khả năng, cậu ta thích lắm, hai người thành tích đều kém, trời sinh một đôi.”

CHƯƠNG 4

Cô chấp nhận các môn KHXH của mình chẳng ra gì, nhưng cô cũng không quy mình về phạm trù học tra, bởi vì cô chính là xưng vương xưng bá các môn KHTN ở bảng xếp hạng khối đấy.

Còn Trì Nghiên là người được Triệu Hải Thành chủ động mời vào lớp thực nghiệm, Mạnh Hành Du không tin thành tích của anh lại kém vậy, tuy rằng ngoài mặt nhìn không ra, nhưng học bá nhìn học bá thì vẫn có chút trực giác.

Bạn học Hà Minh này, xem ra không chỉ có EQ thấp mà chỉ số thông minh cũng có chút vấn đề, chỉ biết nhìn chăm chăm vào thành tích thi đầu vào.

Đối mặt với tên ẻo lả, Mạnh Hành Du có chút phản ứng không kịp, vốn dĩ còn muốn nói còn gì đó, đang định mở miệng thì theo bản năng quay đầu nhìn đường sự khác.

Không nghĩ vị này lại có tố chất tâm lý khá tốt.

Trì Nghiên bắt chéo chân, mắt cá chân đặt trên đầu gối, một tay thì cầm điện thoại chơi, chân còn thường rung rung hai ba cái, xem ra mấy lời Hà Minh vừa nói, căn bản không đi vào lỗ tai anh được, càng đừng nói đến không thềm để ý.

Kỳ thật cẩn thận nhìn một chút, Mạnh Hành Du phát hiện ngón tay của anh cũng rất đẹp, thon dài trắng, nhưng không mất cốt khí.

Mạnh Hành Du cảm thấy ánh mắt của mình đủ cao, trong đám bạn bè chơi từ nhỏ đến lớn cũng tiếp xúc qua không ít nam sinh đẹp trai, nhưng Trì Nghiên vẫn được cô ưu ái cho lên hạng 3, nếu tính tình tốt một chút, có thể sẽ đứng hạng 1.

Đáng tiếc quá đi mất.

Mạnh Hành Du liếm môi, cảm thấy tư tưởng của mình có bay hơi xa, nên chạy nhanh kéo nó về.

Trước 1 giây khi định dời tầm mắt, Trì Nghiên ngược mắt, Mạnh Hành Du trực tiếp đâm thẳng vào ánh mắt anh, cô không nói gì còn anh lại cười, “Sao, chưa nhìn đủ hả?”

“....”

Mẹ nó.

Ngài vẫn nên đứng hạng 1 từ dưới đếm lên đi.

Mạnh Hành Du liếc mắt, quay đầu đi, coi như cái gì cũng chưa xảy ra, khom lưng ngồi xuống, một cái dấu chấm câu cũng không nói, cũng giống như Trì Nghiên, mọi việc cũng không liên quan đến tư thái học bá của mình.

Cô xem như đã hiểu, cái tình huống này, nếu ai để ý ai trước thì người đó sẽ thua.

Bạn cùng bạn thì cùng bàn thôi, có gì đặc biệt hơn người, ai sợ ai chứ.

Tiết đầu tiên của năm học bắt đầu, trật tự lớp học lại cứ nhiều lần mất khống chế, Hạ Cần liền đập vào bục giảng mấy cái, để cả lớp im lặng lại, “Đừng ồn, bây giờ sẽ bầu ban uỷ, vẫn là dựa vào may rủi.”

Hạ Cần click mở một cái folder khác, cũng giống như vừa rồi, trên khung thoại có chức vụ của mỗi lớp, Hạ Cần khởi động máy, tên của mọi người cũng hiện lên trên đó.

Lần này thời gian dừng lại có hơi dài, hơn 20 giây, bảo đảm tên mỗi người đều xuất hiện một lần, lúc này Hạ Cần mới ấn vào chuột.

Mạnh Hành Du không phát hiện tên mình, thở phào nhẹ nhõm, cô tự do tự tại đã quen, cái công việc lao tâm lao lực của ban uỷ này thật sự không thích hợp với cô.

Thi Kiều cùng kí túc xá may mắn trúng thầu, được chọn làm uỷ viên kỉ luật, Sở Tư Dao ở bên cạnh có chút kích động, “Thật tốt quá, về sau chúng ta nếu có đến trễ về sớm, còn có Thi Kiều nhắm một mắt, mở một mắt cho qua.”

Mạnh Hành Du cảm thấy thật không có khả năng, cười gượng hai tiếng, “Có lẽ.”

Còn mấy cái còn lại, tên và người thật có thể ở chung hàng ngũ với Mạnh Hành Du cũng chỉ có Trì Nghiên và Hoắc Tu Lệ, mà chức vị của hai người đó quả thật không quá phù hợp.

Một người là lớp trưởng, một người là uỷ viên lao động.

Mạnh Hành Du thật sự không thể tưởng tượng cái loại động vật xương sụn như Trì Nghiên làm lớp trưởng như thế nào, chẳng lẽ bảo anh quản lí mọi người bằng cách chơi điện thoại sao?

Còn Hoắc Tu Lệ, chỉ là nghĩ lại tiểu bá vương trường số Năm không đánh nhau, mà cầm lấy chổi dạy mọi người nguyên tắc làm người “Trường học là nhà của chúng ta, mọi người phải dọn dẹp sạch sẽ”, cũng làm người ta khiếp sợ.

Hiển nhiên không chỉ có mình cô cảm thấy vậy, lúc công bố kết quả, Thi Kiều ngồi phía trước mấy bàn giơ tay đứng lên, ngạo mạn nói: “Cần ca, em không đảm nhận được đâu, nếu ngày nào đó đến muộn, em cả ngày còn không buồn ăn uống, cứ thế mãi, lòng tin của em sẽ suy dinh dưỡng mất, cuối cùng không thể sống đến ngày thi đại học được đâu.”

Hoắc Tu Lệ cũng đứng lên theo, nói: “Cần ca, em cũng không đảm nhiệm được đâu, em nhìn cây chổi đã dị ứng rồi, bắt em tiếp xúc mãi chắc em không sống đến lúc thi đại học được đâu.”

Cậu vừa nói xong, bên cạnh có mấy nam sinh phát ra một trận chế nhạo, Mạnh Hành Du cảm thấy sống lâu năm lắm mới có thể nghe thấy mấy đoạn ma âm này.

Hạ Cần nhìn về phía Trì Nghiên hỏi, “Trì Nghiên, em có đảm nhận được không?”

Cái tên Trì Nghiên ở lớp học này như có một loại ma lực.

Lần thứ hai bị gọi tên, mấy âm thanh ồn ào cứ như bị ấn nút tắt, đi học mà gọi tên anh còn hiệu quả hơn Hạ Cần ở trên bục giảng gõ gõ mười mấy lần, có hiệu lực ngay lập tức.

Nhưng là thầy giáo, thầy hỏi ai cũng không nên hỏi anh nha, toàn thân từ trên xuống dưới của anh có chỗ nào sẽ phối hợp với thầy chứ?

Khả năng ông trời cũng không đành lòng nhìn Hạ Cần như thế, chuông tan học vừa đúng lúc reo lên, đánh vỡ cục diện xấu hổ này.

Sau khi tiếng chuông vang lên, Hạ Cần ném xuống một câu, “Được rồi, ban uỷ và chỗ ngồi cứ thế quyết định” rồi cầm folder đi ra khỏi phòng, lớp học có người muốn đi vệ sinh nên rủ bạn đi cùng, muốn tụ tập nói chuyện phiếm, cực kì náo nhiệt.

Mạnh Hành Du lại không có động tĩnh gì, tiếng chuông vừa rồi rất lớn, nhưng sau khi Hạ Cần nói xong, cô duỗi người và cố dựa lưng về phía sau, muốn nghe xem Trì Nghiên sẽ nói cái gì.

Người khác có lẽ không nghe thấy, nhưng cô nghe được.

Trước khi tiếng chuông vang lên, có cũng có thể là cùng lúc, Trì Nghiên nói một tiếng ‘được’.

—— “Trì Nghiên, em đảm nhiệm được không?”

—— “Được.”

Cho nên anh vừa nói ‘được’, tức là xem như đồng ý rồi?

Vừa rồi Hoắc Tu Lệ đùa giỡn với Hạ Cần, Trì Nghiên lại cho Hạ Cần mặt mũi?

Không có khả năng đâu, không nên, không tồn tại, điểm này một chút cũng không phù hợp logic.

Mạnh Hành Du trái phải nghĩ không rõ, cô xoay người, gõ gõ bàn của Trì Nghiên, nhẹ giọng hỏi, “Cậu vừa rồi đồng ý làm lớp trưởng rồi sao?”

Trì Nghiên rũ đầu, không biết bên trong điện thoại có gì hay để chơi nữa, nghe thấy cô nói chuyện, cả mắt cũng không thèm nâng lên.

Nếu không phải bây giờ con đang trong phòng học, Mạnh Hành Du thật sự hoài nghi, tên này chính là thưởng thức cái thứ phế liệu màu vàng gì đó đây mà.

Mạnh Hành Du thấy anh không phản ứng, đứng lên, cúi người thò lại gần, chỉ thấy anh cầm điện thoại, ngón tay chọc chọc màn hình, chỉ kém không vỗ cánh thôi, rất chuyên chú chơi cái trò dừng bước lên khối trắng.

Tốc độ gạch rơi xuống nhanh đến Mạnh Hành Du không phân biệt được là trắng hay đen, cũng mệt cho anh có thể ứng phó thành thạo như vậy, tay chậm một chút thôi là bước trúng mấy khối trắng rồi.

Một ván vừa kết thúc, Trì Nghiên đạt được điểm cao nhất, lại lần nữa đánh vỡ kỉ lục của chính mình, ngẩng đầu thấy Mạnh Hành Du trước mặt, hỏi: “Cậu vừa hỏi cái gì?”

Lực chú ý của Mạnh Hành Du vẫn còn trên bảng xếp hạng trò chơi, không khỏi cảm thán, “Tốc độ tay đúng mẹ nó nhanh...”

Trì Nghiên không dựa về sau, ngược lại ngồi sát vào, lẳng lẳng nhìn cô, cũng không nói chuyện.

“...” Nói lờ.

Không xong rồi, phản ứng đầu tiên của Mạnh Hành Du chính là cảm thấy lông mi của anh thật dài thật cong.

Còn mấy tâm tư khác cô cũng không để tâm, nếu lúc này anh mà chớp mắt, tỷ lệ lông mi đập vào trán chắc lớn lắm nhỉ, không biết xúc cảm sao...

Được rồi, dừng dừng.

Mạnh Hành Du phục hồi tinh thần, cảm thấy lúc này chính mình nếu lui về thì rất không khí thế, vốn dĩ không có gì còn làm ra vẻ, hiểu biết ít nên kinh ngạc thôi.

Cô cách một chút bảo trì tư thế và khoảng cách, thanh giọng, một lần nữa hỏi: “Cậu mới rồi đồng ý làm lớp trưởng rồi sao?”

Trì Nghiên bỏ điện thoại vào túi, đứng lên, tầm nhìn chuyển quá nhanh, Mạnh Hành Du còn chưa kịp ngẩng đầu, chỉ nghe anh nói, “Cậu cảm thấy vậy thì là vậy đi.”

“...” Có cần có lệ vậy không.

Mạnh Hành Du cảm thấy nói chuyện cùng người này thật quá tẻ nhạt, nói 3 câu thì có 2 câu là giả, còn câu còn lại cũng không đàng hoàng.

Trì Nghiên cùng Hoắc Tu Lệ chân trước chân sau đi ra ngoài, cách thật xa, vẫn có thể nghe thấy giọng nói của Hoắc Tu Lệ nói chuyện với Hạ Cần về vụ ban uỷ này.

Đều nói ngu ngu tầm ngu, mã tầm mã, Hoắc Tu Lệ dường như là tám lạng nửa cân, thì Trì Nghiên làm sao mà tốt đẹp được, hai chữ ‘thiện lương’ dùng trên người anh, thật khá biệt so với cái chức lớp trưởng.

Đồng chí tiểu Mạnh a, phải nhớ rõ không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Sở Tư Dao thấy lão đại ngồi phía sau rốt cuộc đi rồi, ghen cả một tiết, cuối cùng cũng có thể nói ra, cô ấy kéo Mạnh Hành Du qua, nhỏ giọng nói thầm, “Du Du, cậu quen Trì Nghiên sao?”

Mạnh Hành Du cảm thấy, việc ở cao tốc bị cự tuyệt, sau đó người này lại kì tích biến hình thành bạn cùng lớp, thậm chí còn là bạn cùng bạn nữa, nói ra

cũng không tốt, da mặt là thứ tốt, cô muốn giữ lại, vì thế lắc đầu, “Không quen.”

Sở Tư Dao thở phào nhẹ nhõm, nhìn ánh mặt của Mạnh Hành Du như đang nhìn theo một người trượt chân rơi xuống vách đá, nhưng quần áo lại bị một cây cổ thụ giữ lại, kì tích sống được, cả người tản ra ánh sáng, “Không quen biết thì tốt, Du Du, Trì Nghiên không phải người tốt, cậu đừng thân cận với cậu ta quá.”

Cái khẩu khí này, cái biểu tình này, Mạnh Hành Du cơ hồ cho rằng Sở Tư Dao kì thật đang nói anh không phải là lương xứng, hai người không nên ở bên nhau.

Mạnh Hành Du nhin cười, phối hợp trả lời, “Cậu ta làm sao vậy?”

Sở Tư Dao nhìn bốn phía, không thấy ai chú ý bên này mới mở miệng, “Trì Nghiên cái người này sớm ba chiều bốn, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, tốc độ đổi bạn gái còn nhanh hơn lật sách nữa, cậu đừng để bị gương mặt kia lừa, mẹ tớ nói đúng, nam nhân đẹp quá chính là hoạ thuỷ.”

Tốc độ lật sách không phải đồng nghĩa với việc chưa bắt đầu liền đã kết thúc sao, tư tưởng Mạnh Hành Du đột nhiên thông suốt, “Cậu ta....Không được sao?”

(Đoán xem chị nhà nghĩ tới việc gì =))))

Sở Tư Dao không đuổi kịp với tốc độ đổi kênh của người đầy kinh nghiệm như Mạnh Hành Du, cho rằng cô đang đánh giá nhân phẩm, nghiêm túc trả lời, “Đương nhiên không được, loại nam nhân này uống cho có gương mặt đẹp nhưng lại không dùng được.”

Mạnh Hành Du nhớ tới tốc độ tay của Trì Nghiên lúc chơi ‘đùng bước lên ô trắng’ (*), đột nhiên trở nên xót xa.

(*) Đùng bước lên ô trắng: tên game Trì Nghiên chơi

Nhiều người đúng là đáng thương, tuổi còn trẻ vậy mà....

Ai, khuôn mặt trắng trẻo kia.

Sở Tư Dao nói tiếp, “Tớ không phải nói bậy, chuyện này tất cả mọi người đều biết, cậu vừa mới đi học không phát hiện sắc mặt của mấy người học sơ trung rất kì quái sao? Sớm ba chiều bốn thì thôi đi, cậu biết điều gì là

kịch tính nhất không? Lúc đầu tháng 3 gần lúc thi đầu vào, có nữ sinh bởi vì cậu ta mà nhảy lầu đó.”

Cái quả trứng thối này có chút có quá phận, Mạnh Hành Du không tin được, miễn cưỡng phối hợp, “Wow...Ồ.”

*

Kết thúc tiết học buổi sáng, Hạ Cần đến phòng học một chuyến, kêu mọi người đến phòng học buổi chiều trước nửa tiếng, lợi dụng thời gian nghỉ trưa để đổi chỗ ngồi, để không làm trễ tiết buổi chiều.

Một buổi trưa Mạnh Hành Du nằm ở kí túc xá nhưng không thể nào ngủ được, cô đột nhiên có thể lí giải được vì sao lần trước Trì Nghiên từ chối cô.

Biết chính mình không được, nhưng cũng không làm chậm trễ người khác, thà rằng chính mình cô đơn, cũng muốn hi sinh vì hạnh phúc của người khác.

Cái này đúng là người tốt, vĩ đại cỡ nào cơ chứ.

Huống chi cái loại bệnh kín này, tính cách có khó chịu đi nữa thì cũng có thể hiểu được.

Mạnh Hành Du không chờ bạn cùng phòng cùng đi đến lớp, trước 10 phút liền ra cửa, đi xuống tiệm tạp hoá trong trường một chuyến.

Cô muốn mua một chút đồ ăn vặt để an ủi bạn cùng bàn mới đáng thương, cũng coi như là lễ gặp mặt, đại biểu bọn họ từ đây tiêu tan hiềm khích, ở chung hoà bình.

Cô tương đối nghĩ thoáng, nếu không làm người yêu được, còn có thể làm anh em tốt.

Nhưng nhìn một vòng, cũng không thấy có gì thích hợp để mua, cô không biết Trì Nghiên thích ăn cái gì.

Lúc này có mấy nam sinh chơi bóng rổ đi vào, trong đó có một nam sinh cao lớn mạnh mẽ mở tủ lạnh lấy 1 lon Red Bull ra, trực tiếp uống, không rõ mấy hớp, sau đó cầm lon không đi quỳ thu ngân tính tiền.

Mạnh Hành Du bị cái kệ che lại, nên mấy nam sinh không phát hiện ở đây có nữ sinh, lời nói cũng không giữ kẽ.

“Mới vừa vận động còn uống Red Bull, cậu muốn đi làm trâu sao.”

“Huynh đệ kiểm chế chút, đừng mạnh như vậy, tương lai còn dài lắm.”

“Con mẹ nó lăn.”

.....

Lời nói tuy tiện, nhưng Mạnh Hành Du lại để ý, chờ mấy nam sinh đi rồi, cô đến trước tủ lạnh, suy tư nhìn vào lon Red Bull kia.

Đã nói là lẽ gặp mặt, tất nhiên phải có thành ý.

Trì Nghiên là tình huống đặc thù, một lon chắc không đủ, Mạnh Hành Du hạ quyết tâm, duỗi tay cầm 2 lon Red Bull đến quầy thu ngân tính tiền.

Mùa hè ở Nguyên Thành không dài, Mạnh Hành Du mua xong đến phòng học thì vẫn còn sớm, chỉ có vài người bạn Trì Nghiên và Hoắc Tu Lệ.

Hoắc Tu Lệ ngồi cùng một nam sinh khác, ngồi ở cuối chơi PUBG, Trì Nghiên ngồi một mình ở đầu bàn, Mạnh Hành Du đi qua, vừa nhìn, không ngoài suy nghĩ, chính là cái trò ‘đừng bước lên ô trắng’.

Đồng chí Trì Nghiên, ngài tội tình gì phải rời xa quần chúng, mà ngồi chỗ này một mình tra tấn bản thân mình vậy.

Mạnh Hành Du thở dài một hơi, đẩy hai lon Red Bull qua, chân thành nói, “Trì Nghiên, tôi mời cậu uống nước, còn có, về sau tôi sẽ hết sức nhường cậu.”

Trì Nghiên chơi xong một ván, thấy hai lon Red Bull lạnh trên bàn, “Cái gì?”

“Mấy nam sinh mạnh mẽ trường chúng ta đều uống cái này.”

Mạnh Hành Du cảm thấy mình nói quá rõ thì cũng không tốt, sẽ tổn thương tự tôn, cổ vũ là chính, “Cậu thử xem, tôi cảm thấy còn hữu dụng hơn so với cái trò chơi ngu ngốc này, cái này chỉ dùng cho bên ngoài thôi, một công đôi việc đấy.”

Lông mày của Trì Nghiên nhăn lại.

Mạnh Hành Du hồn nhiên không biết, duỗi tay vỗ vai anh, lời nói thấm thía tổng kết, “Dù sao ở trước mặt tôi, cậu không cần tự ti, tôi cũng không được, còn thảm hơn cậu nữa, tôi là bầm sinh, giới tính quyết định cả đời đều không được, như vậy cậu có thấy dễ chịu hơn không?”

Game ‘玩别踩白块’- ‘Đừng bước lên khối trắng’

Nói một cách đơn giản, có bốn hàng khối đen trắng trên màn hình, người chơi chỉ được đặt vào tất cả các khối đen và không thể đặt vào khối trắng, tốc độ của đàn piano sẽ nhanh hơn, xem bạn có thể bám trong bao lâu đến trò chơi tốc độ thử nghiệm.

CHƯƠNG 5

Trì Nghiê n kì thật không có ấn tượng tốt với nữ sinh, đặc biệt là loại lớn lên cũng không tệ lắm, tính tình lại không chút tật xấu.

Bởi vì bạn vĩnh viễn không biết rằng bọn họ người trước người sau chênh lệch bao nhiêu lớn. (*y anh là kiểu người 2 mặt úúúú*)

Người trước bày đặt tỏ ra nữ thần bán manh, mỗi ngày tung tăng chạy đến trước mặt bạn, hết làm nũng thì lại nhõng nhẽo, một khi bạn không có ở đó, người sau chính là vén tay áo lên hướng người ngoài nói bậy, nửa tiếng mà không nói một chữ thô tục nói xấu bạn thì không được.

Gặp mấy người, thì hỏi một câu, “Thật hay giả, nhìn không ra là loại người này a.”

“Cậu còn không hiểu tôi sao? Tôi còn tự mình nói bừa bôi đen cậu ta sao, nếu không phải chính mắt thấy, tôi cũng không tin đâu.”

“Cũng đúng.”

Cho nên nói, miễn là thiết lập quan hệ đủ vững chắc, chiều hướng dư luận sẽ nghiêng về phía bạn.

Từ điểm đó nói lên, Mạnh Hành Du hoàn toàn đứng trong cái giới hạn đó của anh.

Không có thiện cảm, ấn tượng kém, cũng lười đi tìm hiểu.

Hoặc Tu Lệ nói anh sợ sùng, một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, còn nói hầu hết nữ sinh chính là tiểu thiên sứ, chỉ do vận khí anh không tốt nên không gặp được thôi.

Trì Nghiê n cảm thấy cậu ta chính là động vật ăn tạp không kén ăn, bạn gái quen lâu nhất cũng không được 1 tháng, còn không biết xấu hổ nói anh không gặp phải thiên sứ? Giỡn chơi sao.

Trì Nghiê n nghe xong nửa ngày, xem như cũng hiểu cái thứ nội hàm mà Mạnh Hành Du nói, anh nhìn hai lon Red Bull trên bàn, trong thời gian ngắn không biết là bực mình hay là cạn lời nữa.

Lời đồn đãi bên ngoài hiện tại đã lên đến trình độ ‘anh không được’ rồi sao?

Mạnh Hành Du vẫn ngồi xồm trước mặt, giống như nếu hôm nay anh không uống hết hai lon Red Bull này, thì hai người chắc chắn cùng giống loài.

Trì Nghiên không thích giải thích, tin đồn lúc sơ tam khi đó, anh cũng không thèm giải thích lời đồn đãi bên ngoài, thanh danh coi như đã đen ngịt rồi, nhưng cũng giảm bớt phần nào mấy nữ sinh bu xung quanh, tai anh cũng được thanh tịnh hơn bao giờ hết.

Trì Nghiên vẫn không rõ là Mạnh Hành Du thật tin mấy lời đồn đãi bên ngoài, hay là đang chơi trò kịch bản giả hồ đồ để đợi anh nhảy xuống hố.

Lời nói tập trước trong đầu, anh ngồi thẳng, mới vừa mở miệng, “Cậu nghe....”

Chưa nói được ba chữ, Hoắc Tu Lệ ở phía sau đã rống lên:

“Ngô Tuấn Khôn, viên đạn cậu bắn hướng nào đấy, ông đây bị chết rồi.”

Thao tác của Ngô Tuấn Khôn chính là đồng đội là tử huyệt, kết cục hoặc là thắng, hai là cùng chết, cũng rống lại: “Ai kêu mẹ nó cậu thò đầu ra, không còn nhiều máu mà cứ đòi xuất kích.”

“Đặc ý cái rằm, chống mắt lên mà xem này, cậu cứ ở đến cuối cùng chờ tôi”

.....

Mạnh Hành Du chớp mắt, đối với loạt tình hình chiến đấu kịch liệt không có hứng thú gì, hỏi Trì Nghiên lời anh vừa nói, “Tôi nghe cái gì?”

Trì Nghiên nhẫn nại nói lại, “Cậu nghe ai....”

“Cậu thế nào đã chết rồi, ông đây dùng chân còn chơi giỏi hơn cậu, rác rưởi.”

Binh đoàn bóng ma bao phủ đỉnh đầu của Hoắc Tu Lệ, tiểu bá vương trường Số Năm lại một lần nữa bùng nổ.

“.....”

Nhẫn nại của Trì Nghiên đến cực hạn, từ chỗ ngồi đứng lên, cầm điện thoại ném trong ngăn bàn, cầm hai lon Red Bull đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Mạnh Hành Du nói một câu lạnh lùng, “Đi ra ngoài.”

Mạnh Hành Du nhảy nhót đi theo ra, Trì Nghiên không đi xa, thời gian nghỉ trưa nên cả trường đều yên tĩnh, hành lang cũng không có ai, anh đi đến cửa cầu thang rồi dừng lại, rớt cuộc hỏi một câu hoàn chỉnh, “Cậu nghe ai nói?”

Mạnh Hành Du tất nhiên sẽ không tiết lộ Sở Tư Dao, qua lao nói, “Nghe giang hồ đồn.”

“Nói nghe một chút.” Trì Nghiên đặt hai lon Red Bull trên cầu thang, người dựa vào tường, trên mặt không nhìn ra cảm xúc, “Đều đồn cái gì.”

Mạnh Hành Du cho rằng anh còn chưa biết, tiến lên hai bước, nhẹ giọng nói, “Sin hoạt cá nhân hỗn loạn, tốc độ thay bạn gái còn nhanh hơn lật sách, cậu không biết sao?”

Trì Nghiên “A” một tiếng, trả lời đúng sự thật, “Không biết.”

“.....”

Lời này muốn phải trả lời thế nào đây.

Trì Nghiên trầm mặc hai giây, hỏi tiếp, “Còn truyền cái gì nữa?”

Mạnh Hành Du nói, “Giang hồ kì thật đối với cậu cũng khá tốt, nhưng tôi đã hành tẩu giang hồ nhiều năm, một chút ý ngầm này, bọn họ không nói tôi cũng có thể hiểu được.”

Nghỉ hè, Mạnh Hành Du nghe bạn kể về một quả dưa, người đó cô chưa gặp qua, nhưng quả dưa đó đúng làm cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Chính là một tên phú nhị đại ra nước ngoài học Đại học, nghỉ hè về nước lại lén lút đi xem nam khoa. Lúc này mới thành niên có bao lâu, thân thể đã quá sức như vậy rồi, Mạnh Hành Du nghe xong cảm thấy vừa buồn cười vừa cạn lời.

Con người muôn hình muôn vẻ lại nghe ngóng được nhiều, buổi sáng Sở Tư Dao bắt quái với cô về chuyện của Trì Nghiên, cái gì mà sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, sớm ba chiều bồng uồng có gương mặt đẹp, cô không tự giác lại nghĩ tới cái tầng nghĩa này.

Trì Nghiên không vội mà vẫn ung dung nhìn cô, “Ý ngầm gì?”

Mạnh Hành Du cảm thấy vị công tử này đúng là cầm được thì buông được, “Hà tất phải nói lộ liễu như vậy, cậu yên tâm, lời đồn đãi đừng ở sự khôn ngoan, tôi sẽ giữ bí mật cho cậu.”

Lúc này thì Trì Nghiên hiểu rồi.

Không phải do giang hồ đồn, mà đó là phong cách của Mạnh Hành Du, ăn dưa phải bỏ thêm chút ít gia vị nữa.

Anh hình như lúc đầu đánh giá cao cô quá rồi.

Trì Nghiên cười lạnh, “Mạnh Hành Du, đầu cậu bị sét đánh trúng sao?”

Mạnh Hành Du sừng sốt vài giây, cười ra tiếng: “Không biết, chỉ là mẹ tôi nói lúc tôi sinh ra mưa bão sấm chớp ùng ùng, có lẽ vận mệnh của tôi hơn hẳn người thường, sao thế?”

“.....”

Trì Nghiên chưa gặp qua nữ sinh như vậy.

Mấy cái từ như kịch bản vương, kỹ nữ tâm cơ, lục trà nữ (*) dùng trên người cô, nghĩa xấu cũng có thể biến thành ca ngợi.

(*) lục trà nữ: green tea bitch, chỉ những người đã bán thân mà còn thích giả ngây thơ.

Trì Nghiên không có tâm tình nói tiếp nữa, suy nghĩ thăm dò cũng tan thành mây khói, đi thẳng về hướng phòng học.

Mạnh Hành Du gọi anh lại, nhìn hai lon Red Bull trên cầu thang, “Lẽ gặp mặt của tôi cậu không cần sao?”

Trì Nghiên quay đầu liếc cô một cái, âm cuối còn kéo dài, tức giận nói: “Không, cần——”

Ánh mắt Mạnh Hành Du cố ý vô tình đảo qua nửa người dưới của anh, hoài nghi hỏi, “Có phải cậu ngại hay không?”

Trì Nghiên dừng một chút, nhìn phía trước khe nâng cảm, không đầu không đuôi nói, “Phía trước là WC nam đấy.”

Mạnh Hành Du ngẩn ra, “Cái gì?”

Trì Nghiên cười đến ác liệt, có vài phần nghiêng răng nghiêng lợi, “Đi cùng không? Tôi cho cậu xem thử tôi có được hay không?”

Mạnh Hành Du: “....”

*

Cuối cùng, hai lon Red Bull kia lọt vào bụng của Mạnh Hành Du.

Đồ uống mà đàn ông mạnh mẽ thích đúng là mạnh, mạnh đến nỗi buổi tối cả kí túc xá đã tắt đèn, Mạnh Hành Du lăn qua lăn lại trên giường nửa tiếng

vẫn không hề buồn ngủ.

Cô với tay lấy điện thoại trên gối đầu, nhìn thời gian, một người mất ngủ, không bằng tìm thêm người lên mạng cùng.

Mạnh Hành Du mở WeChat, mở cái nick có hình đầu con gấu, trước phát một cái bao lì xì, trên bao lì xì viết: Noãn bảo ra đây nào, trò chuyện một chút đi.

Noãn bảo lúc sau gửi lại một bao lì xì, còn hào phóng hơn cả cô, có hai tờ, trên đó cũng viết chữ: Con heo nhỏ Du Du chỉ với chút tiền đã muốn gọi tớ lên sao, chết cũng tính toán đòi hỏi như vậy.

Hình như đúng vậy.

Chuyện giữa khuê mật, nói vật chất thì đúng là xem thường tiền bạc mà.

Mạnh Hành Du không phát thêm tờ nào nữa, trở về nguyên trạng, tiếp tục giao lưu bình thường

—“Noãn bảo, cậu còn nhớ người lần trước tớ kể không, ở trên cao tốc xin WeChat người ta nhưng bị từ chối đó?”

Chuyện này Mạnh Hành Du cảm thấy rất mất mặt nên không nói cho ai.

Chỉ là cô và Bùi Noãn từ ở nhà trẻ đã cùng mặc chung cái váy mà lớn lên, thân thiết như vậy, mất mặt sao? Không tồn tại.

Càng là chuyện mất mặt, Mạnh Hành Du càng phải nói với cô ấy, cái loại xấu hổ này, chia một nửa cho khuê mật, chính là chất dẫn cháy gia tăng tình hữu nghị.

Bùi Noãn không biết lại đang thông đồng với nam sinh nhỏ nào, 5 phút sau mới trả lời.

-“Sao thế, còn có phần kết sao?”

-“Có có, tớ nói cậu nghe, hôm nay tớ lại thấy cậu ta.”

-“Khoan đã, cậu đừng nói với tớ, cậu ta chờ thành bạn cùng học với cậu, sau đó hai người trở thành bạn cùng bàn, mỗi ngày sớm chiều ở chung hay tùy tiện cấu kết cùng nhau nha.”

Mạnh Hành Du cảm thấy khuê mật này của cô đúng là quá ghê, đoán việc như thần.

-“Sao cậu biết thế, cậu đặt camera trên người tớ sao? Trời ạ, cậu đúng là biến thái.”

-“Không có, tiểu thuyết truyện tranh đều viết thế mà, cậu thiếu đánh rắm, ngủ nhanh đi, tớ còn đang thông đồng với nam thần, đừng quấy rầy tớ yêu sớm, hehe.”

“....”

Quên đi, thế giới này không đáng.

Mạnh Hành Du để điện thoại trên gối, lấy chăn trở mình, nhắm mắt cưỡng chế mình đi vào giấc ngủ.

Không biết có phải do ban ngày lượng tin tức thu được có phải quá nhiều hay không, hay là do câu nói buổi trưa “Tôi cho cậu xem thử tôi có được không” của Trì Nghiên kia, Mạnh Hành Du lại mơ một giấc mộng không thể tả nổi.

Tình tiết sự việc không nhớ rõ, chỉ có một cảnh tượng làm phiền cô suốt một đêm.

Trì Nghiên còn mặc quần áo ngày hôm nay, một bộ đen tuyền, bọn họ ở chung một phòng, cái này không phải đáng sợ nhất, mà là bên trong phòng còn có cái giường, hơn nữa cô còn nằm dưới, thật quá đáng.

Trì Nghiên hình như mới tắm, tóc rơi xuống vài giọt nước tí tách, không biết ở đâu mà bay ra cái gọng kính viền vàng, quần áo nửa người trên không có, cảm giác cô thấy trong mơ kia quả thật đúng là một tên văn nhả bại hoại.

Nhưng cô có sóng to gió lớn nào mà chưa thấy qua, nhiều năm truyện đam mỹ đã được cô nắm rõ như lòng bàn tay, cô an ủi chính mình không có gì, sau đó mấy cái cần thấy cũng đến rồi.

Tay cô bị Trì Nghiên giữ lấy, hướng đến dây lưng quần của anh, thậm chí có xu hướng dờ xuống dưới, cảm xúc kia, tư thế kia, bầu không khí kia....

Nga, đúng rồi, anh còn có lời kích, cái loại mà vừa nghe đã cảm thấy xấu hổ, mấu chốt là giọng nói còn đặc biệt dễ nghe, câu hồn phách của người ta mà.

“Mắt thấy mới là thật, cậu mở to mắt nhìn rõ xem tôi làm thế nào.”

“Cậu nhìn trần nhà làm gì, nhìn tôi, nhìn xuống xem.”

“....”

Mạnh Hành Du tỉnh lại vì bị cái giấc mơ này dọa sợ, một đầu mồ hôi lạnh, nhịp tim đập đến 200, cho đến khi đến lớp học cũng chưa khôi phục lại được.

Bạn học trong lớp đến cũng gần đủ, Trì Nghiên cùng mấy nam sinh đang phát sách bài tập, Mạnh Hành Du kéo ghế ra ngồi vào, thấy bàn học chất đầy sách vở, có chút mông lung, “Sách nhiều như vậy sao?”

Trì Nghiên lại ném 2 quyển sách trên bàn học, nghe thấy cô lầm bầm, khoe miệng hạ xuống, “Chia ra, đây là của hai người.”

Trong mơ cũng là giọng nói này, chỉ là càng thêm vẻ ghen ngào một chút, Mạnh Hành Du nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trì Nghiên hôm nay đã thay đồng phục, không giống hôm qua cả người toàn màu đen, tinh thần cũng tốt hơn nhiều, không có cảm giác suy sút như hôm qua. Vóc dáng của anh cao so với nam sinh cùng tuổi, ống quần cao hơn một chút, lộ ra mắt cá chân, có chút xương xấu, tạo nên cảm giác mới mẻ.

Vẫn là bộ đồ thể dục xanh trắng, người khác mặc vào cảm thấy hơi thô, nhưng trên người anh thì đến cả giá trị quần áo cũng phải tăng một bậc.

Cho nên nói ông trời thường cơm ăn thực làm người ta giận.

Khoan....Từ từ.

Mạnh Hành Du cuối cùng cũng nhìn ra trọng điểm, hèn gì cảm giác anh hôm nay có chút gì đó không giống, đồng phục sao mà mạnh đến nỗi thay đổi khí chất một người được.

Người anh em này, cái gọng kính vàng trên mũi từ đâu ra vậy? Có phải đi vào trong mộng của tôi rồi trộm đi không, cậu nói, cậu nói đi.

Mạnh Hành Du hoảng sợ, trong lòng như có cơn lốc bay qua, mơ hồ không phân được đây là thật hay mơ.

Nam sinh tuổi này mang gọng kính vàng hiếm ai không đem lại cảm giác ông cụ non.

Khí chất văn nhã cấm dục trên mặt anh được cái gọng kính này đến gãi đúng chỗ ngứa, giá trị nhan sắc này chỉ có tăng chứ không giảm, giữa mày như có như không khí chất lạnh lùng, thoạt nhìn càng giống học bá, chỉ là

khác với mấy nam sinh mọt sách lớp thường, anh chính là học bá đặc biệt nhất trong giới học bá.

Mạnh Hành Du không biết trúng cái độc gì, lúc ánh mắt đảo qua hông anh, nhìn lưng quần hỏi, “Thắt lưng của cậu đâu?”

Hỏi xong đừng nói Trì Nghiên, cả cô đều ngốc luôn rồi.

“....”

“.....”

Tay cầm sách của Trì Nghiên dừng ở không trung.

Mạnh Hành Du thật muốn tát cho mình một cái, liền giảng hoà, “Không phải, ý tôi là sợ quần cậu rơi xuống, bây giờ cậu là lớp trưởng, là đại biểu hình tượng của lớp chúng ta.”

Mẹ nó Mạnh Hành Du, mày vẫn nên cầm miệng đi, bóp eo lại mà đánh rắm đi.

Trì Nghiên để hai quyển sách trên bàn phía sau, lui ra sau hai bước, một tay ôm chõng sách, một tay chống bàn, “Cậu chú trọng hình tượng như vậy thì cách xa tôi một chút.”

Mạnh Hành Du không đuổi kịp tiết tấu, “Vì sao?”

“Tôi sợ cậu không khống chế được, đi lên kéo quần tôi xuống.”

Trì Nghiên dùng ngón trỏ đẩy mắt kính, để lại cho cô một bóng lưng tiêu sái.

Mạnh Hành Du: “.....”

???????

Đúng là gặp quý mà.

Chương 6 sẽ được lên sàn sau khi [Soda cam] hoàn nhé !!!

Tác giả đang viết truyện mới, tên là [Quả vải, quả vải nói với anh], nghe xong cái tên truyện mà quẩn quáo, muốn cầm xẻng đào cho đủ vườn trái cây luôn ☐=))))). Nhưng may, tự niệm chú dạn lòng nên vẫn chưa xách xẻng đi hành tẩu ☐☺))))

CHƯƠNG 6

Editor: Phan Hào, Song Ngư

Beta-er: Song Ngư

Cô biết Trì Nghiên cũng không có ấn tượng tốt gì với mình. Mạnh Hành Du cảm thấy để bớt tổn hại, nếu đã không tốt cũng không nên để nó tệ đi. Nếu không mỗi ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, người khó chịu cũng là cô.

Do đó, cả một tiết buổi sáng, Mạnh Hành Du không chủ động nói một chữ với bạn cùng bàn.

Môn đầu tiên là Ngữ văn, Mạnh Hành Du cất sách tiếng Anh vào ngăn bàn, lấy sách Ngữ văn ra.

Quyển sách này được phát vào hôm qua, tên còn chưa kịp viết, điền tên lên sách giáo khoa mới là một trong những niềm vui của Mạnh Hành Du. Mặc dù học không ra gì, nhưng nghi thức thì vẫn phải có. Thành tích tốt của một môn phải bắt đầu từ một chữ ký đáng yêu.

Một chữ ký dễ thương luôn bắt đầu bằng một cây bút...

Vậy túi đựng bút của cô đi đâu rồi, hả???

Mạnh Hành Du dựa vào xúc cảm, sờ loạn trong ngăn bàn, cái gì cũng không chạm thấy. Cô đành phải lấy từng quyển một sách trong ngăn bàn ra, đến quyển cuối cùng, sách trên bàn đã cao hơn lúc cô đứng lên. Ngăn bàn đã bị bới ra hết, nhưng vẫn không thấy túi đựng bút đâu.

Mạnh Hành Du nhìn núi sách chất trên bàn học, lại nhìn ngăn bàn rỗng, vốn dĩ đã không muốn tìm, liền cân nhắc hỏi mượn Sở Tư Dao, vừa ngẩng đầu lên, đụng phải tầm mắt như cười như không của Trì Nghiên, đột nhiên: "..."

Mạnh Hành Du giả vờ bình tĩnh, để cặp sách ở trước ngực, kéo khoá ra, lại tìm lần nữa, lần này may mắn hơn một chút, cô phát hiện ruột của cây bút mình chưa từng dùng.

Nhưng là không có vỏ bút bi, cảm xúc cũng không giống bình thường.

Mạnh Hành Du lấy giấy nháp thử viết hai chữ lên đó, xấu đến mức không dám nhìn thẳng, cô hoàn toàn từ bỏ, đứng lên ra ngoài hỏi mượn Sở Tư Dao cây bút. Chuông vào lớp lại vang lên.

Bàn học còn chưa thu dọn, hai chồng sách chất đống ngăn cản tầm mắt của các học sinh khác, Mạnh Hành Du không rảnh đi mượn bút, trước khi giáo viên vào lớp, luống cuống tay chân nhét sách vở lại vào ngăn bàn.

Một hồi bận rộn, đổi tiết 10 phút cái gì cũng chưa làm xong.

Giáo viên Ngữ văn là tổ trưởng của khối, ngày thường không phải áo sơ mi thì chính là kiểu áo Tôn Trung Sơn (*). Một người đàn ông trung niên nghiêm túc, tóc lại bạc sớm, ở trường đức cao vọng trọng (**), họ Hứa, học sinh trong lớp đều gọi một tiếng Hứa tiên sinh để tỏ vẻ tôn trọng.

() Ý chỉ người rất được kính trọng về tài đức**

Hứa tiên sinh không giận mà uy, so với lớp của Hạ Cần thì trật tự hơn nhiều.

Tiết học hôm nay tiếp tục bài giảng ngày hôm qua, nhân lúc Hứa tiên sinh viết bảng, Mạnh Hành Du đã xây dựng ổn tâm lý, chọc vào cánh tay của Trì Nghiên, thanh âm ngọt ngào, thái độ thân thiện: “Lớp trưởng, cậu có bao nhiêu cây bút?”.

Trì Nghiên đi học cơ bản không dùng bút, một tiết học 40 phút hơn nửa thời gian đều là ngồi không.

Nhưng thần kỳ ở chỗ, mỗi lần bị hỏi bài, anh đều biết câu hỏi là gì, mở miệng trả lời ngay.

Không giống mấy người ngồi chơi không bình thường nói “Chọn C”, anh thuộc loại thần tiên học bá ngồi chơi gián tiếp, là một loại ngồi chơi cao cấp, người bình thường không thể nào so lại được.

Mạnh Hành Du cảm thấy mình tốt hơn người bình thường một chút, cô cũng dám ngồi chơi trong tiết Sinh Học và Toán Học trong mấy năm học, nhưng Văn học thì thôi, cho dù cô có ngồi nghe nghiêm túc, cũng không thể hiểu nổi.

Nghe thấy cô nói chuyện, Trì Nghiên nghiêng đầu nhìn qua, ánh mắt đảo qua tay mỏng manh yếu đuối cầm ruột bút: “Ruột bút dùng không tốt sao?”

“....”

Nếu ngài có thể thu lại cái đôi mắt đang hếch lên đó, thì tôi sẽ tin tưởng ngài chỉ là quan tâm bạn cùng bàn thôi.

Mạnh Hành Du rút tay lại, trợn trắng mắt hừ lạnh một tiếng, sau đó quay trở lại phạm vi hoạt động của chính mình, cầm ruột bút lên luyện tập viết tên trên bản nháp

Không cho mượn thì thôi, có gì đặc biệt hơn người chứ, Du gia đây có gì mà làm không được, cho dù có là căn ngón tay viết bằng máu thì cô đây cũng sẽ viết được một chữ ký đáng yêu siêu cấp vũ trụ thôi.

“Đây là đáp án đề thi cần ghi nhớ, về sau kiểm tra có thể được sử dụng”, Hứa tiên sinh ở trên bục giảng nói.

Mạnh Hành Du nhìn cái bảng đen đầy chữ liền cảm thấy đau đầu, cô viết chữ không nhanh, ngày thường dùng một cây bút để chép bài đã chậm, chứ đừng nói đến ruột bút.

Cô ở bên này lóng ngóng viết, không biết có phải do ruột bút yếu quá không hay do cô vẫn luôn cúi đầu nên đã thành công thu hút sự chú ý của Hứa tiên sinh: “Mạnh Hành Du, em cúi đầu làm gì? Nội dung trên bảng đã nhớ kỹ chưa?”.

Cái đầu của Mạnh Hành Du phình to ra, nhẹ giọng trả lời: “Thưa thầy em đang ghi đây...”

“Em còn ngại biện, một cây bút trên tay cũng không có, thái độ học tập của em rất có vấn đề đấy.”

Mạnh Hành Du suy nghĩ rồi đưa ruột bút lên, tự biết mình có đủ ngu ngốc, giữa coi là ngu ngốc với việc bị mắng thì cô chọn làm một con cừu im lặng còn hơn.

Hứa tiên sinh đã mắng ai thì không thể kết thúc trong 5 phút được, Mạnh Hành Du đã làm tốt công tác tư tưởng, chuẩn bị nghe mắng thì Trì Nghiên lại đẩy một cây bút máy qua đúng vị trí bên tay cô.

Mạnh Hành Du ngẩn ra, không kịp suy nghĩ nhận hay không nhận, cơ thể đã phản ứng trước mà cầm lấy cây bút máy, giơ lên nói với Hứa tiên sinh: “Thưa thầy, em có bút”.

Hứa tiên sinh nghe cô nói xong, câu tiếp theo như mắc ở cổ họng, không nói ra được chỉ có thể từ bỏ, nhắc lại hai lần rồi bỏ qua.

Mạnh Hành Du mở nắp bút ra, nắm trên tay còn vương hơi ấm, hẳn là Trì Nghiên vừa mới dùng qua.

Cô quay đầu sang, phát hiện anh lại lấy từ ngăn bàn ra thêm một cây bút, vẫn là bút máy, logo trên nắp bút giống với cái trên tay cô.

Cái người này đúng là thiên về chất lượng cuộc sống hay sao mà chỉ viết bằng bút máy thế không biết.

Cho dù đã xảy ra chuyện gì nhưng chỉ cần nhìn kết quả mà nói thì vừa rồi anh giúp cô giải vây, Mạnh Hành Du nhìn việc không nhìn người, thấy Hứa tiên không nhìn bên này liền nghiêng người dựa qua, nói với Trì Nghiên: “Cảm ơn”.

Càng đến gần, Mạnh Hành Du mới phát hiện Trì Nghiên căn bản không chép bài, cả tờ giấy trắng nằm dưới sách Ngữ Văn, mặt trên là khung nhạc, liếc mắt nhìn sơ qua một cái nốt nhạc thì có chút giống nòng nọc.

Chuyên tâm chép bài thì bị mắng, ngồi chơi làm việc riêng thì không hề hấn gì, Mạnh Hành Du cảm thấy Hứa tiên sinh nên đổi mắt kính đi là vừa.

Tóc mái bên tai Mạnh Hành Du rũ xuống, quét đến cổ tay Trì Nghiên, vừa ngứa vừa tê, hơi thở đều là mùi sữa tắm của con gái.

Sau khi viết xong một cái nốt nhạc, Trì Nghiên dừng bút nhìn thoáng qua, sau đó đề tờ giấy trắng rồi vo nó thành một cục mà ném vào ngăn bàn.

Anh ngồi thẳng, dựa vào lưng ghế, hai tay Mạnh Hành Du còn chống trên bàn, vẫn giữ nguyên tư thế thì thầm vừa rồi. Anh cao cô lại thấp, đồng phục mặc trên người cô có vẻ hơi rộng, sau cổ áo trũng xuống tạo thành một chỗ hở nên Trì Nghiên nhìn rõ hình xăm sau cổ của cô.

Bốn chữ cái tiếng Anh, viết thật sự tùy ý.

Huhu.

Phía sau chữ “u” kia còn có một hình nhỏ nhưng bị quần áo che lại nên không thấy rõ.

Hôm nay, cô thấy mình đã ngu ngốc quá nhiều lần, thiếu chút nữa quên mất mình là một cô gái không kiểm chế được.

Trì Nghiên cúi người, học bộ dáng vừa rồi của cô, tiến đến bên tai cô thấp giọng nói: “Không cần khách khí”.

Hoá ra anh cũng nói chuyện bình thường được, xem ra tính cách không quá tệ. Nhưng mà cái suy nghĩ này mới vừa sinh ra chưa được ba giây thì đã bị bóp chết trong trứng.

“Coi như cảm ơn ân huệ của bạn cùng bàn vì đã không kéo quần tôi xuống”.

Mạnh Hành Du: “...”

Cô đã quá ngây thơ rồi.

Hoắc Tu Lệ ngồi sau hai người, vất vả lắm mới chờ đến lúc nghỉ giữa tiết, thấy Mạnh Hành Du đi vệ sinh với Sở Tư Dao, cuối cùng cũng có cơ hội, cậu ta điên cuồng chọc bả vai của Trì Nghiên, ghé trên mặt bàn trêu chọc nói: “Thái Tử à, tình hình thế nào rồi, mới ngày hôm sau đã cặp với nhau rồi à?”

Trì Nghiên không thèm trả lời, Hoắc Tu Lệ đứng lên đi qua, dựa vào bàn học của anh, ngoài miệng vẫn dong dài không để yên: “Không ngờ cậu thích mẫu này nha, nhưng nói thật, Mạnh Hành Du lớn lên cũng khá được, vừa ngọt vừa đáng yêu, đáng người cũng được, khuôn mặt và chân thì cậu để ý cái nào? Chân cậu ấy thẳng như vậy, quả thật, toàn bộ đều đầy đủ, ánh mắt cậu đúng là độc, đã không hạ thủ thì thôi, mà bắt rồi thì chính là cực phẩm.”

Trì Nghiên xì một tiếng, “Chỉ cần là con gái thì với cậu, ai cũng là đầy đủ cả.”

“Mẹ nó, ánh mắt của tớ hơi thấp có được không?” Hoắc Tu Lệ khom lưng thò lại gần, cười hề hề hỏi, “Cậu nói cho anh em nghe xem nào, có phải tâm ngứa rồi hay không?”

Trì Nghiên liếc nhìn cậu ta một cái, “Tay tớ ngứa, muốn đập cậu được không?”

“Hihi, cậu đúng là nhàm chán.” Hoắc Tu Lệ nhìn anh đi ra ngoài phòng học, liền đi theo phía sau, “Thái Tử muốn đi đâu thế, tớ đói quá.”

“WC, hay là cậu khâu cái miệng lại đi?”

Hoắc Tu Lệ nhấc chân đá một cái, lại nói: “Mẹ nó, có phải muốn làm một trận không?”

Trì Nghiê n cười, cũng cho cậu ta mặt mũi: “Bá vương của trường Số Năm nhật thiên nhật địa (***) , đúng là không nói quá.”

(*) nhật thiên nhật địa: chỉ sự độc đoán, áp bức.**

“Lời này rất chí lí.” Hoắc Tu Lệ ôm quyền, đột nhiên nhớ tới cái gì liền hỏi: “Suýt nữa thì quên, Nghiê n à, vết thương này của cậu ở đâu ra vậy?”

Nhắc tới việc này, nụ cười của Trì Nghiê n nhạt xuống, trầm mặc một chút, đầu lưỡi đẩy hàm dưới, giọng nói có chút lạnh, “Chó điên cắn.”

“Chị cậu mấy hôm trước không phải kết hôn sao.”

“Không kết.” Mặt Trì Nghiê n đầy vẻ không kiên nhẫn, “Còn kết cái rắm.”

“Sao vậy?”

“Không muốn nói, phiền.”

Việc trong nhà của Trì Nghiê n, Hoắc Tu Lệ cũng biết một ít.

Trong nhà có ba người con, Trì Nghiê n là con giữa. Bố mẹ mất sớm, em trai tuổi nhỏ, còn chị gái năm nay tốt nghiệp Đại học, nhưng gia nghiệp (****) vẫn còn chưa lấy lại được.

(**) gia nghiệp: sự nghiệp từ đời ông cha để lại, đang được kế tục**

Hoắc Tu Lệ luôn gọi anh là Thái Tử, cũng không phải là nịnh nọt, chỉ là cảm thấy rất thích hợp.

Thái Tử Thái Tử, trưởng thành chính là anh cả trong nhà, chuyện tốt chuyện xấu gì cũng đều do anh cả chèo chống.

Hoắc Tu Lệ và Trì Nghiê n chơi với nhau từ nhỏ, nhiều năm như vậy, đánh nhau hay ấu đả gì anh cũng chưa từng tham gia, nhiều lắm là xong việc thì nghĩ cách giúp bọn họ giảng hoà.

Thành tích của Trì Nghiê n rất tốt, quan hệ với thầy cô giáo cũng thân thiết, là học bá chính hiệu, nhìn thật sự đáng tin cậy, chính là cái loại mà cho dù anh có nói có trâu đang bay trên trời thì cũng có người tin.

Anh cũng vẫn luôn rất giỏi chịu đựng, có thể không nói lời nào thì tuyệt đối sẽ không nói, có thể nói chuyện thì tuyệt đối không động thủ, cho dù lửa lớn cũng có thể nhịn, xong việc thì sẽ dùng biện pháp khác mà tới đòi lại gấp đôi, nhưng trên tay lại không dính chút mùi tanh nào.

Hoắc Tu Lệ cảm thấy Trì Nghiê n chính là lớn lên văn nhả hiền lành, kỳ thật bên trong toàn là đen thối, làm việc lúc nào cũng tàn nhẫn so với người

khác.

Lúc này cũng không biết ai đụng vào miệng họng súng của anh, có thể trực tiếp làm Trì Nghiên động thủ thì đây đúng là người đầu tiên.

Thấy cảm xúc của Trì Nghiên không tốt, Hoắc Tu Lệ cũng không hỏi lại nữa, hai ba câu liền đổi sang đề tài khác.

Sau khi xả nước xong, Hoắc Tu Lệ lôi kéo Trì Nghiên đến quầy bán đồ ăn vặt, vừa lúc là giờ nghỉ giải lao nên quầy đồ ăn vặt rất đông học sinh, Trì Nghiên không muốn chen đi vào nên đứng ở ngoài chờ cậu ta.

Đứng không bao lâu, không chờ được Hoắc Tu Lệ nhưng thấy được Mạnh Hành Du, còn có cô bạn cùng phòng mái bằng kia của cô nữa.

Hai nữ sinh chưa đi được hai bước thì Trì Nghiên thấy có một nam sinh từ trước mặt nah chạy tới, trên tay cầm một lá thư, dừng lại trước mặt của Mạnh Hành Du.

Mạnh Hành Du đang nói chuyện với Sở Tư Dao, đột nhiên phía trước nháy ra một nam sinh làm cô hoảng sợ, sau khi đánh giá cậu ta vài lần thì phát hiện hoàn toàn không có ấn tượng gì cả, bèn quay đầu lại hỏi Sở Tư Dao: “Cậu quen sao?”

Sở Tư Dao lắc đầu, nhìn ánh mắt cô ấy tốt, nhìn qua lá thư trên tay nam sinh thì đã hiểu rõ mà cười cười, tìm lấy cái cớ thức thối rời đi.

Nam sinh rất thẹn thùng, đôi tay cầm lá thư đưa tới trước mặt của Mạnh Hành Du, thành khẩn nói: “Cho cậu này, cậu bớt thời giờ đọc nhé. Tớ ở lớp 2 cao nhất, về sau nếu học hành có vấn đề gì, cậu có thể tìm tớ.”

Mạnh Hành Du đã thấy nhiều rồi, cái loại thư tình này từ nhỏ đã bắt đầu nhận rồi, đến bây giờ thì đã không còn cảm giác gì khi nhận nữa, nội tâm không hề dao động.

Cô nhận lấy rồi lễ phép nói cảm ơn, thấy nam sinh vẫn không có ý muốn đi, ngược mắt hỏi: “Cậu, còn có việc gì sao?”

Nam sinh gãi đầu, có lẽ là lần đầu đưa thư tình cho nữ sinh, nên nghiệp vụ còn chưa thành thục, ngay cả nói chuyện gì cũng không biết: “Không có, chỉ là muốn hỏi cậu cao nhị chọn Văn hay là Lý thôi?”

Người anh em này quá ngây thơ rồi.

Khẩu vị của Mạnh Hành Du không có thanh đạm đến mức hợp ý mẫu hình này, cô không muốn lãng phí thời gian của người ta nên hàm hồ nói đại, “Chưa nghĩ ra, có gì nói sau.”

“Tớ, tớ thấy điểm thi đầu vào của cậu khoa học tự nhiên rất, rất tốt.”

Nam sinh đỏ mặt, “Tớ học khoa học tự nhiên không tệ, nếu thi cuối kỳ điểm tớ cao hơn cậu, cậu, cậu có thể làm bạn gái của tớ không?”

“Được thôi.”

Ánh mắt của nam sinh sáng lên, tổng lòng có hàng vạn con nai chạy loạn, kích động tới không kịp nói cái gì, chỉ thấy nữ sinh cười rộ lên lộ ra hai chiếc răng khểnh, sáng ngời lại lộn xộn, chậm rãi nói thêm một câu: “Dù sao cậu cũng không cao điểm hơn tôi được đâu.”

“....”

“Phanh” một tiếng, hàng vạn con nai chết ngắc.

(*) Áo Tôn Trung Sơn

THÔNG BÁO SET PASS

Chuyện là truyện [CÂY LỰU] đã bị reup, đáng lẽ truyện sẽ được set pass từ chương 30 máy cơ. Nhưng mấy trang ăn cắp quá nhanh tay =))))), nên tớ cũng sẽ nhanh tay SET PASS luôn nè ☺ ☺ À cộng thêm việc nghe một số bạn nói mấy trang web ăn cắp gì gì đó có giao diện đẹp, dễ đọc hơn wordpress và wattpad. Nên tớ set pass hết xem có còn truyện để đăng không mà bày đặt giao diện đẹp nha =))))

Câu hỏi SET PASS sẽ có vài câu không nằm trong truyện, nhưng mọi người yên tâm là sẽ rất dễ (sẽ khó lên nếu vẫn còn bị re-up). Mọi người đọc thông tin chi tiết hơn . (mọi người bấm vào chữ “Đây” á)

CHƯƠNG 7

Editor: Song Ngư

Tiết tự học buổi tối thứ năm, Hạ Cần có việc nên xin nghỉ, không làm chủ nhiệm lớp cũng như ở văn phòng, nên kỷ luật đi học kém hơn bình thường. Hơn nữa, ngày mai là thứ sáu, sau hai tiết buổi chiều là đến cuối tuần, nên đám người lớp sáu giống như con ngựa hoang bị tháo dây cương, loạn không chịu nổi.

Cô Chu môn Lịch Sử mấy lần không thể quản được kỷ luật lớp mà còn bị mấy đứa cá biệt trêu chọc, giáo viên nữ tuổi trẻ nên da mặt mỏng, lớp còn chưa dạy một nửa đã tức đến bỏ lớp, lúc đi ra đôi mắt còn đỏ hồng lên.

Cô Chu đi rồi, tiếng nói chuyện trong lớp ngày càng lớn, Mạnh Hành Du nghe thấy hơi phiền, cô khép sách lại rồi quay đầu nhìn Trì Nghiên.

Áo khoác đồng phục được anh vắt trên lưng ghế, anh mặc áo đồng phục ngắn tay, lưng hơi cong, vùi đầu chơi game “Đừng bước lên khối trắng”.

Ngồi cùng bàn đã được vài ngày, lúc này Mạnh Hành Du mới chú ý tới tay trái của anh có đeo đồng hồ cơ, dây đồng hồ bằng kim loại, mặt số màu đen, vừa lạnh lùng vừa sang trọng.

Bố Mạnh thích nhất chính là sưu tầm đồng hồ, trong cái ngăn tủ ở thư phòng chuyên môn dùng để cất những bảo bối đó của ông. Mạnh Hành Du mưa dầm thấm lâu, thấy nhiều nên cũng biết xem hàng, vừa nhìn cái đồng hồ trên tay Trì Nghiên là biết đây là thương hiệu mà bố Mạnh thích nhất.

Dây đồng hồ cơ bằng kim loại là để thể hiện khí chất, đối với bọn trẻ thì đây chính là biểu thị cho sự giàu có, đeo không đẹp thì chính là khoe khoang, ập vào trước mặt là hơi thở của mấy tên nhà giàu mới nổi. Nhưng đeo trên tay của Trì Nghiên thì càng tăng thêm khí chất.

Mạnh Hành Du một lần nữa cảm nhận sự chú ý đến từng chi tiết trong cuộc sống của Trì Nghiên, không hổ danh là anh chàng công tử điển trai ngôi Aston Martin tới trường.

Trì Nghiên tập trung chơi game, cũng mặc kệ việc của lớp.

Mạnh Hành Du rất tò mò trò chơi này có gì hay chứ mà mỗi ngày đều thấy anh chơi cả chục lần.

Không chỉ có mình lớp trưởng Trì Nghiên mặc kệ, mà các ban uỷ khác cũng không biết chạy đi đâu, nếu không phải nói chuyện phiếm thì là vùi đầu làm bài.

Xem ra trình tự bầu cử ban uỷ của Hạ Cầm chọn ra không người nào đáng tin cả.

Trường trung học liên kết có rất nhiều con cháu nhà giàu, phong cách học tập cũng nghiêm hơn trường Số Năm, nhưng sơ trung của Mạnh Hành Du vẫn luôn đợi ở lớp chọn, nên tình hình cũng không tệ lắm.

Tuy trong lớp cũng có mấy đứa cá biệt, nhưng sức chiến đấu của chủ nhiệm lớp rất cao, cộng thêm mấy ban uỷ trong lớp cũng có uy tín, nên không có mấy trận lộn xộn như này.

Đối mặt với chủ nhiệm lớp và ban uỷ đều không đáng tin cậy này, trong lòng Mạnh Hành Du chên lệch rất lớn, cảm thấy hít thở không nổi nữa.

Giữa tiếng ồn ào, có một tên cá biệt trong lớp đột nhiên ôm cái bàn học, lớn tiếng kích động mọi người trong lớp: “Thầy cô đi cả rồi thì lên lớp cái gì nữa, các bạn học này, tan học thôi.”

“Đúng vậy, Cầm ca không ở đây, học cái lông gà gì nữa, đi thôi.”

“Chơi ăn gà thôi, ký túc xá chúng tao có hai người, còn ai muốn tới không?”

“Tính tao nữa, tao tới, chờ tao về ký túc xá nạp sạc điện thoại đã.”

.....

Có thể nói là một người hô cả đám trả lời, một người đứng lên quấy phá tư tưởng của quần chúng, làm rất nhiều người không ngồi được, vội vàng sôi nổi thu dọn đồ đạc về sớm.

Mạnh Hành Du đêm nay coi như mở rộng tầm mắt, cho dù phong cách học tập của trường Số Năm nghiêm cẩn cũng không chịu được mấy tên cá biệt của lớp thường này được.

Mấy tên cá biệt rất nhanh đã sắp đi đến cửa lớp, Mạnh Hành Du thấy Trì Nghiên đã kết thúc xong một ván, tưởng anh còn muốn chơi thêm ván nữa, ai dè anh lại cầm điện thoại đứng lên đi tới cửa, chân dài giơ lên đạp một

cái lên cửa lớp, phát ra tiếng rầm vang, còn mang theo một trận gió làm bài thi của Mạnh Hành Du bị thổi đi, sau đó rơi trên mặt đất.

Mạnh Hành Du như chết lặng: “Trì Nghiên cậu.....”

Trì Nghiên đứng dựa vào cửa, vẫn là vẻ biếng nhác, cầm bài thi lên rồi đặt trong tay cô, nói: “Làm bài thi của cậu đi.”

Mấy tên cá biệt bị chặn đường lại, thấy Trì Nghiên vẫn đứng chỗ đó, bèn nhíu mày ồn ào: “Trì Nghiên, mày làm gì thế, muốn làm thần giữ cửa sao?”

Trì Nghiên thu chân lại, đứng thẳng lưng, cao hơn tên cá biệt nửa cái đầu, hào quang từ khí thế cũng hơn hẳn tên cá biệt một bậc.

“Còn chưa tan học, trở về chỗ ngồi.”

Tên cá biệt như vừa nghe xong truyện cười, tên nhóc đệ tử bên cạnh cậu ta cũng cười rộ lên.

Ánh mắt Trì Nghiên hờ hững, mặt căng ra chỉ thiếu không có vài vụn băng rớt xuống, Mạnh Hành Du cảm giác giờ phút này chắc trong lòng anh đang mắng mấy tên đó thật ngu ngốc.

“Mày nghĩ mày làm lớp trưởng thật sao mà còn dám quản chuyện của bọn này nữa, quản cái rắm, tránh ra cho tao!”

Tên cá biệt dùng tay tiến lên nắm bả vai của Trì Nghiên, đầu ngón tay còn chưa chạm tới quần áo của anh thì đã bị cầm ngược cổ tay lại, sau đó đau đến mức tên cá biệt luôn miệng chửi má nó.

“Đừng ở trước mặt tôi mà ngang ngược.”

“Mẹ nó mày muốn làm gì? Còn muốn đánh đúng không, ông đây đếch sợ mày đâu.”

Tên cá biệt ngồi trên mặt đất, bụi giăng không ngừng đung đưa làm hộp phấn rơi xuống, mấy vụn phấn trắng khắp nơi rơi xuống miệng của tên cá biệt, nhìn cực kỳ chật vật.

“Lớp trưởng kêu cậu về chỗ ngồi.”

Trì Nghiên lấy hai tờ giấy vệ sinh trên bàn của Mạnh Hành Du lau mặt đồng hồ vừa mới bị tên cá biệt chạm vào, lau xong rồi ném vào thùng rác, nhìn tên cá biệt vẫn còn ngồi đó cười nhạt.

Phòng học quá mức yên tĩnh, giọng nói của anh không nặng cũng không nghe, lọt vào tai làm người nghe lạnh cả sống lưng: “Quá tam ba bận, đừng

để tôi phải nói lần thứ ba.”

Tên đi đầu đã bị KO, mấy tên đệ tử phía sau cũng không dám làm căng với Trì Nghiên, hai người nâng tên cá biệt trên mặt đất lên, thành thật từng người quay về chỗ mình ngồi, mấy người khác muốn đi nhìn thấy tình thế không đúng, cũng an tĩnh lại như gà, không ai dám lên tiếng muốn về ký túc xá nữa.

Phòng học an tĩnh xưa nay chưa từng có, không xem sách thì là viết chữ, kỷ luật có thể so với cả lớp chuyên luôn.

Trì Nghiên mở cửa phòng học ra, sau đó lại quay về chỗ ngồi, lấy điện thoại ra tiếp tục chơi game.

Mạnh Hành Du không có tâm trí viết bài thi Tiếng Anh nữa, những người xung quanh cũng không nói lời nào. Hoắc Tu Lệ và Ngô Tuấn Khôn sau khi xem phim hay xong thì lại nằm úp xuống bàn ngủ tiếp, cô có cả đồng lời muốn nói, ghen đến mức khó chịu, bỗng chốc mắt sáng lên, cô buông bút rồi lấy điện thoại ra mở hình avatar của Trì Nghiên lên.

Ngày đó sau khi thêm bạn xong, thì giao diện trò chuyện của hai người vẫn dừng lại ở tình trạng ban đầu nhất, Mạnh Hành Du cảm thấy trực tiếp quá cũng không tốt, nên lựa chọn đi đường vòng.

—“Lớp trưởng, trò chơi kia chơi vui không?”

Trì Nghiên bên này đang chơi hăng say, WeChat đột nhiên hiện ra thông báo, điện thoại liền tạm dừng vài giây, anh nhanh tay chạm vào một ô màu trắng, trò chơi kết thúc.

Mở WeChat ra thì thấy là tin nhắn của Mạnh Hành Du, ngón tay ở trên màn hình gõ vài cái rồi bấm gửi.

—“Không vui.”

—“Không vui sao ngày nào cậu cũng chơi thế?”

Sau vài giây cũng không thấy trả lời, Mạnh Hành Du ngó nhìn bên cạnh một cái, thấy anh vẫn đang chơi điện thoại liền nhanh chóng đổi đề tài khác.

—“Lớp trưởng, cậu đánh nhau hình như rất lợi hại, có phải từng học qua không?”

—“Không có.”

—“Khó trách, học qua cũng không đến mức lưu lại vết thương trên mặt được, xem ra nghiệp vụ của cậu không thành thực, có cơ hội tớ dạy cho cậu mấy chiêu.”

—“Cậu dạy tôi?”

—“Dạy tôi làm thế nào để tiếp cận à.”

—“....”

—“Không phải, cậu có thể nói chuyện đàng hoàng được không, còn có, tớ là dân chuyên nghiệp đấy, cậu nhìn không thấy sao? Người bình thường tớ không dạy cho đâu, tớ đây chính là thấy cậu vừa rồi có chút tàn nhẫn, tiếc nuối người có tài thôi.”

—“Mấy người đứng đắn như cậu giỏi nhỉ.”

—“.....”

Cái tên này.

Mạnh Hành Du cất điện thoại, cảm giác mấy lời khen anh nói còn không bằng cứ để trong bụng thì hơn.

Là viết bài thi không thú vị hay do học tập không đủ thú vị hả? Cô điên rồi mới muốn khen anh hai câu.

Cô không khen, không, khen!!!!

Trì Nghiên ở tiết tự học buổi tối phát huy xong, chú định biến thành đối tượng của cuộc nói chuyện phiếm trong ký túc xá đêm nay.

Sở Tư Dao và Thi Kiều ở một bên đang dọn đồ ngày mai về nhà, trên tay bận việc nhưng ngoài miệng cũng không dừng: “Tớ muốn trèo tường, tớ thấy Hoắc Tu Lệ không phải là bá vương Số Năm đâu, phải là Trì Nghiên mới đúng.”

Thi Kiều vội vàng gật đầu, trong mắt như mang theo tia sáng, “Tớ thấy sau đêm nay trong lớp còn ai dám không cho cậu ấy mặt mũi nữa, cậu ấy đêm nay đúng đẹp trai, ngay cả tớ lúc đó còn không dám nói chuyện.”

“Tớ cũng vậy đó, Cần ca còn chưa có loại mạnh mẽ như vậy nữa, hơn nữa tớ phát hiện Trì Nghiên cũng khá tốt, không giống như lời đồn đâu, cậu ấy ngày thường cũng có tiếp xúc gì với nữ sinh đâu.”

“Cậu ấy vốn dĩ không phải vậy, là do người khác truyền bậy thôi.”

Mạnh Hành Du tắm rửa xong thì cả người như trúng độc, cũng tải cái game “Đừng bước lên khối trắng”, ở trên giường chơi rất vui vẻ, nghe thấy Thi Kiều nói xong thì tạm dừng trò chơi mà vểnh lỗ tai lên nghe.

“Đúng rồi, cậu không phải cùng lớp với Trì Nghiên ở sơ trung sao, cái chuyện nhảy lầu có thật không?”

“Giả, nữ sinh đó theo đuổi Trì Nghiên nhưng Trì Nghiên lại không để ý tới, cô ta liền uy hiếp nói là nhảy lầu. Cũng không phải nhảy ở trường chúng tớ, mà ở trường học của cô ta đó, chính là trường nghề gần đó, đúng là tên tâm thần, bị từ chối rồi còn đi khắp nơi nói bậy.”

“Cuối cùng có nhảy không?”

“Không nhảy, cô ta chỉ là làm ra vẻ thôi, sao có thể nhảy thật được chứ, cô ta cũng chả phải ngốc.”

“Nữ sinh này đúng là giỏi, phản ứng của Trì Nghiên lúc ấy ra sao.”

“Cậu ấy tàn nhẫn như vậy, có thể có phản ứng gì chứ, còn chưa đi nhìn một cái nữa là.”

Phiên bản lời đồn này đúng là tương đối phù hợp với cá tính của Trì Nghiên hơn.

Mạnh Hành Du tiếp tục chơi trò chơi, nằm trên giường chơi xong một gạch pin cuối cùng, sau đó cô xuống giường lấy sạc điện thoại.

Sở Tư Dao và Thi Kiều còn đang nói chuyện về Trì Nghiên, không biết thế nào lại nói đến chuyện thư tình, Thi Kiều hừ lạnh một tiếng, nói: “Cái gì mà hoa khôi lớp chứ, có giống hoa khôi chỗ nào đâu, vừa lùn mắt còn nhỏ nữa, lớn lên như vậy còn không biết xấu hổ mà còn đưa thư tình cho Trì Nghiên, trước khi đưa cũng không biết lấy gương soi lại cái bản mặt của mình cái đã, đúng là buồn cười.”

Tay cầm đồ sạc của Mạnh Hành Du dừng ở không trung một giây, sau đó khôi phục lại bình thường, tiếp tục làm chuyện của mình, cũng không ai chú ý tới sự khác thường của cô.

Phòng này có ba người, cô thân với Sở Tư Dao hơn một chút, Sở Tư Dao là người hoà đồng, ai cũng có thể nói được hai câu, tâm tư gì đều treo hết trên mặt nên ở chung rất tốt.

Thi Kiều thì Mạnh Hành Du rất ít tiếp xúc, ngày thường cậu ta chỉ toàn chơi với bạn học hồi sơ trung, cảm giác cũng tạm được, ngoại trừ ấn tượng thích đẹp thích đến trễ còn có lúc nào cũng khó chịu với cô, thì không còn gì khác nữa.

Còn có một người gọi là Trần Vũ, chưa tắt đèn thì sẽ không về, ngày thường trên lớp vẫn cô độc một mình, cảm giác tồn tại cực thấp.

Lời nói của Thi Kiều vừa rồi thật sự khó nghe, nếu không phải chính tai mình nghe thấy thì Mạnh Hành Du thật sự không tin lời này chính miệng cậu ta nói.

Sở Tư Dao cười gượng hai tiếng, kéo hành lý tới bàn học, không trả lời Thi Kiều mà nhìn về phía Mạnh Hành Du, hỏi: “Du Du, ngày mai cậu không về nhà sao?”

Mạnh Hành Du “Ừ” một tiếng, “Không về, bố mẹ tớ đi công tác rồi, nhà không có ai cả.”

Thi Kiều thuận miệng xen vào, khẩu khí ngây thơ: “Du Du à, nhà cậu làm gì vậy, chiếc xe chở cậu tới hôm khai giảng chắc không tiện nghi lắm đúng không? Để về nhà tớ nói bố tớ thuê cho tớ một chiếc để đưa tớ đi học, chắc có phong cách lắm đây.”

Sở Tư Dao sững sốt, trên mặt không có ý cười mà toàn là xấu hổ.

Mạnh Hành Du trợn trắng mắt, xoay người lại cười với cậu ta, hoàn toàn không có bộ dáng tức giận, chỉ phun ra ba chữ: “Năm mơ.”

Thi Kiều: “.....”

“Cậu cảm thấy hứng thú sao? Cậu thử xem, trong mộng thì cái gì cũng có hết, không cần đi thuê đâu.”

Mạnh Hành Du lấy chiếc áo thun ngày mai muốn mặc trong tủ quần áo ra, lúc đi ngang qua Thi Kiều, ý cười liền lạnh xuống: “Con gái con đũa, đáng yêu một chút mới có người thích, cậu nói có phải không?”

Câu hỏi PASS chương 8 + 9

-Họ của cô giáo dạy môn Lịch Sử lớp của Mạnh Hành Du và Trì Nghiên là gì? (3 ký tự)

Lưu ý:

-Pass không dấu, viết thường, viết liền không cách.

Protected: CHƯƠNG 8

Protected: CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

10% ĐỘ NGỌT: CON THỎ NHỎ

Editor: Song Ngư

“Thôi, hoá đơn ở trong ký túc xá, trở về lấy cho cậu xem. Còn nữa, lấy cây lau nhà tới lau đi, nhớ lau cho sạch đừng để lại vết nào.”

Nói xong, Trì Nghiên còn vô tình cố ý nhìn đôi giày chơi bóng dơ đến sắp không nhìn ra là màu trắng: “Cẩn thận một chút, đừng có làm bẩn đôi giày 300 vạn Tệ của cậu.”

Mạnh Hành Du suýt nữa không nín nổi cười.

“.....”

Triệu Đạt Thiên tức đến mặt đều đen, đi ra ban công lấy cây lau nhà vào lau.

Hôm nay đến phiên Trì Nghiên trông coi lớp tự học, anh lấy một tờ bài thi Tiếng Anh ra, rồi ngồi xuống trên bàn học ở bục giảng.

Cho dù hư món đồ 2 vạn thì lớp học cũng chẳng thèm để ý Trì Nghiên chút nào, tiếng nói chuyện ồn ào cứ như chợ bán thức ăn.

Trì Nghiên nghe cũng phiền, cong ngón tay gõ lên bục giảng, quét mắt nhìn phòng học, nhẹ giọng nói: “Im lặng.”

Vừa nói xong, cả lớp chỉ còn lại tiếng lật sách lật bài thi, không ai dám nói thêm chữ nào.

Định mệnh đều do ý trời, cái trình tự ban uỷ của Hạ Cần có hơi mơ hồ, nhưng nói không chừng Trì Nghiên làm lớp trưởng ngoài ý muốn lại thích hợp .

Mạnh Hành Du bị ý nghĩ này của mình làm hoảng sợ, lắc đầu ném cái suy nghĩ này ra khỏi đầu, tập trung mà làm bài.

Kết thúc nửa tiết học, Mạnh Hành Du miễn cưỡng làm xong bài chọn từ và điền vào chỗ trống.

Trì Nghiên đặt ghế dựa ngồi xuống, sau đó làm xong bài đọc hiểu cuối cùng.

Giáo viên Tiếng Anh luôn nói rằng phải đọc câu hỏi trước, rồi dò từ ở câu hỏi lên đề văn, như vậy có thể giảm được thời gian làm bài.

Trì Nghiên thì không vậy, anh trực tiếp bắt đầu từ đề văn, Mạnh Hành Du từ quỹ đạo mắt của anh mà suy đoán, đọc nhanh như gió.

Vừa xong đề văn, Trì Nghiên lấy cây bút ra, nhìn qua câu hỏi rồi trả lời, không do dự chút chút nào mà khoanh vào đáp án.

Xem anh làm xong câu ABCD cuối cùng, Mạnh Hành Du nhìn vào thời gian trên điện thoại, còn chưa đến 5 phút nữa là tan học.

Lớp học ồn như vậy, độ dài bài đọc hiểu cũng hơn nửa trang, nhanh như vậy đã làm xong?

Có phải là người nữa không đây.

Chênh lệch tâm lý quá lớn, Mạnh Hành Du không muốn đối mặt với tốc độ như rùa đen của mình, ánh mắt rơi xuống trên ống đựng bút, nhớ tới việc chính, bèn cầm bút máy ra đưa cho Trì Nghiên: “Này, bút máy của cậu, vật trả về chủ.”

Trì Nghiên làm xong bài, tháo cặp kính xuống để mắt thư giãn, híp mắt lại, thấy Mạnh Hành Du đưa cây bút qua thì sững sốt vài giây, không nhớ tới đây là đồ của mình.

Mạnh Hành Du lên tiếng nhắc nhở, “Hôm tiết Ngữ Văn, cậu cho tôi mượn đây.”

Trì Nghiên liền nghĩ tới việc này.

Đi học nhiều năm như vậy, lần đầu tiên anh thấy có người dùng ruột bút mà viết chữ.

Cũng không biết mạch não của Mạnh Hành Du là ở triều đại nào nữa, lúc trước to tiếng với anh không phải hăng hái lắm sao? Hôm đó thà rằng lục tung cả bàn học và sách vở, cố gắng chống đỡ lấy ruột bút viết chữ, cho dù bị Hứa tiên sinh mắng cũng không mở miệng hỏi mượn anh.

Anh là người keo kiệt vậy sao, còn không phải chỉ là mượn cây bút thôi à, còn có thể từ chối không cho cô mượn sao?

Tính tình thật là kỳ lạ.

Mấy ngày ở chung, Trì Nghiên nhìn thấy hết mấy việc làm của Mạnh Hành Du, càng thêm cảm thấy thiếu nữ không thể kiềm chế được này chỉ là một

con hồ giấy thôi.

Mặt ngoài nhìn phóng đảng không kiềm chế được, là một chiếc lá không dính tí bụi hoa nào, cực kì biết cách trêu chọc người khác, kỳ thật chính là một cô nhóc tiểu bạch thỏ đứng đắn chưa biết yêu.

Tuỳ tiện hù còn được, chứ mà đùa thật thì cô còn chạy nhanh hơn cả thỏ, với cái đạo hạnh này mà còn học chơi trò lưu manh trên đường cao tốc, nói thật lá gan cũng lớn, không ngại lẩn lộn.

Muốn nói có khác gì so với tiểu bạch thỏ thì chính là tính cách hơi giống nam sinh một chút.

Cũng làm khó cho ông trời ban cho cô một gương mặt loli, thế nhưng lại bị cô dùng để làm đại ca.

Trì Nghiên cầm lấy bút, nắm trên tay thưởng thức, nhin không được chăm chọc một câu: “Nghiện dùng ruột bút luôn rồi à?”

Mạnh Hành Du biết anh nói chuyện ở tiết Ngữ Văn hôm đó, trợn trắng mắt, xoay người sang chỗ khác: “Trì Nghiên, cậu thật nhàm chán, đừng nói chuyện với tôi nữa.”

Nhìn đi.

Chỉ là một con thỏ, bị nói một cái liền dậm chân.

Dưới vẻ bề ngoài của một con thỏ chính là con thỏ hàng thật giá thật.

Trì Nghiên lúc đó mới thôi, thả bút máy lại trong ống đựng bút của cô, không chút để ý nói, “Cậu cầm dùng đi, đừng dùng ruột bút viết nữa, nhìn gốc lắm.”

Mạnh Hành Du nghe ngữ khí của anh không giống như nói giỡn liền giật mình, đột nhiên cảm thấy hạn hán lời.

Có lẽ mấy anh chàng công tử đều có chút tật xấu, ví như cho mượn đồ rồi thì như bát nước đổ đi, người ta căn bản không để bụng một cây bút này, cho bạn mượn chính là của bạn, cũng giống như mời bạn uống một ly nước, hay cho bạn một tờ giấy vậy.

Đẩy tới đẩy lui có vẻ nhàm chán, còn có vẻ như cô quá để ý, Mạnh Hành Du nghĩ đến cuối kỳ rồi lén trả lại cho anh cũng được, vì thế nói: “Được rồi, nếu cậu nhiệt tình như vậy thì cứ xem như để ‘một vạn mốt’ làm ông thần quý trong ống đựng bút của tôi vậy.”

Trì Nghiêן nhắm mắt lại, dựa lưng vào ghế nghi ngời, lười nhác trả lời: “Ừ, còn mắc hơn một đồng rưỡi của cậu.”

“Cái gì một đồng rưỡi?”

“Ruột bút đó, một đồng rưỡi.”

“.....”

Ngài vui tính như vậy sao không đi đóng kịch đi anh bạn.

Bài thi Tiếng Anh đều là câu hỏi trắc nghiệm, Mạnh Hành Du liếc mắt nhìn vào bài làm của Trì Nghiêן, sau đó kinh ngạc hỏi: “Sao chữ cậu to vậy?”

Một chữ còn to gấp đôi cả tiêu đề, nhìn cả tờ bài thi thì đáp án của anh mới là vai chính, còn mấy câu hỏi trắc nghiệm đều là vai phụ.

Nếu đây là trong phòng thi thì người ngồi cạnh anh vui vẻ biết bao nhiêu, ngay cả việc nhìn lén cũng không tốn tí sức nào.

Trì Nghiêן mở to mắt, nhìn ngược lại bài làm của cô, nhìn xong anh liền vui vẻ, nhếch mày nói: “Chữ của cậu.....Kiến chuyển nhà sao?”

Chữ của Mạnh Hành Du và anh giống như hai thái cực vậy, chữ nhỏ đến mức phải nhìn thật gần mới có thể đọc được cô viết cái gì.

Đây còn là chữ cái, nếu văn tự thì chắc còn phải lao lực hơn nữa, với cái độ cận thị cao như Hứa tiên sinh, chắc cũng phải dùng kính lúp để đọc.

“Cậu nói tôi là kiến chuyển nhà sao?” Mạnh Hành Du cầm hai tờ bài làm tới đối chiếu, một lớn một nhỏ, ngay cả cô nhìn cũng muốn cười, “Tôi nếu là con kiến chuyển nhà, thì cậu chính là con rồng lớn qua sông đấy.”

Trì Nghiêן cười khê: “Cậu cũng thật coi trọng tôi quá.”

Vừa rồi chỉ lo nhìn chữ, bây giờ cẩn thận nhìn lại, Mạnh Hành Du phát hiện 20 câu chọn từ đúng thì cô có 13 đáp án không giống của Trì Nghiêן.

Trình độ của cô thế nào thì trong lòng cô hiểu rõ, Mạnh Hành Du đặt hai bài thi bên cạnh nhau, sau đó quay đầu hỏi anh, “Bài thi tiếng Anh đầu vào cậu được bao nhiêu điểm?”

“0 điểm.” Thấy vẻ mặt cô không tin thì Trì Nghiêן lại bổ sung một câu, “Tôi không có thi.”

Mạnh Hành Du nghe thấy giống như có chuyện xưa, thức thời không hỏi chi tiết nữa, lập tức thay đổi cách hỏi khác: “Vậy thành tích tiếng Anh của cậu thế nào?”

Trì Nghiêן cầm bài thi của Mạnh Hành Du lên, trí nhớ anh không tậ lảm, đáp án vừa làm cũng không quên, nhìn một lượt từ câu đầu đến câu cuối một lượt, tỷ lệ câu sai đúng là cao.

Môn tiếng Anh của con thỏ nhỏ này cũng không thua kém nha.

Trì Nghiêן có xem qua bài thi khoa học tự nhiên của cô, cho dù là bài tập hay là mấy bài thi nhỏ trong lớp thì đều gần như đủ điểm, tờ giấy nháp vẫn còn để trong ngăn bàn, đi học 1 tuần cũng chưa thấy cô dùng qua.

Tốc độ làm bài rất nhanh, cơ bản đều dựa vào tính nhẩm, khoa học tự nhiên quả thật rất tốt.

Nữ sinh đạt gần như đủ điểm môn khoa học tự nhiên đúng là hiếm thấy, nếu không có gì xảy ra thì có thể năm chắc Thanh Hoa và Bắc Đại trong tay.

Trì Nghiêן sợ làm tổn thương lòng tự tôn của con thỏ nhỏ này, không trả lời trực tiếp mà chỉ nói: “Tôi dò câu trả lời rồi.”

Mạnh Hành Du chớp mắt, nghe không hiểu: “Hả?”

Trì Nghiêן ngồi thẳng eo, lấy một tờ giấy trong đồng sách trên bàn đưa cho cô: “Lúc phát sách luyện tập, tôi đã giữ lại một phần đáp án rồi.”

Anh có đáp án của bài thi, sau đó còn nói dò rồi, vậy nói lên rằng trên bài thi đều là đáp án đúng, cho nên nói 13 câu chọn từ đúng kia.....

“.....”

Mạnh Hành Du cảm thấy thật mất mặt, cầm bài thi tiếng Anh của mình nhét thẳng vào ba lô, “Nãy giờ tôi cái gì cũng chưa nói, cậu cái gì cũng không nghe được.”

Hoặc Tu Lệ đứng ngoài cửa gọi Trì Nghiêן ra ngoài cho thoáng, nên anh cũng không nói nữa, bỏ bài thi ở đó rồi đứng dậy ra ngoài.

Mạnh Hành Du thấy anh đi rồi, bèn lấy bài thi ra, nhìn mấy chữ ABCD mà gào thét trong vo vọng, năm ườn trên bàn mà tự bế.

Đáp án của bài thi không có gì khác cả, 20 câu chọn từ kia hoàn toàn đúng hết, tốc độ làm bài cũng nhanh nữa, nửa tiết thôi mà đã xong một bài thi rồi, anh rốt cuộc là thần tiên gì thế.

Không công bằng với người dốt như cô gì cả, hình như không có cách nào làm học bá trước mặt Trì Nghiêן được.

Thời gian nghỉ trưa.

Mạnh Hành Du đang ngủ thì bị tiếng điện thoại rung làm tỉnh giấc, mở ra thì thấy là Bùi Noãn gọi.

Hai người thường liên lạc qua WeChat, có việc gì quan trọng mới gọi điện thoại, chứ đừng nói bây giờ đang là giờ nghỉ trưa.

Mạnh Hành Du dụi mắt, cho rằng có việc gì quan trọng nên không dám chậm trễ nữa, nhanh chóng cầm điện thoại rồi bò xuống giường, sau đó mở cửa ký túc xá ra ban công nghe điện thoại: “Chuyện gì vậy bảo bối?”

Bùi Noãn ở đầu dây bên kia không nói một câu đứng đắn nào, mở miệng chính là tiếng thét chói tai.

“.....”

Nửa phút trôi qua, cơn buồn ngủ của Mạnh Hành Du bay sạch, cô kéo điện thoại ra xa, lên tiếng gắt lời: “Cậu là con gà vừa bị cắt tiết sao, không có việc gì tở cúp máy đây, buổi chiều tở phải đi học nữa, buồn ngủ muốn chết.”

“Đừng đừng, Du nhai con, cậu nghe tở nói này.” Bùi Noãn bình tĩnh lại, hỏi: “Cuối tuần cậu ở lại trường đúng không?”

Mạnh Hành Du học chung với Bùi Noãn từ nhỏ đến sơ trung, nếu cô không chuyển sang trường Số Năm mà học tại trường trung học liên kết thì chắc còn là bạn học cùng lớp với Bùi Noãn thêm ba năm nữa.

“Đúng vậy, cậu muốn tới tìm tở sao?” Mạnh Hành Du hỏi.

Bùi Noãn nói: “Ngày mai tở đến tìm cậu, buổi chiều đi thử giọng với tở.”

“Thử giọng?”

“Không phải tở học một khoá ngắn hạn ở ngoài sao, quen được một học tử ở Đại học Truyền thông, chị ấy đang thực tập ở một công ty cv (*), tở thấy giọng tở cũng không tồi nên muốn đi thử giọng cho nhân vật trong kịch truyền thanh (**).”

(*) CV: Viết tắt của Character Voice, người lồng tiếng cho nhân vật, hay người làm công tác phối âm, diễn kịch.

() Kịch truyền thanh, tên tiếng anh là Broadcasting Play, chỉ loại kịch phát trên radio, chủ yếu là do các MC hoặc diễn viên phối âm đến diễn**

kịch. Còn gọi là kịch phát thanh, kịch âm hiệu, kịch thanh.

Bùi Noãn không quá giỏi, nên gia đình từ nhỏ đã bồi dưỡng cô ấy học những sở trường đặc biệt, nhưng cái gì cũng không được, chỉ có sở trường người dẫn chương trình phát thanh là còn kiên trì được cho tới giờ.

Bùi Noãn chắc chắn sẽ đi theo con đường nghệ thuật, gia đình cô ấy từ giữa năm đã đăng ký một khoá học nghệ thuật ngoài trường, một ngày một tuần. Cô ấy đối với việc học này rất hứng thú, hơn nữa giọng nói cũng dễ nghe giống như ông trời thường cơm ăn cật, mấy việc phối âm lật vật mấy năm nay cũng nhận không ít, nhưng đây là lần đầu tiên nhận việc cũng chưa thấy cô ấy kích động như bây giờ.

Mạnh Hành Du cảm thấy khó hiểu: “Thử giọng thôi mà, cũng không phải lần đầu tiên, cậu bình tĩnh chút đi.”

“Cậu tuyệt đối không thể tưởng tượng được tớ thử giọng cho kịch truyền thanh gì đâu.” Bùi Noãn không đợi Mạnh Hành Du đoán, đã tranh mở miệng trước, “Là <<Đồ Mi>> đó, là tác phẩm của thầy Thúc Nhất nổi danh đó!”

<<Đồ Mi>> xem như là cuốn tiểu thuyết đầu tiên mà Mạnh Hành Du bị Bùi Noãn kéo vào hố đam mê, nhiều năm qua đã đọc vô số tiểu thuyết, nhưng <<Đồ Mi>> vẫn là ánh trăng sáng trong lòng cô mà không truyện nào vượt qua được.

Thúc Nhất là tay bút đam mê có tiếng, khoảng hai năm nay thì việc bản quyền trở nên phổ biến hơn, vài cuốn tiểu thuyết trong tay của Thúc Nhất đều được chuyển thành amime hay điện ảnh, phần đầu của kịch truyền thanh <<Đồ Mi>> vừa được chiếu vào năm ngoái, phản ứng của khán giả rất tốt, phần hai cũng được kỳ vọng cao không kém.

Mạnh Hành Du cũng kích động theo, nhưng lo vẫn đang là thời gian nghỉ trưa, sợ làm phiền những người khác trong ký túc xá, nên hạ giọng hỏi: “Cô ấy kêu cậu thử nhân vật nào?”

“Làm bạn gái cũ, tuy cảm giác tồn tại không cao, nhưng cũng có thể diễn tay đôi với Trường Sinh đó!”

Trường Sinh là một cv của <<Đồ Mi>>, cũng là cv mà Bùi Noãn thích nhất, cũng có chút danh tiếng trong ngành.

Phần đầu của kịch truyền thanh <<Đồ Mi>> Mạnh Hành Du cũng đã nghe qua, cô đối cv công thụ không có hứng thú.

Nói cũng khá kỳ quái, nghe hết cả phần đầu thì người làm cô ấn tượng nhất chính là nam phụ lời kịch chưa đến hai mươi câu, là thằng nam hiếm có trong truyện.

Người cv đó tên là Yến Kim, là một biên kịch, làm việc rất kín đáo, ngay cả Weibo cũng không có.

Nhưng người thích nghe kịch truyền thanh đều không xa lạ gì với anh ấy, là người cải biên tiểu thuyết truyền thanh đứng đầu mấy năm nay, một trong số đó anh ấy chính là biên kịch.

Anh ấy tham dự vào việc phối âm của <<Đồ mi>> nghe nói bởi vì cv của nhân vật phụ này bỏ vai, thời gian gấp gáp nên anh mới tạm thời thay thế, không nghĩ tới hiệu quả cực kỳ tốt, giọng nói và nhân vật tiểu thuyết tương thích hơn 90%.

“Cậu đi với tớ đi, tớ căng thẳng lắm không dám đi một mình đâu. Đây chính là cơ hội tốt để quen biết với Trường Sinh đó, tớ nhất định phải lấy được nhân vật này, tớ năm mơ cũng muốn được gặp anh ấy một lần.”

Mạnh Hành Du không nói hai lời liền đồng ý: “Được, tớ đi với cậu, cậu đừng có căng thẳng, nhớ chuẩn bị cho tốt.”

“Tớ đêm nay chắc chắn sẽ hưng phấn đến không ngủ được mất, a a a a a tớ thích Trường Sinh cả đời!!!!”

Nghĩ đến ngày mai có thể gặp được Yến Kim, đúng là có chút chờ mong, nhưng không đến trình độ như Bùi Noãn.

Hai người tám vài câu cho đến khi Sở Tư Dao chạy ra hỏi Mạnh Hành Du đi học, lúc này hai người mới cúp điện thoại.

Trì Nghiên xin nghỉ buổi chiều không có đến học, ngày thường bên cạnh có người ngồi, đột nhiên hôm nay không có làm Mạnh Hành Du có chút không quen.

Buổi chiều sau khi tan học, phần lớn học sinh đều lựa chọn về nhà, trường học cũng trở nên quạnh quẽ hơn.

Mạnh Hành Du ở thư viện làm xong bài tập Hoá học, thấy gần đến giờ cơm rồi thì thu dọn đồ đạc, sau đó đeo ba lô rời đi.

Cuối tuần ở trường chỉ có bảo vệ của ký túc xá, không có hạn chế ra vào trường, ăn ở nhà ăn trường suốt cả tuần có chút chán nên Mạnh Hành Du định ra ngoài ăn một bữa thật ngon.

Lúc đi ngang qua tiệm sách thì cô đi vào dạo một vòng, mua hai cuốn truyện tranh xuất bản hàng tháng.

Lúc tính tiền thì điện thoại vang lên, Mạnh Hành Du lấy tiền thối xong thì cầm truyện tranh ra ngoài, mở điện thoại ra thì thấy màn hình hiện lên “Anh Hành cầu”, cô liền nhận điện thoại rồi nói bôm bốp: “Sao nào, anh muốn làm hoà với em sao? Hay là muốn xin lỗi nào? Em nói cho anh biết em không có dễ cú đầu vậy đâu nhé, lần trước thái độ của anh với em quá ác liệt, nói cái gì mà thà rằng giục điện thoại vào thùng rác cũng không tặng cho em, trên đời này có người làm anh ruột nào như anh không hả?”

Mạnh Hành Du không trả lời, chỉ nói tiếp: “Điện thoại đã gửi qua rồi, hôm nay em sẽ nhận được.”

Mạnh Hành Du bây giờ dùng điện thoại, nhưng lúc nghỉ hè thì bị rớt xuống đất hai lần, rồi còn rớt vào nước một lần, sau đó thì sài không còn tốt nữa.

Cô và mẹ Mạnh bởi vì chuyện chuyển lớp nên vẫn chiến tranh, cô cũng ngại nói gia đình mua cho, hi vọng duy nhất của cô chính là lúc sinh nhật vào tháng Năm của mình bởi vì Mạnh Hành Du đã hứa sẽ mua cho cô chiếc điện thoại mới.

Nhưng lần trước cô lại chọc anh trai xù cả lông, nên hi vọng này cũng bị ngâm nước nóng.

Vốn dĩ cho rằng phải dùng cái điện thoại hư đó đến cuối kỳ, không nghĩ tới anh trai mình không muốn làm cầu nữa mà quay lại làm người rồi, hạnh phúc có đôi khi đến quá đột ngột, nhưng cô lại thích cái đột ngột này chết đi được.

Mạnh Hành Du nghe thấy có điện thoại mới, thái độ lập tức thay đổi, trên mặt cười tươi như hoa: “Thiệt tốt mà, anh à, anh chính là anh trai tốt nhất trên đời này, anh có thấy anh đang toả sáng không?”

Mạnh Hành Du: “.....”

Anh ấy có phải bóng đèn đầu mà toả sáng chứ.

Mạnh Hành Du còn chưa thổi phồng hết thì Mạnh Hành Chu đã chịu không nổi mà qua loa cúp điện thoại trước, còn không quên dặn dò cô cố gắng học tập.

Điện thoại mới sắp đến tay, Mạnh Hành Du không rảnh lo ăn cơm nữa, cô đến chỗ nhận đồ chuyển phát nhanh trước.

Cô đọc số điện thoại cho ông chủ xong, thì đợi ông chủ tìm kiếm ở kệ hàng phía sau một hồi, sau đó ông ấy cầm lấy một hộp giấy lại, nhìn thông tin trên hộp rồi nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt quái dị, hỏi: “Cô chính là tên ngốc sao?”

Mạnh Hành Du không thể hiểu được, trừng mắt mà mắng ngược lại: “Tôi lấy đồ chuyển phát nhanh thôi sao ông còn chửi tôi chứ, ông mới là tên ngốc đó.”

Ông chủ đưa phần thông tin trên hộp cho cô xem, giải thích: “Không phải chửi cô, tự cô nhìn đi, chỗ người nhận viết là tên ngốc còn gì.”

Mạnh Hành Du: “.....”

Mọi người có thể hiểu thêm về võng phối ở các link này:

- **Tổ Ốc Sên:**
- **Góc nho nhỏ:**

CHƯƠNG 11

11% ĐỘ NGỌT: THẦY TIỂU YẾN

Editor: Song Ngư

Mạnh Hành Du và Mạnh Hành Chu hơn kém nhau ba tuổi, hằng ngày ở chung chính là ba ngày trận nhỏ năm ngày trận lớn, quanh năm suốt tháng không có một ngày nào nghỉ.

Nhưng khi còn nhỏ, Mạnh Hành Du và Mạnh Hành Chu hoàn toàn chưa từng nói chuyện với nhau.

Từ lúc Mạnh Hành Du có ký ức thì người anh này của cô vẫn không ở nhà, cứ đi theo ông bà ở đại viện quân khu, ngày lễ tết cũng không về.

Bố mẹ Mạnh luôn nói chuyện với anh ấy rất cẩn thận, như có như không mang theo ý lấy lòng.

Đương nhiên khi đó Mạnh Hành Du không hiểu lấy lòng là có nghĩa gì, chỉ cảm thấy anh mình thật tự do, không có bố mẹ lải nhải bên cạnh, vì thế mới vừa vào tiểu học thì cô nói muốn về đại viện quân khu ở.

Đoạn thời gian đó trong nhà mở một công ty con, hai vợ chồng bận đến không thể phân thân, vì thế cuộc sống ở đại viện của Mạnh Hành Du cũng bắt đầu như thế, cũng từ năm đó, cô với Mạnh Hành Chu mới trở nên thân thiết hơn.

Cô cũng trở nên thân thiết hơn với một chị gái hàng xóm cùng tuổi với cô, hơn cô ba tháng, gọi là Hạ Tang Tử.

Hạ Tang Tử cũng giống như cô, cô ấy thì tới đại viện quân khu sớm hơn cô. Sau khi Mạnh Hành Du ở đại viện một thời gian thì cảm giác anh trai này của mình tính tình hơi quái dị, không chơi cùng với mấy đứa nhóc trong đại viện, chỉ có Hạ Tang Tử mới có thể nói cùng anh vài câu, Mạnh Hành Du cảm thấy điều này thật thần kỳ.

Hạ Tang Tử chuyện gì cũng dẫn theo Mạnh Hành Chu đi, sau khi Mạnh Hành Du đến đại viện thì cô ấy dẫn cả cô đi theo luôn, thời gian lâu dần, ba người trở thành một tam giác sắt, cho dù làm cái gì cũng đều cùng nhau.

Hạ Tang Tử học nhảy lớp, năm nay Mạnh Hành Du học lớp 10, thì cô ấy đã lên năm nhất.

Thành tích thi Đại học của cô ấy cũng rất trâu bò, giống như Mạnh Hành Chu, cũng được Thủ Khoa môn Khoa Học Tự Nhiên.

Mạnh Hành Chu năm trước từ bỏ học bổng mà chọn Quốc Phòng Đại, Hạ Tang Tử thế nhưng cũng đủ điên cuồng, lên lớp 11 bỏ Văn chuyển sang thi Đại học môn Lý, vậy mà vẫn lấy được Thủ Khoa, năm nay cô ấy vào thẳng đến Quân Y Đại bên cạnh Quốc Phòng Đại, thiếu chút nữa làm người bố đang làm quan ngoại giao kia của cô ấy tức chết.

Mạnh Hành Du cảm thấy hai người ở bên nhau là chuyện sớm muộn thôi, như vậy cũng tốt, về sau mà người anh trai của cô biến thành cẩu nữa thì cũng có người giúp cô trị rồi.

Tâm tình của Mạnh Hành Du phức tạp ký nhận đồ chuyển phát nhanh, cô ăn qua mì sợi hoa, rồi về ký túc xá mở hộp điện thoại mới.

Thấy là màu hồng phấn mình thích nhất, cái oán niệm bởi vì Mạnh Hành Chu gọi cô là tên ngốc giảm xuống còn 1%.

Kích hoạt máy, tải ứng dụng về rồi cài đặt chung, làm xong hết thì cũng gần 1 tiếng, Mạnh Hành Du cuối cùng cũng có ý nghĩ điện thoại cũng không ngốc, tâm tình cực kì tốt.

Tên ngốc gì chứ, cô rõ ràng là con heo con đáng yêu nhất cả con phố này.

Cuối tuần này chỉ có cô và Trần Vũ không về nhà, nhưng sau khi buổi chiều tan học thì vẫn chưa thấy người, cũng không biết cậu ấy đêm nay có về không.

Trước kia ở sơ trung Mạnh Hành Du cũng ở lại ký túc xá trường, chỉ là nếu cuối tuần cô không về nhà thì sẽ kéo Bùi Noãn đi với cô.

Cũng may Mạnh Hành Du không tin vào ma quỷ, cô cảm thấy đêm nay mình cô ở cũng chả có vấn đề gì cả, Trần Vũ có về hay không có gì khác biệt.

Tắm rửa xong rồi quay lại phòng ký túc xá, Mạnh Hành Du bỏ cái chậ nhỏ xuống để tìm chìa khoá, tìm tới tìm lui cũng tìm thấy, đang muốn đứng lên mở cửa thì thấy cửa phòng mở ra từ bên trong.

Trần Vũ thấy là Mạnh Hành Du liền nghiêng người tránh ra, không nói chuyện mà cứ luôn cúi đầu.

Mạnh Hành Du nhỏ giọng nói cảm ơn, Trần Vũ hoảng sợ, giọng nói như muỗi kêu trả lời: “Không cần khách khí.....”

“Bạn học Mạnh.....Cái kia.....”

Nghe thấy Trần Vũ nói chuyện, Mạnh Hành Du buông điện thoại mà quay đầu lại nhìn, cô ấy vốn đang ngồi, thấy cô xoay người lại thì giật mình đứng thẳng lên như chào quân đội: “Việc hôm tối thứ năm mang cho cậu phiền toái rồi, còn có cảm ơn cậu!”

Nói xong, Trần Vũ còn khom lưng 90 độ với cô làm Mạnh Hành Du khiếp sợ, đứng lên khom lưng chào lại.

“Trần Vũ cậu đừng có hờ một tí là khom lưng với người khác, chuyện có lớn gì đâu.”

Sau đó cậu ấy lại xin lỗi thêm ba lần nữa.

Mạnh Hành Du cạn lời, không biết lá gan của Trần Vũ sao nhỏ như thế nữa.

“Kỳ thật cậu không cần nói đỡ cho tớ đâu, Thi Kiều cậu ấy.....Cậu ấy.....”

Nhắc tới Thi Kiều, Trần Vũ muốn nói lại thôi, nửa ngày cũng không nói được chữ nào.

Mạnh Hành Du rũ mắt, mơ hồ đoán được cái gì, dụ dỗ cô ấy nói: “Thi Kiều làm sao vậy?”

“Thi Kiều thật sự có chị họ ở trường nghề đó, chị họ của cô ấy không dễ chọc đâu.” Nói xong, Trần Vũ cầm lấy cổ tay của Mạnh Hành Du, đáy mắt tràn đầy sợ hãi: “Không bằng chúng ta tìm cơ hội nói xin lỗi với Thi Kiều đi, thái độ mềm mỏng chút, nói vài lần thì cậu ấy sẽ hết giận thôi, cũng không gây khó dễ cho cậu đâu.”

Mạnh Hành Du há hốc mồm: “Ha?”

Đây là mạch não hoang đường gì đây?

Mạnh Hành Du không biết nên bày ra biểu tình gì, hơn nửa ngày cô không nói chuyện, nên Trần Vũ cho rằng đã nói câu nào đắc tội với cô, lại mở miệng xin lỗi làm Mạnh Hành Du phải gắt lời: “Được rồi, đêm đó cũng

không phải hoàn toàn vì cậu, Thi Kiều đã sớm không vừa mắt với tớ, có việc đêm đó hay không thì tớ và cậu ấy cũng sẽ có chuyện khác thôi.”

“Nhưng trên mấy người đó được đâu.....”

Mạnh Hành Du đặt một tay trên vai của Trần Vũ: “Cậu có lẽ không hiểu tớ.”

Trần Vũ sừng sốt: “Cái gì?”

“Con người của tớ càng không dễ trêu vào.”

Mạnh Hành Du cất tay, nhún vai cười: “Còn có một việc, cái loại người này nhìn ai cũng ngứa mắt thôi, không có khả năng bởi vì cậu khiêm tốn hay thu mình thần phục thì bọn họ sẽ tha cho cậu đâu, cậu càng mềm yếu thì bọn họ càng hăng hái.”

Trần Vũ cúi đầu, cái gì cũng không nói, rửa mặt xong rồi lên giường ngủ.

Hôm sau.

Bùi Noãn đến trường Số Năm tìm Mạnh Hành Du, hai người tìm một quán ăn gần đó ăn trưa.

Bùi Noãn hẹn với học tử 2:30 chiều, sau khi ăn trưa, hai người bắt taxi đến Đại học Truyền thông, lúc hai người đến chỗ hẹn thì cũng gần sát giờ hẹn.

Bùi Noãn từ xa đã thấy người, kéo Mạnh Hành Du đi qua.

Học tử gọi là Hứa Điềm, năm nay học năm tư, tính tình hiền hoà nhiệt tình. Công ty truyền thông Thương Khung Âm nằm ở gần văn phòng làm việc của Đại học Truyền thông, đi bộ mười phút là tới.

Hứa Điềm quẹt thẻ dẫn hai người vào thang máy, Mạnh Hành Du nhìn thấy bảng phân biểu bên trong thang máy, để ý thấy có quán cà phê ở tầng cao nhất, sợ làm phiền Bùi Noãn nên cô chủ động nói: “Tớ đi lên quán cà phê chờ cậu nhé, cậu thử giọng xong thì tới tìm tớ.”

Bùi Noãn gật đầu, còn chưa kịp nói gì thì Hứa Điềm đã nói: “Không sao đâu, Du Du à, em đến phòng nghỉ chờ em ấy là được rồi.”

Mạnh Hành Du chần chờ một lát, hỏi: “Có quấy rầy công việc của mọi người không?”

“Đương nhiên là không rồi, đừng có khách sáo như vậy.”

Hứa Điềm đã nói đến đó rồi nên Mạnh Hành Du cũng không từ chối nữa, đi theo bọn họ cùng vào trong công ty.

Bầu không khí làm việc ở Thương Khung Âm rất nhẹ nhàng, đúng dịp thời gian trà chiều nên ở đại sảnh nhân viên tốp ba tốp năm cùng nhau ăn đồ ngọt và nói chuyện phiếm.

Mạnh Hành Du có đến công ty trong nhà mấy lần, mỗi lần đến đều thấy mọi người bận tối mày tối mặt, không có lúc nào được rảnh rỗi.

Bùi Noãn hiển nhiên cũng có cùng suy nghĩ với cô, cô ấy và Hứa Điềm thân thiết hơn, nên nói chuyện cũng tùy ý hơn: “Chị Điềm Điềm, công ty của chị cũng tự do quá đi, thật hâm mộ mà.”

Hứa Điềm chào hỏi mấy đồng nghiệp đi ngang qua, thờ dài nói: “Đều là biểu hiện giả dối thôi, tối hôm qua có bộ mới vừa đóng máy, mọi người bận cả tháng trời, hôm nay mới được hít thở bầu không khí này, chờ phần hai của <<Đồ Mi>> bắt đầu liền bận rộn lại thôi.”

Bùi Noãn gật đầu, cô ấy thấy Mạnh Hành Du ở bên cạnh muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút rồi thay cô hỏi: “Thầy Yến Kim có tiếp tục làm phần hai không ạ?”

“Không có, phần hai không có suất diễn của anh trai.” Nhắc tới việc này, Hứa Điềm mở máy hát ra, nhiều lời hai câu, “Nhưng ca khúc chủ đề của phần hai do thầy tiểu Yến phổ đàn guitar đấy, trong tiểu thuyết có một đoạn công đánh đàn ghitar đó, chắc thầy ấy sẽ đánh.”

Bùi Noãn cảm thấy kinh ngạc, “Em nhớ cái đoạn đó là đánh đàn bằng đầu ngón tay, thầy Yến Kim còn biết đánh đàn guitar nữa sao?”

“Biết chứ, thầy ấy học nhiều năm rồi.”

Mạnh Hành Du nghe ra Hứa Điềm gọi là thầy tiểu Yến, mà không phải là thầy Yến Kim, trong lòng suy nghĩ một chút, chẳng lẽ tuổi của người đó còn nhỏ hơn Hứa Điềm sao?

Tuổi còn nhỏ mà đã giỏi như vậy rồi, lại là một nhân vật con nhà người ta đây.

Hứa Điềm đưa Mạnh Hành Du đến phòng nghỉ trước, rồi gọi đồng nghiệp lấy mấy món lót dạ và đồ uống cho cô, sau đó mới dẫn Bùi Noãn đi phòng thu âm gặp đạo diễn thử giọng.

Mạnh Hành Du cầm lấy đồ ăn đồ uống rồi nói cảm ơn, đợi người ta đi rồi thì cô không có gì làm nên nhìn quanh căn phòng nghỉ này.

Diện tích phòng nghỉ không nhỏ, 20 người cũng không thành vấn đề.

Ban công ngoài trời được ngăn với trong phòng bằng một tấm cửa kính, trên ban công có một xích đu võng cho hai người, còn có một ít cây xanh mọng nước, cũng trải thảm trắng như trong phòng, mang lại cảm giác gia đình ấm áp.

Nói đến hoàn cảnh công ty, thì công ty này mang cho người khác cảm giác cực kỳ nhẹ nhàng. Có lẽ có liên quan với nghiệp vụ của công ty, giao tiếp lâu dài với thế giới giả tưởng, hơn nữa phần lớn nhân viên tuổi không lớn, nơi có nhiều người trẻ tuổi thì luôn có sức sống hơn.

Mạnh Hành Du đẩy cửa kính ra, chuẩn bị ra ban công hít thở không khí, mới vừa bước một bước thì cô thấy dây võng xích đu, có người từ trong đứng lên, chân bỏ xuống khỏi cái võng, đôi chân chống trên thảm, vừa thẳng vừa dài.

Mạnh Hành Du hoảng sợ, vừa rồi không ai nói cho cô ở đây còn có người, cô lùi lại, xuất phát từ lễ phép nên mở miệng trước, “Ngại quá, quấy rầy rồi.”

Nghe có tiếng người nói chuyện, có lẽ người ngồi trong xích đu võng mới vừa tỉnh ngủ nên có chút mơ màng, sững sốt vài giây mới bước ra khỏi võng xích đu, đi về phía bên này.

Mạnh Hành Du ngẩng đầu, đôi giày thể thao gót cao, gấu quần màu đen, áo len màu trắng, cuối cùng là cặp kính gọng vàng cùng đôi mắt đào hoa đi vào trong tầm mắt của cô.

Nguyễn Thành ơi là Nguyễn Thành, mà có thể có chút giác ngộ của đô thị hạng 1 được không hả?

Làm sao mà đi đâu cũng gặp người này thế, thành phố này nó nhỏ đến mức này à, trong trường hay ngoài trường cũng đều là cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy hết vậy hả!

Trì Nghiên đại khái cũng có chung suy nghĩ với cô, trong ánh mắt viết rõ mấy loại cảm xúc phức tạp “Tôi có phải đang nằm mơ hay không mà sao

cô ấy lại ở đây thế bằng không tôi ngủ lại một nữa xem sao”, đặc biệt dễ dàng khiến cho cô cảm thấy như tìm được đồng minh.

Trầm mặc cỡ 10 giây, lúc hai người hồi phục lại tinh thần thì đồng thời mở miệng.

“Sao cậu ở chỗ này?”

“Cậu ở đây làm gì?”

“.....”

Hôm nay không thể nói chuyện được, thật muốn khởi động lại cái lò tái tạo quá.

Trì Nghiên không biết đã ở xích đu văng ngủ bao lâu, mái tóc hơi lộn xộn, đuôi tóc có chút vểnh lên, cổ áo len mở ra lộ ra xương quai xanh hai bên lên xuống theo nhịp thở, mắt kính đặt trên sống mũi cao, lúc anh cúi đầu sửa lại quần áo thì mắt kính cũng trượt xuống một chút, từng cử chỉ lộ ra cảm giác văn nhả cấm dục.

Trong bầu không khí vi diệu “Đời người chỗ nào mà không gặp lại, không bằng nâng chén một cái đi”, Mạnh Hành Du thế nhưng còn có thể lỗi thời mà nhớ đến giấc mộng hoang đường kia, đúng là không dễ dàng gì.

Cô cảm thấy nên bỏ tù cái tư tưởng của mình đi là vừa, mắng cho nó một trận để nó đỡ phải suốt ngày bị sắc đẹp thổi bay đi tìm không thấy lối về.

Mạnh Hành Du ho nhẹ hai tiếng, kéo tư tưởng đã bay ra ngoài không gian của mình về, ngữ khí cố gắng như không có gì, treo lên cái biểu tình không sao cả, nói: “Tôi dẫn bạn tới thử giọng, cậu thì sao?”

Sắp đến kỳ nộp bản thảo, Trì Nghiên chiều qua xin nghỉ học đến đây viết kịch bản suốt cả đêm, cả người toàn mùi cà phê nhưng cũng không ngăn được cơn buồn ngủ.

Vốn dĩ bảo đến ban công đợi, anh có tính khó ngủ, có đèn có gió thổi có âm thanh, không phải là hoàn cảnh để ngủ thì sẽ không ngủ, không nghĩ cái tật xấu này của anh bị cái xích đu văng này đánh bay hết.

Ngủ trong văng cũng không thoải mái, cho dù là dành cho hai người, nhưng mình anh nằm vẫn phải cong chân lên, lâu lâu ngồi trên xích đu văng hóng mát thì thích thật, nhưng nằm lâu rồi thì cả người đều đau nhức, giống như ở trong mộng mới bị người ta đánh vạ.

“Làm.....”

Không biết do ngủ đến mơ hồ hay bị gió thổi, giọng nói của anh khàn đặc làm cả bản thân phải giật mình, Trì Nghiên thanh giọng rồi ngẩng đầu lên nói lại: “Làm việc bán thời gian, còn việc chưa có làm xong.”

Anh cũng không phải thiếu tiền.

Mạnh Hành Du rất muốn nói như vậy.

Nhưng nghĩ lại, hai người cũng không thân thiết đến mức trêu chọc nhau như vậy, nên nuốt lại những lời này.

Đề tài giống như đã đi vào ngõ cụt, không biết nói cái gì nữa.

Mạnh Hành Du cho dù có tò mò, nhưng với EQ cao của mình thì vẫn có thể tự hiểu được, cuộc sống riêng tư của Trì Nghiên còn không đến lượt cô tới hỏi thăm.

Không khí có chút lúng túng, lúc Hứa Điềm gõ cửa đi vào, Mạnh Hành Du cảm thấy như có thiên sứ mới hạ phàm xuống vậy.

Hứa Điềm cười với Mạnh Hành Du, hiển nhiên là không tới tìm cô, ánh mắt dừng trên người của Trì Nghiên, vẫy tay gọi anh: “Thầy tiểu Yến, thầy Trần gọi cậu qua một chuyến, lời kịch trong kịch bản có chút vấn đề.”

“Được, qua ngay đây.”

Trì Nghiên vuốt mái tóc của mình, đuôi tóc vênh làm sao cũng không ép xuống được, anh bực bội nhú mày, trả lời xong rồi đi ra cái vồng ở ban công mà lấy kịch bản, lúc đi ngang qua Mạnh Hành Du, xuất phát từ lễ phép nói: “Hẹn gặp lại.”

Suy nghĩ của Mạnh Hành Du đang bay tự do ở ngoài không gian, bị một tiếng “Hẹn gặp lại” này kéo trở về, lúc đó Trì Nghiên đã đi ra khỏi phòng nghỉ, cô lên tiếng gọi Hứa Điềm lại, không thể tin vào lỗ tai của chính mình, thử thăm dò hỏi: “Chị Điềm Điềm, chị vừa gọi cậu ấy.....Là thầy gì?”

Hứa Điềm đĩnh đạc cười, trả lời: “Đó là Yến Kim, biên kịch của công ty bọn chị, tuổi của cậu ấy không lớn nên thường ngày bọn chị quen gọi là thầy tiểu Yến.”

“.....A.”

Hứa Điem thấy biểu tình của Mạnh Hành Du kỳ quái, hỏi: “Du Du, em sao vậy?”

Mạnh Hành Du xua tay, cười còn khó coi hơn cả khóc: “Không không không có gì ạ, chị bận thì đi trước đi, không cần lo cho em.”

Bên ngoài cứ thúc giục, nên Hứa Điem cũng không ở lại lâu mà vội vàng rời đi.

Cửa phòng nghỉ bị đóng lại, Mạnh Hành Du đứng tại chỗ thật lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần lại được.

Là Yến Kim.....A.....

Cô bây giờ rời khỏi fandom còn kịp không.....

CHƯƠNG 12>>>

Tác giả có lời muốn nói:

Ăn muối: Không còn kịp rồi, rời fandom là không có khả năng, đời này đều sẽ không để em rời fandom đâu.

(Tác giả chơi chữ từ “Ăn muối” và “Trì Nghiên. Ăn muối phiên âm pinyin là “Chī yán”, còn Trì Nghiên là “chí yàn”)

CHƯƠNG 12

Hôm nay không chỉ có mình Bùi Noãn đến thử giọng, Mạnh Hành Du ở phòng nghỉ chờ chán quá, nếu không có gì làm thì cô sẽ bắt đầu suy nghĩ miên man mà cô lại ghét nhất việc suy nghĩ miên man đó.

Vật lộn nửa tiếng đồng hồ, Mạnh Hành Du sợ còn ngồi đây nữa thì lát nữa lại gặp phải Trì Nghiên, bây giờ đầu óc cô rất loạn, không biết phải đối mặt với anh thế nào, cô không muốn làm ra mấy chuyện xấu mặt nào nữa.

Mạnh Hành Du ra khỏi công ty, đến tiệm trà sữa gần đó mua trà sữa, vừa uống vừa đi dạo, cô thấy có một hiệu sách rất lớn, lầu hai còn có phòng đọc sách.

Cô kỳ thật rất ít khi tới mấy chỗ như hiệu sách, mỗi lần tới thấy mấy đồng sách là đã mệt mỏi rã rời rồi, nhưng còn hữu ích hơn việc nghe giáo viên giảng bài Văn ở trường.

Nhàn rồi nên Mạnh Hành Du đi đến khu vực trợ giảng, cầm một quyển bài thi được Hạ Cần giới thiệu qua, thuận tiện mua thêm một cây bút mực nước.

Hôm nay là cuối tuần, phòng đọc sách có không ít người, hiệu sách này ở gần Đại học Truyền thông nên phần lớn người ở đây đều là sinh viên, trên bàn mỗi người có vài quyển sách chuyên ngành, còn có người ôm máy tính bảng nghiên cứu bài thi.

Mạnh Hành Du đi một vòng lầu hai, vất vả lắm mới thấy một người rời đi, cuối cùng cũng tìm được chỗ ngồi xuống.

Mạnh Hành Du lấy điện thoại ra chỉnh chế độ im lặng, rồi tiện thể nhắn cho Bùi Noãn vị trí định vị của hiệu sách.

——“Tớ ở phòng đọc lầu hai của hiệu sách làm bài thi, cậu bận xong thì tới tìm tớ.”

Còn chưa đến lượt Bùi Noãn lên thử giọng, nên cô ấy trả lời tin nhắn rất nhanh.

——“Tự nhiên sao cậu chạy ra làm bài thi vậy? Yến Kim còn ở phòng thu âm đó, cậu có muốn vào xem thử không.”

——“Tớ nói cậu nghe nha, anh ấy lớn lên đẹp trai lắm, loại diện mạo này mà đứng sau màn hình thì đúng là đáng tiếc, tớ cảm thấy anh ấy có thể xuất đạo gia nhập giới giải trí đó.”

Không thể không nói, Bùi Noãn đúng là một cô bạn thân thiên sứ cực kỳ có lương tâm.

Mạnh Hành Du bên này vừa đọc xong tin nhắn, còn chưa kịp trả lời thì cô ấy đã gửi lại một tấm ảnh chụp.

Rõ ràng là chụp lén, góc độ cực kỳ xấu, còn không có tiêu điểm nữa.

Nhưng mà dù góc độ có xấu thì Trì Nghiên trong ảnh vẫn cứ đẹp, đẹp bất chấp.

Mạnh Hành Du cảm giác cực kỳ vô lực.

——“Không xem, còn có việc tớ thích Yến Kim, cậu đừng có nói với ai đấy.”

——“Vì sao vậy?”

——“WeChat nói không rõ, tìm cơ hội tớ sẽ nói với cậu, dù sao cậu cũng đừng nói với ai.”

——“Được rồi.”

Mạnh Hành Du không trả lời lại nữa, cô kéo lên đọc lại tin nhắn, một lần nữa mở tấm ảnh chụp lén mà Bùi Noãn gửi, vài giây sau, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại bấm lưu.

Từ hôm thứ hai gặp lại Trì Nghiên ở văn phòng, cho tới hôm phát hiện Trì Nghiên là Yến Kim thì Mạnh Hành Du bị những cái trùng hợp này làm cho không biết phải làm gì.

Sau chuyện xấu trên đường cao tốc thì Mạnh Hành Du thật sự hy vọng cả đời này cũng không gặp lại người này.

Nhưng mà ông trời không nghe lời cô, người đó biến thành bạn cùng lớp với cô, sau đó lại trở thành bạn cùng bàn.

Một tuần gà bay chó sủa này, xấu mặt có mà mất mặt cũng có, nhưng âm ỉ vậy mấy ngày thì Trì Nghiên cũng không có nhắc lại chuyện ở đường cao tốc lần đó nữa.

Mạnh Hành Du hy vọng anh quên đi, vĩnh viễn đừng có nhắc tới, tốt nhất coi cô như bạn học bình thường thôi, là cái loại bình thường nhất đó.

Bị ma quỷ ám ảnh là sự thật, bị Trì Nghiên hấp dẫn cũng là sự thật, lúc ấy muốn nhân cơ hội kết bạn mà phát triển cũng là sự thật nốt.

Chỉ là lần đầu tiên không có kinh nghiệm nên dùng hơi quá sức, kết quả biến khéo thành vụng, chỉ có tiếng chứ không có miếng.

Đương nhiên những lời này Mạnh Hành Du chắc chắn không nói với Trì Nghiên.

Trong xương tuỷ của cô là người coi trọng mặt mũi, trước giờ đều là cô từ chối người khác, lần đầu chủ động kết quả lại bị cú ngã đúng đau, cô không qua khỏi cái điểm mấu chốt trong lòng mình được.

Ở trước mặt Trì Nghiên, cô có thể giả vờ như không để bụng tí nào, thậm chí có thể lấy chuyện nhỏ này trêu chọc gương mặt không biểu tình của anh, nhưng cô không lừa được chính mình, thậm chí sẽ cảm thấy bản thân mình thấp hơn Trì Nghiên nửa khúc.

Trùng hợp thay, hôm nay ông trời lại vả mặt cô lần nữa.

Chưa từng thích qua idol gì, vất vả lắm mới thích được một idol, thế mà mẹ nó cốt lõi vẫn là Trì Nghiên.

Còn có chuyện nào ảo diệu hơn chuyện này sao? Không có, không tồn tại.

Cho dù chuyện này không có đúng sai, Trì Nghiên là Yến Kim, Trì Nghiên sai rồi sao? Không có sai. Yến Kim sai rồi sao? Cũng không có sai nốt. Vậy là cô sai sao? Cô càng không có sai.

Cô nếu biết Trì Nghiên là Yến Kim thì ngay cả kịch truyền thanh gì đó cô cũng không thèm nghe, chắc chắn sẽ không tạo cơ hội cho bản thân thích cái áo choàng của anh.

Ai cũng không sai, chỉ là cô không chỉ có ấn tượng tốt với người này, mà cô còn thích cái áo choàng của người ta, có điều người ta từ chối cô thôi.

Mạnh Hành Du khó chịu nhất là về điểm này.

Lúc nào mà tâm tình của Mạnh Hành Du không tốt, thì cô thích làm bài, nhất là đề khoa học tự nhiên.

Dùng logic và công thức giải quyết từng vấn đề một làm cho cô thu hoạch được một sự khoái cảm.

Làm xong 2 tờ bài thi, lúc đang dò đáp án thì Bùi Noãn nhắn tin lại.

——“Du Du nhai con! Tớ thử giọng qua rồi! Bọn họ nói buổi tối cùng ăn cơm, chung với người của đoàn phim, cậu cũng đến đây đi.”

Người đoàn phim?

Vậy chẳng phải Trì Nghiên cũng đi cùng sao.

Mạnh Hành Du đột nhiên không có hứng thú.

——“Chúc mừng cậu, tớ không đi ăn cơm đâu, tớ về trường thẳng luôn đây.”

——“Vậy tớ cũng không đi, hai chúng ta cùng đi ăn, tớ tới tìm cậu.”

——“Đừng, lần đầu sinh hoạt tập thể mà cậu không đi thì không phải EQ quá thấp sao.”

——“Nhưng một mình cậu.....”

——“Làm ra vẻ cái gì, tớ còn không biết đường về sao?”

——“Được rồi, vậy cậu về trường thì nhắn tin cho tớ nhé.”

——“Biết rồi.”

Mạnh Hành Du cất điện thoại vào, bây giờ không cần chờ Bùi Noãn, cô cũng không sốt ruột nữa, tiếp tục dò đáp án của hai bài thi.

Trước khi mẹ Mạnh từng bắt cô học Olympic Toán và số học trí tuệ (*), khi đó cô cảm thấy rất khó khăn, nhưng sự uy nghiêm của mẹ Mạnh nên mới cắn răng kiên trì được, cho đến mấy năm nay Mạnh Hành Du mới nếm được trái ngọt.

(* Số học trí tuệ (Abacus Mental Arithmetic): là một khả năng tính toán và cho ra kết quả chính xác mà không cần dùng bút chì hoặc giấy hay bất kỳ thiết bị điện tử nào khác. Là một phương pháp tính trong tâm trí; thực hiện trên một bàn tính ảo đã được hình thành trong tâm trí.

Cô làm bài rất ít khi dùng giấy nháp, nếu không có nhiều phép tính dài nhiều không cần viết ra thì chỉ cần vài phút cho mấy câu đơn giản, còn lại dành thời gian cho đêm chung kết.

Không ít người oán giận thì số lượng câu hỏi đề thi quá nhiều, phép tính cũng dài, thời gian không đủ, nhưng Mạnh Hành Du lại chưa từng có cảm giác này.

Mỗi lần cô đều nộp bài thi trước nửa tiếng.

Dò xong đáp án, hai tờ bài thi được điểm tối đa, cũng nhẹ nhàng chữa lành tâm tình tòi tệ của cô.

Mạnh Hành Du thu dọn đồ tốt của hiệu sách rồi đi ra ngoài cho kịp giờ cơm, điện thoại gọi nửa ngày cũng không có một tài xế nào dừng đón cả.

Cô ở ngã tư đợi vài phút, thấy đường xá giờ cao điểm buổi chiều chật ních người, nên cũng từ bỏ ý định bắt xe về.

Phía trước 200m có một ga tàu điện ngầm, không cần đổi trạm mà đến thẳng gần trường Số Năm.

Trên đường xe nhiều, dưới ga tàu điện ngầm cũng rất nhiều người, Mạnh Hành Du quẹt thẻ vào trong ga, từ đầu tàu đi đến cuối xem, đã có ba tàu đi ngang qua cô, nhưng cô vẫn chưa chen được lên tàu.

Đoàn tàu thứ tư sắp tiến vào ga, Mạnh Hành Du lúc này cuối cùng cũng đứng được ở hàng đầu, cô đã làm tốt chuẩn bị, định là cửa tàu mà mở ra liền chen lên phía trước.

Nhưng cô đã xem nhẹ sức chiến đấu của ba người đàn ông mạnh mẽ bên cạnh, cửa tàu vừa mở, Mạnh Hành Du mới vừa nhắc chân bước lên phía trước thì không biết lại bị ai đẩy, không chiếm được hàng đầu thì không nói, đã vậy người còn bị mất trọng tâm.

Xong rồi, cô có thể bị đập chết không đây.

Mạnh Hành Du nhìn cả rừng người làm cô sinh cả một cảm giác bi tráng nếu may mắn sống sót, cô sẽ không bao giờ ngồi tàu điện ngầm nữa.

Bỗng chốc, trong đám người có một bàn tay túm lấy cổ áo sau lưng cô, Mạnh Hành Du cảm thấy bản thân được nhắc bổng lên, hai chân không chạm đất rồi đáp trên mặt đất trong nháy mắt, cô nghe thấy bên cạnh có người nói, “Cẩn thận một chút.”

Cửa tàu đóng lại, tàu điện ngầm ở trước mắt gào thét đi qua, còn mang theo một cơn gió.

Mạnh Hành Du ngẩng đầu thì thấy là Trì Nghiên, cổ áo sau của cô còn đang bị anh túm lấy, tư thế chênh lệch chiều cao (***) này, đây là bố già đang bắt con gà hả?

“Cậu.....Cậu trước buông tớ ra đi.”

Mạnh Hành Du cũng không muốn làm gà con, gật nhẹ mũ áo, vốn định cách xa anh ra một chút, nhưng chỗ nào cũng là người, di chuyển không được thì không nói, lại càng ngày càng gần, đây một hồi thì khoảng cách không có chút khe hở nào.

Trì NghiêN không buông tay, như là không nghe cô nói chuyện, dẫn cô, không, kỳ thật hẳn là kéo cô lên, tận dụng mọi thứ, vài giây sau đã đến được hàng đầu.

Trên người anh đeo chiếc đàn guitar, là một đồ vật kích thước lớn, ở chỗ ga tàu điện ngầm rộn ràng nhộn nháo này như một loại vũ khí, hơn nữa vóc dáng anh cao, không có mấy người xô đẩy được anh.

Trì NghiêN nghiêng người đứng ở bên trái phía sau Mạnh Hành Du, xác nhận cô lại không bị xô ngã mới buông tay ra.

“Cậu lấy tự tin ở đâu ra mà cảm thấy với thân thể nhỏ bé của cậu có thể đẩy được người khác?”

Mạnh Hành Du đúng là muốn đào cái hầm mà chui vào, hôm này rốt cuộc là bị quỷ ám gì thế, đi đến đâu, ở chỗ nào cũng đều là Trì NghiêN, lại còn vào lúc cô sắp bị người ta đạp chết nữa.

Cô không cần mặt mũi nữa sao?

Mạnh Hành Du rung mũ trùm đầu, không trả lời, nhớ tới câu nói hẹn gặp lại của Trì NghiêN ở phong nghỉ, nhin không được lại châm chọc: “Thật đúng là hẹn gặp lại, quay đầu cái là lại gặp nhau.”

Trì NghiêN không nghe rõ, hỏi lại: “Cậu nói cái gì?”

Mạnh Hành Du lắc đầu, hàm hồ nói qua loa: “Không có gì, nói cảm ơn cậu đã bắt lấy vận mệnh sau cổ cho tôi, để tôi qua khỏi tai nạn đổ máu.”

Trì NghiêN cười thành tiếng, không nghe ra cảm xúc, cũng không nói nữa.

Ra khỏi lớp học, bỏ qua quan hệ bạn cùng bàn, Mạnh Hành Du phát hiện mình và Trì NghiêN kỳ thật không có lời nào để nói.

Nếu không phải người quá nhiều chen ra không được thì Mạnh Hành Du bây giờ sẽ lập tức tìm cái cớ mà rời khỏi ga tàu điện ngầm rồi đi gọi xe đón. Đoàn tàu thứ năm tiến vào ga, Mạnh Hành Du cuối cùng cũng thuận lợi lên tàu.

Trong xe cũng là người đẩy người, ngay cả cái tay vịn đều bám không được, đỉnh đầu quá cao, Mạnh Hành Du lại với không tới.

Cửa tàu đóng cửa, đoàn tàu lăn bánh, Mạnh Hành Du ngã về phía sau, cô đụng vào mặt của người phía sau, người phía trước lại đụng trúng cô, vài giây sau, người bên cạnh đã đổi thành người khác.

Trì Nghiên thấy Mạnh Hành Du bị đẩy mấy người xô đẩy ra, hơn nữa càng đẩy càng xa, nhúu mày thờ dãi.

Con nhỏ nhỏ này chưa từng ngồi tàu điện ngầm sao? Mềm như bông vậy, sợ là ngay cả học sinh tiểu học cũng chen không được.

Trì Nghiên lui về sau hai bước, cánh tay dài duỗi ra bắt lấy cánh tay của cô rồi kéo người đến trước mặt, bất lực nói: “Đứng cho vững, đừng có chạy loạn.”

Phản ứng đầu tiên của Mạnh Hành Du là nhìn lên trên.

A, anh thật sự cao quá.

Ngay cả nắm tay vịn đỉnh đầu thì cánh tay cũng không cần duỗi thẳng.

Mạnh Hành Du lần đầu tiên cảm thấy chiều cao cũng có lợi thế như vậy, sau đó là sự điên cuồng ghen ghét.

“Không phải, tôi không có chạy, tôi bị người ta đẩy mà.” Mạnh Hành Du ôm cây cột phía trước, xem như là cọng rơm cứu mạng, “Tôi vừa rồi là không bắt được cái tay vịn thôi, bằng không tôi có thể đứng lù lù bất động như núi Thái Sơn vậy đó.”

Trì Nghiên dùng sự trầm mặc trả lời lại cô.

“.....”

Thôi, cô vẫn là im miệng thì hơn.

Tàu điện ngầm đi đi dừng dừng, mấy người đã xuống ga bớt, nên bên trong cũng ít người hơn, Trì Nghiên thấy có toa có ghế trống, nhanh tay lẹ mắt đẩy Mạnh Hành Du qua, rồi đề bả vai cô lại để cô ngồi xuống.

“Không cần, tôi không ngồi, cậu ngồi đi.”

Nói xong, Mạnh Hành Du muốn đứng lên, Trì Nghiên đi tới đứng bên cạnh cô, dựa vào cửa xe liếc mắt nhìn cô một cái, trong ánh mắt toát ra loại cảm giác một người mạnh mẽ nhìn một con gà yếu đuối: “Cậu đừng có nhúc nhích, Thái Sơn ngã bây giờ.”

Mạnh Hành Du: “.....”

Tiên, sư, nhà, anh!!!!

Tác giả có lời muốn nói:

Ăn muối: Hừ, bạn gái của tui thật lùn, kéo cổ áo là nâng lên cao được rồi.

Du muội: Bớt đi, tui không lùn đâu, tui cao 1m6 đó!!!

CÂU HỎI PASS CHƯƠNG 13:

Tên chủ nhiệm lớp của Mạnh Hành Du là gì? (5 ký tự)

Lưu ý về pass:

-Không dấu, viết thường, không cách.

() khác biệt chiều cao mà Mạnh Hành Du nói là như này**

Protected: CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

Editor: Song Ngư

Mạnh Hành Du sừng sốt một chút, theo bản năng muốn hỏi sao anh lại biết gáy cô có hình xăm.

Sau đó lại nghĩ lại, vị trí đó cũng chẳng phải bí ẩn gì, ngày thường cúi đầu xuống là có thể thấy, ngồi cùng bàn với Trì Nghiên mấy ngày thì anh thấy cũng chả có gì kỳ quái.

Mạnh Hành Du nuốt viên bạch tuộc trong miệng xuống, cười nói: “Là con mèo tôi nuôi đó, gọi là Cục Bột Nhão, nhão nhão dính dính.”

“.....”

Trì Nghiên không biết nên bày biểu tình gì ra nữa.

Lúc trước anh nói chuyện phiếm với Hoắc Tu Lệ thì có nói về chuyện hình xăm này.

Hoắc Tu Lệ nói cái gì mà cô gái bé nhỏ gặp được chân ái nhưng không đến được với nhau, liền muốn khắc tên của người ta lên người để nhớ cả đời, còn nói bản thân có một bạn học thời tiểu học gọi là Hồ Hồ, lúc cấp hai học điền kinh, bây giờ có duyên với nữ sinh chết đi được.

Giờ phút này, nhớ lại những lời đó, Trì Nghiên cảm thấy một lời khó nói hết.

Mẹ nó cái gì mà Hồ Hồ học điền kinh, cái gì mà yêu nhưng không được.

Đây là con mèo đó.

Thế nhưng lại chỉ là một con mèo thôi!

Cái tên ngu ngốc Hoắc Tu Lệ này tuyệt đối là chơi đùa, khinh nhờn đây mà.

Thái độ của mọi người đối với hình xăm tương đối chỉ có một, không phải là đại ca xã hội đen thì chính là lưu giữ tình yêu, cô lúc trước nói muốn đi xăm thì ngay cả Bùi Noãn cũng đều cho rằng cô bị kích động gì nên muốn gia nhập vào gia tộc Matt (*).

(*) gia tộc Matt: từ này xuất phát từ tiếng Anh thông minh, có nghĩa là thời trang (fashion; thông minh (smart). Chỉ sự bắt chước một cách mù

quáng quần áo, tóc, v.v. của ban nhạc rock trực quan Nhật Bản (Baidu, hình minh hoạ bên dưới).

Bạch tuộc viên lạnh rồi thì không ăn được nữa nên Mạnh Hành Du cúi đầu ăn xong ba viên còn lại, ném rác xong trở về thì thấy tư thế của Trì Nghiên vẫn như khi nãy, do dự vài giây, ngồi xuống nói nhiều hai câu: “Con mèo đó lớn lên với tôi, nghỉ hè năm nay thì mất rồi, trong lòng tôi vẫn nhớ nó, nhưng trí nhớ lại không tốt nên cần phải lưu lại cái gì đó mới được, tôi mà không nhớ rõ cục bột nhào thì trên đời này không ai nhớ rõ nó nữa, nếu vậy, con mèo sống một đời rất thiệt thòi.”

Trì Nghiên ngẩn ra, không nghĩ một người tính cách tùy tiện như Mạnh Hành Du mà lại có tâm tư tinh tế như vậy.

“Nhưng cậu xăm ở sau gáy, ngay cả cậu cũng nhìn không được.” Trì Nghiên nói.

Mạnh Hành Du gật đầu, ôm ba lô nhìn phía trước, ánh mắt khác thường không có tiêu cự, cảm giác hư vô.

“Cục Bột Nhào bốn mùa cũng như ngủ đông vậy, vừa lười vừa ngốc, thường xuyên bị dọa bởi cái đuôi của chính mình, nhưng nó cũng dính tôi lắm, tôi làm cái gì nó cũng đi theo, chắc với nó tôi là cả thế giới vậy, nghĩ như thế, tôi đau lòng bao nhiêu cũng đáng.”

Nhắc tới cục bùn nhão, Mạnh Hành Du khó tránh khỏi thương cảm.

Nói xong những việc này, cô cảm giác cảm xúc của bản thân đi hơi xa, rõ ràng không đáng nói với Trì Nghiên nhiều như vậy, quan hệ không thân nghe xong chỉ cảm thấy cô làm ra vẻ, cô vỗ khuôn mặt, ngậm miệng trầm mặc.

Lúc này, nghe thấy người phục vụ gọi đến số thứ tự của hai người, Mạnh Hành Du như được đại xá, cầm ba lô lên, gọi Trì Nghiên, rồi lại trở về bộ dáng không tim không phổi ngày thường: “Rốt cuộc cũng đến chúng ta rồi, đi đi, tớ sắp chết đói rồi, tớ bây giờ ăn hết một con trâu cũng được.”

Trì Nghiên đi phía sau cô, ngoại trừ bốn chữ “huhu” lộ ra ngoài ra thì mặt sau còn có hình dấu chân mèo, là hình lúc trước ở phòng học anh không thấy được, thì ra chỉ là một dấu chân mèo.

Có thể là nghe xong Mạnh Hành Du nhiều lời mấy câu nên bây giờ Trì Nghiên nhìn cái hình xăm này có vẻ thuận mắt hơn, thậm chí còn có chút đáng yêu.

Đối với một con mèo mà còn trọng tình trọng nghĩa như thế thì đối với người càng không cần phải nói.

Có cảm giác như thế giới của Mạnh Hành Du rất đơn giản, vui buồn giận hờn đều rất tùy ý, cô có thể chỉ vì một câu chuyện nhỏ mà cực kỳ vui vẻ.

Giống như hiện tại cô đang nhìn mấy hình món ăn trên thực đơn vậy, hỏi một câu nói một câu với người phục vụ cũng có thể tự do tùy ý cười vui vẻ.

Niềm vui của cô đơn giản đến nỗi có thể giơ tay ra là với tới, rõ ràng mấy phút trước còn vì con mèo mất mà thương cảm.

Trì Nghiên không biết nói cô vô tâm hay vẫn là đơn thuần.

Nhưng mặc kệ là cái gì, vô tâm hay đơn thuần cũng được, Trì Nghiên rất rõ ràng, chỉ có một hoàn cảnh gia đình hạnh phúc mới có thể để cô ấy trưởng thành như vậy.

Dũng cảm, không sợ hãi, lớn lên như bông hoa hướng dương, làm việc không cần phải cân nhắc đường lui, bởi vì cô ấy vĩnh viễn sẽ có đường lui cho mình.

Trì Nghiên rũ mắt nhìn chén trà trên bàn, uống một hớp nhấp môi, cảm giác còn đắng hơn trà ngày thường.

Mạnh Hành Du thấy cái gì cũng đều muốn ăn, nhưng lý trí vẫn còn nên không thể lãng phí lương thực được.

Hỏi Trì Nghiên muốn ăn cái gì thì anh đều nói gì cũng được, hình như không có kiêng cái gì, Mạnh Hành Du chọn món mình muốn ăn nhất, gọi cũng kha khá đồ ăn đủ cho hai người.

Nhà hàng rất đông khách, nhưng tốc độ lên đồ ăn không hề chậm.

Sau khi nước lẩu đã sôi, người phục vụ bỏ thịt vào trong, đợi nóng nửa phút thì vớt lên ăn.

Ăn lẩu có một chỗ tốt là, cho dù không tìm được chuyện để nói thì cũng không quá xấu hổ.

Mạnh Hành Du ăn thật sự no nê, Trì Nghiên không ăn nhiều lắm, phần lớn đồ ăn đều vào bụng cô.

Trì Nghiê n thấy cô ăn cũng no rồi thì gọi người phục vụ lấy hoá đơn tính tiền, Trì Nghiê n sau đó đưa điện thoại cho cô để quét mã trả tiền.

Điện thoại của Mạnh Hành Du hết pin tắt máy, trên người lại không có tiền mặt, cho dù muốn giành trả tiền cũng không được.

Chờ hai người ra khỏi tiệm lẩu, Mạnh Hành Du nói với Trì Nghiê n: “Tôi về ký túc xá sẽ trả lại cậu tiền cơm, WeChat hay là Alipay?”

Trì Nghiê n không có chọn cái nào, chỉ nói: “Tôi không có thói quen AA.”

Mạnh Hành Du đổi sang loại nhân tình khác: “Được rồi, lần sau tôi mời cậu đi ăn vậy.”

Trì Nghiê n nói: “Nói sau.”

Hai người đi qua một con đường, lúc đứng ngay chỗ đèn giao thông ở ngã tư, Trì Nghiê n nếu về chung cư thì không cần qua đường, nhưng Mạnh Hành Du thấy anh vẫn đứng đó, giống như chính mình đang chờ đèn xanh thì nhắc nhở: “Cậu có phải choáng đến ngốc rồi à? Cậu đi thẳng 300m là đến Lam Quang Thành rồi.”

Trì Nghiê n liếc nhìn cô một cái, có chút cạ n lời: “Đưa cậu về trước.”

Mạnh Hành Du ngẩng ra, nhân lúc đèn xanh còn chưa sáng thì nói: “Không cần đâu, cũng đã trễ lắm đâu, cậu không cần đưa tớ về, tôi tự về được rồi.”

“Tôi đưa cậu về.” Trì Nghiê n rất kiên quyết, không cho cô phản bác, thấy đèn xanh sáng lên, anh liền đi trước một bước sau đó quay đầu lại nói: “Đi thôi, đèn xanh rồi.”

Tính cách hơi xấu tí, nhưng cũng rất có phong độ quý ông.

Mạnh Hành Du đánh giá đúng trọng tâm, sau đó nhắc chân theo sau.

Sắp đến ký túc xá nữ thì Mạnh Hành Du dừng lại, “Đưa tới đây là được rồi, hôm nay cảm ơn nôi lẩu của cậu nhé.”

Trì Nghiê n “Ừ” một tiếng, nói xong câu tạm biệt liền xoay người đi, khoe mắt liếc đến mấy người đang đứng dưới ký túc xá nữ thì đôi mắt trầm xuống.

Mạnh Hành Du còn chưa đi được hai bước thì đã bị Trì Nghiê n kéo về, cô bị dọa không nhẹ, há mồm muốn kêu lên thì lại bị Trì Nghiê n duỗi tay che miệng lại, sau đó lôi kéo cô đi ra ngoài khu ký túc xá vào một góc tối để trốn.

Mạnh Hành Du thấy biểu tình của Trì Nghiên khác thường, trong lòng hơi căng thẳng, không tự giác thấp giọng xuống: “Sao vậy?”

Lời nói xong chưa kịp nghe Trì Nghiên trả lời, Mạnh Hành Du ngẩng đầu lên nhìn, trong bóng tối sắc mặt anh như rất nghiêm trọng, nỗi băn khoăn trong lòng lại tăng lên gấp đôi.

Trì Nghiên vừa rồi chỉ thấy hơi quen mắt, bây giờ cẩn thận nhìn lại thì có thể xác định bản thân không có nhận sai người.

Mấy nữ sinh kia không phải ở trường Số Năm, không có tí dáng vẻ nào như là học sinh, trang điểm nhìn cũng như lưu manh, chưa cần nói tới quần áo lỗ lã thì nhìn đầy hơi thở của mấy kẻ giang hồ.

Đặc biệt là nữ sinh cao nhất và nhìn khá đơ con trong đám, vừa nhìn là biết không phải loại hiền lành, giữa lông mày không thể giấu đi sự hung ác và điên cuồng, những học sinh đi ngang qua đó đều không tự giác mà đi đường vòng, ngay cả ánh mắt cũng không dám dừng giây nào, sợ bị theo dõi và chọc giận bọn họ.

Trì Nghiên đề đầu của Mạnh Hành Du lại, khom lưng thấp giọng nói, “Cô gái cao to nhất, hơi đen kia chính là chị họ của Thi Kiều.”

Khó trách Thi Kiều đụng cái gì cũng treo mấy lời như “Chị họ tôi là chị đại ở trường nghề” trên miệng, dáng người này nhìn đúng là lão đại, khó trách cậu ta suốt ngày khoe khoang.

Mạnh Hành Du nhìn thấy Trần Vũ trong đám nữ sinh đó, Trần Vũ vẫn luôn cúi đầu, nép người vào trong góc, quả thật không nhìn kỹ thì không nhận ra cậu ấy.

Mạnh Hành Du đưa ra kết luận, không chút nào sợ hãi, khoe miệng nở một nụ cười khinh thường: “Mấy người đó tới chắc chờ tôi nhỉ, đúng là biết chọn ngày.”

Trì Nghiên dựa vào tường, không nhanh không chậm nói: “Hôm nay tới chính là để xem mặt, chỉ cần cậu ở trường Số Năm, bọn họ cũng không dám động thủ.”

Mạnh Hành Du phản ứng lại, tiếp lời của Trì Nghiên: “Cho nên bọn họ chờ lúc tôi ra khỏi trường thì ngồi xồm trước ngoài trường đợi tôi.”

“Trường Số Năm và trường nghề cách nhau một con đường cũ, có rất nhiều hẻm nhỏ, người không quen sẽ bị lạc ngay. Ban ngày là điểm thu hút của thành phố, buổi tối trời khuya thì lại là một nơi lý tưởng để đánh nhau.”

Nghe Trì NghiêN nói vậy, Mạnh Hành Du cũng không hiểu được ý tứ trong lời nói của anh là gì, cô dừng một chút, sau đó hỏi ngược lại: “Trì NghiêN, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

Trì NghiêN đứng thẳng lưng nhìn cô: “Cậu cứ việc học cho tốt, phân rõ giới hạn với Trần Vũ, đừng có dây dưa với những người này.”

“Tôi đâu có muốn dây dưa.” Mạnh Hành Du vẫn luôn cân nhắc những gì Trì NghiêN nói, đơn giản nói: “Thi KiêU không ưa tôi, tìm tôi gây phiền toái là chuyện sớm muộn, việc này có quan hệ gì với việc phân rõ giới hạn với Trần Vũ?”

“Cậu ta đơn thuần gây sự với cậu cùng việc cậu nói giúp Trần Vũ rồi gây chuyện với cậu, là hai chuyện khác nhau.”

“Có ý gì?”

Trì NghiêN thở dài, nói thẳng: “Mẹ của Trần Vũ là bảo mẫu của nhà Thi KiêU.”

Mạnh Hành Du sững sốt, không rõ Trì NghiêN đột nhiên nói cái này là có ý gì.

Trì NghiêN: “Hồi sơ trung cũng có người như cậu, không quen nhìn Trần Vũ bị ăn hiếp, giúp cậu ta viết thư nặc danh gửi cho trường học.”

“Sau đó thì sao?” Mạnh Hành Du hỏi.

“Vì muốn ở chỗ của Thi KiêU để thờ hơn một chút, Trần Vũ bán đứng người viết thư nặc danh đó.” Trì NghiêN nói.

Trì NghiêN thấy sắc mặt của Mạnh Hành Du trở nên khó coi, dừng lại rồi đột nhiên không nói gì nữa.

Quá hắc ám.

Những thứ hắc ám như vậy, căn bản không tồn tại trong thế giới của cô.

Mạnh Hành Du thở dài một hơi, rũ đầu xuống hỏi: “Sau đó.....Người bạn học kia thế nào?”

“Hôm thứ sáu rời trường bị đám người kia chặn đánh ở hẻm nhỏ, sau đó nằm viện một tháng, cuối cùng thì truyền trường.”

“Trần Vũ.....Ở đâu?”

Trì Nghiên không nói được, “Mạnh Hành Du cậu.....”

Giọng nói của Mạnh Hành Du run rẩy, cô bắt lấy cánh tay của Trì Nghiên, mở to hai mắt nhìn anh, trên mặt tràn ngập sự khó tin: “Trần Vũ ở đâu? Người ta vì giúp đỡ cậu ta mà bị đánh, còn cậu ta đang làm gì hả!”

Trì Nghiên nhìn đôi mắt của Mạnh Hành Du, dù trong lòng không đành lòng, nhưng vẫn nói ra chân tướng.

“Cậu ta ở đây, nhìn người giúp cậu ta bị đánh.”

CÂU HỎI PASS CHƯƠNG 15:

Trì Nghiên đi xe hiệu gì đến trường vào ngày nhập học cao tam? (11 ký tự, là tên Tiếng Anh)

Lưu ý về pass:

-Viết liền, không dấu cách, viết thường

Gợi Ý:

-Câu trả lời nằm trong 5 chương đầu

(*) gia tộc Matt

Protected: CHƯƠNG 15

Protected: CHƯƠNG 16

Protected: CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

Editor: Tuyết Như

Beta-er: Song Ngư

Tiết tự học buổi tối kết thúc, Mạnh Hành Dù vẫn còn 91 lần chưa chép phạt xong. Mặc dù Hứa tiên sinh không nói bao giờ thầy ấy sẽ lấy, nhưng nhờ đâu thầy ấy bảo nộp đột xuất mà cô lại không có để nộp, lúc đó nói không chừng lại phải chép thêm 100 lần nữa.

Mạnh Hành Du không dám giở trò, 100 lần chép phạt này vẫn là nên chép xong càng sớm càng tốt.

Mà ở nửa sau tiết học, Trì Nghiên đã bị giáo viên Chính trị gọi đi giúp đỡ sửa bài tập cuối tuần. Đến giờ tan học vẫn chưa quay trở về.

Sức mạnh của câu nói “Hôm nay cậu thật xinh đẹp” quá lớn. Mạnh Hành Du nhanh chóng thu dọn sách vở, bởi vì không muốn chạm mặt với Trì Nghiên, cô sợ bản thân mình không khống chế được mà hét to khi gặp anh mất.

Ở trước mặt idol giả vờ làm người qua đường quả thật quá vất vả, đặc biệt là idol này còn là bạn cùng bàn lúc nào cũng phát ra mị lực.

Cũng làm khó cô tuổi nhỏ mà ông trời đã ban nhiều thử thách gian khổ như vậy.

Mạnh Hành Du vừa đi đến cầu thang, chợt nghe thấy phía sau có người gọi tên cô. Cô quay đầu nhìn lại hóa ra là Sở Tư Dao, nên cô dừng lại chờ cô ấy đến.

Sau vụ tình chị em plastic của Sở Tư Dao và Thi Kiều tan vỡ vào tuần trước, Sở Tư Dao mỗi ngày đều phải chạy đến văn phòng của Hạ Cẩn rất nhiều lần, năn nỉ i ôi bảo rằng muốn đổi chỗ ngồi. Quả nhiên trời không phụ lòng người, nỗ lực của cô ấy cuối cùng cũng được đền đáp, tiết tự học buổi tối hôm nay Hạ Cẩn rốt cuộc cũng gật đầu đồng ý.

Bạn cùng bàn mới của Sở Tư Dao là một trạch game (*) chính hiệu, đi học không phải ngủ thì chính là chơi game. Những tưởng rằng thay đổi chỗ

ngồi sẽ có thể quen thêm bạn mới, nhưng hiện tại xem ra là không có khả năng.

(*) ở đây có thể hiểu như một người thích dành thời gian ở nhà, và có đam mê cực độ với game.

Nhìn chung lớp 6 thì Mạnh Hành Du là nữ sinh cô ấy thân nhất, mà Sở Tư Dao lại rất muốn tìm một nhóm nhỏ mới, nên cô ấy chủ động tiến lên ôm lấy cánh tay Mạnh Hành Du: “Cậu về ký túc xá sao? Về cùng nha.”

Suy nghĩ của cô ấy đều viết ở trên mặt, Mạnh Hành Du gật đầu: “Được.”

Thật ra cô không quen cảm giác bị người khác ôm như thế. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Bùi Noãn ra thì không còn ai kề vai sát cánh với cô như vậy cả.

Nhưng bây giờ mà rút tay ra thì Sở Tư Dao chắc chắn sẽ cảm thấy rất xấu hổ. Mạnh Hành Du suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn để nguyên như thế, tùy ý Sở Tư Dao ôm rồi cùng nhau đi về ký túc xá.

Đề tài trò chuyện của các nữ sinh không có gì đặc biệt ngoài việc ai có ý với ai, ai hẹn hò ai, hôm nay ai nhận được thư tình, hôm nay ai mặc đồ mới nhất. Đối với những chuyện phiếm như thế này thì Sở Tư Dao luôn biết rất rõ, mà Mạnh Hành Du cơ bản lại không có xen miệng vào. Sở Tư Dao giống như chỉ muốn tìm người để chia sẻ chứ cũng không quan tâm việc người đó có đang thật sự nghe mình nói hay không.

Đề tài không biết từ lúc nào lại đến trên người của Thi Kiều, đối mặt với khuê mật mới cãi nhau xong thì Sở Tư Dao vẫn có chút bực bội.

“Thật ra tớ không nghĩ là sẽ chơi cùng với Thi Kiều đâu, nhưng tớ là người cực kỳ sợ bị cô lập. Ký túc xá chúng ta có bốn người, Trần Vũ thì không nói đến đi, cậu ta rất nhàm chán. Sau đó là cậu, nhưng lúc học quân huấn (***) thì có cảm giác cậu không muốn chơi cùng bọn tớ, độc lai độc vãng, lúc đầu tớ nghĩ rằng cậu rất lạnh lùng cho nên mới chơi cùng Thi Kiều.”

() quân huấn: huấn luyện quân sự**

Cô mà lạnh lùng á?

Mạnh Hành Du nhớ lại nửa tháng học quân huấn kia, quả thật là cô không có tâm trạng kết giao bạn bè gì cả.

Kỳ nghỉ hè sau tuyển sinh quả thật không mấy vui vẻ.

Một mặt là do thành tích của kỳ thi tuyển sinh cao trung không đạt yêu cầu, nên mỗi khi người nhà gặp cô đều mang chuyện này ra nói. Nếu không có sự so sánh nào thì tốt, ai ngờ Hạ Tang Tử nhà bên cạnh năm nay thi Đại học lại đậu Thủ khoa ban Khoa học tự nhiên. Trong lòng cô vốn không cảm thấy gì đặc biệt, nhưng mẹ Mạnh lại không thể nào chấp nhận được.

Đại khái chính là hai người đều cùng tuổi, cùng lớn lên ở đại viện, tại sao con mình lại không vào nổi lớp chuyên nào mà con nhà người ta thì mang cảm giác như thiên tài có thể vừa nhảy lớp vừa đậu Thủ khoa.

Thình thoảng sẽ bị mang ra so sánh cùng với Hạ Tang Tử và cả anh trai mình nữa, dù trái tim Mạnh Hành Du có lớn đến đâu cũng sẽ cảm thấy không thoải mái. Sau đó, Cục Bột Nhào qua đời đã để lại cho cô một đả kích rất lớn.

Khó khăn lắm mới vượt qua được sự mất mát khi Cục Bột Nhào đi, thì mẹ Mạnh lại nói muốn tìm kiếm quan hệ để đưa cô trở vào lớp chọn. Đả kích thứ ba đã va vào cô như thế.

Sau khi chịu liên tục ba đòn đả kích, cuối cùng cô cũng chờ được đến ngày khai giảng quân huấn của trường Số Năm, không còn tiếng “tụng kinh” của mẹ Mạnh, nhưng việc chuyển lớp còn chưa giải quyết, bóng ma tâm lý sau khi thất bại ở kỳ thi tuyển sinh cứ luôn treo trên đầu, cô còn nói lời tạm biệt với tất cả vòng bạn bè thân thiết luẩn quẩn, nửa tháng đó đại khái chính là những ngày tự bế nhất của cô.

Cũng khó trách Sở Tư Dao cảm thấy cô lạnh lùng.

Sở Tư Dao buồn chuyện về người khác thì cô có thể không tiếp lời, nhưng trước mắt lại nói đến mình, không trả lời nữa thì chính là không tôn trọng người khác. Nghĩ đến hôm qua Trì Nghiên nói với cô về chuyện của Trần Vũ, không biết tại sao lại buột miệng hỏi: “Trần Vũ và Thi Kiều học cùng lớp cấp hai à?”

Sở Tư Dao lắc đầu, thành thật nói: “Không phải, Trần Vũ cùng lớp với tớ, nhưng hồi học sơ trung chúng tớ cũng chưa từng nói chuyện với nhau. Cậu ấy ở sơ trung cũng giống hiện tại, lúc nào cũng buồn chán. Cậu ấy cũng chưa từng chủ động bắt chuyện với ai luôn, vì thế cả một thời gian dài không có ai chơi cùng cậu ấy cả.”

“Thế cậu có biết về chuyện thư nặc danh không?”

“Làm sao cậu biết chuyện thư nặc danh?”

Mạnh Hành Du sững sốt một chút, cũng không nhắc đến Trì Nghiên, chỉ mơ hồ nói: “Tớ nghe người khác nói, nhưng thật sự có chuyện này à?”

Sở Tư Dao nhìn xung quanh, khi chắc chắn rằng không có ai chú ý mới hạ giọng tiếp tục, “Có chứ, hồi học sơ trung có nữ sinh cảm thấy Trần Vũ ở trường học bị bắt nạt nên đã gửi thư nặc danh lên phòng hiệu trưởng. Kết quả không bao lâu sau, nữ sinh kia bị người ta trả thù, đánh đến mức phải nhập viện, nghe nói còn bị phá tướng nữa, cực kỳ thâm hiểm.”

“Ai là người bắt nạt Trần Vũ cơ?”

“Cái này tớ không biết...còn có người đồn rằng do Trần Vũ giành bạn trai của người khác nên mới bị đánh chứ không phải bị bắt nạt....Nhưng tớ nghĩ cũng có khả năng, nếu Trần Vũ thật sự bị bạo lực học đường thì tại sao ngay cả một vết thương cũng không có? Hơn nữa tớ cũng chưa từng nhìn thấy ai bắt nạt cậu ấy cả, trên mặt cũng không có vết bầm hay vết thương gì cả.”

Lưng Mạnh Hành Du cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Mấy lời đồn đãi thị phi làm cho người ta không thấy rõ được sự thật.

Hai người câu được câu không cho đến ký túc xá, Sở Tư Dao buông ba lô xuống, cùng bạn học phòng bên cạnh đi đến nhà tắm. Buổi chiều trước về lại trường thì Mạnh Hành Du có tắm qua rồi, bây giờ không cần phải tắm nữa nên ở lại ký túc xá tiếp tục chép phạt.

Hiếm lắm mới thấy hôm nay Trần Vũ trở về phòng trước khi tắt đèn. Cậu ta không nói chuyện, Mạnh Hành Du cũng không muốn bắt chuyện.

Lúc Mạnh Hành Du chép đến lần thứ 15 thì Trần Vũ đi đến, bắt chuyện với cô: “Bạn học Mạnh, thứ sáu không biết cậu có rảnh không?”

“Cậu có việc gì sao?”

Mạnh Hành Du dừng bút, nhưng cũng không ngẩng đầu lên. Không biết vì sao nhưng cô thật sự rất ghét bộ dạng tự ti vâng vâng dạ dạ của Trần Vũ.

“Lần trước cậu giúp tớ nên thứ sáu này tớ định mời cậu ăn cơm.”

Thứ sáu.

Lại là thứ sáu.

“Hôm thứ sáu rời trường bị đám người kia chặn đánh ở hẻm nhỏ, bị đánh đến nằm viện một tháng, cuối cùng chuyển trường.”

Bên tai Mạnh Hành Du bỗng nhiên vang lên những điều Trì Nghiên nói hôm qua.

Không biết từ lúc nào mà cô trở nên nhạy cảm như thế, bắt đầu suy đoán tâm tư của người khác rồi nghi ngờ lung tung.

Trần Vũ nhìn thấy cô không trả lời, bắt đầu xoay đầu ngón tay, mặt có chút bất an nhưng lời nói vẫn kính cẩn như cũ: “Sẽ không mất nhiều thời gian của cậu đâu, chỉ ở con đường cũ ngoài trường học thôi, bên đó có một quán ăn rất ngon.....”

Mạnh Hành Du bỗng nhiên bật cười, giọng cười mang theo chút lạnh lùng làm Trần Vũ nghe được thì nhin không được run lên một chút.

“Thứ sáu? Con đường cũ?” Mạnh Hành Du buông bút, đứng dậy nhìn Trần Vũ. Cô cũng không biết lúc này mình đang tức giận hay thất vọng nữa, một câu đâm thẳng vào nhược điểm của Trần Vũ: “Cậu cũng cảm ơn người muốn giúp cậu viết thư nặc danh bằng cách này à?”

Hô hấp của Trần Vũ nghẹn lại, nhưng chẳng bao lâu sau đã hồi phục tinh thần, đầu cúi càng thấp: “Bạn học Mạnh đang nói gì thế? Thư nặc danh nào?”

“Đừng giả vờ nữa, đây không phải là lễ trao giải thưởng Oscar đâu.”

Mạnh Hành Du vươn tay nâng cằm Trần Vũ, buộc cậu ta phải ngược lên nhìn mình: “Thi Kiều bắt nạt cậu, cậu nhẫn nhục chịu đựng là chuyện của cậu. Nhưng cậu dựa vào cái gì lại kéo một người vô tội vào làm tấm đệm lưng thay cho cậu? Trần Vũ cậu có còn lương tâm không? Cậu ấy là vì giúp cậu nên mới làm thế!”

“Cậu ta giúp tôi?” Trần Vũ cười, trong mắt toàn là sự hờ hững, “Cậu ta không hề giúp tôi, chỉ làm tôi bị liên lụy, khiến tôi trở nên thảm hại hơn.”

“Thế nên cậu chọn bán đứng cậu ấy? Thời điểm nhìn cậu ấy bị đánh, cậu không hề cảm thấy áy náy một chút nào sao?”

“Vì sao tôi phải cảm thấy áy náy? Là cậu ta chủ động muốn giúp tôi, nếu cậu ta không gánh vác được hậu quả thì đáng phải nhận lấy.”

Mạnh Hành Du cảm thấy giới hạn tam quan của mình bị thay đổi luôn rồi.

Trần Vũ cười khẩy “Cậu cũng chủ động giúp tôi, Mạnh Hành Du, tôi chưa từng cầu xin cậu giúp tôi. Hôm thứ sáu tôi đã khuyên cậu rồi, nếu cậu không nhận lỗi thì Thi Kiều chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.”

Mạnh Hành Du buông cầm Trần Vũ ra, sau đó ngồi xuống ghế. Một bụng lửa giận không thể phát tiết gần như muốn nổ tung nhưng nào lại rất tỉnh táo.

“Nói như thế tôi cần phải cảm ơn ngài rồi.”

Trần Vũ có chút bất ngờ, nhất thời không biết phải nói gì.

“Tôi nghe nói quy tắc của mấy người chính là dùng đánh nhau để kết thúc mọi việc.”

Mạnh Hành Du cầm lấy cây bút tiếp tục chép phạt, giọng nói nhẹ nhàng như thể mọi việc vốn không liên quan đến cô: “Phiền cậu nói với Thi Kiều với chị họ của cậu ta, thời gian địa điểm tùy bọn họ chọn, muốn mang bao nhiêu người cũng được, tôi tiếp hết.”

Trần Vũ nghe xong cả người đều choáng váng: “Mạnh Hành Du cậu bị điên à? Cậu có biết những người ở trường nghề đáng sợ đến mức nào không? Cậu một mình đấu với bọn họ sao, cậu không muốn sống nữa à?”

Mạnh Hành Du lười cân nhắc đến ý nghĩa những lời Trần Vũ nói, cô nói tiếp: “Tôi có một yêu cầu, xong việc này không ai còn nợ ai. Tôi là học sinh ngoan còn muốn thi đại học nữa.”

Mạnh Hành Du viết xong một chữ cuối cùng, nhận ra mình nói thiếu mất một việc, liền bổ sung thêm: “Phải rồi còn có cậu nữa, sau khi tôi giải quyết xong với bọn họ, cậu và Thi Kiều từ nay về sau đều cút thật xa cho tôi.”

Nói xong, Mạnh Hành Du thấy cũng gần đến thời gian tắt đèn, nên cô đứng dậy đi ra ban công lấy bình thủy, xuống lầu pha nước ấm rửa mặt.

Cho đến khi cửa phòng ký túc xá bị Mạnh Hành Du đá “phanh” một tiếng, Trần Vũ vẫn đứng tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, thật lâu vẫn không hồi phục lại tinh thần.

*

Một buổi tối trôi qua, sự kiện Mạnh Hành Du và Thi Kiều hẹn nhau giải quyết sự việc đã lan truyền trong đám học sinh cá biệt của trường Số Năm.

Hoắc Tu Lệ là tiểu bá vương của trường Số Năm nên luôn nắm rõ mọi tin tức. Buổi sáng sau khi nghe đàn em nói về chuyện này, sau đó bằng tốc độ ánh sáng báo cáo lại với Trì Nghiên.

“Thái Tử à, bạn cùng bàn của cậu quả là trâu bò, dám mở miệng nói một mình quyết đấu, một tiểu loli như cậu ấy lấy đâu ra tự tin để đối đầu cùng các chị đại kia thế?”

Trì Nghiên sau khi nghe Hoắc Tu Lệ nói xong cũng không quá ngạc nhiên, cầm lấy cặp đi ra ngoài.

Ngày đó nghe Mạnh Hành Du bảo sẽ tự mình giải quyết, anh liền biết chuyện này sẽ diễn ra. Chỉ là không ngờ mọi việc lại đến nhanh như vậy. Thẳng tay ném một quả bóng đến như thế, người của trường nghề chắc hẳn cũng hoảng sợ.

Trong đầu Trì Nghiên lóe qua vài suy nghĩ, lời ra đến miệng rốt cuộc cũng chỉ hỏi một câu: “Thái độ của trường nghề bên kia như thế nào?”

“Còn có thể là thái độ gì nữa chứ, đương nhiên là nhận khiêu chiến rồi. Bọn họ đang kiếm người rồi, cậu cũng không phải không biết bọn họ là chúa “chơi dơ” à. Chị họ của Thi Kiều cũng không phải là đèn cạn dầu, tớ cảm thấy bạn cùng bàn của cậu chắc chắn sẽ thua.” Hoắc Tu Lệ nói xong, sau vài giây không đoán được suy nghĩ của Trì Nghiên, thử thăm dò “Cậu định mặc kệ chuyện này à?”

“Cậu đến trường thể thao tìm mấy nữ sinh biết võ, bên trường nghề có bao nhiêu người thì cậu tìm bấy nhiêu, nhất định phải ngang bằng số lượng với bọn họ.”

“Được rồi, hôm nay tớ sẽ đi tìm người.” Vừa nghe có trò hay để xem thì Hoắc Tu Lệ hào hứng hơn ai hết, mặt cậu ấy đầy hài hước chọc chọc cánh tay của Trì Nghiên: “Thái tử, cậu đang lo lắng tiểu loli gặp bất lợi nên mới giúp cô ấy tìm thêm người sao? Yên tâm đi, đến lúc đó tớ sẽ mang người đến đánh cho tụi nó không còn một mảnh giáp, đảm bảo sẽ không ai đụng đến được một sợi tóc của tiểu loli của cậu đâu.”

Lại nghe thấy Trì Nghiên nói “Cậu đừng làm gì cả, để cậu ấy tự giải quyết thôi.”

“Cậu có ý gì?” Hoắc Tu Lệ càng nghe càng hồ đồ, “Không đúng, cuối cùng là cậu có quan tâm hay không? Bảo tớ tìm người đến lại không cho ra tay, thế tìm xong kéo ra đây làm cố động viên sao?”

“Ừ.” Trì Nghiên mỉm cười, không nhanh không chậm nói, “Đúng là cố động viên đây. Nhiệm vụ chính là đứng thẳng tập võ tay cho Mạnh Hành Du, còn nếu thấy tình thế không ổn thì xông lên giúp cậu ấy chiến thắng, sau đó lại võ tay.”

Hoắc Tu Lệ xem như hiểu rồi, đại thiếu gia này nói nửa ngày cuối cùng chính là muốn ra oai cho Mạnh Hành Du, giải quyết bọn người trường nghề lại không hao tổn một phần một xu nào cả.

Hoắc Tu Lệ “hắc” một cái, “Cậu đúng là có tâm, Mạnh Hành Du mà biết được có khi lại cảm động đến mức gả cho cậu luôn không chừng.”

Trì Nghiên liếc mắt một cái, rừ mắt mở miệng: “Đừng để cậu ấy biết là tôi, cứ dùng danh nghĩa của cậu là được.”

Hoắc Tu Lệ trừng lớn mắt, cằm thiếu chút nữa rớt trên mặt đất: “Con mẹ nó vì sao chứ?”

Hoắc Tu Lệ không biết chuyện ở đường cao tốc, liên quan đến mặt mũi của tiểu cô nương nên Trì Nghiên cũng không tiện nói với cậu ấy.

Trong khoảng thời gian này, Trì Nghiên đương nhiên nhận ra được, Mạnh Hành Du trước mặt thì hihi haha với anh thế thôi chứ trong lòng vẫn còn rất dễ bụng lần đầu tiên gặp mặt đó.

Tính cách đúng là tùy tiện, nhưng về trình độ coi trọng mặt mũi cũng không thua gì nam sinh cả.

Không phải nói việc chính mình ra tay giúp cô không thể để cô biết, chỉ là Trì Nghiên dùng đầu ngón tay suy nghĩ cũng đoán được, nếu Mạnh Hành Du biết người giúp cô là anh, nói không chừng sẽ cảm thấy mình mắc nợ nhân tình rất lớn.

Nhưng đối với Hoắc Tu Lệ mà nói, việc tìm người giúp cô quả thật chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Nhân tình vốn là không bình đẳng như thế, đến lúc đó rất khó giải thích rõ ràng với cô, cho nên ngay từ đầu đừng để cho cô biết chuyện, trong lòng cô

cũng sẽ thoải mái tự tại hơn mà bản thân anh cũng không phải phí miệng lưỡi làm gì.

Trì Nghiên suy nghĩ một lát, sau đó lại nói đùa “Mấy chuyện đánh đánh giết giết này là việc của mấy đại ca như cậu thôi.”

Hoặc Tu Lệ nghe ra anh không muốn nói tử tử, cũng không hỏi thêm: “Thế nào, Thái Tử à, cậu còn muốn ở đây làm học bá sao?”

Trì Nghiên đẩy kính, “Tớ vốn dĩ chính là học bá, không cần phải dựng nên.”

Nghĩ thế nào Hoặc Tu Lệ cũng cảm thấy không ổn, liền vòng trở về đề tài cũ: “Không đúng, cậu muốn làm việc tốt lại không muốn lưu danh. Mạnh Hành Du lại không biết, thế cậu không cảm thấy mình mất công mà chẳng được gì à?”

“Tớ lại không định theo đuổi cậu ấy, thiệt thòi cái rắm.”

Hoặc Tu Lệ rõ ràng đã nghĩ quá nhiều, Trì Nghiên lại không tiện nói tử tử, chỉ có thể nói, “Tớ và cậu ấy có chút hiểu lầm, nhân tình của cậu với cậu ấy sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Hoặc Tu Lệ nghe xong thì huyết sáo một cái, lại còn giả vờ ôm ngực “Thái Tử à, cậu đúng là ngây thơ quá, tớ muốn yêu cậu luôn rồi.”

Trì Nghiên cười mắng “Cút!”

CÂU HỎI PASS CHƯƠNG 19:

Tên bài văn phải học thuộc mà Mạnh Hành Du bị gọi lên khảo bài nhưng không thuộc và bị bắt chép phạt 50 lần cùng với Trì Nghiên (20 ký tự)

Lưu ý về pass:

-Viết liền, không dấu, viết thường, không cách.

Protected: CHƯƠNG 19

Protected: CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

Editor: Song Ngư

Trước tiết học cuối cùng của buổi sáng, trường học phát loa thông báo một thông tin khẩn cấp.

Cuối tuần sẽ có lãnh đạo ở cục Giáo dục tới trường làm công tác kiểm tra, yêu cầu các lớp phải quét dọn vệ sinh lớp sạch sẽ vào thứ sáu, mặt khác, báo bảng cần phải hoàn thành trước tiết tự học buổi tối Chủ nhật, không được để trống, nếu không cả lớp sẽ bị trừ điểm hạnh kiểm.

Vốn nên là trước sáng thứ hai hoàn thành cho xong báo bảng, nhưng bởi vì kiểm tra tạm thời này mà dời lại trước một ngày.

Ủy viên tuyên truyền của lớp sáu là một tên cá biệt không đáng tin cậy, việc báo bảng trước hôm nghỉ thứ sáu thì Hạ Cần đã nói qua, nhưng cứ mãi nhờn nhờ chờ đến thứ Năm vẫn thấy bảng đen trống trơn.

Những lớp khác đã hoàn thành xong, mà lớp bọn họ còn chưa làm gì cả, tiết nghỉ buổi chiều của thứ Năm và thứ Sáu cũng không có ai nguyện ý ở lại giúp đỡ.

Giữa trưa trước khi tan học, Trì Nghiên ở trên bục giảng hỏi mang tính tượng trưng xem có ai nguyện ý ở lại giúp không, thì căn bản không ai trả lời.

Tốt lắm, ai mà muốn dành cả cuối tuần ở trường học chứ?

Mạnh Hành Du thở dài, đối với lực ngưng tụ của lớp thì cảm thấy rất thất vọng.

Lúc này, đại biểu môn Chính trị Tần Thiên Nghệ giơ tay lên, cười nói: “Tớ có thể, cuối tuần tớ không có việc gì, trước kia có học vẽ tranh thiếu nhi, không biết có thể giúp hay không.”

Xem ra vẫn còn có người tốt, Mạnh Hành Du nghĩ thầm.

Hơn nữa, có thêm Tần Thiên Nghệ cũng chỉ mới có ba người, nhân lực không đủ. Lúc giữa trưa ăn cơm, Mạnh Hành Du dùng cánh gà nướng Orleans rồi dùng vài câu mồm mép, cuối cùng thành công dụ dỗ được Sở Tư Dao gia nhập vào đại quân báo bảng của bọn họ.

Ăn cơm xong bốn người cùng ở lại trường học, thương lượng về việc báo bảng.

Tần Thiên Nghệ đã làm uỷ viên tuyên truyền từ hồi cấp hai, đối với việc báo bảng cũng được xem như có quyền lên tiếng. Mạnh Hành Du vốn dĩ không có mấy ý tưởng thành thực lắm, sau khi thấy bộ dáng đĩnh đạc định liệu trước của cô ta, cảm thấy mình không cần phải nói nữa nên nuốt mấy lời muốn nói lại.

“.....Tớ cảm thấy có thể chia bảng làm mấy phần, vòng tròn trống ở chỗ này có thể vẽ vài nét bút đơn giản, như vậy thoạt nhìn sẽ tương đối tinh tế mà cũng không lộn xộn.” Tần Thiên Nghệ buông phấn, xoay người nhìn Trì Nghiên, “Lớp trưởng, cậu cảm thấy thế nào?”

Nơi này rõ ràng có ba người, nhưng cô ta chỉ hỏi mỗi Trì Nghiên. Sở Tư Dao và Mạnh Hành Du trao đổi ánh mắt, rất ăn ý mà lựa chọn trầm mặc.

Đều là nữ sinh, chút tâm tư nhỏ này thì có thể giấu được ai chứ.

“Tôi chỉ biết viết chữ, không hiểu mấy thứ đó.”

Trì Nghiên đứng dựa vào cửa sổ, ngoài thời gian học thì anh không đeo kính, làm cho khí thế có phần lạnh nhạt hơn.

Tần Thiên Nghệ vốn tưởng rằng anh có lời muốn nói tiếp, đợi mười giây cũng không thấy anh có ý tứ mở miệng thì sắc mặt có phần xấu hổ, cười gượng hai tiếng, “Được rồi.....Đây cũng chỉ là ý tưởng của mình tớ thôi.”

Nói xong, Tần Thiên Nghệ nhìn về phía Mạnh Hành Du và Sở Tư Dao, hỏi: “Hai người cảm thấy thế nào?”

Sở Tư Dao lắc đầu, tỏ vẻ bất lực.

Chỉ còn lại mỗi Mạnh Hành Du.

Không khí phòng học vô hình căng thẳng hơn, Mạnh Hành Du suy nghĩ một lát, uyển chuyển nói, “Cũng được, tớ thấy mấy lớp khác cũng sắp chữ như vậy, Nhưng nếu lớp chúng ta muốn tranh thứ hạng thì nên làm khác mấy lớp khác đúng không?”

Ánh mặt trời gắt giữa trưa làm người ta cảm thấy buồn ngủ hơn, Trì Nghiên duỗi tay thả dây kéo của màn che xuống, đứng thẳng lưng lên tinh thần trả lời, “Cậu nói nghe một chút xem.”

Ý cười của Tần Thiên Nghệ nhạt dần, trầm mặc không nói chuyện.

Tay Mạnh Hành Du cầm một cây phấn, phác hoạ vài nét bút ở góc trống trên bảng, hình dáng đại khái của một nhân vật dần hiện ra.

“Chỉ cần một màu sắc duy nhất, quan trọng nhất là nó không thể đạt được hiệu ứng mờ và bị nhoè, không bằng chúng ta dùng thuốc màu quảng cáo, trước biển bảng đen thành màu trắng, sau đó vẽ một nhân vật lớn là chủ thể.”

Mạnh Hành Du ở bên trái nhân vật vẽ một khung hình chữ nhật, nói tiếp: “Chỗ này là tiêu đề, tiêu đề và nhân vật chiếm cứ một nửa bảng, còn dư lại một nửa thì viết chữ, sắp chữ rất đơn giản, bố trí nhân vật và chữ thành 50-50.”

Sở Tư Dao nghe như lọt vào sương mù, “Tiêu đề và nhân vật chiếm một nửa, nhân vật chẳng phải nên vẽ rất lớn sao? Cậu muốn vẽ cái gì?”

Mạnh Hành Du lấy điện thoại ra, đặt trên bàn cho mọi người xem thứ cô đã tìm được.

“Vẽ một mỹ nam cổ đại đang ném trực cuộn tranh, bức này là do một hoạ sĩ nổi tiếng vẽ nhân vật nam chủ cho một quyển tiểu thuyết, tớ cảm thấy rất thích hợp, vừa có truyền thống văn hoá, vừa mang theo hương sắc cổ đại.”

Tần Thiên Nghệ nghe xong cũng đại khái hiểu ý của Mạnh Hành Du, nếu thật cô có thể vẽ như vậy thì tuyệt đối bỏ xa cô ta cả mấy con phố lận.

Tần Thiên Nghệ nhìn vài giây, bày ra bộ dáng khó xử rồi nhẹ giọng nói: “Đẹp thì có đẹp, nhưng nhân vật này rất khó vẽ. Cậu xem nhìn quần áo rồi các phụ kiện phối hợp xem, còn mấy bông hoa ở cuộn tranh bên trái nữa, có quá nhiều đường nét lớn. Hơn nữa, cậu thử nhìn màu sắc của người hoạ sĩ, màu vàng dần thay đổi về độ sâu và màu sắc. Thuốc màu chỉ là màu sắc cơ bản, loại màu sắc dần thay đổi này phải tự mình pha mới được.....”

(* ở đây Mạnh Hành Du nói đến cách phối màu gradient. Có thể hiểu gradient là một bộ các màu chuyển sắc được sắp xếp theo thứ tự tuyến tính nó chỉ định một loạt các màu phụ thuộc vào vị trí, thường được sử dụng để lấp đầy một vùng. (hình minh hoạ bên dưới.)

Lời này làm cho Sở Tư Dao từ đang vui vẻ bỗng đứng trở nên bi quan hơn, “Hình như là....Du Du à, cái này quá cao siêu, tớ có biết vẽ tranh gì đâu chứ đừng nói đến pha màu sắc.”

Tần Thiên Nghệ thuận miệng bổ sung, “Loại phác hoạ này rất tốn thời gian, thời gian của chúng ta đã không kịp rồi. Tiết tự học buổi tối Chủ nhật đã phải nộp rồi, không bằng nghĩ cái khác đi.”

Nhiệt tình của Mạnh Hành Du bị bồn nước lạnh này dập tắt hơn phân nửa, cô cúi đầu, muốn duỗi tay lấy điện thoại về lại lấy không được.

Trì Nghiên cầm điện thoại của Mạnh Hành Du lên, nhìn bức tranh đó cũng không tỏ thái độ gì, chỉ hỏi cô, “Có thể vẽ xong trong ba ngày không?”

Mắt của Mạnh Hành Du sáng lên, như bạn học nhỏ ở mẫu giáo được giáo viên khen gọi cho phiếu bé ngoan, “Được chứ! Vẽ theo tranh thì tôi có thể, ba ngày vậy là đủ rồi.”

Trì Nghiên đưa điện thoại cho cô, “Biết pha màu không?”

“Biết chứ, có thuốc màu trắng là được.” Mạnh Hành Du nghĩ đến tiền mua thuốc màu, chủ động bổ sung, “Tôi bỏ tiền mua thuốc màu cho, bên ngoài trường học có tiệm đồ dùng mỹ thuật, bây giờ tớ sẽ đi mua, hôm nay là có thể bắt đầu liền.”

Trì Nghiên giơ tay lên nhìn đồng hồ, thời gian nghỉ trưa còn dư lại một tiết, nói: “Đi thôi.”

Mạnh Hành Du ngẩn ra, sau khi phản ứng lại thì vui vẻ nói, “Đi mua thuốc màu sao?”

“Ừ, tôi đi theo cậu.”

Tần Thiên Nghệ cắn môi, vẫn không chịu thua, “Nếu vẽ không kịp thì cuối cùng có sửa hay khắc phục cũng chả kịp.....”

Mạnh Hành Du kiên nhẫn giải thích, “Không đâu, khẳng định có thể vẽ xong mà, lại nói chúng ta có bốn người mà, bảng đen cũng không lớn lắm, hôm nay tôi vẽ xong bản nháp thì ngày mai có thể tô màu rồi.”

Tần Thiên Nghệ không biết đụng trúng dây thần kinh nào, một hai cứ bám lấy không tha, “Sao cậu biết nhất định có thể vẽ xong, cậu trước kia từng làm báo bảng sao? Cậu cứ tự tin mù quáng như vậy, nếu báo bảng của lớp chúng ta xếp chót thì thế nào bây giờ!”

Lời nói tràn đầy mùi thuốc súng này làm Mạnh Hành Du trở tay không kịp. Dừng vài giây, sau đó Mạnh Hành Du thu lại nụ cười trên mặt, không biểu tình nói, “Việc tôi chưa từng làm báo bảng với việc có thể vẽ xong hay

không có quan hệ nhân quả gì sao?”

Tần Thiên Nghệ nghẹn lời, tự biết lời nói của mình hơi nặng, nên cố ý giảng hoà: “Không có, tớ chỉ là sợ không kịp.....Lớp trưởng đều đồng ý rồi thì tớ nào có ý kiến gì chứ, cậu đừng có hiểu lầm.”

“Người hiểu lầm là cậu thì có.”

Tần Thiên Nghệ đứng tại chỗ, đôi tay đặt trước người, gục đầu xuống, tỏ vẻ đáng thương không thôi.

Mạnh Hành Du bực bội hết sức, kéo Sở Tư Dao đi, lạnh nhạt nói với Trì Nghiên: “Tớ và Dao Dao đi mua là được.”

Ánh mắt của Trì Nghiên nhìn không ra cảm xúc gì, qua một lát, anh cũng không nói có được hay không, chỉ là nhắc nhở: “Trở về thì báo lại, không cần tự bỏ tiền ra.”

Cảm giác bực bội cứ lần lượt kéo đến kéo đi không giảm bớt được chút nào, Mạnh Hành Du “Ừ” một tiếng, lôi kéo Sở Tư Dao đi ra ngoài trường học.

Đi đến cửa cầu thang, Sở Tư Dao thấy mặt của Mạnh Hành Du còn xụ thì giật nhẹ tay áo của cô, an ủi: “Du Du à, cậu đừng có chấp nhặt với Tần Thiên Nghệ, cậu ta không phải chĩa vào cậu đây, nếu Trì Nghiên không có ở đây thì cậu ta một cái cũng không buông tha đâu.”

Mạnh Hành Du giận sôi máu, “Cậu ta có ý với Trì Nghiên thì liên quan què gì với tớ chứ? Đúng là bệnh công chúa, bị tớ chửi là đáng mà.”

“Đúng rồi, cậu ta chính là có bệnh công chúa, có lẽ thấy cậu và Trì Nghiên ngồi cùng bàn có quan hệ cũng không tệ, nên trong lòng khó chịu thôi.” Sở Tư Dao nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai thì thò lại kề tai cô nói nhỏ: “Buổi sáng lúc Tần Thiên Nghệ đứng lên chủ động nói muốn giúp đỡ, thì tớ đã biết ý của cậu ta là Tuý Ông không phải ở rệu rồi mà. Ai dè đúng y chóc, người ta chỗ nào tới giúp đỡ chứ, rõ ràng là tới để tạo cảm giác tồn tại mà thôi.”

Bình tĩnh mà xem xét thì Tần Thiên Nghệ lớn lên cũng không tệ, ngũ quan thanh tú, còn tính cách thì yên tĩnh và lễ phép. Mẹ Mạnh tốn mười mấy năm cũng muốn bồi dưỡng cô thành một nữ sinh có nội tâm đẹp và rụt rè như vậy, nhưng mà lúc nào cũng kết thúc trong thất bại.

Người lớn luôn thích đứa con ngoan ngoãn này, cũng chính là tiêu chuẩn nữ thần trong mắt của nam sinh.

Đúng vậy, ai mà không thích nữ thần chứ.

Suy nghĩ một hồi thì cũng bớt giận hơn, trong lồng ngực của Mạnh Hành Du có chút chua xót, nhưng không thể nói là có chỗ nào không đúng.

Hiện tại, Trì Nghiên và Tần Thiên Nghệ hai người ở trong phòng học, thiên thời địa lợi nhân hoà, Tần Thiên Nghệ nếu chủ động một chút, nói không chừng sẽ sinh ra một câu chuyện tình yêu vườn trường xanh mướt luôn.

Cho nên tại sao cô lại để hai người họ ở chung một chỗ chứ? Chắc cô bị bệnh rồi, cô đi làm gì chứ hả?

Vậy bây giờ quay về sao?

Cũng không được, đi cũng đi rồi, bây giờ mà quay về thì giống như cô rất để ý đến việc đó, thật sự mất mặt mà.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Trì Nghiên dễ dàng bị thu phục như vậy thì cho dù đối mặt với Tần Thiên Nghệ, anh có phải cũng sẽ nói một câu, tôi không muốn yêu đương không.

Hay là nói, anh cũng không phải không muốn yêu đương.

Chỉ là, không muốn yêu đương với Mạnh Hành Du cô mà thôi.

Mạnh Hành Du bị suy nghĩ hoang đường này lên trong đầu làm bản thân hoảng sợ, vội vàng tỉnh táo lại, cơn giận lại bắt đầu bùng lên, đốt nóng đến nỗi cái đầu của cô cũng muốn bốc cháy.

Sở Tư Dao trơ mắt nhìn sắc mặt của Mạnh Hành Du thay đổi nhiều lần, sợ cô bị tức giận quá mức nên nhẹ giọng nhắc nhở: “Du Du à, cậu rất cuộc là bực Tần Thiên Nghệ vì đã lời qua tiếng lại với cậu, hay là.....Đang ghen chứ.....”

Mạnh Hành Du như xù lông lên, trừng mắt phủ nhận, “Tớ ghen sao? Tớ ăn dấm của ai chứ? Trì Nghiên sao? Nực cười, tuyệt đối không có khả năng! Tớ cả đời này sẽ không thích cậu ấy đâu, đàn ông cao lớn uy mãnh nhiệt tình như lửa mới là chân ái của tớ, sau này ăn muối ăn đường gì tớ cũng không thèm, từ hôm nay trở đi tớ thích ăn cay.”

() Ăn muối (Chī yán): MHD chơi chữ tên của Trì Nghiên (chí yàn)**

Tốc độ nói của Mạnh Hành Du quá nhanh, thế cho nên lúc Sở Tư Dao thấy Trì Nghiên xuất hiện của cửa cầu thang thì cho dù muốn ngăn cô lại cũng không kịp.

Mạnh Hành Du một hơi nói xong cả câu dài, hô hấp không kịp, mặt nghẹn lại có chút hồng, cô thấy Sở Tư Dao không nói lời nào, đang muốn mở miệng, thì bên kia truyền đến tiếng nói nhẹ như nhỏ, cảm khái: “À, thì ra người đứng đắn có khẩu vị nặng như vậy.”

“.....” Mạnh Hành Du hoá đá trong nháy mắt.

A.

Cuộc sống thăng trầm, vui buồn được mất, cũng chỉ có như vậy thôi.

Trì Nghiên một tay bỏ vào túi quần đi qua bên người của Mạnh Hành Du, mí mắt cũng không thèm nâng lên.

Mạnh Hành Du ổn định tình hình nên một chữ cũng không giải thích, cắn răng trầm mặc.

Hai người như tượng Phật đứng phân cao thấp, ai cũng không chịu nhường ai, cho đến khi biến mất trong tầm mắt của nhau.

Mạnh Hành Du chớp đôi mắt, trong lòng thì lại trống rỗng.

Không nghĩ lại đụng phải Trì Nghiên, Mạnh Hành Du kéo Sở Tư Dao đi xuyên qua hành lang dài giữa hai toà nhà, rồi đi xuống từ một toà nhà khu dạy học khác.

Sở Tư Dao thấy Mạnh Hành Du cười còn khó coi hơn cả khóc, bèn xoa bóp tay cô: “Du Du, không sao đâu, chút nữa giải thích rõ là được.....”

“Không cần, chúng ta đi thôi.”

Mạnh Hành Du rũ mắt, không nói chuyện nữa, khó có khi được yên tĩnh, yên tĩnh như một ngôi sao lạc đường vào ban đêm, buồn bực lại nặng nề.

Cô có thể tùy ý thích Yến Kim, lại không muốn tùy ý thích Trì Nghiên.

Bởi vì Yến Kim là một phần của Trì Nghiên, thích một phần của một người thì không đủ để nói lên bạn sẽ thích người đó trong bao lâu.

Nhưng đáng sợ nhất là thích toàn bộ, tất cả tốt xấu đều vui vẻ chấp nhận chịu đựng, cuối cùng lại thua thảm hại. Cũng muốn tự an ủi chính mình là do bản thân mình cam tâm tình nguyện thôi.

Khổ sở vất vả.

Cho nên cô không muốn thích Trì Nghiên, một chút cũng không muốn. Nhưng cái chuyện thích này, nếu chỉ cần không muốn thì có thể không thích, thì đúng là tốt quá.

Buổi chiều đi học, bởi vì giữa trưa xảy ra vài chuyện không thoải mái, nhưng Mạnh Hành Du vẫn như bình thường đối với Trì Nghiên, nên nói thì nói, nên cười thì cười.

Trì Nghiên hiển nhiên cũng có cùng suy nghĩ với cô, không có biểu hiện ra một chút không thoải mái nào cả.

Xem ra hai người đã đạt được thoả thuận ngầm để giữ gìn sự hài hoà của quan hệ bạn cùng bàn.

Mạnh Hành Du không biết nên vui vẻ hay phiền muộn nữa đây.

Tiết cuối cùng là tiết âm nhạc, Mạnh Hành Du muốn ở lại lớp học để làm xong bản nháp nhân vật của báo bảng, nên nhờ Sở Tư Dao xin nghỉ với giáo viên dùm cô.

Bạn học trong lớp đều đi học, trong phòng học chỉ còn lại mình cô, Mạnh Hành Du cũng hưởng thụ thời gian khó có khi được ở một mình này.

Cô chỉ học vẽ tranh tới năm cấp hai, cũng không phải do cô không muốn tiếp tục học, mà là mẹ Mạnh cảm thấy quá mất thời gian, nên sửa giờ lớp vẽ tranh thành lớp học bù cho cô.

Mạnh Hành Du không dám nói không muốn, bởi vì thành tích kém nên cô không có tư cách nói không muốn.

Tuy nghỉ ở lớp vẽ tranh nhưng cô vẫn rất yêu thích cái môn này, Mạnh Hành Du khi nhàn rỗi sẽ lấy ra vẽ chơi, đôi tay thật ra cũng chưa bị mài mòn.

Thân hình của Mạnh Hành Du không đủ cao, nên cô tìm một cái bàn học rồi đứng lên đó, từ đỉnh của bảng đen mà bắt đầu tạo nét.

Diện tích bàn học hữu hạn, nên Mạnh Hành Du chỉ có thể nhảy xuống để dời vị trí, sau đó đứng lên lại, cứ lặp đi lặp lại vài lần, đường cong của trục cuộn dây đầu và cuối không đủ nối liền.

Không còn cách nào khác, Mạnh Hành Du chỉ có thể vẽ những bộ phận khác trước, tốc độ tay của cô cũng tạm ổn, ngay khi tiếng chuông tan học

vang lên thì mọi người lục tục trở về lớp, thấy kiệt tác trên bảng đen thì không ít người ngó qua xem.

“Mạnh Hành Du này, cậu đúng là thâm tàng bất lộ nha.”

“Cậu học qua rồi đúng không, đúng là lợi hại, mới có một tiết mà đã vẽ xong rồi.”

“Báo bảng của chúng ta phải để cho Cần ca nở mày nở mặt mới được.”

.....

Mạnh Hành Du chỉ cười không nói chuyện, khoé mắt liếc nhìn thấy Tần Thiên Nghệ đang xanh hết cả mặt, có lẽ là bị chọc tức. Tâm tình của cô khá tốt, đứng ở trên bàn học, nói: “Có nở mày nở mặt không thì tớ không dám đảm bảo, dù sao cũng sẽ không bị đứng hạng bét đâu.”

Tần Thiên Nghệ tức giận muốn chết, phui tay rời khỏi đám đông về lại vị trí ngồi của mình, cũng không quay đầu nhìn lại.

Sở Tư Dao hẹn nữ sinh lớp khác đi ăn cơm chiều, Mạnh Hành Du thấy bản nháp còn thừa mấy bộ phận của cuộn bức tranh, muốn vẽ luôn cho xong nên không đi cùng bọn họ. Cô có nói Sở Tư Dao khi về nhớ mua cho cô hai ổ bánh mì là được.

Mạnh Hành Du ngồi ở trên bàn học, vì cái này cuộc tranh này hơi khó hiểu, nên cô không chú ý Trì Nghiên đi từ cửa sau vào.

Cô nhảy xuống bàn học, chuyển cái bàn ra vị trí ở giữa, sau đó đập lên ghế bước lên.

Mạnh Hành Du cầm cây phấn bắt đầu từ phía trên góc trái của bảng đen, vẽ một đường cong kéo một mạch đến ở giữa bảng đen, lần này cũng xem như tạm được. Chỉ là cô đặt toàn bộ chú ý lên bảng đen nên lúc thu chân về thì đập trượt, bàn học bị cô đá ngã, còn người thì trực tiếp ngã xuống.

Trong lòng Mạnh Hành Du căng thẳng, hai tay che đôi mắt lại.

Thế nhưng cảm giác đau đớn đã đoán trước lại không đến, Mạnh Hành Du ngược lại cảm thấy cổ áo mình treo lơ lửng.

Cô mở to mắt ra thì phát hiện Trì Nghiên đang cầm cổ sau phía sau của cô mà treo lơ lửng ở không trung.

“.....”

Tại sao lần nào cũng là cái thế ông già bắt con gà thế này.

Mạnh Hành Du đập hai phát, bỏ tay của Trì Nghiên ra, sau đó che lại cổ ho khụ khụ hai tiếng, quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Cậu thấy tôi ngã còn nâng tôi lên nữa hả?”

Trì Nghiên cảm thấy buồn cười, đứng dựa lưng vào cửa, dù bận vẫn ung dung mà nhìn cô, đuôi mắt cong lên, “Ý là tôi không nên cứu cậu hả.”

“Cũng không phải.” Mạnh Hành Du sửa lại cổ áo, sau đó đến trước mặt anh, lời lẽ chính đáng nói, “Đối với con gái thì phải ôn nhu một tí, cậu lúc này nên ôm tôi mới đúng.”

Ánh mắt Trì Nghiên khẽ nhúc nhích, cũng không thay đổi tư thế, rũ mắt nói, “Ôm cậu rồi sau đó sao nữa?”

Mạnh Hành Du ngoài miệng như xe lửa chạy không có gác công vậy, lời nói chưa đi qua não mà đã nói thành tiếng.

“Sau đó có thể thơm mấy cái nà, rồi thì tia lửa nổi ùng ùng, mãnh liệt chẳng kém ai.”

“.....”

“.....”

(*) Màu gradient:

Tớ sẽ để xưng hô theo quan hệ nhé! Do MHD không thân với TTN lắm nên tớ để xưng hô tôi-cậu. Còn cô em lục trà biểu TTN thì để là tớ – cậu nhé, do cô này hay tỏ ra thân thiết với mn, là một bạch liên bông chính hiệu =)))) (còn bạch liên bông thế nào, mọi người hãy theo dõi truyện nhé =))))))

CHƯƠNG 22

Editor: Song Ngư

Sau ba sự kiện mất mặt nhất là lon RedBull, spam meme và đi WC lấy nước, thì vào giờ phút này Mạnh Hành Du phát hiện bản thân mình đã tôi luyện ra được một tâm thái Phật hệ “Không có việc gì, tôi biết chắc chắn sẽ như vậy mà.”

Đại khái cái đạo lý trước lạ sau quen này cũng áp dụng với mấy trường hợp muốn độn thổ này.

Tuy nhiên, Phật hệ là Phật hệ, chuyện này nếu còn tiếp tục xảy ra nữa thì, cô là Phật cũng không đại biểu rằng Trì Nghiên cũng là Phật.

Mạnh Hành Du thu lại nụ cười rồi nhăn mày, lúc này mới tỉ mỉ tìm từ, xác định sẽ không lặp lại tình huống mất mặt lần thứ năm nữa, thì mới tìm một cái lẽ sách ròi tìm đề tài nói: “Lớp trưởng, có phải tôi doạ cậu rồi không?”

Trì Nghiên nhìn vào đôi mắt của cô, Mạnh Hành Du vì tỏ vẻ thành ý của bản thân, cũng ra vẻ bình tĩnh nhìn vào mắt anh.

Nhưng kỳ thật trong lòng cô căng thẳng, tim đập nhanh, sau khi nhìn nhau mất khoảng 12 giây thì Trì Nghiên dời tầm mắt, ngược lại lạnh nhạt cười một tiếng.

Hả?

Anh chàng thiếu niên, cậu đang cười gì thế hả????

Mạnh Hành Du không rõ suy nghĩ của Trì Nghiên, nên lựa chọn án binh bất động, đợi chiêu tiếp theo.

Thời gian cơm chiều nên trong phòng học không có người, nhưng hành lang vẫn thường có người đi ngang qua, hoặc nói chuyện phiếm hoặc là đùa giỡn.

Cửa của lớp 6 mở rộng, Trì Nghiên và Mạnh Hành Du đứng ngay giữa lớp dẫn tới mấy người đi ngang qua đều nhìn vào phòng học vài lần, mang theo vẻ mặt nghiên cứu tìm tòi.

Mạnh Hành Du không thích mấy cái ánh mắt đó, nên đi qua nhắc chân đá vào chân chống của cửa, sau đó cửa mang theo một cơn gió rồi đóng sầm,

vang lên tiếng rầm, làm cho mấy người bên ngoài hành lang lập tức im lặng.

Nghe thấy tiếng chân của mấy người đang hóng hớt đang vội vàng rời đi, Mạnh Hành Du vỗ tay một cái rồi đứng dựa vào tường phía sau cửa.

Đây là điểm mù, từ cửa sổ bên ngoài nhìn vào thì không thấy, trừ khi phải bước vào thẳng trong phòng học.

“Vấn ổn.” Trì Nghiên đứng mệch nên tùy tiện kéo cái ghế ra ngồi xuống, không nhanh không chậm nói, “Thêm mấy lần nữa có lẽ tôi có thể sinh ra miễn dịch luôn, cậu nỗ lực hơn đi.”

Mạnh Hành Du nghe ra đây là ý tứ cho cô một bậc thang đi xuống, sừng sốt vài giây, cảm thấy che dấu quá mệch nên đơn giản nói toạc ra, “Kỳ thật tôi rất để ý.”

“Để ý chuyện gì?”

“Chuyện cậu từ chối tôi đó.” Mạnh Hành Du đúng là kinh ngạc với bản thân, thế nhưng mình có thể nhẹ nhàng nói ra câu đó như vậy, bèn nhanh chóng rèn sắt khi còn nóng, một hơi thổ lộ rõ ràng, “Cậu từ chối tôi nói là không yêu đương, giữa trưa tôi bị Tần Thiên Nghệ làm kích động, tưởng rằng cậu sẽ có gì với cậu ta, nên có cảm giác bị vả mặt trong lòng không thoải mái, mấy lời ở cửa cầu thang cậu đừng để trong lòng, cứ coi như tờ giấy rác đi.”

Mấy năm nay, Trì Nghiên từ chối nữ sinh không nói tới 100 thì cũng mấy chục người, Mạnh Hành Du là người đầu tiên dám cùng anh bàn luận đúng sai của chuyện này rõ ràng như vậy.

Cố tình còn không làm ra vẻ che giấu, hoàn toàn phù hợp với phong cách thẳng thắn của cô.

Đừng nói nữ sinh, rất ít nam sinh có sự mạnh mẽ phóng khoáng như vậy.

Trì Nghiên không thể nói được là cảm giác gì, tóm lại là không phải xấu hổ.

Trăm lần nghĩ ngợi, cuối cùng Trì Nghiên cũng chịu từ bỏ nhìn lại, cũng là xuất phát từ sự tôn trọng đối với Mạnh Hành Du, lựa chọn ăn ngay nói thật, “Ngày đó không phải là cậu thì tôi cũng sẽ làm vậy.”

Mạnh Hành Du một hơi hỏi hết: “Cậu nói cậu không yêu đương, là chỉ nói tôi, hay là mọi người?”

“Tất cả.” Trì Nghiên không do dự, ánh mắt bình tĩnh, “Tôi nhìn việc không nhìn người, câu nói kia không nhằm vào cậu đâu.”

Trong lòng Mạnh Hành Du ghen một cục bây giờ đột nhiên thông thuận hơn, cả người cô khoan khoái, nói chuyện cũng tùy ý hơn: “Trước kia cậu từ chối người khác cũng nói chuyện ác như vậy sao?”

“Cậu chỉ lời nói nào?”

“Sẽ không yêu đương.”

“Chưa nói qua, cậu là người đầu tiên. Người khác êm đẹp thổ lộ thì tôi từ chối là xong, không đáng nói nhiều như vậy, đỡ làm người ta xấu hổ.”

Nam sinh học giỏi mấy môn Xã hội, có phải tâm tư cũng đều tinh tế như vậy không?

Đáng tiếc nhà bọn cô không có vật tham chiếu, một đám đều là sinh viên ban Khoa học Tự nhiên, đúng là phù hợp với chủng loại giống đực.

Mạnh Hành Du nhanh chóng kéo suy nghĩ đang muốn đào ngũ của mình lại, hỏi: “Vậy tại sao cậu muốn nói với tôi?”

“Không biết, có lẽ theo bản năng xem cậu là bạn bè, nên nói chuyện cũng không cố kỵ, lại nói thư tình ngày hôm qua cũng không phải cậu viết.”

Trì Nghiên nói rất thản nhiên, nên Mạnh Hành Du cũng không có cơ hội mà hiểu lầm điểm nào cả, tư tưởng ngăn ngại cũng chả bay được đến kịch bản ngôn tình.

Cô lúc này đã hoàn toàn tin tưởng Trì Nghiên không có nhằm vào mình, nhưng rõ ràng cảm nhận được Trì Nghiên không có suy nghĩ gì với cô cả.

Mấy cái hành vi ngôn ngữ mang có chút ý tứ trước đây thì ra chỉ xuất phát từ góc độ bạn bè, vừa đơn giản vừa thuần túy.

Làm bạn với nam sinh đã từ chối mình là một dạng thể nghiệm gì?

Mạnh Hành Du để tay lên ngực tự hỏi, cảm giác này hình như cũng không tệ lắm, ít nhất so với cảm giác trôi nổi luôn tự hoài nghi bản thân mình thì tốt hơn gấp trăm lần.

Nếu thích khó thực hiện như vậy, thì cứ tùy ý để thời gian làm phai nhạt nó đi, nói không chừng cũng là một chuyện tốt?

Mạnh Hành Du không nghĩ ra được kết quả, cô chưa bao giờ nguyện ý làm bản thân khó xử, những việc nghĩ rõ trước mắt thì cô liền không nghĩ nữa, thuyên đến đâu cầu tự nhiên thẳng, dù sao thì có lúc mọi chuyện sẽ trở nên rõ ràng hơn.

“May mắn đây không phải là hiện trường thổ lộ của chúng ta, bằng không cậu chính là đang phát thẻ bạn bè cho tôi đấy.”

Mạnh Hành Du trêu gheo, nhẹ nhàng đẩy những suy nghĩ lung tung và tâm tư rối loạn qua một bên, “Muốn qua cửa ải bạn bè với tôi cũng không phải dễ, lớp trưởng à, cậu còn chưa tiếp đón tớ đấy.”

Trì Nghiêh hỏi: “Ví như?”

“Mời tôi ăn cơm đi, anh bạn à.”

Chân của Mạnh Hành Du có hơi tê, nên cô thẳng người hoạt động hai cái, bụng rất phối hợp kêu lên, làm bản thân mình cũng cười theo, “Tôi đói rồi, làm báo bản đúng là mệt mà.”

“Được.” Trì Nghiêh đẩy ghế về chỗ cũ, mở cửa sau ra rồi hỏi cô, “Giờ này nhà ăn không có gì ăn, đi bên ngoài trường học ăn nhé?”

“Đều được, tôi không kén ăn.” Mạnh Hành Du nhìn tay mình dính đầy bụi phấn, “Chờ tôi rửa tay đã.”

“Được.”

Còn nửa giờ nữa là đến tiết tự học buổi tối, không kịp để đi ăn đồ ngon, nên Mạnh Hành Du dẫn Trì Nghiêh đến phố ăn vặt dạo một vòng, cuối cùng chọn một quán bán bánh kẹp xếp hàng không đông lắm mà ăn cơm chiều.

Mạnh Hành Du đói muốn xỉu, nên trực tiếp gọi phần ảnh gia đình (*), ngẩng đầu hỏi Trì Nghiêh, “Cậu muốn ăn gì?”

Trì Nghiêh nhìn lướt qua thực đơn của xe bán hàng rong, vẫn chưa nhìn thấy mấy chữ này, tò mò hỏi: “Phần ảnh gia đình là gì?”

Mạnh Hành Du chỉ vào bên phía phải của thực đơn, giải thích: “Là phần ăn đủ các loại thịt đó.”

Trì Nghiêh nghe xong thì nhú mày nói: “.....Không có rau cải à?”

Mạnh Hành Du nhất thời nghèo từ, nhưng dì bán bánh lại cười rộ lên, đứng ở quầy bán hàng sáng khoái nói, “Có rau chứ, chay mặn phối hợp rất dinh

dưỡng, bạn học nếu thích ăn rau thì dì sẽ cho thêm hai miếng rau xà lách diệp.”

Trì Nghiênnghân ra, có lẽ còn chưa nghĩ tới sẽ có loại này, nên gật đầu nói tiếng cảm ơn.

Mạnh Hành Du bị phản ứng của anh chọc cười, ở bên cạnh tiếp lời, “Cảm ơn dì, cũng cho cháu thêm nữa nhé.”

Dì bán hàng cười, “Được chứ.”

Mạnh Hành Du kéo Trì Nghiênnghên đến bên cạnh đợi, để không cản đường mấy người ở phía sau gọi đồ ăn.

“Thái Tử gia, cậu chưa từng ăn quán ven đường sao?” Mạnh Hành Du hỏi.

“Chưa ăn qua.” Trì Nghiênnghên nói.

“Cậu đúng là tí mĩ nhà, nhưng tôi nói cậu nghe nè, quán ven đường đều là thiên đường mỹ thực hết đó.”

Nói đến ăn thì Mạnh Hành Du có thể nói không dừng, “Những thứ khác không nói chứ chỉ riêng gần trường học chúng ta thôi, con đường phía sau ngã tư chuyển phát nhanh đó, có tiệm bún lẩu cay (***) đó, hương vị cực kỳ ngon nha, cậu đi đến ngã tư thôi thì đã có thể ngửi được mùi thơm luôn rồi. Trước cửa có bán trái cây nữa, xong tiết tự học thì có ông già đẩy xe bán bún củ sen (***), cái bún củ sen đó siêu siêu ngon luôn, lần trước tôi ăn tận 2 chén, đến nỗi nằm mơ thấy mình ăn bún củ sen làm tôi cười tỉnh luôn á.”

Mạnh Hành Du mỗi lần nói tới ăn là hai đôi mắt đều phát sáng, giống như con mèo thấy cá là thèm vậ, Trì Nghiênnghên nhin không được cười, “Cậu có phải toàn ăn quán ven đường không?”

“Cũng không phải, còn có nhiều thứ tôi chưa thử qua nữa, chủ yếu là tới trường Số Năm không bao lâu nên vẫn còn trời xa đất lạ.” Nói đến đây, Mạnh Hành Du nhìn về phía Trì Nghiênnghên, như cười như không nói, “Cậu lớn từng này, có phải đều ngồi ở tiệm cơm năm sao gì đó, một ngày ba bữa ăn hải sản không?”

“.....Bớt xem phim thần tượng lại đi.”

“Cho nên là không phải sao?”

Trì Nghiênnghên thở dài, bất đắc dĩ trả lời, “Không phải, nam sinh nào mà chú ý như nữ sinh mấy cậu chứ, mỗi ngày ba bữa đều ăn ở nhà ăn, vừa tiện vừa

bớt việc.”

Không nghĩ sẽ là lý do này, Mạnh Hành Du bĩu môi cười nhạt, “Dân dĩ thực vi thiên (****), tôi muốn cậu rút lại những lời hay ho câu nói vừa rồi lại.”

(**) Dân dĩ thực vi thiên: DÂN LẤY CÁI ĂN LÀM TRỌNG. Có nghĩa là bách tính xem lương thực là thứ quan trọng nhất để sinh tồn. (Nguồn:)**

“Cậu không thích ăn ở căn tin sao?”

“Hương vị cũng tạm, nhưng quá ít thịt, dì ở nhà ăn mỗi bữa đều run tay hết.”

Đứng song song với Trì Nghiên, Mạnh Hành Du mới phát hiện mình đứng còn chưa đến bả vai của anh, tấm tắc thở dài, “Thân thể tớ còn phát triển nữa, chịu không nổi sự đả kích này đâu?”

Trì Nghiên vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, nhìn quây bánh kẹp lại nhìn Mạnh Hành Du, hỏi: “Bánh này có thể cho thêm thịt sao?”

Mạnh Hành Du trả lời, “Có thể chứ.”

Vừa nói xong, Mạnh Hành Du thấy Trì Nghiên mở miệng muốn gọi dì bán hàng thêm thịt thì nhanh chóng ngăn anh lại, nhỏ tiếng nói, “Tôi không cần. Cậu đừng bảo dì ấy cho thêm!”

Trì Nghiên kỳ quái, “Cậu không phải có sức ăn lớn sao? Một phần không đủ thì kêu thêm phần nữa đi.”

“Đủ rồi đủ rồi, tôi lại không phải nữ vương dạ dày lớn, lại nói một cái bánh cũng không chứa nổi nhiều đồ bên trong như vậy được.”

“Thật không cần sao?”

Mạnh Hành Du đỡ trán, “Thật không cần, cảm ơn lớp trưởng đại nhân.”

“Bạn học à, bánh của hai đứa có rồi.”

Dì ấy vừa nói xong thì Trì Nghiên đi qua quét mã trả tiền, sau đó cầm lấy bánh rồi nói tiếng cảm ơn.

Dựa theo thói quen của Mạnh Hành Du, thì sẽ là vừa đi vừa ăn, nhưng suy xét đến tính cách của Trì Nghiên cô không mở miệng, mà đề nghị đến nhà ăn ngồi ăn.

Đi đến nhà ăn, Trì Nghiên kêu Mạnh Hành Du tìm chỗ ngồi trước, sau đó cầm thẻ học sinh đi mua hai ly sữa đậu nành về.

“Một ly thêm đường, một ly không thêm đường, cậu muốn uống ly nào.”

Mạnh Hành Du nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nói: “Thêm đường.”

Trì NghiêN đưa ly trong tay phải đến trước mặt cô, rồi kéo ghế ra ngồi xuống.

Mạnh Hành Du uống một hớp sữa đậu nành, độ nóng vừa phải, không đến nổi bỏng miệng, nghĩ đến một việc liền ngẩng đầu nhìn Trì NghiêN, “Nếu lỡ tớ không uống ly thêm đường thì làm sao?”

Trì NghiêN ném cho cô một ánh mắt ‘cái này còn phải hỏi’ : “Tôi uống ly thêm đường là được.”

Mạnh Hành Du ôm ly trà sữa, cảm khái tận đáy lòng, “Trì NghiêN, tôi phát hiện cậu tuy chưa từng yêu đương nhưng bản lĩnh chăm sóc người khác đúng là hạng nhất.”

“Mua hai ly sữa đậu nành thôi mà đã coi là chăm sóc rồi à?”

“Không phải là vấn đề hai ly sữa mà tôi nói là tâm tư của cậu tinh tế đó, giống như tôi sẽ không nghĩ đến mua hai ly sữa đậu nành khác khẩu vị đâu, nếu như tôi là thích uống vị gì thì sẽ mua vị đó.”

Trì NghiêN nghe xong thì không cho là đúng, “Chỉ là thuận tiện thôi.”

“Hi, cậu đó, tôi khen cậu mà cậu còn ngại sao?”

“Vậy phải nói cảm ơn ngài sao?”

“Không cần khách khí đâu.”

Trì NghiêN cười, xé bao bì của bánh kẹo, mở miệng cắn một miếng, da mỏng giòn vừa có thịt vừa có rau, ăn một miếng liền muốn ăn thêm nữa, anh không tiếc chút kích lệ keo kiệt, ánh mắt sáng lên, nói: “Cái này còn ngon hơn đồ nhà ăn bán nữa.”

Mạnh Hành Du dâng lên một cảm giác thành tựu: “Tất nhiên, tôi đã nói quán ven đường đều là đồ ngon mà, cậu đúng là không biết hưởng thụ cuộc sống mà.”

Một hớp sữa đậu nành rồi một miếng bánh, nam sinh ăn nhoáng một cái là xong, Trì NghiêN giải quyết xong một cái bánh còn Mạnh Hành Du chỉ mới ăn được một nửa.

Anh ăn no nhưng còn chưa thấy đã thèm, nghĩ đến mấy đồ ăn vặt lúc này Mạnh Hành Du có nói, bèn hỏi: “Cậu nói bún gì đó.....”

Mạnh Hành Du bổ sung, “Bún giò sen.”

“Đúng vậy, bún giò sen,” Trì Nghiê n nói tiếp, “Ở đâu vậy? Đêm nào Hoắc Tu Lệ cũng ra ngoài ăn khuya, để đêm nay tôi dẫn cậu ấy đi ăn thử.”

“Trước giao lộ con đường bán trái cây đó, có một ông già đẩy xe, dễ thấy lắm.”

“Cậu ăn không?”

Mạnh Hành Du lắc đầu, “Không ăn, dì bán bánh này cho nhiều đồ quá, đêm nay tớ chắc chắn không đói đâu.”

Trì Nghiê n “Ừ” một tiếng, “Vậy hôm nào tôi mời cậu ăn.”

Mạnh Hành Du phát hiện sau khi thân thiết với Trì Nghiê n hơn, thì cảm thấy người này cũng không khó ở chung, tuy lời không nhiều lắm, nhưng cũng không phải loại hình ít nói. Bạn nói một câu thì anh có thể trả lời bạn một câu.

Ăn xong bánh kẹp, thì còn 5 phút nữa đến giờ vào lớp, hai người vớt túi đồ ăn rồi đi ra khỏi nhà ăn, còn chưa kịp nói câu nào thì đã bị Chủ nhiệm Giáo dục gọi lại.

“Hai đứa em đứng lại, sắp đến giờ học còn ở đây làm gì hả!”

Mạnh Hành Du vất vả lắm mới nhin không trợn mắt lên, Trì Nghiê n thì bình tĩnh hơn so với cô, lạnh nhạt trả lời, “Tụi em mới vừa ăn xong, đang định vào lớp thưa Chủ nhiệm.”

“Tôi có hỏi cái này sao? Hai đứa vì sao lại đi chung với nhau?” Buổi sáng qua Chủ nhiệm Giáo dục mắt mặt trước lớp sáu, nên bây giờ không có ý buông tha, “Nhiệm vụ chính quan trọng nhất của học sinh là học tập, tuyệt đối không cho phép yêu sớm! Bạn học nam nữ bình thường ở chung cần phải giữ khoảng cách thích hợp, xem bộ dáng của hai em bây giờ giống cái gì hả? Sắp vào học rồi mà còn ở nhà ăn, đúng là không coi nội quy trường học ra gì mà!!”

Trì Nghiê n thu lại ý cười, trong mắt nổi lên một tầng sương lạnh, “Điều nào trong nội quy trường học nói nam nữ sinh không thể ăn cơm chung ở nhà ăn với nhau ạ?”

“Đừng có đánh trống lảng với tôi, tôi bây giờ nói hai em có vấn đề! Ngày hôm qua cũng là hai đứa em, hai em có quan hệ gì mà ngày nào cũng đi

chung với nhau hả?”

Trì Nghiê n nói, “Quan hệ bạn học ạ.”

Chủ nhiệm không phân biệt phải trái, nói: “Bạn học gì mà mỗi ngày đều đi chung với nhau?”

Vẻ mặt của Trì Nghiê n không thể hiểu nổi: “Vậ y thầy phải hỏi bọn họ chứ.”

Mạnh Hành Du nhắ n nại tới cực điểm rồi, nắm bắt lấy cơ hội, nói: “Chủ nhiệm, bằng không thầy thương lượng với trường học chia nhà ăn riêng cho nam nữ đi.”

Chủ nhiệm Giáo dục tức đến bốc khói: “Hai đứ a cùng có ý tưởng đen tối, ngay cả cách nói chuyện cũng không lễ phép, thế mà còn bảo chỉ là quan hệ bạn bè sao?”

Mạnh Hành Du phục sát đất, “Chủ nhiệm à, sắp vào lớp rồi, em không gây rối nữa là đượ c rồi?”

“Hai đứ a như vậ y mà còn muốn lên lớp! Không giải quyết đượ c vấn đề thì gọi người nhà đến trường ngay.”

Hạ Cầ n cùng giáo viên lớp khác ở trên lầu nhà ăn của giáo viên sau khi ăn xong thì đi xuống, nghe thấy động tĩnh lớn ngay cửa, nhận ra là học sinh lớp mình liền bước nhanh tới, chào Chủ nhiệm giáo dục, rồi nhìn về phía Trì Nghiê n và Mạnh Hành Du, “Hai đứ a sao còn chưa vào lớp nữa?”

Chủ nhiệm Giáo dục thấy Hạ Cầ n lại, bèn lớn tiếng quát: “Nhìn xem học sinh lớp của thầy này, đụng là muốn tạo phản rồi, thầy làm giáo viên chủ nhiệm lớp thế nào đấy hả?”

Hạ Cầ n cười làm lành, cảm thấy đau đầu, “Chủ nhiệm, hai em ấy phạm lỗi gì vậ y ạ?”

Mạnh Hành Du quét mắt nhìn Chủ nhiệm giáo dục, lòng trùng xuống, cướp lời ông ta mà mở miệng trước, “Thầy Hạ à, tụi em bị yêu sớm!”

CÂU HỎI PASS CHƯƠNG 23:

-Mạnh Hành Du và Trì Nghiê n học lớp mấy? (6 ký tự)

Lưu ý về pass:

- Lớp ở đây không phải là lớp 10 hay 11, mà là số thứ tự lớp giống như ở VN hay gọi là lớp A9 hoặc C5 vậy đó.
- Viết thường, viết liền, không dấu, ghi thành chữ.

(*) phần ăn gia đình (minh họa phần gia đình nha, chứ không phải món trong truyện đâu)

() bún lẩu cay:**

(*) Bún củ sen**

Protected: CHƯƠNG 23

Protected: CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

25% ĐỘ NGỌT: CẬU LÀ HOA MẮC CỠ SAO!!!

Editor: Song Ngư

Một ngày thứ bảy bận rộn, báo bảng cũng đã xong hai ba phần, lúc buổi tối kết thúc công việc thì Mạnh Hành Du nghĩ đến Cảnh Bảo vẫn còn ở chung cư, nên không cùng Trì Nghiên ăn cơm.

Sau khi ăn cơm chiều ở nhà ăn xong, thì Mạnh Hành Du về lại ký túc xá lấy ba lô sách vở rồi đi thẳng đến thư viện.

Sau khi hoàn thành xong ba bài tập Khoa học Tự nhiên thì Mạnh Hành Du dọn dẹp đồ đạc, rồi về lại ký túc xá.

Chưa đi được hai bước thì nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, Mạnh Hành Du dừng lại, quay đầu nhìn lại thì thấy một nam sinh bị bạn bè xung quanh cậu ta đẩy đi, lao đảo vài bước rồi nhảy đến trước mặt cô.

Mạnh Hành Du cảm thấy cậu ta có chút quen mắt, nhưng cũng chỉ là quen mắt mà thôi.

Nam sinh sờ đầu, bởi vì căng thẳng mà nói chuyện hơn bị lắp, “Cái kia.....Mạnh Hành Du, cậu còn nhớ tớ không?”

Bạn bè của cậu ta còn đứng phía sau nhìn, Mạnh Hành Du kỳ thật muốn nói không nhớ rõ, nhưng cảm thấy hơi quá trực tiếp, vì thế sửa miệng, nói: “Cậu là?”

“Lúc mới vừa khai giảng xong thì tớ có đưa cậu một phong thư ở trước quầy bán đồ ăn vặt đó.”

Nam sinh sợ Mạnh Hành Du vẫn không nhớ rõ, nên cố gắng tìm từ ngữ mấu chốt của bản thân, “Tớ ở lớp 2, gọi là Giang Vân Tùng, cậu hồi cấp hai học ở trường trung học liên kết đúng không, tớ cũng học ở trường đó, ở lớp bên cạnh của cậu đó, có lẽ cậu không có ấn tượng nhưng hồi thi tuyển sinh thì chúng ta cũng cùng một trường thi đó, tớ ngồi chéo phía trước cậu đó.”

Vừa nói đến phong thư ở trước quầy bán đồ ăn vặt thì Mạnh Hành Du liền nhớ tới, đây còn không phải là anh trai nhỏ ngây thơ kia sao.

Nhưng là lần trước cô đã nói không lưu tình như vậy rồi, chẳng lẽ ý tứ còn chưa biểu đạt đủ chính xác hay sao?

Mạnh Hành Du nghe xong một câu dài như vậy, cũng chỉ lễ phép cười, vừa xa cách vừa khách khí nói: “Vậy sao, trùng hợp quá nhỉ.”

Giang Vân Tùng nghe ra Mạnh Hành Du không muốn nói nhiều, nụ cười trên mặt có chút cứng lại, đột nhiên nhớ tới một việc, bèn đẩy ba lô trên lưng ra trước người, kéo ra ra rồi lấy một tập tài liệu bên trong đưa cho Mạnh Hành Du, “Tớ nghe nói cậu bị học lệch, đây là sổ ghi chép thường ngày của nhóm đại biểu môn Văn của lớp chúng tớ, cậu cầm xem đi, cuối tuần sau là đến kiểm tra hàng tháng sao, hy vọng có thể giúp được cậu.”

Mạnh Hành Du sửng sốt, nhìn cái tập tài liệu này, theo bản năng từ chối, “Không cần đâu, cảm ơn cậu, cậu giữ lấy mà dùng đi.”

“Tớ có rồi, phần này cậu cầm lấy đi, dù sao cũng không phải đồ vật đáng giá.” Giang Vân Tùng đặt túi văn kiện vào lòng của Mạnh Hành Du, “Cố lên nha, chúc cậu làm bài kiểm tra hàng tháng được thành tích tốt.”

Nói xong, Giang Vân Tùng xoay người rồi kéo hai người bạn đang nhiều chuyện ở phía sau chạy đi, biến mất trong tầm mắt của Mạnh Hành Du.

Mạnh Hành Du cầm sổ ghi chép môn Văn có phần nặng trĩu này, thở dài một hơi, trong lòng nghĩ vị tạp trần (*).

(*) Ngũ vị tạp trần: ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp. (Nguồn: Leo Săn Sư Tử)

Lại thêm một phần nhân tình, cô không muốn thiếu nhất chính là nhân tình. Đã hẹn thời gian đi học cùng Trì Nghiên vào sáng chủ nhật, Mạnh Hành Du trực tiếp ôm cặp sách đến phòng học, nghĩ sau khi làm xong báo bảng thì cứ ở phòng học làm bài tập luôn, đỡ phải buổi chiều lại về ký túc xá.

Trì Nghiên luôn đúng giờ hiếm khi đến trễ, Mạnh Hành Du ăn xong bữa sáng, hoàn thành xong phần màu của trục cuốn sách, mới thấy anh đi vào, phía sau còn có thêm cái đuôi nhỏ Cảnh Bảo.

Cả ngày hôm qua Cảnh Bảo cũng không tới, nghe Trì Nghiên nói là em ấy không muốn, tình nguyện một mình ở nhà xem TV rồi chơi ghép hình.

Hôm nay thế nhưng lại cùng đến, Mạnh Hành Du đúng thật là ngoài ý muốn.

Trì Nghiên bỏ cặp sách nhỏ của Cảnh Bảo xuống, dẫn em ấy đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống, “Tự mình làm bài tập đi, anh còn bận việc.”

“Vâng.”

Trong phòng học ngoại trừ Mạnh Hành Du thì không có người ngoài, Cảnh Bảo cũng thả lỏng không ít, ngoan ngoãn lấy bút chì từ trong hộp bút ra, vùi đầu làm bài của thầy giáo đã đưa.

Mạnh Hành Du đưa thuốc màu đã pha cho Trì Nghiên, nhỏ giọng hỏi anh, “Sao Cảnh Bảo tới vậy? Cuối tuần cũng có người tới phòng học để tự học, em ấy.....Không sao chứ?”

“Không sao, là chính em ấy nói muốn tới.”

Trì Nghiên cầm lấy bút lông, dính tí nước trên ngòi bút rồi mới dậm vào hộp thuốc màu, để tránh lúc viết lên bảng lại không đều.

“Vậy em ấy biết sẽ có người đến phòng học không?”

Mạnh Hành Du quay đầu lại nhìn Cảnh Bảo, em ấy hôm nay đã đổi quần áo, là chiếc áo lông màu vàng, còn đội một chiếc mũ nhung trắng, ngồi trên ghế, do chân với không tới nên cứ treo lơ lửng ở không trung, cả người tròn vo cực kỳ đáng yêu.

“Không biết.” Trì Nghiêן viết chữ, ánh mắt chuyên chú, “Thằng bé cần phải làm quen với việc giao tiếp với người khác, nếu không ép buộc thì em ấy sẽ không đi về phía trước được.”

Một câu nói như ông cụ non thốt ra từ miệng của Trì Nghiêן, Mạnh Hành Du nghe có chút không quen, cô cúi đầu, cười trêu ghẹo: “Cậu nói mấy lời này giống như mấy ông già vậy đó, chính là cái loại mà rầu thúi ruột ấy.”

Trì Nghiêן viết xong một chữ, lui ra sau hai bước để xem xét, sau khi kiểm tra độ lớn nhỏ của chữ trước mặt đã đều nhau, mới tiếp tục viết tiếp, nghe thấy Mạnh Hành Du nói xong thì cười khẽ, nhàn nhạt nói: “Ông già cũng chưa phải lo lắng, suy nghĩ nhiều như tôi.”

Mạnh Hành Du tựa như cảm thấy trong lời nói của Trì Nghiêן có ẩn ý gì đó nhưng vẫn kiềm chế dục vọng thám thính của mình mà không hỏi tiếp, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói cho qua chuyện, “Vậy cậu thẳng cấp đi, làm Nghiêן nhị gia đó.”

Trì Nghiêן tiếp tục trêu đùa, “Du nhị gia đúng là để mắt tôi nha.”

Mạnh Hành Du ôm quyền, không quên nhắc nhở, “Khách khí rồi, chữ của nhị gia cậu đòi hỏi phải viết nghiêng đấy, nhớ chuyên tâm vào.”

Trì Nghiêן cười mắng, “Thần kinh.”

Mạnh Hành Du nhảy từ trên bàn xuống, cầm cái ly rửa bút ra ban công đổ nước, lúc đi ra tới ban công thì thấy Trần Vũ ôm cặp sách đi vào, trên mặt hơi thay đổi.

Cả tuần này cậu ta không về ký túc xá, lúc này mới sáng chủ nhật thôi mà Trần Vũ đã trở lại trường rồi, đúng là chăm chỉ.

Trong phòng học nhiều hơn một người, Trì Nghiêן và Mạnh Hành Du không nói chuyện phiếm nữa, chỉ làm những việc cần làm.

Ước chừng một giờ sau, Cảnh Bảo làm xong bài tập, nhảy xuống từ trên ghế, tới phía sau phòng học đi tìm Trì Nghiêן để kiểm tra bài, lúc này mới chú ý tới trong phòng học có nhiều thêm một người lạ.

Cảnh Bảo như là chạy đến bên cạnh của Trì Nghiêן, giống như lúc trước, có người ngoài thì cứ tránh ở sau lưng anh.

“Anh ơi.....” Cảnh Bảo giật nhẹ tay áo của Trì Nghiêן, ánh mắt né tránh, “Em muốn về nhà.....”

Một bàn tay của Trì Nghiên cầm bút, một bàn tay kia cầm bảng màu, không có tay thứ ba mà dĩ em ấy, chỉ nói, “Anh còn chưa xong việc, tự mình chơi một lát đi.”

“Em làm xong bài tập cả rồi.” Ngụ ý là không có gì để chơi hết.

Trì Nghiên “Ừ” một tiếng, cố ý xuyên tạc ý tứ của em ấy, “Giỏi quá, trong ngăn bàn có thạch trái cây đó, cho em ăn một cái thôi, đi thôi.”

Cảnh Bảo chu miệng, “Em không muốn ăn thạch trái cây đâu.”

Mạnh Hành Du ở bên cạnh nói thêm: “Chị còn có Oreo và khô bò nữa.”

“Em không đói, em không muốn ăn.” Cảnh Bảo có chút giận, giục quyển vở xuống dưới đất, trừng mắt nhìn Trì Nghiên, “Em phải về nhà, em không muốn ở đây.”

Trì Nghiên quét mắt nhìn quyển vở bị em ấy giục xuống, ánh mắt liền trầm xuống, lại mở miệng mang theo sự không kiên nhẫn, “Nhặt lên ngay.”

Cảnh Bảo vẫn đứng ở chỗ không nhúc nhích, lặp lại một lần nữa, “Em nói em phải về nhà, em đã làm xong bài tập rồi. Em, muốn, về, nhà.”

Trì Nghiên buông đồ trên tay xuống, tiến lên hai bước nhặt quyển vở lên, phui bụi trên mặt vở rồi không nhanh không chậm nói, “Được rồi, về đến nhà gọi điện thoại cho anh.”

Cảnh Bảo không nghĩ tới ngay cả giận dữ cũng không dùng được, trong lòng sốt ruột, lại uất ức nói: “Anh về với em đi.....”

Trì Nghiên chỉ vào chỗ trống to dùng còn chưa viết xong, “Anh còn chưa xong việc không thể về được, em muốn về nhà cũng được thôi, tự em về đi.”

“Anh không thể đưa em về nhà trước rồi quay lại sao?”

“Vì sao?”

“Em không thể về một mình được, em.....”

Ánh mắt của Trì Nghiên nghiêm lại, đặt hai cuốn sách bài tập ở trên tay của Cảnh Bảo, để em ấy tự cầm, “Em biết đường, cũng không bị cụt tay cụt chân, Trì Cảnh, em nói cho anh nghe xem, em vì sao lại không thể tự về nhà được hả?”

Lời nói này hơi nặng, Mạnh Hành Du xoay người lại, thì thấy hốc mắt của Cảnh Bảo hồng hồng, như là giây tiếp theo sẽ khóc ngay, nên mềm lòng,

nhìn không được liền khuyên một câu, “Trì Nghiên, cậu từ từ nói với em ấy, đừng có mắng.....”

“Em không giống những người khác, tất cả mọi người đều nói em khác người!”

Cảnh Bảo đột nhiên cắt ngang lời nói của Mạnh Hành Du, giọng nói còn theo chút nức nở hơi phát run, “Tất cả mọi người đều nhìn em, cười em, em không muốn trở về một mình, em không muốn, em không muốn——!”

Câu nói tiếp theo như là hét lên, Trần Vũ vẫn luôn cẩn thận vùi đầu, nghe thấy động tĩnh bên này cũng nhìn qua.

Mạnh Hành Du bị tiếng hét của Cảnh Bảo làm sững sốt, cũng không phải là bức tức gì, chỉ là trong lòng cực kỳ chua xót, còn chua hơn cả ăn một hộp chanh.”

Sắc mặt của Trì Nghiên cũng không đẹp lắm, Cảnh Bảo hét lên xong thì lại cúi đầu khóc, bả vai nhỏ run run, làm người khác nhìn thôi cũng thấy đau lòng.

Mạnh Hành Du lấy tờ khăn giấy bên cạnh muốn đưa cho Trì Nghiên để anh đưa cho bạn học nhỏ lau nước mắt, ai ngờ còn chưa vươn tay ra thì Trì Nghiên đã dặt cánh tay của Cảnh Bảo ra bên ngoài phòng học.

Hai anh em, một người thì khóc, một người thì áp suất thấp, Mạnh Hành Du sợ sẽ xảy ra chuyện nên nhanh buông đồ trong tay xuống rồi cùng đi ra ngoài.

Trì Nghiên dẫn Cảnh Bảo đi không bao xa, đến cửa cầu thang thì dừng lại, anh dè bả vai của Cảnh Bảo lại, để thẳng bé đối diện với bức tường.

Tiếng khóc của Cảnh Bảo ngày càng lớn, cứ như khóc là để cho Trì Nghiên nghe thấy. Trì Nghiên vẫn làm như không nghe thấy, chờ khoảng nửa phút đến khi tiếng khóc của Cảnh Bảo nhỏ dần, anh mới mở miệng, “Người khác nói em là cái gì thì em chính là cái đó sao?”

Cảnh Bảo xoa nước mắt, nhỏ giọng phản bác, “Em vốn dĩ.....Vốn dĩ không giống người khác.....Bọn họ.....Cũng không nói sai.”

Trì Nghiên còn rất nhiều lời ghen ở cổ họng nhưng một chữ cũng không nói nên lời, mỗi lần thấy Cảnh Bảo nổi giận thì đều sẽ như vậy.

Rất tức giận, cũng vô lực, còn có sự buồn bã khi không nhìn thấy cuối con đường.

“Chỗ này không có ai, em đứng đây đi, đứng đến khi anh làm xong việc thì thôi.”

Trì Nghiêן để lại một câu, sau đó xoay người đi vào phòng học.

Đi được nửa đường thì Mạnh Hành Du ngăn anh lại, cẩn thận khuyên nhủ, “Cậu để em ấy đứng ở đó sao? Bằng không cậu đưa em ấy về trước đi, báo bảng cũng không cần làm nhiều lắm đâu.”

“Không đưa, để em ấy đợi đi.” Trì Nghiêן đẩy vai của Mạnh Hành Du để cô cùng quay lại, “Không thể nuông chiều được, càng nuông chiều càng được nước lấn tới.”

Trong nhà Mạnh Hành Du cũng có vài người em họ cũng chạc tuổi của Cảnh Bảo, mỗi lần trẻ con cáu kỉnh thì bảy bà cô rồi tám bà dì chụm lại vội vàng dỗ dành, cứ sợ mấy đứa nó khóc mãi thì không tốt.

Huống chi là Cảnh Bảo, một đứa trẻ càng cần nhiều tình thương hơn nữa.

Nhưng quan hệ của cô và Trì Nghiêן cũng không thân thiết lắm, huống chi đây là việc nhà của anh, nên Mạnh Hành Du không tiện can thiệp quá nhiều, không hiểu thì không hiểu, nhưng tôn trọng thì vẫn phải tôn trọng.

Lúc giữa giờ cơm trưa, báo bảng cuối cùng cũng đã hoàn thành, Mạnh Hành Du đứng trên bục giảng thấy kiệt tác của mình thì lập tức có cảm giác thành tựu hẳn, liền chụp một tấm hình giữ lại làm kỷ niệm.

Hai người thu dọn đồ ở phía sau phòng học, cái gì nên giặt thì giặt, cái gì nên giục thì giục, lúc Mạnh Hành Du giặt xong thì ban công đi ra thì nhớ tới Cảnh Bảo còn đang đứng ở cửa cầu thang, chủ động nói: “Cậu dẫn Cảnh Bảo về đi, giữa trưa không cần cùng ăn cơm với tôi đâu.”

Trì Nghiêן lấy cặp sách của Cảnh Bảo, gật đầu, “Được, vậy buổi tối gặp.”

“Buổi tối gặp.”

Mạnh Hành Du không muốn đến nhà ăn để chen chúc với nhóm người lớp 12, nên cô ở phòng học làm bài tập nửa tiếng, sau đó thấy cũng đã đến giờ, thì cô mới lấy thẻ học sinh đến nhà ăn.

Đã quá giờ cơm, mấy quầy đồ ăn cũng không còn thừa nhiều, Mạnh Hành Du cũng không muốn ăn gì nên cứ đi vòng quanh, cuối cùng lại mua một chén mì trứng ăn cơm trưa.

Trong lúc chờ đợi có phần nhàm chán, Mạnh Hành Du mở WeChat ra muốn nhắn tin cho Trì Nghiên.

——“Hai người về nhà chưa?”

Không được, ngữ khí có vẻ hơi quá thân thiết rồi.

——“Cảnh Bảo không bực mình với cậu chứ?”

Khoan đã, anh em nhà người ta có gì cũng có liên quan gì tới cô đâu, lo chuyện bao đồng không tốt, cho dù muốn hỏi cũng phải uyển chuyển một chút.

——“Tớ thấy bài kiểm tra Toán cậu còn chưa làm, buổi chiều cậu về phòng học lấy đi.”

Bài tập của người ta có làm xong chưa chẳng lẽ người ta còn không biết sao hả? Còn cần mày nhắc nhở làm gì, đúng là dư thừa mà.

Như vậy uyển chuyển quá, uyển chuyển đến mức làm người ta cảm thấy mày đang hàn huyên thôi, ngay cả một chút trọng điểm cũng không có, đúng là tẻ ngắt.

Xoá xoá xoá ngay.

Biên tập đi biên tập lại cả mười mấy cái tin, thế nhưng Mạnh Hành Du vẫn cảm thấy không thích hợp, cô ôm mặt tìm chỗ ngồi xuống, vừa xoa mặt vừa tiếp tục nghĩ nên nhắn gì cho thích hợp.

Không đợi cô nghĩ xong thì trên khung thoại nháy ra một tin nhắn, làm Mạnh Hành Du hoảng sợ, một chiếc đĩa cũng trực tiếp rớt thẳng trên đất.

——“Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Mạnh Hành Du khom lưng nhặt chiếc đĩa lên, không rảnh lo ăn mì nữa, mà trước tiên trả lời tin nhắn.

——“Cái gì cái gì thế? Cậu đang nói gì vậy?”

Chiêu giả ngu này hiển nhiên không có đất dụng võ, Trì Nghiên gửi lại một tấm hình chụp màn hình, Mạnh Hành Du mở ra thì thấy chính là hình cửa sổ nói chuyện của hai người, trên đó ghi rõ trạng thái “Đối phương đang nhập văn bản”, làm cô xấu hổ muốn độn thổ.

Cho nên WeChat thật sự không nên nhân tính hoá lên mà, trạng thái đang nhập văn bản là gì chứ. Đúng là lảm chuyện, đánh giá xấu, với xoá tin nhắn còn có công năng nhắc nhở xem có muốn xoá tin nhắn không nữa, đúng là vô dụng mà.

Ai.....Khoan đã!

Không đúng nha.

Sao Trì Nghiên biết cô vẫn luôn viết viết xoá xoá chứ?

Ánh mắt của Mạnh Hành Du sáng lên, ngón tay ở trên màn hình lướt như múa.

——“Cậu không phải nhìn chăm chăm vào khung thoại, xem tớ có nhắn cho cậu không đấy chứ?”

Trì Nghiên không trả lời.

Mạnh Hành Du sợ bề mặt đóng thành tảng, bèn đứng dậy cầm lấy một đôi đũa mới, trộn mì lại rồi ăn một miếng, sau đó nghiêng đầu nhìn màn hình điện thoại, vẫn không có tin nhắn đến, ngay cả cái trạng thái “Đối phương đang nhập văn bản” cũng không thấy.

——“Lớp trưởng, hello?”

Cách một phút đồng hồ, anh vẫn không trả lời.

“Cậu nói xem không có việc gì tự nhiên nhìn chăm chăm cửa sổ nói chuyện với tôi làm gì chứ? Cậu mà chủ động một chút, chúng ta cũng sẽ có chuyện xưa nha.”

——“Kỳ thật cũng không cần quá chủ động đâu, cậu vẫn không chủ động như tôi đâu, tôi đây tốt xấu gì cũng “Đối phương đang nhập văn bản”, cậu sao ngay cả cái rằm cũng không thèm thả thính?”

——“Trì Nghiên, có phải cậu cảm thấy tình tình tớ cực kỳ tốt không? Còn không thèm trả lời tin nhắn nữa.”

Cộng với năm tin tức như đá chìm đáy biển kia, Mạnh Hành Du bằng bất cứ giá nào cũng nửa đùa nửa giỡn nhắn thêm một câu.

——“Nghiên nhị bảo này, để tớ lớn mật suy đoán một chút xem, chắc cậu không phải đang thẹn thùng chứ?”

Cái tin này rất cuộc cũng được trả lời, nhưng là người trả lời cô không phải là Trì Nghiên mà là hệ thống tin tức.

——Tin tức đã gửi đi, nhưng bị đối phương từ chối nhận.

“.....”

Mạnh Hành Du: ????

Mẹ nó???? Còn không cho nói đùa nữa sao???????

Cậu là hoa mắc cỡ hay sao !!!!!

CHƯƠNG 26

26% ĐỘ NGỌT: QUÁ NHIỀU BÀI TẬP

Editor: Song Ngư

Qua một buổi chiều, Trì Nghiên vẫn chưa có bỏ chặn số của cô. Mạnh Hành Du vừa tức vừa buồn cười, muốn gọi điện thoại để hỏi Trì Nghiên xem rốt cuộc anh đang phát bệnh thần kinh gì. Nhưng vừa mới tra danh bạ thì mới nhớ tới một việc, cô căn bản không lưu số của anh.

Quan hệ của hai người thế nhưng vẫn là quan hệ plastic (*), ngay cả số điện thoại của nhau cũng không có lưu?

Quan hệ plastic: Xuất phát từ cụm từ “tình chị em plastic”. Là một cụm từ phổ biến trên mạng xã hội, dùng để hình dung tình cảm khuê mật giống như bông hoa được làm nhựa dẻo vĩnh viễn không héo tàn, bên trong lại lục đục nội bộ, nhìn thì thân mật nhưng sau lưng âm thầm trở mặt nói xấu nhau. (Nguồn: Baidu)

Cực kỳ tốt.

Sự khó chịu của Mạnh Hành Du lại thăng cấp lên một bậc, cảm thấy 2 tháng ngồi cùng bàn với nhau đều thành công cốc.

Sở Tư Dao sợ ở nhà bị bố mẹ lải nhải, nên hôm nay về trường sớm hơn ngày thường 2 tiếng. Về ký túc xá xong thì gấp gáp buồng hành lý rồi tới phòng học tìm Mạnh Hành Du cùng làm bài tập.

Nói là làm, không bằng nói là chép thì thực tế hơn, cuối tuần này bài Khoa học Tự nhiên hơi nhiều, Sở Tư Dao ở nhà nằm xem phim rồi lại ăn uống, bài tập chưa đụng đến một chữ, người cũng trở nên lười biếng hơn, trước mắt ngay cả chép bào cũng mệt mỏi.

Sở Tư Dao ném cây bút trên tay xuống, oán giận nói: “Sao mà đề nào cũng là tính toán thế, tớ không muốn chép nữa.”

Mạnh Hành Du chỉ cho cô ấy một con đường sáng, “Trang cuối cùng trong bài tập ba trang của môn Hoá không cần chép đâu.”

“Sao thế? Thầy bảo không cần phải làm sao?”

“Không phải, đề đó hơi nâng cao, thi sẽ không ra khó vậy đâu.” Mạnh Hành Du chật vật làm xong bài văn Tiếng Anh, một bên duỗi eo nói; “Triệu Hải Thành dạy môn Hoá ở lớp trọng điểm, bài tập này chắc là dựa theo tiêu chuẩn của lớp trọng điểm mà ra đề.”

“Khó trách tớ đọc câu hỏi thôi cũng chả hiểu gì, không có chút ấn tượng nào với phương trình đó cả.” Sở Tư Dao thấy Mạnh Hành Du đã làm xong một trang đề hoàn chỉnh, kinh ngạc nói; “Sao cậu làm hết vậy? Không phải nói không cần làm sao?”

Mạnh Hành Du không chút để ý nói: “Tay ngứa, nên làm đại thôi.”

Sở Tư Dao muốn quỳ luôn, “Tớ không chép, cậu làm ra được là bình thường, tớ mà làm ra được thì chính là gặp quỷ rồi, không được, xác suất chính xác của cậu cao đến làm khác phải hoảng sợ...”

Mạnh Hành Du cười, bài tập về nhà cuối tuần chỉ còn thừa môn Chính trị và Lịch sử, nhưng đều là sáng mai mới cần giao nên không cần lo lắng.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trên phòng học, còn chưa đến 6 giờ, nhưng chén mì trứng giữa trưa không thể ăn được nữa, mà bây giờ cô đã đói bụng.

Mấy quán ăn gần trường học cứ mỗi cuối tuần sẽ lén vào trường học, rồi đi đến từng phòng học bỏ thực đơn vào ngăn bàn, Mạnh Hành Du cầm đại mấy tờ thực đơn, lúc cầm đến một quán cá nướng Vạn Châu (***) thì liền bị gọi sự thèm ăn, đưa cho Sở Tư Dao xem, “Chúng ta ăn cơm đi, ăn cái này nè.”

Sở Tư Dao múa bút thành văn không hề dao động, “Tớ chưa chép xong bài tập, đợi chút nữa đi.”

“Quay về rồi chép tiếp, còn có một tiết tự học nữa mà.” Mạnh Hành Du nắm lấy tay của Sở Tư Dao, bụng cũng phối hợp kêu lên một tiếng, “Được rồi Dao Dao, đi ăn cơm thôi, tớ đói không chịu nổi rồi.”

“Được được.” Sở Tư Dao đứng lên thu dọn đồ đạc của chính mình, thấy một túi văn kiện bên chân, tò mò hỏi: “Đây là gì thế?”

Mạnh Hành Du nhìn cũng có chút xa lạ, ngừng vài giây mới nhớ tới đây là sổ ghi chép Giang Vân Tùng đưa cho cô, nên trả lời: “Là sổ ghi chép môn Văn, người khác đưa.”

“Để tớ xem xem.” Sở Tư Dao lấy đồ vật bên trong túi văn kiện ra, mở ra thì đều là kiểu chữ viết, liền cảm khái: “Cái tri thức này đúng là quá cao siêu mà, đại lão nào viết đây hả? Du Du à, cậu cho tớ mượn chép lại một phần đi.”

Lật thế nào lại rút ra một tờ giấy, rơi xuống trên bàn, hai người thò lại gần xem thì thấy một hàng chữ tinh tế ——

“Đề thi hàng tháng năm ngoái tớ sẽ đưa cho cậu vào thứ Hai, nhớ ôn tập cho tốt nhé, cố lên.”

Ký tên là Giang Vân Tùng.

Mạnh Hành Du gấp tờ giấy lại rồi nhét vào ngăn bàn, Sở Tư Dao cười rah mãnh, ôm sách đụng vào cánh tay cô, “Cậu có gì giấu giếm thành thật khai báo ngay, lớp nào hả?”

“Quên rồi, hình như là lớp hai thì phải.” Mạnh Hành Du mặc áo khoác vào, lấy điện thoại rồi thúc giục nói, “Đi thôi, sắp đến giờ cao điểm rồi, sẽ nhiều lắm cho coi.”

Sở Tư Dao bỏ đồ vật đang cầm đặt xuống chỗ ngồi, kéo tay của Mạnh Hành Du đi ra ngoài trường, dọc theo đường đi thì tò mò không ngừng, nhưng với ấn tượng ít ỏi của Mạnh Hành Du đối với Giang Vân Tùng thì cứ nói tới nói lui cũng không hay lắm.

Sở Tư Dao hận sắt không rèn thành thép (***) , thậm thía nói: “Cậu đúng là chả để ý gì đến việc của bản thân, tớ thấy Giang Vân Tùng này rất đáng tin cậy, cậu không muốn xem xét chút sao?”

(*) hận không thể rèn sắt thành thép: ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được (Nguồn: Lylydan's corner)**

Mạnh Hành Du đi đến đầu đường mà đã ngửi được mùi cá nướng, bèn nhanh chóng lôi kéo Sở Tư Dao đi nhanh hơn, trong đáy mắt đều là hình cá nướng, nói cho có lệ, “Xem xét cái gì chứ, bài tập nhiều quá không còn tâm trí mà yêu sớm nữa đâu.”

“Cậu đừng có xạo, nếu không yêu sớm nữa thì già mất rồi.” Sở Tư Dao bẻ ngón tay tính với cô, “Cậu nghĩ xem, ba năm cấp ba, lớp mười là nhàn nhất, lớp 11 thì áp lực chia ban thi Đại học đã đến rồi, lớp 12 thì miễn bàn đi, mệt muốn lột da luôn, cho nên yêu đương thì chỉ có thể nhân lúc còn sớm, lớp 10 mà còn không yêu nữa thì hối hận cả đời!”

Lời này sao nghe quen tai thế nhỉ.

Mạnh Hành Du suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng nhớ tới ngày đó chị gái của Trì Nghiên cũng nói điều tương tự.

“Nghe hình như cũng rất có lý.” Mạnh Hành Du cắt ngang suy nghĩ của Sở Tư Dao, đẩy rèm cửa của quán cá nướng ra, mùi hương cay nồng xông thẳng vào mũi, cô hạnh phúc híp mắt, “Cho nên chúng ta vẫn nên ăn cơm trước đi.”

Sở Tư Dao: “.....”

Chủ quán cá nướng vừa khai trương tận lực quảng cáo danh tiếng của quán, lượng cá nướng thật sự rất đủ ăn, một nồi nhỏ hai người ăn vẫn không hết, Mạnh Hành Du có một khoảng thời gian không ăn thức ăn khẩu vị cay nồng như vậy, nên trong thời gian ngắn có chút không quen, dạ dày bỗng nóng không chịu nổi.

Mạnh Hành Du thấy thời gian còn sớm, đề nghị nói: “Chúng ta đi mua trà sữa đi, tớ thật sự muốn uống đồ lạnh quá.”

Sở Tư Dao xoa bụng, xua tay nói: “Tớ uống không nổi nữa đâu, chỉ đi với cậu thôi.”

Việc buôn bán của tiệm trà sữa ngay cổng trường cũng khá tốt, lúc ăn xong cá nướng đi tới thì đụng phải một nhóm học sinh quay về trường, Mạnh Hành Du đi phía sau đám người, lấy điện thoại ra xem.

WeChat vẫn không tin nhắn mới, Trì Nghiên hoàn toàn không có ý muốn chủ động tìm cô gì cả.

Cái tên nhóc này, tính tình đúng là thù dai mà.

Mạnh Hành Du ấn nút khoá màn hình rồi bỏ vào trong túi, cắn răng thấp giọng mắng, “Tra nam.....”

“Mạnh Hành Du, trùng hợp quá.”

Bỗng chốc, phía sau nổ bùm một tiếng, Mạnh Hành Du hoảng sợ, quay đầu lại thì thấy là Giang Vân Tùng, liền sững sốt hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

“Tớ mua đồ uống.” Giang Vân Tùng thấy Mạnh Hành Du thì rất vui vẻ, nhiệt tình hỏi: “Cậu muốn uống cái gì? Tớ mời.”

“Không cần đâu.” Mạnh Hành Du cười gượng từ chối.

Sở Tư Dao đứng bên cạnh Mạnh Hành Du, thấy tình huống này thì cười hề hề chào hỏi với Giang Vân Tùng, “Xin chào bạn học nha, tớ là bạn học kiêm bạn cùng phòng của Du Du.”

“Chào cậu chào cậu, tớ là Giang Vân Tùng ở lớp hai.” Mạnh Hành Du bên này đầu muối đều không ăn, nên cậu ta quyết định lựa chọn về phía của Sở Tư Dao để tạo sự đột phá, “Bạn học, cậu muốn uống cái gì, để tớ gọi chung luôn.”

Mạnh Hành Du còn chưa kịp từ chối lần hai thì Sở Tư Dao đã thay cô mở miệng, “Tớ muốn trà sữa nguyên vị năm phần ngọt, còn Du Du muốn Yakult vị xoài nhiều đá, cảm ơn cậu nha.”

Giang Vân Tùng gật đầu ghi nhớ: “Được, các cậu đứng bên cạnh chờ đi, để tớ đi xếp hàng.”

“Được, phiền toái cậu rồi.”

Sở Tư Dao kéo Mạnh Hành Du đi qua bên cạnh, nhỏ giọng kể tai nói nhỏ: “Cũng khá được mà, bên ngoài kiệt xuất, vóc dáng cũng cao, người lại vừa đưa sổ ghi chép vừa chép lại đề đưa cho cậu, bây giờ còn mời chúng ta uống uống, đúng là một người tốt mà, cậu xem xét lại đi.”

“Cậu đúng là nên đến văn phòng mai mỗi làm đó.” Mạnh Hành Du đỡ trán bất đắc dĩ, “Không biết nghe xong còn tưởng rằng tớ là người căm thù việc lấy chồng không bằng.”

“Cũng không thể nói như vậy được, tớ vừa mới nghĩ tới Giang Vân Tùng này có phải là người lần trước ở quầy bán đồ ăn vặt đưa thư tình cho cậu không?”

“.....Đúng vậy.”

“Cậu chắc đã từ chối người ta đúng không?”

“Uh.”

“Đã bị cậu từ chối một lần rồi, thế mà vẫn còn càng cảm càng hăng, không thấy khó mà rút lui, cậu ấy chắc thật sự thích cậu đó.”

“Cậu ấy đưa thứ gì tốt cho cậu sao hả?” Mạnh Hành Du buồn cười hỏi: “Tớ mời cậu uống hai ly trà sữa, cậu lập tức im lặng cho tớ.”

“Không phải vấn đề trà sữa hay không, người này xác thật không tồi nha.”

“Không phải là đồ ăn của tớ.”

“Chứ cậu thích loại hình gì?” Sở Tư Dao hoảng sợ nhìn cô, “Không phải cậu thật sự thích nam sinh cao lớn mạnh mẽ nhiệt tình như lửa chứ?”

Mạnh Hành Du giơ cờ đầu hàng, xoay người làm bộ muốn đi, “Hai ly đều cho cậu uống hết đó, tớ đi trước đây.”

Sở Tư Dao giữ cô lại, “Được được, tớ không hỏi nữa, cậu đừng đi, cậu đi rồi tớ với cậu ấy chả quen thân thì xấu hổ lắm.”

Mạnh Hành Du hỏi lại, “Không quen biết cậu còn để người ta mời sao?”

Chút việc này Sở Tư Dao vẫn có thể tự mình hiểu lấy, “Cậu ấy mời tớ lúc nào chứ, là mời cậu mới đúng, tớ chỉ là dính chút ánh sáng của cậu thôi.”

Lúc này, Giang Vân Tùng mang trà sữa lại đây, Mạnh Hành Du cầm lấy nói cảm ơn, “Bao nhiêu tiền vậy? Để tớ đưa lại cho cậu.”

Giang Vân Tùng đương nhiên không nhận, thuận tiện đưa ra lời mời khác, “Đừng có khách sáo như vậy, hai người ăn cơm chưa? Cùng nhau ăn đi, bạn tớ đã giữ chỗ trước rồi.”

Mạnh Hành Du sợ Sở Tư Dao sẽ lên miệng, nên đoạt lấy cơ hội mở miệng, “Tụi tớ ăn rồi, chúng tớ ăn cá nướng đã no lắm rồi, cậu nhanh đi ăn đi, chúng tớ về trường trước đây, chào cậu nhé, cảm ơn trà sữa của cậu, lần sau tớ sẽ mời cậu.”

Nói xong cũng không để cho Giang Vân Tùng có cơ hội thuyết phục nữa, Mạnh Hành Du lôi kéo Sở Tư Dao đi, vừa lúc gặp phải đèn xanh, đi một mạch đến con đường đối diện.

Sở Tư Dao bị một câu nói dài ngoằn của Mạnh Hành Du làm cho mơ màng, đi vài bước mới phục hồi tinh thần, cảm khái từ đáy lòng, “Du Du à, cậu vừa rồi đúng là quá ác độc mà, tớ chưa chú ý đến biểu tình của Giang Vân Tùng, nhưng cậu ta chắc chắn xấu hổ lắm.”

“Vậy cũng đỡ hơn treo mãi trên một cành cây.” Mạnh Hành Du theo thói quen cầm ống hút rồi uống một hớp Yakult xoài, cơn lạnh lẽo như xua tan vị cay trong dạ dày làm cô thoải mái hơn không ít, “Đương đoạn bất đoạn, phản thụ kỳ loạn (***) , cậu chưa từng nghe qua sao?”

(*) Đương đoạn bất đoạn, phản thụ kỳ loạn: không do dự quyết đoán sẽ xảy ra hậu hoạn**

Sở Tư Dao thấy cô thật sự không có ý gì thì thở dài, tiếc hận thay cho Giang Vân Tùng, “Được rồi, đúng là tiếc cho một mảnh chân tình của bạn học Giang mà.”

Mạnh Hành Du chỉ cười không nói.

Trở lại phòng học, học sinh trong lớp đã đến hơn nửa, Trì Nghiên ngồi ở chỗ ngồi làm bài tập. Mạnh Hành Du vẫn còn giận dỗi, cầm đồ uống đi đến cũng không gọi anh mà đá vào chân ghế, ra vẻ lạnh lùng nói, “Để tôi vào.”

Trì Nghiêן đứng lên để cô đi vào, ngửi được vị cay nồng trên người cô, thuận tiện hỏi: “Cậu ăn gì thế? Ăn lẩu hả?”

Mạnh Hành Du thấy bộ dáng như chưa xảy ra chuyện gì của anh thì liền bực mình.

Làm sao, giờ suy ra chỉ có mình cô bực mình cả buổi trưa sao? Ngài một chút cũng không để trong lòng sao!

Mạnh Hành Du uống một hớp nước lạnh, đặt đồ uống trên bàn, tức giận nói:

“Ăn phải bom nguyên tử hằm mà thôi. bây giờ còn đang nổ bùm bùm trong bụng đây.”

Trì Nghiêן nghe thấy lời trong ý ngoài của cô đều mang theo lửa giận, bèn dừng bút ngẩng đầu nhìn cô, “Ai chọc cậu hả?”

Mạnh Hành Du cảm thấy giờ phút này trên mặt mình khẳng định viết một câu ——

Tôi chưa bao giờ gặp một người vô sỉ như cậu.

Trong bụng Mạnh Hành Du không thể giấu được mấy lời, có gì khó chịu không thể để qua đêm, cũng không học hay giấu được bộ dáng giả vờ hồ đồ, trực tiếp hỏi: “Sao cậu chặn số của tôi? Tôi nói cái gì mà cậu lại chặn tôi chứ, cậu nói cho tôi lý do xem.”

“Tôi chặn số của cậu?” Trì Nghiêן ngẩn ra, lấy điện thoại mở hình avatar của Mạnh Hành Du ra, phát hiện thật đúng là đã chặn số của người ta rồi, còn nói: “Tôi khi nào chặn số.....”

Mạnh Hành Du thấy phản ứng của anh không giống như giả vờ, hoài nghi liếc nhìn: “Không phải cậu chặn số tôi sao?”

Trì Nghiêן bỏ số của Mạnh Hành Du ra khỏi danh sách đen, giải thích: “Không phải tôi, Cảnh Bảo chơi trò chơi trên điện thoại của tôi.”

Giải thích này làm Mạnh Hành Du cũng rất tâm tặc, cô nghĩ trăm lần cũng không nghĩ tới: “Sao tự nhiên chặn số của tôi chứ? Kỳ lạ, từ trước đến giờ tôi đều được mấy đứa nhóc yêu thích lắm mà.....”

Trì Nghiêן nói: “Có lẽ thằng bé trượt tay.”

“Đừng nói chuyện với tôi.” Mạnh Hành Du uể oải, nằm dài trên bàn, “Tôi bị tự kỷ rồi, Cảnh Bảo thế mà lại không thích tôi.”

Trì Nghiê n cười kh ẽ một tiếng, vui đầu làm bài tập, trêu chọc cô một câu: “Ngay cả con nít cậu cũng không tha nữa hả?”

Mạnh Hành Du càng nghe càng hồ đồ, “Có ý gì chứ?”

“Đừng có mà tia em tôi đấy, thằng bé còn là con nít đó.”

Mạnh Hành Du nhin không được trợn trắng mắt, nhắc chân đá chân của Trì Nghiê n một cái, chân dài nhưng phản ứng cũng rất nhanh, tránh được cú đá của cô.

“Tiên sư cậu.” Mạnh Hành Du lấy sách bài tập ra, lật giấy ào ào, ngoài miệng cũng không buông tha người ta, “Không thể tia em cậu, vậy còn cậu thì sao?”

“Có thể.” Trả lời thật sự quyết đoán, rất dứt khoát.

Ánh mắt của Mạnh Hành Du sáng lên, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy anh bổ sung một câu, “Nhưng không cần thiết.”

“.....”

Cho nên hà tất gì cô nhiều lời để bản thân mình ngọt ngọt chứ?

Thứ hai.

Lãnh đạo bên trên tới thị sát khen báo bảng của lớp sáu không dứt miệng, cuối cùng hạng nhất không thể nghi ngờ gì được trao cho lớp của bọn họ, ngay Chủ nhiệm Giáo dục âm dương quái khí bên ngoài cũng khen ngợi bọn họ hai ba câu.

Trên mặt của Hạ Cầ n như gắn đèn sáng trưng vậy, học sinh của lớp 6 cũng rất vui vẻ, hai ngày cuối tuần trôi qua thật sự nhanh.

Thứ hai tuần sau chính là Trung thu, vừa lúc cộng đồn với hai ngày cuối tuần, thì tổng cộng được nghỉ tới ba ngày. Bắt đầu từ tiết đầu tiên của thứ sáu thì cả lớp đã xôn xao âm ỉ hết lên.

Tiết học cuối cùng của buổi chiều, Hạ Cầ n tới lớp giao việc, “Đừng có vui vẻ quá sớm, ngày các em quay lại học sau Trung thu chính là kiểm tra hàng tháng, trước ngày Quốc Khánh sẽ có kết quả, nếu mà thi không tốt thì mọi người khỏi ăn lễ Quốc Khánh luôn đấy.”

Vừa nói xong, lại vang lên một mảnh kêu rên.

“Thầy chỉ nói hai câu đơn giản thôi, bài tập mà giáo viên bộ môn đã giao nhớ phải hoàn thành đúng hạn, đừng có chờ đến khi đi học lại thì tới lớp mà chép bài, thầy nói lại lần nữa, chép bài tập không có bất kỳ ý nghĩa gì cả, thi Đại học là việc riêng của các em, ai cũng không đáng tin cậy cả.....”

Mạnh Hành Du vừa nghe mấy lời này thì biết rằng không chỉ là một hai câu đơn giản là xong.

Điện thoại rung lên hai tiếng, Mạnh Hành Du lấy ra xem thì thấy là tin nhắn của bố Mạnh.

——“Bố và mẹ đã trở lại rồi, vừa đến cổng trường học của con, con tan học chưa?”

——“Con chưa nữa, chủ nhiệm lớp còn đang dong dài, ít nhất phải 10 phút nữa.”

——“Bố mẹ ở bãi đậu xe chờ con, buổi tối chúng ta về đại viện ăn cơm.”

——“Dạ vâng, tuân mệnh.”

Công ty gia đình rất bận rộn, Mạnh Hành Du có khoảng thời gian không gặp được bố mẹ, tuy rằng vẫn còn hơi giận đối với mẹ Mạnh, nhưng cũng không ngăn được sự vui vẻ của cô.

Hạ Cần vẫn còn dong dài trên bục giảng, Mạnh Hành Du định trốn đi, nên lén thu dọn cặp sách bên dưới chỗ ngồi.

“Mạnh Hành Du.”

Nghe thấy Trì Nghiên gọi cô, Mạnh Hành Du cũng không thèm nâng đầu, tiếp tục tìm bài thi ở dưới, bớt chút thời giờ trả lời, “Sao thế?”

Trì Nghiên cúi người lại gần hơn chút, cong eo cúi đầu nhìn cô.

Hạ Cần còn đang nói chuyện, hai người ngồi bàn đầu nên không thể nói chuyện quá lớn, Trì Nghiên cố tình đè thấp giọng, làm Mạnh Hành Du ngay lập tức nghĩ đến Yến Kim.

Hai người cách nhau rất gần, hơi thở của anh phả lên mặt cô, mang theo hương vị tươi mát.

“Cuối tuần này cậu có rảnh không?”

() cá nướng Vạn Châu:**

CHƯƠNG 27

27% ĐỘ NGỌT: CÓ RÀNH

Editor: Song Ngư

Bảy chữ đánh thẳng vào trong lòng của Mạnh Hành Du, làm trái tim nhỏ không có tiền đồ của cô lại một lần nữa đập loạn nhịp.

Mạnh Hành Du cầm lấy bài kiểm tra vào cặp sách, ra vẻ trấn định: “Cậu.....Có việc gì sao?”

“Có.” Trì Nghiêng ngẩng đầu nhìn lên bục giảng, thấy Hạ Cần không chú ý bên này mới hạ giọng nói tiếp: “Cảnh Bảo muốn nuôi mèo, đòi cuối tuần đi mua, tôi nghĩ chắc cậu có kinh nghiệm nuôi mèo nên định hỏi cuối tuần đi chung không?”

Trái tim nhỏ của Mạnh Hành Du lại trở về kênh phát sóng bình thường, đúng là có chút thất vọng: “Chỉ có chuyện này sao?”

“Bằng không thì thế nào?” Trì Nghiêng hỏi lại.

“Cậu không cảm thấy bản thân dùng giọng của Yến Kim mời tôi cuối tuần đi mua mèo là một hành vi rất quá phận hay sao?” Mạnh Hành Du kéo khoá cặp vào, tức giận nói.

Trì Nghiêng lại không thể đuổi kịp kênh của cô, “Tôi có chỗ nào quá phận chứ?”

“Cậu thế nhưng vì một con mèo mà không tiếc hy sinh sắc đẹp bản thân mình mà dụ dỗ tôi sao.” Mạnh Hành Du hận bản thân mình không có sức chống cự với giọng nói này, thở dài một hơi, “Cậu không cần phải thế đâu, còn không phải chỉ là mua mèo sao, tôi rảnh, lần sau nhớ rõ dùng giọng thật nói chuyện với tôi, đừng có giả giọng của Yến Kim.”

Chỉ số thông minh của Trì Nghiêng trở lại quỹ đạo, bắt lấy sơ hở trong lời nói của Mạnh Hành Du, kéo dài giọng hỏi, “Cậu rất hiểu tôi nhaaa, còn biết giọng thật và giọng giả nữa cơ.”

“.....”

Không xong, bị bại lộ rồi.

“Đáng tiếc chứng cứ cậu không thích Yến Kim đã bị huỷ thi diệt tích, bằng không bây giờ có thể cho cậu xem thử.” Trì Nghiên lại bổ thêm một nhát dao.

Mạnh Hành Du quả thật muốn đâm đầu vào đậu hũ mà tự tử, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên cảm thấy thẹn hơn hay là hoảng loạn nhiều hơn, “Cậu bớt tự luyến đi, hâm mộ cậu không bằng hâm mộ con heo thì hơn.”

Cảm xúc làm cô không khống chế được âm lượng, Mạnh Hành Du nói xong thì liền biết bản thân mình tiêu đời rồi, phòng học yên lặng tĩnh mịch, như là không tiếng động vỗ tay cho sự xúc động vừa rồi của cô.

Hạ Cần đang đồng dục hùng hồn còn chưa nói xong bài tiểu luận văn cuối tuần thì bị Mạnh Hành Du cắt ngang, qua vài giây thì không thể chịu nổi nữa.

“Mạnh Hành Du, em đừng có nhục mạ bạn ngồi cùng bàn.” Giọng nói của Hạ Cần rõ ràng, nói hai câu mang tính giáo dục.

Mạnh Hành Du đuối lý, nhỏ giọng nói: “Biết rồi thầy ạ.”

Đừng để nghiêng bát nước đầy (*), là nguyên tắc giảng dạy mà Hạ Cần luôn tuân thủ, thấy khoé miệng của Trì Nghiên giương lên, ông kịp thời thúc giục, nửa đùa nửa giỡn, nói: “Trì Nghiên, em cũng đừng có vui sướng quá, nam sinh phải khoan dung với nữ sinh một chút, sao em ở trong mắt bạn cùng bàn ngay cả đến heo còn không bằng nữa hả, cuối tuần trở về kiểm điểm lại đi.”

(*) Đừng để nghiêng bát nước đầy: chỉ việc làm công bằng chính trực, không thiên vị bất cứ bên nào.

Trì Nghiên nhin cười, cũng trả lời: “Biết rồi thầy ạ.”

Cùng lúc đó, Hoắc Tu Lệ và Ngô Tuấn Khôn ngồi ở phía sau không phụ sự mong đợi của mọi người lần nữa tru lên tiếng heo kêu.

Ngay lập tức sự vui vẻ khi được nghỉ ba nghỉ lan toả cả phòng học, tiếng cười lúc này còn cuốn hút hơn nhiều so với thường ngày, sau vài giây thì mọi người như bị điểm huyết cười, cười đến nghiêng ngả .

Mạnh Hành Du: “.....”

Trì Nghiên: “.....”

Hạ Cần: “.....”

Cuối cùng, Hạ Cần bắt đắ dĩ dong dài thêm hai câu rồi kết thúc, thả đám học sinh đi.

Mạnh Hành Du đứng lên nhìn thời gian, so với thời gian 10 phút cô nói với bố Mạnh thì sớm hơn 5 phút.

Xem ra tiếng cười heo tru của bạn học cũng không phải vô dụng, Mạnh Hành Du chỉ có thể an ủi bản thân mình như vậy.

Cũng làm khó Trì Nghiê bị nháo cả buổi mà vẫn còn nhớ thương đến chuyện con mèo này, anh để Hoắc Tu Lệ ở phòng chờ, cặp sách cũng không lấy mà đã nhắc chân đuổi theo ra khỏi phòng học.

Mạnh Hành Du đi rất nhanh, Trì Nghiê đến cầu thang mới đuổi kịp được cô, anh bèn kéo lấy cặp sách của cô, thấy cô quay mặt lại mang theo bộ dáng ‘Bà đây rất khó chịu’ thì làm anh có chút đỡ khóc đỡ cười.

“Cho nên cậu có rảnh hay không?”

Mạnh Hành Du vốn dĩ cũng muốn giận thật, chính là lúc này nếu thái độ tốt quá, chẳng phải mất mặt lắm sao?

Thôi, đến đâu thì đến đó.

“Mấy giờ, ở đâu?” Mạnh Hành Du ra vẻ khó xử nhúu mày, điên cuồng diễn, “Cậu nói thử xem để tôi xem có trùng với lịch trình của tôi không?”

Cô muốn có bậc thang, Trì Nghiê liền cho cô một bậc thang, phối hợp nói: “2 giờ rưỡi chiều, chúng tôi đến đón cậu.”

Mạnh Hành Du nghĩ đến lần trước tài xế trong nhà Trì Nghiê đưa cô về, ông nội đã không vui thiếu chút nữa đã gọi điện thoại cho Mạnh Hành Chu cáo trạng thì liền đau đầu.

Cô chỉ có một miệng thôi không thể giải thích rõ ràng lần hai được, hơn nữa cuối tuần bố mẹ Mạnh cũng trở về, người này so với người kia còn khó hơn, nếu như bị người trong nhà biết cô cùng bạn nam khác đi ra ngoài, có lẽ cả học kỳ này cô đừng nghĩ cuối tuần ra khỏi cửa.

Loại chuyện này tuyệt đối không thể để xảy ra lần nữa.

Đầu óc của Mạnh Hành Du xoay chuyển cực nhanh, cô đã có chủ ý, nhưng vẫn giả vờ thâm trầm, trầm mặc một lúc rồi tỏ vẻ miễn cưỡng đồng ý, “Được rồi, coi như nể mặt của Cảnh Bảo, tôi liền đi với hai anh em cậu một

chuyển, không cần tới đón tôi đâu, nhà tôi nghiêm lắm không tiện giải thích, cậu nói chỗ nào đi rồi tôi ở đó chờ là được.”

Trí nhớ của Trì Nghiê n rất tốt, nơi lần trước Mạnh Hành Du nói quá mức đặc thù, người bình thường cũng có thể nhớ kỹ, chứ đừng nói là anh.

Dẫn Cảnh Bảo ra ngoài thì chỉ có thể để tài xế lái xe, trái phải đều phải đón, Trì Nghiê n suy nghĩ một lát, tìm ra chỗ để tiện cho Mạnh Hành Du, “Vậ t trạm xe buýt ngoài đại viện của cậu đi.”

Mạnh Hành Du không có ý kiến, vốn đang muốn móc họng hai cậu, nhưng lại thấy bố Mạnh nhắn tin thúc giục thì cô cũng không nói nhiều nữa mà giơ tay chào, “Được rồi, vậ t ngày mai gặp, tôi đi đây.”

“Ngày mai gặp.”

Nhìn theo Mạnh Hành Du biến mất ở cửa cầu thang, Trì Nghiê n mới trở về phòng học.

Hoắc Tu Lệ đang xem tối nay đi bay ở đâu, thấy Trì Nghiê n quay lại, cũng gọi anh: “Thái Tử à, đê m nay cùng đi chơi không?”

Trì Nghiê n khó có ngày cuối tuần không phải đến Thương Khung Âm sửa kịch bản, không có hứng thú gì, “Mọi người đi đi, tớ về nhà.”

Hoắc Tu Lệ òn ào lên, “Đừng mà, cả kỳ nghỉ hè không thấy được mặt cô, khai giảng đã qua lâu như vậ t rồi, khó khăn lắm mới có được buổi cuối tuần cậu rảnh, cùng nhau đi chơi đi.”

Trì Nghiê n bỏ cánh tay của Hoắc Tu Lệ ra, ngồi ở trên ghế dọn cặp sách, không dao động nói: “Làm ầm ĩ gì thế, không đi, ngày mai tớ còn có chút việc.”

Hoắc Tu Lệ vừa nghe anh nói ‘còn có chút việc’ thì ánh mắt liền thay đổi, cậu ta nhào người lên góc của bàn học, trêu chọc nói: “Chút việc gì thế? Tớ vừa thấy cậu chạy ra ngoài đuổi theo Mạnh Hành Du, hai người có tình huống gì thế?”

Trì Nghiê n không biết Hoắc Tu Lệ nghe được chuyện nhảm nhí này ở đâu ra, bèn liếc mắt nhìn cậu ấy một cái, lạnh lùng hỏi: “Đầu óc của cậu ngoài trừ phế liệu màu vàng với nhiều chuyện thì còn có cái gì hả?”

Hoắc Tu Lệ che ngực mình lại, thâm tình nói: “Còn có cậu nữa đó, Thái Tử của tớ ời.”

“Cút đi.” Trì Nghiên cười mắng, soạn đồ rồi cầm cặp sách, sau đó vỗ vai của Hoắc Tu Lệ, “Mọi người đi chơi đi, tớ về đây, đã hứa với Cảnh Bảo phải chơi trò ghép hình với thằng bé.”

Hoắc Tu Lệ biết không khuyên được nên cũng không cần phải nhiều lời nữa, cứ như là oán phụ vậy, thở dài một tiếng: “Ngài còn chưa yêu đương mà đã khó hẹn như vậy, về sau mà yêu đương rồi tớ cũng sợ là ngài không xứng có được tên họ nữa đấy.”

“Tớ cũng sẽ không yêu đương.”

Trì Nghiên vẫn là câu nói kia, chào hỏi với Tiền Phàm và Ngô Tuấn Khôn ở phía sau, sau đó lấy cặp sách chạy lấy người.

Tiền Phàm và Ngô Tuấn Khôn không biết chuyện trong nhà của Trì Nghiên, lần đầu nghe thấy anh nói mấy lời này thì cảm thấy mới mẻ bèn trêu chọc: “Vị lão gia trong ký túc xá của chúng ta bây giờ sẽ không yêu đương đâu, chúng ta còn nói cái rắm gì nữa.”

“Lời này không thể nói vậy được, vị lão gia này mà không yêu đương thì ít nhiều cũng làm bao nhiêu cô gái vỡ mộng, vậy người thường như chúng ta không phải sẽ có cơ hội sao?”

“Cậu nói rất đúng, rất chí lý.”

Hoắc Tu Lệ nghe xong thì buồn cười mà hừ một tiếng, không nhanh không chậm bổ sung nói: “Cậu ấy không yêu đương? Ông đây thấy chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Ngô Tuấn Khôn không hiểu ra sao mà hỏi: “Sao tớ không thấy chứ? Thái Tử gia mỗi ngày ngoại trừ nói cười với bạn cùng bàn thì cũng chưa chơi với người nào khác nữa, tìm đâu ra đối tượng để yêu đương chứ?”

Hoắc Tu Lệ ngẩng đầu, nhìn chăm chăm cậu ta, “Đúng là như đàn bà.”

Ngô Tuấn Khôn cười: “Chuyện gì vậy anh trai?”

Hoắc Tu Lệ giơ bàn tay đập vào cái ót của cậu ta một cái, hận sắt không rèn thành thép mà mắng một câu, “Ông đây thấy với bản lĩnh của cậu thì FA là đáng.”

Ngô Tuấn Khôn che cái ót lại, oan ức há hốc mồm: “Không phải đâu, anh hai à, tớ nói chính là sự thật mà.”

“Sự thật cái đầu nhà cậu, cầm miệng cho ông, cái tên trai thẳng cực hãm như cậu ý, trên mặt ngoài hai đôi mắt ra thì tất cả mẹ nó đều là để trang trí cả.”

Ngô Tuấn Khôn: “.....”

OK, tắt thở, cậu ta tắt thở rồi.

Bố mẹ Mạnh mấy tháng này ở bên ngoài bận chuyện của phòng trưng bày nghệ thuật của thành phố, khó khăn lắm mới về đại việc được một lần, bà Mạnh tất nhiên muốn xuống bếp làm đồ ăn, Mạnh Hành Du lại là đứa nhóc duy nhất trong nhà, không hề ngoài ý muốn mà no căng bụng.

Sau khi ăn cơm xong, một nhà ngồi nói chuyện phiếm ở phòng khách.

Ông Mạnh đối với việc kinh doanh của bố Mạnh rất ít khi hỏi tới, chuyện năm đó bố Mạnh phụ ý nguyện của ông Mạnh không đi tham gia quân ngũ dù đã qua lâu như vậy nhưng vẫn là điểm mấu chốt trong lòng mà ông Mạnh không thể vượt qua được.

Cả đời ngựa chiến nhưng con trai cuối cùng lại không kế thừa nghề nghiệp của mình ngược lại tốt nghiệp xong liền sắp xếp mở công ty kiến trúc, bây giờ công việc kinh doanh ngày càng lớn, càng không có khả năng quay đầu lại mà làm Chính trị.

Chuyện cũ năm xưa không thể nói, Mạnh Hành Chu lại không có ở nhà, nên chủ đề vòng đi vòng lại vẫn dừng ở trên người của Mạnh Hành Du.

Mẹ Mạnh vẫn nhớ đến chuyện chuyển lớp kia, nhìn con gái, giận sôi máu: “Con ở lớp thường thế nào? Có phải sắp đến kiểm tra hàng tháng rồi không, đừng có suốt ngày chơi bời, nhớ ôn tập cho tốt.”

Mạnh Hành Du vẫn còn ý chí sống rất mãnh liệt, “Tất cả đều tốt ạ, cực kỳ tốt, đúng rồi, tuần này lớp tụi con còn được giải nhất cuộc thi báo bảng nữa đấy, con chính là quân chủ lực đó.”

Mẹ Mạnh nghe xong thì nhú mày, “Sao con còn quan tâm đến mấy chuyện như làm báo bảng nữa? Thành tích của bản thân đã kém đến vậy rồi mà còn lo mấy thứ không đàng hoàng như này.”

Lòng Mạnh Hành Du hơi trùng xuống, cười không nổi: “Hoạt động lớp sao lại là không đàng hoàng ạ.....”

“Thi Đại học là một mình con đi thi, chứ có phải tập thể hợp tác làm xong một bộ đề đâu, con đã 16 tuổi rồi sao còn ấu trĩ như vậy nữa, một chút cũng không biết sốt ruột sao, anh con cũng chưa từng làm mẹ mệt nhọc lo lắng như vậy nữa.”

Mạnh Hành Du nén giận trong lòng, nhỏ giọng nói thầm: “Còn không phải là không lo lắng sao, mẹ cùng bố rõ ràng là mặc kệ anh con, bằng không anh con đâu có giận đến ngay cả ngày lễ tết cũng không về nhà.....”

Mẹ Mạnh trừng mắt, “Mạnh Hành Du, con lặp lại lần nữa xem.”

Bà Mạnh kịp thời đứng ra giảng hoà, đẩy Mạnh Hành Du ra phía sau, “Được rồi, con bực với đứa trẻ làm cái gì chứ, ngày cuối tuần vui vẻ đừng có nói mấy việc không vui.”

Mạnh Hành Du cũng không có tâm tư ngồi ở đây đợi, nhân cơ hội nói, “Bà ơi, con lên làm bài tập đây.”

Bà Mạnh sờ đầu Mạnh Hành Du, “Đi đi, cháu ngoan.”

Trở lại phòng ngủ, Mạnh Hành Du rầu rĩ không vui, cô lấy áo ngủ và máy tính bảng đi phòng tắm để ngâm mình.

Đang ngâm mình thì Mạnh Hành Du nhớ tới việc ngày mai phải cùng đi mua mèo với Trì Nghiên, nên nhanh chóng ngồi dậy khỏi phòng tắm, lấy khăn lông lau khô tay rồi nhắn tin cho Bùi Noãn.

——“Giang hồ cứu cấp, chút nữa tớ sẽ nói với gia đình ngày mai sẽ đi thư viện học với cậu, cậu đừng có nói nhảm đấy nha.”

——“Một ngày cuối tuần vui vẻ, thế mà cậu đi cấu kết với ai thế? Còn kéo tớ ra làm tấm bia đỡ nữa, chắc chắn là nam.”

——“Trì Nghiên, em cậu ấy muốn nuôi mèo, nên gọi tớ dẫn cậu ấy đi mua. Tớ không dám nói thật với người trong nhà, hơn nữa bố mẹ tớ tuần này đã về rồi. Vừa rồi mẹ tớ còn đang mắng đây, nên tớ không dám nói nữa.”

——“Quan hệ của hai người các cậu đã đến mức đi gặp người lớn trong nhà rồi sao? Còn cùng nhau đi mua mèo, đêch, Du nhai con à, cậu đúng là có thể nha.”

——“Ấm Bảo nữ sĩ à, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, hơn nữa em trai cũng không phải người lớn đâu.”

——“Dù sao cũng là người thân, cậu nhớ phải nắm chắc đây, đừng có lãng phí công sức tớ thay cậu chặn đây.”

Thôi, giải thích cũng không rõ ràng được.

Mạnh Hành Du nghĩ thầm, nếu đúng như Bùi Noãn nói như vậy, cô có thể vui đến nhảy điệu Disco luôn không chừng, chỉ tiếc là không phải.

Bùi Noãn còn đang bên kia còn đang bổ não suy nghĩ, Mạnh Hành Du không còn hơi sức để trả lời nữa, đặt máy tính bảng sang một bên, nhắm mắt chui vào bồn nước yêu tĩnh.

Buổi chiều hôm sau.

Bố mẹ Mạnh đi công ty, trong nhà chỉ có ông bà Mạnh, Mạnh Hành Du lấy tấm bia đỡ là Bùi Noãn rồi nhẹ nhàng ra cửa.

Lúc đi đến trạm xe buýt, còn vài phút nữa mới đến 2 giờ rưỡi, Mạnh Hành Du không phát hiện chiếc xe lần trước chở cô về nhà.

Cô cho rằng chưa tới giờ nên Trì Nghiên còn chưa tới, nên đi đến chỗ biển báo đứng chờ, kết quả ở ven đường có một chiếc Bentley bấm kèn hai tiếng, Mạnh Hành Du nhìn theo tiếng kèn, Trì Nghiên ngồi ở ghế phụ kéo cửa sổ xe xuống, vẫy tay với cô: “Lên xe.”

“.....”

Bạn học à, nhà cậu rất cuộc có mấy chiếc xe vậy, mỗi lần thì đi một chiếc xe khác nhau.

Cảnh Bảo ngồi ở ghế sau, có lẽ Trì Nghiên trước đó đã nói qua với thằng bé, nên lúc em ấy thấy cô lên xe cũng không có phản ứng gì, còn rất ngoan ngoãn chào hỏi với cô, “Chào buổi chiều, Du nhai con.”

Mạnh Hành Du thụ sủng nhược kinh (*), cười đáp lại: “Chào buổi chiều, Cảnh Bảo.”

(*) thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo

Trì Nghiên ở phía trước chỉnh GPS của xe, sau đó hỏi Mạnh Hành Du: “Đi mua ở đâu? Tôi còn chưa làm xong bài tập, mọi thứ nghe cậu hết.”

“Đi đến Nam Giao, tớ có quen một tiệm bán mèo ở bên kia.” Mạnh Hành Du tìm tên tiệm trên bản đồ điện thoại, đưa cho Trì Nghiên, “Cậu chỉ

đường đến địa chỉ này là được.”

“Được.”

Trì Nghiêן cầm điện thoại, ngón tay nhấn vài cái trên màn hình GPS của xe, sau đó đưa điện thoại lại cho cô, đeo dây an toàn rồi nói tài xế, “Đi thôi, anh Khương.”

Nghe thấy Trì Nghiêן gọi người tài xế là anh, thì Mạnh Hành Du ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên ghế điều khiển không phải là người tài xế hôm đó đưa cô về, mà là một người đàn ông trẻ tuổi, thoại nhìn cũng chỉ 24-25 tuổi, cũng khá được, rất đẹp trai.”

Trì Nghiêן chú ý tới tầm mắt của Mạnh Hành Du, mở miệng giới thiệu, “Đây là trợ lý của chị tôi, Khương Trạch Thụy.”

Mạnh Hành Du ngần ra, không đoán được là Trì Nghiêן sẽ giới thiệu, vội chào hỏi: “Chào anh Khương.”

“Khó có khi Trì Nghiêן hẹn nữ sinh ra ngoài, quan hệ hai đứa chắc tốt lắm.”

Cảm giác Khương Trạch Thụy và người trong nhà học Trì không bình thường, ngữ khí nói chuyện không có chút cảm giác cấp trên cấp dưới mà như là bạn bè vậy.

Mạnh Hành Du nhớ tới lần trước Trì Sơ cũng nói như vậy, trên mặt liền có chút không được tự nhiên, cười hai tiếng, cũng không nói tiếp.

Trong xe mở radio, nên không nói gì cũng không quá xấu hổ, Mạnh Hành Du cảm thấy nói chuyện với Cảnh Bảo cũng không tệ, nên cố tìm đề tài để nói chuyện với thằng bé, “Cảnh Bảo muốn nuôi mèo thế nào? Chị trước kia có nuôi mèo, là một con mèo Anh lông ngắn, em muốn nhìn ảnh chụp của nó không?”

Nhắc tới động vật nhỏ, tật xấu rụt rè của Cảnh Bảo cũng có chút cải thiện, nên em ấy gật đầu, đôi mắt lấp lánh, “Em muốn xem.”

Mạnh Hành Du lấy điện thoại ra, mở ra một album mấy trăm tấm, tất cả là hình chụp từ nhỏ đến lớn của Cục Bột Nhão.

Cảnh Bảo nhìn đến vui vẻ, Mạnh Hành Du là người nhắc tới mèo đặc biệt Cục Bột Nhão thì nói không dứt, một lớn một nhỏ nói chuyện suốt trên đường, nhưng thật ra lại náo nhiệt.

Lúc xuống xe, Cảnh Bảo thể nhưng chủ động nắm tay của Mạnh Hành Du, mặt đầy hưng phấn, nói: “Du nhỉ con, em sắp có mèo của mình rồi, đi nhanh lên đi.”

Có thể đã biết bí mật nhỏ trên người của Cảnh Bảo nên lúc Mạnh Hành Du thấy em ấy thì có chút đau lòng hơn khi nhìn mấy đứa bé khác.

Dừng ở chỗ cách tiệm bán mèo không xa, Mạnh Hành Du quay lại nhìn Trì Nghiên, thấy anh gật đầu không phản đối, liền nắm tay Cảnh Bảo đi trước một bước.

Tối hôm qua Mạnh Hành Du đã nói qua với chủ tiệm rằng hôm nay sẽ đến chọn mèo, nên tuy hôm nay là ngày nghỉ của tiệm, nhưng chủ tiệm nghe Mạnh Hành Du đến nên phá lệ mở cửa, cho nên không có khách hàng.

Mạnh Hành Du tương đối quen thuộc với tiệm bán mèo này, hàn huyên với chủ tiệm vài câu, sau đó nắm tay Cảnh Bảo đi vào trong.

Mạnh Hành Du thấy Cảnh Bảo vẫn có chút sợ người lạ, ngồi xổm sờ đầu em ấy, nói: “Cảnh Bảo thích con nào thì có thể sờ thử nó.”

Cảnh Bảo chỉ gật đầu nhưng không động, em ấy muốn đến gần con mèo, nhưng hình như vẫn có chút sợ.

Mạnh Hành Du suy nghĩ, rồi duỗi tay ôm con mèo Ragdoll bé tơi, đặt trên đùi, “Đây là mèo Ragdoll, tính rất ngoan, sẽ không làm em bị thương đâu.”

Thấy Trì Nghiên đi vào, Cảnh Bảo nhút nhát sợ sệt quay đầu lại nhìn anh.

Trì Nghiên đứng ở cửa, nhẹ giọng nói: “Em cứ xem từ từ, thích con nào thì anh mua cho.”

Cảnh Bảo quay đầu lại, nhìn con mèo Ragdoll đang làm nũng trên đùi của Mạnh Hành Du, thử vươn tay chạm vào lỗ tai của nó, con mèo không trốn ngược lại còn vươn đầu lưỡi liếm ngón tay của em ấy, chọc cho Cảnh Bảo cười không dứt.

Bước đầu đã thành công, bước tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mạnh Hành Du dẫn Cảnh Bảo nhìn qua vài con mèo với chủng loại khác nhau, Cảnh Bảo đều rất thích, mèo ở đây rất quý người, trên tay Mạnh Hành Du lại có đồ ăn, nên rất nhiều con mèo nhỏ thò qua làm nũng, làm người ta muốn mềm nhũn.

Cảnh Bảo vốn dĩ chơi rất vui vẻ, đột nhiên không biết thấy cái gì, chột đứng lên đi đến trong góc.

Mạnh Hành Du nhìn qua thì phát hiện là một con mèo Munchkin nhỏ màu cam ở trong góc, trước sau chưa từng đến lấy đồ ăn, bộ dáng sợ hãi đúng là có vài phần tương tự Cảnh Bảo.

Cảnh Bảo đi đến bên người nó rồi dừng lại, chậm rãi ngồi xổm xuống, mở bàn tay ra, trên đó đều là thức ăn cho mèo.

Em ấy nói nhỏ với con mèo Munchkin màu cam, “Đừng sợ, tao không làm mày bị thương đâu.”

Con mèo Munchkin vẫn chưa động, ngồi yên trong góc, dùng đôi mắt đen nhánh nhìn em ấy.

Cảnh Bảo đặt thức ăn cho mèo trên mặt đất, sau đó đi cách vài bước, lại nói: “Mày lại đây ăn đi, tao cách xa lắm rồi nè.”

Qua nửa phút, con mèo Munchkin chân ngẩn đi tới, ăn thức ăn cho mèo trên mặt đất.

Cảnh Bảo cười thành tiếng, quay đầu nhìn Mạnh Hành Du, “Du nhãi con, em muốn con này.”

“VẬY em thử sờ nó xem, xem nó có trốn không.”

Cảnh Bảo vừa rồi nói hai câu dỗ mèo, không biết vì sao, nhưng Mạnh Hành Du giống như cảm thấy em ấy đang nói cho bản thân mình nghe, trong lòng có chút chua xót.

Có lẽ là có duyên, không chờ Cảnh Bảo tới gần, con mèo Munchkin ăn xong liền chủ động đi qua cọ vào chân của Cảnh Bảo, nhỏ giọng meo một tiếng.

Cảnh Bảo vui vẻ hơn ai khác, cẩn thận bế con mèo Munchkin lên, “Mày muốn về nhà với tao không? Tao sẽ chăm sóc cho mày, mỗi ngày mày cùng chơi với tao được không?”

Con mèo Munchkin không kêu lên, chỉ cọ cọ vào trong lòng của Cảnh Bảo, rất ngoan ngoãn.

Mạnh Hành Du cảm thấy bản thân xúc động quá mức, nhìn con mèo thôi mà cũng cay mắt, cô đứng lên, quay đầu thì không cẩn thận đâm vào ánh mắt của Trì Nghiên, lại phát hiện hốc mắt của anh hơi đỏ.

Mạnh Hành Du sửng sốt.

Trì Nghiên rũ mắt, xoay người ra ngoài, Mạnh Hành Du dừng một chút nhưng cũng không đi theo, gọi Cảnh Bảo rồi chọn đồ chơi và thức ăn mèo cho con mèo Munchkin.

Một đồng đồ chất đầy ba giỏ đồ, lúc tính tiền thì Trì Nghiên từ bên ngoài đi vào, cảm xúc đã khôi phục bình thường, cúi người sờ đầu Cảnh Bảo, cuối cùng hỏi: “Em thích con này sao?”

Cảnh Bảo ôm con mèo gật đầu liên hồi, “Thích ạ, em đã đặt tên luôn rồi, chúng ta gọi là Tứ Bảo được không ạ?”

Mạnh Hành Du không nhịn được cười thành tiếng.

Trì Nghiên cạn lời, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ rút một tấm thẻ từ trong ví ra, đưa cho chủ tiệm: “Tuỳ em.”

Ba người xách túi lớn túi nhỏ đi ra khỏi tiệm bán mèo, có thể xem là thu hoạch lớn, Cảnh Bảo ở trên xe chơi cùng Tứ Bảo, ai nói gì em ấy cũng không trả lời, nên Mạnh Hành Du cũng không quấy rầy em ấy.

Lúc sắp đến trạm xe buýt gần đại viện, Cảnh Bảo lấy điện thoại của mình ra, thêm WeChat của Mạnh Hành Du.

“Du nhãi con, ngày thường em có thể nói chuyện phiếm với chị không?”

Mạnh Hành Du lưu tên mình vào điện thoại của Cảnh Bảo vào, cười trả lời, “Đương nhiên có thể.”

“Việc của Tứ Bảo em có thể hỏi chị không? Em chưa từng nuôi mèo lần nào.”

“Có thể, lúc nào tìm chị cũng được.”

Cảnh Bảo vươn tay, đuôi mắt cũng giơ lên, khuôn mặt dưới khẩu trang chắc hẳn là đang cười.

“Chúng ta móc ngoéo đi, ai gạt người chính là tiểu cầu.”

Mạnh Hành Du cũng tính trẻ con, đã hứa móc ngoéo là trăm năm thắt cổ cũng không thay đổi.

Tiền Mạnh Hành Du xong thì Khương Trạch Thụy lái xe đưa hai anh em về, xuất phát trước hỏi: “Em về chung cư hay về nhà?”

“Đi đến công ty đón chị em trước đi.”

Trì Nghiên thấy sắp tới giờ cơm trưa, nên muốn gọi điện thoại cho Trì Sơ, lấy điện thoại mình ra thì phát hiện nó đã hết pin tắt máy rồi, anh xoay người gọi Cảnh Bảo: “Đưa điện thoại của em cho anh mượn với.”

Cảnh Bảo ôm mèo, đưa điện thoại qua, cũng không nhìn anh một cái.

Trì Nghiên bất đắc dĩ nói, “Buổi tối em ôm Tứ Bảo ngủ đi.”

Điện thoại của Cảnh Bảo không có cài mật khẩu, mở ra vẫn là giao diện của WeChat.

Trì Nghiên liếc mắt một cái là nhận ra hình avatar của Mạnh Hành Du, thế nhưng lại được Cảnh Bảo cài trong danh sách trò chuyện ưu tiên, trong mắt hơi có gợn sóng kích động.

Trì Nghiên còn chưa kịp hỏi Cảnh Bảo vì sao, vừa thấy tên mà Cảnh Bảo lưu thì trong nháy mắt trầm mặc.

——“Chị dâu nhỏ Du nhãi con.”

CÂU HỎI PASS CHƯƠNG 28:

Mạnh Hành Du đã mua cho Trì Nghiên bao nhiêu lon nước Red Bull? (3 ký tự)

LƯU Ý:

-không dấu, không cách, viết liền

Gợi ý:

-Đáp án nằm trong 10 chương đầu, và cũng là tiêu đề của một chương, là chữ của một con số.

Protected: CHƯƠNG 28

Protected: CHƯƠNG 29

CHƯƠNG 30

30% ĐỘ NGỌT: VŨ KHÍ BÍ MẬT

Editor: Song Ngư

Sau khi xe dừng lại, Mạnh Hành Du lấy tờ 50 trong túi đặt vào trong tay của bác tài, lấy áo khoác rồi cặp sách rồi lưu loát xuống xe.

Bác tài nhìn vào tờ tiền, còn chưa kịp thối thì người phía sau đã chạy xuống xe, ông ấy bèn mở cửa sổ bên ghế phụ xuống rồi gân cổ kêu: “Cô bé, còn chưa lấy tiền thối này——”

Mạnh Hành Du chạy về phía trước, nghe thấy ông ấy gọi thì quay đầu lại hô: “Cháu không lấy đâu, chú giữ dùng trà đi ạ, cảm ơn chú——”

Đoạn đường này là khu phố cổ, nhưng người đi lại rất đông, lại có điểm danh lam thắng cảnh nổi tiếng của địa phương, phía trước là phố đi bộ phần hoa nhất ở Nguyễn Thành, Mạnh Hành Du cố gắng nhìn chăm chăm người trước mắt sợ bị mất dấu.

Vừa rời trên xe cô liếc mắt một cái là nhận ra chiếc đàn guitar trên lưng của Trì Nghiên, tuyệt đối không thể sai được, nhưng người bên cạnh anh thì Mạnh Hành Du chưa từng gặp qua, chưa gặp qua thì cũng không nói làm gì, chỉ là phía sau sao lại có một người đi theo lén lút chụp hình chứ?

Thấy tình huống như vậy, Trì Nghiên chắc là không biết phía sau còn có thêm một cái đuôi, cách khá xa nên cô không rõ mọi chuyện, Mạnh Hành Du tin tưởng vào dự cảm của bản thân, chỗ này nhất định có vấn đề cho nên mới nhanh chóng xuống xe đi theo nhìn.

Bên trong ngõ nhỏ là các quán ăn nhỏ, phần lớn quán ăn đều cổ xưa, đa số là khách du lịch. Bây giờ đúng ngay giờ cơm trưa, người bên trong ngõ nhỏ không ít hơn bên ngoài, nhưng không gian nhỏ hẹp hơn một nửa làm Mạnh Hành Du đi theo rất lao lực.

Đi đến cuối ngõ nhỏ thì có ngã rẽ, người chụp ảnh không đi theo nữa mà đứng ở chỗ ngoặt giơ camera lên, ló đầu nhìn tình huống phía trước.

Thấy anh ta dừng lại, Mạnh Hành Du cũng tìm một góc chết mà trốn, đi theo một hồi như vậy cô cũng không phát hiện có đồng lõa khác, cũng không biết rốt cuộc anh ta muốn làm thế nào. Nhưng có thể xác định, anh ta không đi theo tiếp nữa mà đứng thủ ở chỗ này, cách không xa Trì Nghiên và người đàn ông xa lạ ở phía trước, trong phạm vi tầm mắt có thể thấy được.

Mấy quán ăn gần đó đóng cửa, sự náo nhiệt bị ném lại phía sau, một trận gió thu thổi qua làm lá cây xào xạc hai ba cái, dừng bên chân của Mạnh Hành Du.

Cứ mãi trốn tránh cũng không phải cách, Mạnh Hành Du nhìn thân hình người đàn ông chụp lén kia, cũng xấp xỉ chiều cao của bản thân, có lẽ chênh lệch khá xa với 1m7, người gầy trên lưng còn hơi cồng, sức chiến đấu hẳn cũng chẳng ra gì.

Trong lòng nghĩ như vậy, Mạnh Hành Du liền rút một tập giấy nháp trong cặp sách ra, xé vài tờ giấy rời vò thành một cục nắm trong tay, tay chân nhẹ nhàng vòng đến phía sau của người đàn ông đó, anh ta rình coi quá nhập tâm nên không có chút phòng bị nào.

Mạnh Hành Du nắm lấy bả vai của anh ta, người đàn ông chụp lén không kịp phòng bị mở miệng muốn hét lên, Mạnh Hành Du dùng khuỷ tay ôm lấy cổ anh ta, sau đó nhét đồng giấy nháp vào miệng để anh ta không nói gì được.

Người đàn ông chụp lén muốn giãy giụa, do thấy chỉ là một con bé cấp ba nên cũng không để trong lòng, trở tay bắt lấy Mạnh Hành Du muốn khống chế cô, ai ngờ bị Mạnh Hành Du gạt chân một cái, sau đó ngã nhào trên đất, trước khi té ngã còn rất chuyên nghiệp ôm bảo vệ camera nữa, đáng tiếc chưa kịp ôm vào đã bị Mạnh Hành Du đoạt lấy.

Thấy tình thế không ổn, người đàn ông chụp lén thất tha thất thểu muốn bò dậy chạy trốn, lại bị Mạnh Hành Du đạp một cái lên lưng, sau đó khom lưng túm rút dây trong mũ áo hoodie của anh ta ra, chân cô lấy hết sức đá một cách tàn nhẫn lên đùi của anh ta.

Người đàn ông chụp lén bị đau, thừa dịp anh ta còn chưa hồi phục lại thì Mạnh Hành Du lại lấy dây thừng của áo hoodie trói tay anh ta ra phía sau, dùng cách thắt tử kết (*) mà Mạnh Hành Du đã dạy cô, cái này đừng nói là chạy cho dù có đứng cũng không có sức lực, chỉ có thể chật vật nằm liệt trên mặt đất mà thôi.

Đã thu phục xong bên này, Mạnh Hành Du vỗ tay, còn chưa kịp xem bên trong camera có cái gì thì đã thấy tiếng động ở ngã rẽ phía trước, hình như là tiếng người ngã xuống đất.

Mạnh Hành Du nhớ tới vết thương trên mặt của Trì Nghiên lúc vừa khai giảng, nghĩ là anh bị đánh bèn cầm camera xông lên, lại thấy người đàn ông xa lạ bị Trì Nghiên đè trên mặt đất mà đánh.

Một quyền rồi lại một quyền lên người anh ta, Mạnh Hành Du thấy mấy cú đánh của Trì Nghiên như muốn lấy mạng người, cô vội vàng đeo camera lên cổ rồi chạy lên ngăn lại.

Mạnh Hành Du bắt lấy tay của Trì Nghiên, cố gắng kéo anh lại nhưng kéo mãi vẫn không được.

Trong mắt của Trì Nghiên đầy tơ máu, hơi thở hỗn hển, tóc thì loạn, áo khoác và đàn guitar bị anh ném phía sau, hai nút trên cùng của sơ mi bị rơi mất, cổ áo mở rộng, gân xanh nổi lên, vẻ u ám của anh làm Mạnh Hành Du hơi ngậy ra một chút.

Trì Nghiên hất tay của Mạnh Hành Du ra, có lẽ anh không nhìn rõ người, vung tay lên rồi nện một quyền lên đất, Mạnh Hành Du kéo không được

anh nên cũng từ bỏ, trực tiếp đứng trước mặt của Trì Nghiên, giang hai tay nói với anh, “Trì Nghiên, cậu mà đánh nữa thì anh ta chết mất!”

Ánh mắt Trì Nghiên lạnh lẽo, duỗi tay đẩy Mạnh Hành Du ra phía sau, “Cậu tránh ra.”

Anh kéo cổ áo sơ mi, khom lưng bắt người đàn ông nằm trên mặt đất, trực tiếp túm anh ta đứng dựa vào tường, “Lần trước tôi không đánh anh chết nên anh không thoải mái có đúng không?”

Trên mặt người đàn ông không có vết thương, cú đấm của Trì Nghiên đều rơi xuống trên người anh ta, nếu không phải do sắc mặt tái nhợt cùng với bộ dáng muốn nôn mửa thì không thể nhìn ra là đã bị đánh.

“Việc của tôi và chị cậu thì liên quan cái rắm đến cậu.” Người đàn ông cười lạnh, che lại bụng của mình, bị đau liền “A” lên một tiếng, ngay cả lời nói cũng câu được câu không, “Thằng em sút môi nhà tụi mày sẽ truyền đến trên người chị của mày, à không, còn có mày nữa, chị em tụi mày đã định là phải bị liên lụy cả đời rồi! Biết vì sao không? Bệnh di truyền cho đời sau, đều mẹ nó không thể chạy thoát! Tao không chê chị mày thì cả nhà mày nên mang ơn đội nghĩa đi, còn.....”

Câu nói tiếp theo còn chưa nói xong thì Trì Nghiên đã bắt lấy cổ áo của anh ta, sau đó xách lên như vật chết mà quăng ra ngoài.

“Rầm” một tiếng, cái chõ và thùng giấy ở góc tường cũ kỹ kia bị người đàn ông đè ngã, những mảnh vụn linh tinh rơi lên người anh ta, người đàn ông giơ tay bảo vệ đầu, ngồi ngay thùng rác, ngay cả sức nói chuyện cũng không có.

Đôi mắt của Mạnh Hành Du mở to, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết cô cũng không tin người văn nhã như Trì Nghiên thế nhưng lại đánh người tàn nhẫn đến vậy, trực tiếp quăng ngã người đàn ông thành niên đó.

Trì Nghiên xoay người nhặt guitar và áo khoác trên mặt đất lên, lúc này mới rảnh nói chuyện với Mạnh Hành Du, lửa giận trên người anh còn chưa nguôi, nhưng ngữ khí lúc nói chuyện nhu hoà hơn lúc nãy khi nói câu “Tránh ra” kia, “Sao cậu lại ở đây?”

“Nói ra thì dài lắm.” Mạnh Hành Du nhớ tới người chụp lén bên ngoài, bèn lấy camera trên cổ xuống đưa cho anh, “Bên ngoài còn có một người nữa, nhưng bị tố xử lý rồi.”

Trì Nghiêן quét mắt nhìn ảnh chụp, sau đó lấy thẻ nhớ rồi bẻ đôi nhét vào trong túi quần. Anh cầm camera đi ra ngoài, thấy người đàn ông chụp lén vẫn còn giẫy giụa trên mặt đất thì cười nhạt một tiếng, rồi ném camera lên trên người anh ta, sau đó anh khom lưng lục trên người anh ta một lượt, thì tìm thấy cây bút ghi âm, lại bẻ làm đôi bỏ vào trong túi. Cuối cùng, anh lấy điện thoại của người đàn ông chụp lén, mở màn hình lên thì thấy có cài mật khẩu, Trì Nghiêן chán ghét lấy miếng giấy trong miệng anh ta ra, hỏi: “Mật khẩu.”

Người đàn ông chụp lén không muốn nói, Trì Nghiêן cũng lười nói nhiều, liền đặt điện thoại xuống đất rồi nhắc chân muốn dẫm lên, lúc này anh ta mới mở miệng, “123456, không có gì trong điện thoại hết, đừng dẫm, tôi vừa mới mua đấy!”

Trì Nghiêן cầm điện thoại, mở khoá màn hình rồi mở album hình và ghi âm lục soát một lượt, cuối cùng thả lại điện thoại nguyên vẹn như cũ vào trong túi áo của anh ta, “Cút hết cho tôi.”

Nói xong, Trì Nghiêן cũng không muốn dây thêm nữa, quay đầu lại gọi Mạnh Hành Du, “Đi thôi.”

Trong bụng của Mạnh Hành Du đầy dấu chấm hỏi, quay đầu nhìn người đàn ông còn ngồi ở thùng rác, hỏi: “Những người này thì sao đây? Bọn họ có thể đi báo cảnh sát hay không?”

“Kệ bọn họ.” Trì Nghiêן mặc áo khoác vào, trên mặt không có biểu tình gì, “Cậu không đói bụng sao?”

“Hơi.....Hơi đói.....”

Tuy rằng cô không biết sao lúc này Trì Nghiêן còn tâm tình mà hỏi cô có đói bụng hay không.

Mạnh Hành Du đuổi theo Trì Nghiêן, hai người đi ra đầu hẻm rồi đi vào phố đi bộ, Trì Nghiêן không có ý muốn nói gì nên Mạnh Hành Du cũng

không hỏi nhiều, suy nghĩ nửa ngày đành phải hỏi: “Bằng không tôi mời cậu ăn cái gì nha, lúc trước tôi đã nói là mời cậu mà.”

Trì Nghiên dùng tay vuốt tóc, mồ hôi trên trán rơi xuống lông mày, mang theo vẻ gọi cảm không thể kiềm chế hơn ngày thường, cảm xúc của anh không quá tốt, giọng nói nặng nề, “Được, đi đâu đây?”

“Chỉ ở gần đây thôi, không xa đâu.” Mạnh Hành Du nói.

Trì Nghiên: “Cậu dẫn đường đi.”

Mạnh Hành Du nghe ra Trì Nghiên không muốn nói chuyện, nên cũng không nhiều lời. Chỗ này cô và Bùi Noãn hay tới chơi, chỗ ăn nhậu chơi bời đều biết hết, dẫn Trì Nghiên đi đường tắt cỡ 10 phút, sau đó hai người đi vào tiệm bánh ngọt, cô đẩy cửa đi vào, chị gái bán hàng thấy là cô bèn nhiệt tình chào hỏi: “Du Du đã lâu không tới nha.”

“Em học cấp 3 ở nơi khác, nên hơi xa nhà.” Mạnh Hành Du thấy trong góc còn chỗ ngồi, quay đầu hỏi Trì Nghiên, “Cậu có thể ăn được vị xoài sầu riêng không?”

Trì Nghiên “Ừ” một tiếng, Mạnh Hành Du nói với nhân viên cửa hàng, “Vây hai phần như cũ.”

“Được, hai người ngồi đi.”

Mạnh Hành Du đặt áo khoác và cặp sách ở một bên, ngẩng đầu nhìn anh, “Trước đây tâm tình tôi không tốt liền tới chỗ này ăn, ăn xong thì tâm tình tốt hơn liền, cậu thử xem.”

Trì Nghiên ngồi tựa lưng vào ghế, thần sắc mệt mỏi, qua vài giây mới mở miệng, “Cậu không có gì muốn hỏi sao?”

“Có, rất nhiều.” Mạnh Hành Du nhận lấy ly nước chanh của chị gái cửa hàng đưa tới, nói một tiếng cảm ơn, đẩy một ly tới trước mặt Trì Nghiên, “Chỉ là tôi cảm thấy nếu cậu muốn nói thì tự nhiên sẽ nói, không cần tôi phải hỏi.”

“Sao cậu lại ở đó?” Trì Nghiên hỏi.

“Tôi vốn dĩ muốn tới Thương Khung Âm tìm Bùi Noãn, ở trên taxi thì thấy cậu, còn có một người lén lút đi phía sau cậu chụp lén nữa, cảm thấy có chuyện nên tôi liền xuống xe đi theo.” Mạnh Hành Du nói.

Trì Nghiê n không biết một nữ sinh như cô lấy lá gan ở đâu mà lớn vậy, cười hỏi lại, “Không sợ sao?”

Mạnh Hành Du uống một hớp nước chanh, ánh mắt bình tĩnh nói, “Không nghĩ nhiều như vậy, lại nói tôi cũng là thấy người kia cũng yếu như gà nên mới ra tay, nếu tôi phát hiện là người to khoẻ thì khẳng định sẽ không thèm quan tâm cậu đâu.”

“Hôm nay cậu cũng không nên quan tâm.” Trì Nghiê n duỗi thẳng eo, trên mặt có thêm chút nghiêm khắc, “Nếu như xảy ra chuyện, tôi phải nói với người nhà cậu thế nào chứ?”

Mạnh Hành Du không cho là đúng, nghĩ đến tư thế đánh người vừa rồi, buồn cười nhìn anh: “Tôi mặc kệ sao? Tôi mà mặc kệ thì có lẽ hôm nay cậu đánh chết anh ta rồi.”

Trì Nghiê n dừng một chút, lạnh nhạt nói, “Tôi tự hiểu rõ.”

“Đó là cậu cảm thấy cậu có,” Mạnh Hành Du chỉ vào hai mắt của mình, nói thêm, “Lúc đó cả người cậu đều có sát khí, hận không thể đánh chết anh ta vậy.”

Trì Nghiê n cũng không phản bác lại.

Xe ngựa bên ngoài cửa sổ chạy ồn ào, sắc trời trở nên tối dần, đèn đường sáng lên, tiếng nhộn nhịp bên ngoài cũng lớn dần lên.

Mạnh Hành Du căn ống hút, đánh giá Trì Nghiê n ngồi đối diện, anh bây giờ tựa hồ như trở thành một người khác, giống như lúc mới vừa khai giảng ở văn phòng nhìn thấy anh, vừa lạnh nhạt vừa vô tình, nhìn không thấy sờ không được, rất khó tiếp cận, khoảng cách cảm xúc như nằm trong lòng bàn tay vậy.

Trong tiệm mở nhạc nhẹ, chị gái bán hàng bưng món lên, đặt trên bàn rồi để hai người từ từ ăn.

Mạnh Hành Du đưa cho Trì Nghiê n cái muỗng, “Nếm thử xem, là vũ khí bí mật của tôi đấy.”

Trì Nghiê n rũ mắt, trong không gian hô hấp là mùi sầu riêng cực nồng, trên màu vàng cam của đá bào là quả xoài được cắt thành những miếng nhỏ hình vuông, anh cầm lấy cái muỗng rồi múc một muỗng bỏ vào miệng.

Thật ngọt, lại lạnh nữa.

“Đá bào xoài sầu riêng ở tiệm này cực kỳ ngon, đá bào ăn như kem vậy đó, hơn nữa đều là được làm từ trái cây nguyên chất, chứ không phải dùng bột trái cây pha mà rưới lên đâu.” Có một đoạn thời gian Mạnh Hành Du không ăn, bây giờ ăn một miếng, làm cô hạnh phúc đến híp cả mắt, “Chính là hương vị này.”

Trì Nghiên không có cảm giác gì với đồ ngọt, nhưng thấy cô ăn một miếng mà vui vẻ như vậy thì không khỏi buồn cười, “Điều làm cậu hạnh phúc quả thật đơn giản.”

“Chứ sao nữa, nếu phương thức quá phức tạp thì chẳng phải mỗi ngày đều buồn hết sao? Đừng làm khó bản thân mình như thế, vui vẻ cũng ngày mà không vui cũng là một ngày thôi.” Mạnh Hành Du múc một muỗng to bỏ vào trong miệng, bị lạnh đến hà hơi, khó khăn lắm mới nuốt xuống được, hô to một cách thoả mãn, “Đã quá, phải ăn như vậy mới đã.”

Trì Nghiên ăn một miếng, cảm giác còn ngọt hơn so với miếng đầu tiên, trêu ghẹo nói: “Cậu phải nên làm Broadcast Jockey (**) mới đúng, cho dù bị bệnh kén ăn cũng có thể được cậu chữa khỏi luôn.”

() Broadcast Jockey (BJ): Các BJ sẽ ngồi trước màn hình, ăn một lượng thức ăn khổng lồ và giao lưu với khán giả thông qua khung trò chuyện trực tuyến (thật ra convert là ‘ăn bá’, nhưng tui đổi thành BJ chắc mọi người dễ hiểu hơn, kiểu vừa ăn vừa livestream í ạ)**

“Cậu cũng thật coi trọng tôi quá, bệnh kén ăn thì cần đi bác sĩ tâm lý chứ không phải tôi.” Mạnh Hành Du buông cái muỗng xuống, suy nghĩ một lát, hỏi: “Lớp trưởng đại nhân, tâm tình cậu có tốt hơn tí nào không?”

“Không biết nữa.” Trì Nghiên liếc nhìn cô, biểu tình khoan khoái hơn không ít, “Ăn xong rồi nói sau.”

Mạnh Hành Du nghe thấy ý tứ của anh, chắc là ý tốt, cô cúi đầu cười, “Ồ, không đủ còn có nữa, Du gia đây mời khách, muốn ăn bao nhiêu cũng có!”

Ăn được một nửa ly đá bào, Mạnh Hành Du lại gọi thêm mấy món đồ ngọt khác, mấy thứ linh tinh đều được cho hết vào bụng của hai người, cuối cùng ăn đến phát ngán mới dừng tay.

Mạnh Hành Du và Trì Nghiên đi từ trong tiệm ra, sắc trời đã tối, cô ôm bụng, cảm thán từ đáy lòng, “Tôi chắc không muốn ăn đồ ngọt trong nửa

năm nữa quá.”

Trì Nghiê n cũng không khá hơ n, anh vốn dĩ không thích mấy món đồ ngọt cho lắm, một lần ăn hôm nay như ăn hết số lượng của 10 năm gộp lại luôn, “Tôi nhiều hơn cậu, chắc nửa đời người quá.”

Mạnh Hành Du cười thành tiếng, “Xem ra vũ khí bí mật của tớ có tác dụng rồi, cậu có tâm tình để móc mĩa tôi rồi này.”

“Ừ, thiếu chút nữa chưa kịp ngáy đã chết rồi.”

Đi đến bên đường, Trì Nghiê n lấy điện thoại ra gọi xe, hỏi: “Cậu đi đâu? Đưa cậu đi trước.”

Bùi Noãn còn ở công ty chờ cô, Mạnh Hành Du không vội về nhà, suy nghĩ một lát rồi trả lời, “Đi Thương Khung Âm.”

Trì Nghiê n nhập địa chỉ vào, sau khi thấy có tài xế nhận chuyển thì cất điện thoại vào, sờ tới bút ghi âm và thẻ nhớ bị bỏ làm đôi trong túi quần, thuận tay ném vào thùng rác.

Mạnh Hành Du chú ý tới động tác của Trì Nghiê n, kéo khoá cặp sách, chần chờ một lát rồi uyển chuyển hỏi, “Lúc vừa mới khai giảng, vết thương trên mặt cậu có phải do người kia đánh không?”

“Ừ.”

Có lẽ mấy thứ đồ ngọt đã có tác dụng, thần kinh trong đầu căng chặt quá mức, những thứ không muốn chủ động nói ra thì sau khi nói được ra cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Trì Nghiê n cười một cái, nụ cười đầy châm chọc, “Anh ta là bạn trai cũ của chị tôi, hôn lễ ngày đó bị huỷ bỏ rồi.”

CÂU HỎI PASS CHƯƠNG 31:

Biệt danh mà Hoắc Tu Lệ gọi Trì Nghiê n là gì? (6 ký tự)

Lưu ý:

-viết liền, không dấu, VIẾT HOA HAI CHỮ CÁI ĐẦU của tên.

(*) Nút thắt tử kết:

Protected: CHƯƠNG 31

CHƯƠNG 32

32% ĐỘ NGỌT: NGHE CÓ VÈ HƠI ẤM ỨC

Editor: Song Ngư

Mạnh Hành Du tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình đã hoảng hốt chạy ra khỏi phòng nghỉ.

Cô ở trong phòng vệ sinh khoảng 10 phút nhưng vẫn không bình tĩnh được. Một mặt là vẫn còn bị kiềm hãm trong bộ dáng đánh đàn guitar của Trì Nghiên, mặt khác thì vì bản thân không đếm được là lần thứ mấy nói mấy lời trái lòng mà ảo não rồi.

Cứ luôn ở chỗ này buồn bực cũng không được, tóm lại phải ra ngoài đổi mặt.

Mạnh Hành Du thở dài, đứng lên khỏi bồn cầu, theo bản năng muốn ăn xối nước, có thể tưởng tượng bản thân còn có thể hợp tình hình mà làm chuyện không cần quá trình này, lúc chuẩn bị đẩy cửa ra thì nghe được tiếng hai cô gái.

“Yến Kim thật sự đẹp trai quá đi, tôi chịu hết nổi rồi, em ấy chính là mẫu hình lý tưởng của tôi đó, tôi quyết định phải tìm cơ hội bắt em ấy đến tay mới được, năm nay tôi có thể hết FA hay không là phải xem em ấy thế nào.”

——Ồ, vậy ngài có lẽ phải cô độc mà sống hết quãng đời còn lại rồi.

“Cậu ta mới có 16 tuổi thôi, cô cũng 23 tuổi rồi, đừng có làm mấy trò mèo này.”

——Đây mới là giống tiếng người này.

“23 tuổi thì làm sao, mặt tôi không baby sao? Lại nói, tôi cũng không ngại tình chị em đâu.”

——Nói cứ như Trì Nghiên cũng không ngại ý.

“Hôm nay cô không phát bạn của Bùi Noãn sao, đi tới chung với Yến Kim đó? Trên người còn mặc áo khoác của em ấy. Hơn nữa tôi nghe Hứa Điềm nói thì cô gái đó là bạn cùng lớp với Yến Kim đó, cảm thấy quan hệ hai người đó không bình thường.”

“Vậy thì có là gì, chỉ là một con nhóc chưa lớn thôi, tôi cảm thấy tôi ưu tú hơn con nhỏ đó nhiều.”

Mạnh Hành Du không trốn ở bên trong nghe người khác nói bậy về mình nữa.

Cô đẩy cửa ra, sau đó mới bấm nút xả nước, không cửa tắm cửa thì tiếng xả nước to gấp đôi bình thường, thành công cắt ngang đối thoại của hai người bên ngoài.

Có hai bồn rửa tay, hai cô gái đứng chiếm một bên, Mạnh Hành Du đi đến phía sau hai người, mặt không chút biểu tình nói: “Cho qua.”

Cô gái vốc dáng hơi lùn nghiêng người cho cô qua, Mạnh Hành Du đi lên mở vòi nước ra rửa tay.

Cô gái vốc dáng cao hơn thì không nhúc nhích, tay đưa nghịch đồ trang điểm trên bồn rửa, đánh giá Mạnh Hành Du vài lần, nói chuyện cũng không chút khách sáo: “Nếu đã nghe được rồi thì không vòng vo nữa, bạn học, cô em là bạn gái của Yến Kim sao?”

Mạnh Hành Du không nhanh không chậm rửa tay, rút một tờ khăn dùng một lần, giương mắt nhìn cô ta xem như là đáp lễ.

Nếu nói đến tính cách nũng nịu, vậy thì cô ta rất có ưu thế.

Mạnh Hành Du lau khô tay, vò khăn thành một cục rồi ném vào trong thùng rác, sau đó mới trả lời: “Còn chưa phải.”

Cô gái và cô bạn liếc nhìn nhau, cười nhạt nói: “Cái gì gọi là chưa phải?”

“Chính là ý sau này thì có thể đó.” Mạnh Hành Du không nhớ được tên cô gái này, nhưng nhìn rất quen mắt, chắc là người của đoàn phim, thuận miệng hỏi: “Chị gái gọi là gì?”

“Chu Chu, không phải, cô có ý gì.....”

Mạnh Hành Du không kiên nhẫn tranh cãi vấn đề quyền sở hữu với Trì Nghiên, lên tiếng ngắt lời: “Tôi nhớ kỹ chị rồi.”

Chu Chu ngẩn ra, đôi môi đỏ run lên hai cái, không thể tin tưởng mà khiêu khích: “Làm sao? Cô em sẽ không phải muốn nói với tôi cái gì mà tan học chờ đó, đừng có đi nha, bạn học nhỏ.”

“Không đến mức đó.” Mạnh Hành Du lộ ra một nụ cười vô hại, “Chị thích cậu ấy thì em cũng nên biết tên chị mới phải chứ.”

Chu Chu bị tức giận quá mức, còn muốn nói lại hai câu thì bị cô bạn bên cạnh ngăn lại, lúc phục hồi tinh thần lại thì Mạnh Hành Du đã đi không còn thấy bóng người.

“Cô cần tôi làm gì, đúng là con nhóc không coi ai ra gì, tôi thế nào cũng phải dạy dỗ con nhỏ đó một phen!”

Cô bạn khuyên nhủ: “Cô cũng nói là con nhóc rồi thì còn so đo với con bé ấy làm gì, không phải quá ấu trĩ sao?”

Chu Chu tức giận giậm chân một cái, “Chờ đó cho tôi!”

Đạo diễn nói kết hợp lại hai cảnh rồi sẽ kết thúc công việc, nên kêu mọi người quay lại phòng thu rồi.

Bùi Noãn đã xong việc hôm nay nên không vào phòng thu, ở phòng nghỉ chờ Mạnh Hành Du, thấy cô quay lại thì hỏi: “Sao cậu đi WC lâu vậy?”

“Cái người gọi là Chu Chu đó, cậu có quen không?” Mạnh Hành Du ngồi xuống bên cạnh cô, thấy tất cả mọi người không ở đây, “Tan làm rồi sao? Chúng ta cũng đi thôi, tớ đến nhà cậu.”

“Vào phòng thu cả rồi, đạo diễn của chúng tớ thầy Trần là người cuồng công việc mà.” Bùi Noãn bị cô nói sang đề tài khác, nhớ tới vấn đề đầu tiên, lại nói: “Quen chứ, là người sắp xếp công việc của đoàn phim, tư lịch còn lão làng hơn cả chị Diễm Diễm nữa.”

“Gặp trong phòng vệ sinh, cô ta nói xấu tớ, nên chúng tớ nói qua lại vài câu.” Mạnh Hành Du không nghĩ tới Chu Chu này thật đúng là không phải người bình thường, trong lòng phát sầu, hỏi: “Cô ta có thể gây khó dễ cho cậu không? Không biết có làm ảnh hưởng cậu không, bằng không tớ đi xin lỗi với cô ta vậy.”

“Một người sắp xếp công việc chung mà thôi, cậu cũng đánh giá cao cô ta quá rồi.”

Bùi Noãn căn bản không thêm để ý, mấy chuyện buôn dưa ở đoàn phim cô ấy hiểu rõ hơn Mạnh Hành Du nhiều, nghe thấy hai người tranh cãi vài câu cũng không quá kinh ngạc, cô ấy bỏ đồ ăn vặt trên tay xuống, nói riêng với cô: “Cái cô Chu Chu này vốn là lăm mồm, vẫn luôn có ý với Trì Nghiên, tất cả mọi người đều biết, nhưng là cậu không thấy phản ứng của Trì

Nghiên nhìn cô ta sao? Chả có gì cả, thế mà cả ngày tự mình ảo tưởng, ngày thường câu nào cũng là thầy tiểu Yến, nghe đúng phien.”

Mạnh Hành Du đại khái có thể tưởng tượng ra cái hình ảnh kia, hơi mỉm cười nhưng cũng không để trong lòng, “Không có gì là được, bọn họ vào phòng thu hết rồi mà cậu không đi sao?”

“Tớ xong việc rồi, chờ cậu thôi đó.” Bùi Noãn nói.

Mạnh Hành Du sờ mũi, chủ động nói: “Để tớ gọi xe.”

Bên này, Mạnh Hành Du vừa cầm điện thoại ra, bên ngoài có người gọi: “Bùi Noãn, nhanh tới đây, đạo diễn tìm cô này.”

Bùi Noãn gân cổ lên nói: “Chuyện gì thế? Anh trai.”

“Lồng tiếng quần chúng, không đủ số người.” Bên kia cũng kêu lên.

Bùi Noãn than một tiếng, đứng lên nói với Mạnh Hành Du, “Cậu trước đừng gọi xe, có lẽ là đi không được rồi.”

Mạnh Hành Du thoát khỏi app, vỗ bả vai cô ấy, “Không có gì, cậu bận thì đi đi, tớ ở đây chờ cậu.”

Bùi Noãn đi hai bước, tựa hồ nghĩ đến việc gì, lại quay lại kéo Mạnh Hành Du lên, “Đi cùng đi, Trì Nghiên cũng ở trong phòng thu, cơ hội tốt đừng có lãng phí.”

Mạnh Hành Du ngơ ngác đờ cánh tay của Bùi Noãn lại, dờ khóc dờ cười, “Lời này không sai, nhưng tớ không biết lồng tiếng đâu, đi chỉ thêm phiền cho các cậu thôi.”

Bùi Noãn xoa tay tỏ vẻ không sao: “Chỉ là lồng tiếng quần chúng thôi mà, sẽ không lồng tiếng gì đâu, cậu cứ đi với tớ là được.”

Mạnh Hành Du xác thật cũng hơi động lòng, nghe Bùi Noãn nói như vậy cũng không từ chối nữa mà đi theo cô ấy vào phòng thu âm.

Lại nói, đây là lần đầu tiên cô vào phòng thu âm, ông chủ của Thương Khung Âm tài đại khí thô (*), bỏ rất nhiều tiền vào cơ sở vật chất của công ty, thiết bị cái nào cũng là tốt nhất, không so với giai đoạn đầu tư ban đầu, mấu chốt là muốn cho ra một tác phẩm hay thì quan trọng chất lượng chứ không yêu cầu số lượng, đương nhiên chỉ có ông chủ không thiếu tiền mới dám giữ tâm thái làm cho vui này.

(*) Tài đại khí thô: có tài nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục.

Trước kia nghe người ta hóng hớt trên Weibo, nói Thương Khung Âm có 10 phòng thu âm, trong đó có hai phòng có diện tích lớn đến mức có thể đánh cầu lông được luôn, hôm nay vừa nhìn, quả nhiên không phải là khoác lác.

Một tấm kính lớn tách phòng thu âm thành hai không gian, phía trước là phòng thu âm, chiếm 2/3 tổng diện tích, Mạnh Hành Du vẫn luôn cho rằng người thu âm thường có hai microphone, nhưng thật tế không phải vậy.

Bên trong còn có một vài đạo cụ nhỏ, ăn uống dùng chơi, tất cả đều là những đồ vật thường thấy trong sinh hoạt thường ngày, khoa trương nhất chính là ngay cả giường gấp cũng có luôn.

Mạnh Hành Du nghĩ tới mấy hình ảnh không thể miêu tả trong tiểu thuyết, lặng lẽ hỏi Bùi Noãn: “Giường đó là dùng cho mấy cảnh giường chiếu sao?”

Bùi Noãn nhỏ giọng trả lời: “Ừ, đứng thì không tìm được cảm giác đâu, chỉ có thể dùng hết khả năng mà tưởng tượng đến cảnh tượng gốc thôi.”

Đôi mắt của Mạnh Hành Du dáo dác, nhớ lại nội dung phần một của kịch truyền thanh “Đồ Mi”, cảnh nóng thì cũng có hai cảnh, nhưng mỗi lần nghe được tiếng hôn thôi thì đã xem như Chính phủ phát phúc lợi rồi.

Mạnh Hành Du cảm giác bản thân đã bỏ lỡ một trăm triệu, oán niệm nói: “Có hoàn toàn đúng cảnh tượng gốc đâu, kêu cũng chưa kêu một tiếng nữa là.”

Những lời này bị thu trực tiếp vào, mấy nhân viên làm việc bên cạnh đều nghe thấy được, che miệng cười trộm, ngay cả đạo diễn lồng tiếng thầy Trần cũng nhìn qua, cười trêu ghẹo: “Nếu mà kêu lên thì không qua được thẩm định đâu.”

Trước giờ chưa từng mất mặt như bây giờ.

Mạnh Hành Du cúi đầu xin lỗi, “Thầy Trần à, ý của cháu không phải thế đâu, thật xin lỗi.....”

“Không có gì, độc giả phải đi theo tác giả, trình độ viết của Thúc Nhất vẫn hạn chế, xác định được là người đọc của ông ấy không thể đứng đắn hơn

được nữa.” Thầy Trần tựa hồ như rất am hiểu về bộ đam mỹ này, thừa dịp bên trong có hai cv đang nghỉ ngơi, cũng hàn huyên hai câu, “Mấy người còn cười người khác? Ngày thường lúc nói tục sao không thấy mấy người bớt bớt lại chứ?”

“Chỗ này thu âm lại rồi nha, đến lúc đó thành bản tin ngoài lề, thầy Trần anh châm chọc mỉa mai thầy Thúc Nhất không che giấu được.”

“Còn cần che giấu sao?” Thầy Trần tóm lấy Trì Nghiên đang ngồi sửa kịch bản bên cạnh, “Yến Kim của chúng ta hôm nay có quyền lên tiếng, tới đây, nói thử xem, bất động ngồi sửa 5 cảnh giường diễn có cảm giác gì nào?”

Trì Nghiên ngẩng đầu, có hơi cạn lời, “Không biết còn tưởng rằng chú gọi Yến kê nữa chứ, chú không biết đổi giọng thì đừng có khoe khoang, thầy Trần à.”

Thầy Trần cảm thấy có đạo lý, sửa miệng cực nhanh: “Đến đây đi Yến kê (**), tâm sự cái nào.”

() Kê (jī), Kim (jīn). Kê có nghĩa là con gà.**

Trì Nghiên: “.....”

Cả phòng cười như tiếng gà mái kêu.

5 cảnh giường diễn này thành công làm mọi người thả lỏng, có người lá gan lớn phía sau rất không có khí tiết nói: “Cảnh giường diễn của Thúc Nhất có tiếng là thú vị, ngay cả trang Web truyện cũng khoá chương VIP nữa là, thầy tiểu Yến đã xem chục lần rồi, không có xúc động sinh lý gì sao?”

Ngoại trừ Mạnh Hành Du, tất cả mọi người đều không có phản ứng gì, sắc mặt như thường, vừa nhìn thì đã biết là người có kinh nghiệm.

Chuyện này làm Mạnh Hành Du giật mình, thế giới người trưởng thành thì ra đúng là hoang dã nha.

Phóng đảng đến mức độ này thì không nói, còn kéo Trì Nghiên xuống nước nữa, bây giờ đoàn phim kịch truyền thanh đam mỹ đều chơi lớn như vậy sao?

Thật.....Thật là kích thích.....Quá.

Trên mặt Trì Nghiên không có biểu tình gì, có lẽ ngày thường mấy loại nói tục này anh nghe không ít, nên đã sinh ra sự miễn dịch.

Mạnh Hành Du kỳ thật rất chờ mong anh sẽ nói cái gì, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, không cần thận chạm phải ánh mắt của Trì Nghiên, đối diện còn chưa quá ba giây thì cô đã chột dạ mà nghiêng đầu qua chỗ khác. Sau đó, Trì Nghiên nhẹ nhàng cười một tiếng, trong lòng của Mạnh Hành Du thành thịch, tim đập lỡ một nhịp.

Trì Nghiên nửa đứng đắn nửa không đứng đắn trả lời, “Lần sau đến lượt kịch bản ngôn tình thì lại hỏi tôi vấn đề này.”

Mạnh Hành Du rất không có tiền đồ mà đỏ mặt.

Không, không phải.

Kịch bản ngôn tình kia cũng không phải mày viết, mày đỏ mặt cái gì hả Mạnh Hành Du.

Không đúng, mày không chỉ không biết, mà nam nữ chính kia cũng không phải là mày với Trì Nghiên đâu, chả liên quan tí lông nào với mày cả.

Làm ơn dừng cái hành vi ảo tưởng không giới hạn của mày lại đi.

Mọi người vừa huýt sáo vừa ồn ào, cuối cùng vẫn là thầy Trần đứng ra khống chế, “Được rồi, nhóm lồng tiếng quần chúng đều vào phòng thu hết, nhanh chóng thu âm xong thì liền kết thúc công việc.”

May là phòng thu âm đủ lớn, bằng không đúng là chứa không nổi 7, 8 người như bọn họ.

Đoạn lồng tiếng quần chúng này không có trong kịch bản, chỉ là một cảnh tượng bên trong quán ăn.

Hai vai chính đẩy cửa đi vào, quán cơm chắc chắn phải có những tiếng nói của những người xung quanh, đây chính là công việc của nhóm lồng tiếng quần chúng, xác thật không có nội dung kỹ thuật gì, tùy tiện nói vài câu là được, rồi tưởng tượng chút là được.

Lồng tiếng quần chúng đều là do nhân viên đoàn phim cùng làm, Chu Chu cũng ở đó, thấy Mạnh Hành Du và Bùi Noãn đi ở phía sau thì không chút nào che dấu mà trợn trắng mắt.

Mạnh Hành Du chỉ coi như không phát hiện, đi theo Bùi Noãn đến đứng ở một chỗ microphone bên cạnh, lần đầu tiên làm khách mời ở kịch truyền thanh nên cô có hơi căng thẳng.

Giọng nói trầm ổn của thầy Trần truyền vào tai nghe, “Quy tắc cũ, tôi đếm 2,3,1, thì mọi người liền nói chuyện, đúng rồi, Yến kê, cậu cũng thử đi, con gái nhiều quá, không có đủ giọng đàn ông gì cả.”

Trì Nghiên buông kịch bản, đứng lên, vô lực nói: “Là Yến Kim ạ.”

“Kim con, nhanh đi.”

“.....”

Thôi, Yến kê thì Yến kê vậy.

Trì Nghiên đẩy cửa phòng thu âm ra, không biết cố ý hay vô tình mà trọn vị trí đứng bên cạnh Mạnh Hành Du.

Mạnh Hành Du vốn định kê anh đổi chỗ đứng, nhưng thầy Trần đã bắt đầu đếm ngược, không còn thời gian nữa, nên chỉ tạm chấp nhận.

Giọng nói truyền vào tai nghe, mọi người rất phối hợp mà nói chuyện, giống như một hiện trường gọi tên đồ ăn vậy, cái này cô ném thử, cái này ăn rất ngon, nhưng chưa đầy 20 giây thì thầy Trần nói dừng vào tai nghe, trực tiếp châm chọc, “Ai bảo ở quán ăn thì chỉ có thể nói tên đồ ăn hả? Mấy người định quảng cáo sao hả?”

Lúc thu âm không cảm thấy gì, nhưng bị đạo diễn Trần nói thế thì Mạnh Hành Du cảm thấy rất có lý.

Đoạn lồng tiếng quần chúng vừa rồi quá cứng nhắc, nếu cô là người nghe chắc chắn 1 giây thôi liền biết đây là diễn rồi.

Cũng là một đạo diễn lồng tiếng lão luyện, chi tiết nhỏ thôi đã thể hiện ra tiêu chuẩn chuyên nghiệp rồi.

Nghĩ như vậy, độ cao của đoàn phim “Đồ Mi” ở trong lòng Mạnh Hành Du vô tình được tăng thêm một bậc.

“Nói chuyện đại thôi, nhưng cuộc sống hoá một chút, đừng có làm như đang diễn kịch, một lần nữa.”

Thầy Trần một lần nữa đếm 3,2,1, trong đầu của Mạnh Hành Du đã lên kế hoạch tốt, đang định tâm sự cùng Bùi Noãn về mấy mớ đào hoa lúc trước của cô ấy, miệng vừa mở còn chưa kịp lên tiếng, thì Trì Nghiên bên cạnh không chuẩn bị nói một câu: “Tớ đánh đàn không dễ nghe sao?”

Mạnh Hành Du “A” một tiếng, quay đầu lại hỏi anh, “Ai nói không dễ nghe?”

Trì Nghiêן thoạ nhìn không giống như nói đùa, rất tích cực, “Cậu nói cậu nghe xong muốn điếc luôn còn gì, còn dị ứng nữa.”

Như thế nào mà nghe có vẻ hơi uất ức nhỉ.

Mạnh Hành Du đầu đầu, không thể giải thích cũng không thể nói thật, “Tớ đùa cậu thôi.”

Trì Nghiêן rất chấp nhất, “Cho nên có dễ nghe không?”

Mạnh Hành Du đúng là phục, nghĩ đến mấy từ nào hay ho thì cứ dán lên người anh, “Dễ nghe dễ nghe, hương vị của mỗi tình đầu được chứ, đánh giá có đủ cao chưa?”

Trì Nghiêן “Ừ” một tiếng, đối với đáp án này xem như vừa lòng.

Một đám người đứng xem khiếp sợ đến không thành tiếng, Bùi Noãn nghe xong đoạn đối thoại hoàn chỉnh, thì từ đáy lòng mắng một tiếng, “.....Cái đêch.”

Thầy Trần rất kịp thời thu âm lại, tại chỗ nói: “Xong việc rồi, thu dọn thôi.”

Dựa theo lệ thường, bộ phận thu âm sẽ mở cho mọi người nghe một chút, có chỗ nào không đúng thì sẽ thu lại.

Đoạn đối thoại kia của Trì Nghiêן và Mạnh Hành Du rất rõ ràng, hai người cách nhau không xa, đoạn thu âm này mở lên xong thì mặt Chu Chu đã đen như đít nôi rồi.

Mạnh Hành Du xấu hổ muốn chết, còn Trì Nghiêן thì vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì.

Trường Sinh đứng ở bên ngoài trêu chọc nói, “Đoạn lời thoại này rất bình dân, kiểu tình nhân ve vãn đánh yêu, còn có chút ngọt nữa.”

Thầy Trần cũng cảm thấy không tồi, khích lệ nói: “Hay lắm, Bùi Noãn, bạn của cháu có muốn nói tiếp không, giọng nói không tệ, rất có cảm xúc thiếu nữ, về sau có lồng tiếng quần chúng thì kêu cô bé.”

Bùi Noãn cười gượng, nghĩ thầm thứ này nơi nào nói tiếp được chứ, rõ ràng là biểu lộ chân tình.

Một nhóm người ra khỏi phòng thu âm, Trì Nghiêן bị thầy Trần giữ lại bên trong, kêu anh thuận tiện thu âm giới thiệu chương trình của tập 1 phần 2.

Bùi Noãn hào phóng dùng tai nghe không có ai dùng trên bàn điều khiển đeo vào tai của Mạnh Hành Du, cười hề hề nói: “Hiện trường thầy Yến

Kim giới thiệu chương trình nè, nghe cho kỹ vào.”

Mạnh Hành Du trừng mắt liếc nhìn cô ấy một cái, nhưng ngại nhiều người nên không phản bác.

Mạch điện âm thanh tốt, xuyên qua tai nghe chính là giọng nói của Trì Nghiên, cảm giác không giống như ngày thường, mà càng gần và rõ ràng hơn.

Trước khi Trì Nghiên mở miệng thì hít một hơi thật sâu, Mạnh Hành Du ở chỗ này cũng có thể cảm nhận được hơi thở tươi mát mà anh mang lại, tim đập lại không chịu khống chế mà như chạy đến kênh tốc độ cao vậy.

Giọng nói của anh thay đổi rất nhanh, cũng đủ diễn cảm, mở miệng là đầy hương vị một nhân vật trong kịch YẾN Kim.

“Nguyên tác của Thúc Nhất, là tác phẩm của đài FM Nam Nam, phòng làm việc Thương Khung Âm chế tác, kịch truyền thanh đam mỹ “Đồ Mi” tập 1 phần 2, hoan nghênh mọi người nghe đài.”

Mạnh Hành Du: “.....”

Cô chết rồi, bị sự hoàn hảo này giết chết rồi.

Ôi, mẹ ơi, con thích người đàn ông này.

Hôm nay cô cũng vì giọng nói siêu trầm chân thật của anh mà rơi lệ.

Là cái loại khóc thành một dòng sông đó.

Tự vỗ tay khen thưởng cho sự chăm chỉ của bản thân =))))

À, chuyện là hai đứa nhỏ nó sắp dính thính nhau rồi =))))), tui thì vừa edit vừa ngồi suy nghĩ sau này nên đổi lại xưng hô lại thành thế nào đây, tui định đổi thành anh-em tại vì Ăn muối nhà mình sau này phát cấu lương nhiều lắm nên phải để anh-em cho nó tình cảm =))))). Mọi người cho tui ý kiến với nhé 😊😊

CHƯƠNG 33

33% ĐỘ NGỌT: SAU ĐÓ CHÚNG TA CÓ THỂ ÔM RỜI

Editor: Song Ngư

Cùng Bùi Noãn bận rộn xong việc công ty thì hai người gọi xe trở lại đại viện, lúc về đã hơn 11 giờ đêm.

Bố Bùi Noãn còn xã giao bên ngoài chưa có về, mẹ Bùi Noãn ở trong phòng khách đắp mặt nạ xem phim, thấy hai người trở về thì nói: “Hôm nay về trễ vậy, mẹ còn tưởng hai đứa không về chứ.”

Mạnh Hành Du lễ phép gọi một tiếng dì.

“Tụi con mà không về chẳng lẽ ngủ ngoài đường sao ạ?” Bùi Noãn cười giài, thấy trên bàn cơm có đồ ăn khuya dì giúp việc làm, cầm lấy chiếc đĩa muốn ném thử một miếng thì bị mẹ Bùi quát lớn, “Mấy giờ rồi mà còn ăn, bỏ xuống, đó là chuẩn bị cho Du Du đấy.”

Bùi Noãn kêu khổ: “Con có phải là con ruột của mẹ không đó.”

Mẹ Bùi căn bản không dao động với bộ dáng này của cô ấy, dựa vào ghế sofa, mí mắt cũng không thèm nâng lên, “Có còn muốn dáng người nữa không đây hả? Lỡ mà có biến dạng thì để mẹ xem coi thi nghệ thuật thế nào nhé.”

Mẹ Bùi làm việc ở đoàn văn công, khiêu vũ đã nhiều năm, dáng người chăm vẫn còn y như lúc còn trẻ, bà ấy quản lý dáng người mình rất nghiêm khắc, đối với con gái cũng có tiêu chuẩn như vậy, đặc biệt là biết Bùi Noãn học không được, sau khi thi Đại học phải đi thi nghệ thuật, lúc đó càng khống chế nghiêm khắc việc ăn uống của cô ấy, không cho phép một tí thịt thừa nào cả.

Bản thân Bùi Noãn cũng thích đẹp, ngoài miệng thì oán giận, nhưng trong lòng cũng biết đây là muốn tốt cho mình, mẹ Bùi không cho cô ấy ăn nên cô ấy cũng không nhiều lời, buông đũa ra sô pha ngồi.

Mạnh Hành Du buổi tối đã ăn một đồng đồ ngọt với Trì Nghiên nên cũng hơi đói bụng, tay nghề nấu ăn của dì giúp việc ở Bùi gia rất ngon, một đĩa cánh gà chiên Coca làm còn ngon hơn cả nhà mình, cô vốn dĩ muốn ngồi ăn ở bàn ăn miễn phải kích thích Bùi Noãn, ai dè mẹ Bùi đã lâu không gặp cô nên kêu cô ngồi ăn ở bàn trà.

“Du Du à, cháu học ở trường Số Năm có quen không? Sao dì thấy cháu gầy thế này, khuôn mặt nhợt hết cả rồi.”

Quan hệ của Mạnh Hành Du và Bùi Noãn rất tốt, thường xuyên qua nhà nhau chơi rồi ngủ lại, nên cũng không có gì câu nệ.

Có thể là do buổi chiều không duyên cớ cãi nhau với mẹ Mạnh, nên chỉ một câu đơn giản của mẹ Bùi làm trong lòng cô cứ lâng lâng chua xót, hụt hẫng lạ kỳ.

Mạnh Hành Du nuốt đồ ăn trong miệng xuống, lấy một tờ khăn giấy lau tay, sau đó trả lời: “Dạ quen ạ, đều khá tốt.”

“Trường Số Năm không so được với trường liên kết đâu, chắc học tập áp lực lắm đúng không?” Mẹ Bùi lấy điều khiển từ xa bật nhỏ âm lượng của TV đi, để tiện nói chuyện, “Nhưng thành tích của cháu tốt, nếu là Bùi Noãn nhà dì đến chắc chắn học không vào đâu, kỳ thi tháng lần này của nó chỉ có Ngữ Văn với Tiếng Anh là đạt tiêu chuẩn thôi, nhìn mớ thành tích lộn xộn này này.”

Bùi Noãn nhướn mày, ra vẻ nghiêm túc, “Bùi nữ sĩ, mẹ cứ thương cao dấm thấp như vậy sẽ ly gián tình chị em của tụi con đấy.”

Mạnh Hành Du ở bên cạnh cười, “Dạ không, kỳ thi tháng này cháu cũng thi tệ lắm ạ, môn Xã hội chỉ có tiếng Anh là đạt chuẩn thôi.”

“Không sao cả, khoa học Tự nhiên của cháu rất tốt, có câu nói thế nào nhỉ, học giỏi Toán Lý Hoá thì đi khắp thiên hạ cũng không sợ ai. ” Mẹ Bùi xem Mạnh Hành Du như con gái của mình, nên lời nói cũng thân thiết hơn, “Nhà họ Mạnh của cháu ai nấy học đều rất giỏi, Bùi Noãn và cháu chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, mà không thể bị hun đúc sự tinh túy gì cả, đúng là uổng phí mà.”

“Thôi, con là dư thừa mà, hai người cứ nói từ từ đi.” Bùi Noãn từ bỏ, chủ động rời khỏi cuộc nói chuyện này, lên lầu tắm rửa, ngoài miệng còn chêm hai câu, “Rõ ràng là phim điện ảnh ba người, thế mà con trước sau vẫn không có tên họ.”

Mẹ Bùi bị chọc cười, nói với Mạnh Hành Du, “Cháu xem con bé kia, đúng là keo kiệt, ấu trĩ như con nít vậy.”

“Tình cảm mẹ con của hai người tốt quá ạ, cứ như chị em vậy.” Trong lòng Mạnh Hành Du âm mộ, cười khờ, “Cháu và mẹ cháu đã lâu không nói mấy câu như vậy rồi.”

Ở chung một đại viện cùng là hàng xóm, mẹ Bùi cũng không xa lạ gì với hoàn cảnh Mạnh gia, nghe Mạnh Hành Du nói vậy thì sờ đầu, an ủi cô: “Mẹ cháu và bố cháu nhiều năm đấu tranh cho sự nghiệp cũng không dễ dàng, tính cách bà ấy có hơi hiếu thắng, nhưng trên thế giới này không có người mẹ nào mà không thương con mình cả.”

Mạnh Hành Du buồn rầu “Dạ” một tiếng, “Cháu biết, là cháu không biết cố gắng, không giống anh cháu, cái gì cũng lấy được hạng nhất.”

“Cũng không thể nói như vậy, anh cháu là anh cháu, cháu là cháu.” Mẹ Bùi thấy bộ dáng rầu rĩ không vui của Mạnh Hành Du thì đoán được vài phần nguyên nhân, thử hỏi: “Có phải lại cãi nhau với mẹ cháu không?”

Mạnh Hành Du cúi mặt, thấp giọng nói: “Cháu nói chuyện hơi quá phận, chắc mẹ cháu giận lắm.”

“Vậy nói xin lỗi rồi làm nũng một tí là được, người một nhà không có giận dỗi qua 1 ngày đâu. ” Mẹ Bùi lúc này mới thôi, cũng đến lúc tháo mặt nạ

được rồi, nên đứng dậy: “Đêm nay cháu ở cùng Bùi Noãn đi, ngày mai dì kêu dì giúp việc dọn phòng khách cho cháu.”

Mạnh Hành Du đứng lên theo, “Không sao đâu dì ạ, ngày mai cháu về nhà ạ.”

“Cháu cứ khách sáo cái gì, ông bà cháu còn phải hai ngày nữa mới về, cháu cứ ở đây đi, ngày mai đi dạo phố với dì, làm dì hưởng thụ một chút tư vị có hai cô con gái xem nào.”

Trong lòng Mạnh Hành Du ấm áp, gật đầu đồng ý, “Cảm ơn dì ạ.”

“Đứa nhỏ ngốc, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Dì ngủ ngon ạ.”

Nói chuyện với mẹ Bùi xong, Mạnh Hành Du do dự, cuối cùng trước khi đi ngủ nhắn tin xin lỗi với mẹ Mạnh.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, vốn dĩ muốn nói chuyện đến sáng với Bùi Noãn, ai dè nói tí thì Mạnh Hành Du đã ngủ rồi, vừa đặt lưng xuống là ngủ đến sáng, một đêm không mộng mị, chất lượng giấc ngủ thì tốt miễn bàn.

Buổi sáng Mạnh Hành Du dậy sớm, Bùi Noãn vẫn còn nằm bên cạnh ngủ ngon lành, cô lấy điện thoại qua thấy mẹ Mạnh nửa đêm 3 giờ trả lời tin nhắn của cô, nội dung rất dài, chia làm ba tin gửi cho cô, cô đọc rất chậm rãi.

——“Sai khi con vào cấp 2 thì mẹ rất ít khi dạy đạo lý cho con, con không thích nghe, mẹ cũng không thích nói. Lần này, hai mẹ con chúng ta nói chuyện đều không đúng mực, hôm nay mẹ bình tĩnh lại thì mới cảm thấy mình cũng có chỗ không đúng, nhưng có vài lời mẹ muốn nói với con.”

——“Có một tác giả người Đài Loan tên là Long Ứng Đài, bà ấy có nói như vậy, ‘Con của mẹ, mẹ bắt con phải cố gắng học hành không phải bởi vì mẹ muốn con đi so thành tích với người khác, mà là, mẹ hy vọng tương lai con sẽ có quyền lợi được lựa chọn, lựa chọn có ý nghĩa, có thời làm làm việc chứ không phải bởi vì cuộc sống mưu sinh. Làm công việc mà có ý nghĩa với con thì con sẽ cảm thấy có thành tựu. Làm công việc mà cho con thời gian, nhưng không lấy đi cuộc sống sinh hoạt của con thì con sẽ có tôn

nghiêm. Cảm giác thành tựu và tôn nghiêm cho con sự vui vẻ.’, đây cũng là điều mẹ muốn giáo dục cho con.”

——“Mẹ và bố con đã nợ anh con rất nhiều, bố mẹ chưa được tham dự mỗi giai đoạn trưởng thành của anh con, lòng mẹ cảm thấy rất áy náy, sau đó lại sinh con ra, mẹ thừa nhận mẹ muốn đền bù tiếc nuối, mẹ vẫn luôn tự hỏi làm một người mẹ phải đối xử với con mình thế nào cho đúng, bây giờ mẹ sẽ cho con điều kiện tốt nhất, mẹ cũng hy vọng con về sau có quyền lợi được lựa chọn, sẽ không phải vì cuộc sống mưu sinh. Mẹ không hy vọng sau này con trưởng thành khi đối mặt với sự bình thường của bản thân, sẽ quay lại hỏi mẹ: ‘Mẹ, vì sao lúc trước mẹ không thúc ép con?’ Mẹ không muốn nghe thấy như vậy. Mẹ cảm thấy làm một người mẹ, thì phải làm hết chức trách giáo dục con cái, có lẽ con sẽ oán mẹ trách mẹ thậm chí hận mẹ, nhưng mẹ vẫn sẽ làm vậy. Đương nhiên, nếu mẹ đã cố gắng nhưng sau này con vẫn cảm thấy sự bình thường, ăn không ngồi rồi mới là niềm vui của cuộc sống thì mẹ không còn lời nào để nói nữa. Bởi vì cuộc sống là của con, con phải phụ trách tự mình chọn lựa. Mà mẹ là mẹ của con, mẹ có trách nhiệm trước khi con lựa chọn nói với con rằng, con đừng được lát bằng tri thức sẽ trông như thế nào, ngay cả khi con không thích, nhưng con cứ đến nhìn thử xem.”

Mẹ Mạnh chưa từng một hơi nói với cô nhiều như vậy, Mạnh Hành Du đọc xong từng câu từng chữ, sờ mặt thì đã thấy đầy nước mắt, cô cũng không biết bản thân khóc lúc nào, cũng không biết vì sao mình lại khóc như vậy.

Cô nhớ rất rõ những chuyện khi còn nhỏ, lúc trước cô muốn cái gì mẹ Mạnh cũng cho cả, muốn cái gì là cho cái đó, ít khi hỏi đến thành tích của cô, tất cả mọi người đều nói cô là viên minh châu được cả nhà họ Mạnh nâng niu trên lòng bàn tay, mà ngay cả bản thân cô cũng cho là vậy.

Nhưng sau khi vào tiểu học thì thay đổi, cuộc sống của cô giống như trật quỹ đạo vậy, người mẹ trước giờ luôn dễ nói chuyện đột nhiên trở nên nghiêm khắc và không thông tình đạt lý, cuộc tuần học không xong lớp năng khiếu, làm không xong bài thi thì cuộc sống chỉ còn mỗi việc học mà thôi, Mạnh Hành Du cảm thấy mình bị thất sủng.

Cố tình cô còn có một người anh trai ruột đúng kiểu ‘con nhà người ta’ nữa, Mạnh Hành Chu không chỉ không làm tốt, mà sau khi vào cấp 2, là anh em ruột, ngày lễ tết đều biến thành đối tượng vây quanh của người thân gia đình bạn bè, Mạnh Hành Du không ghen ghét hay hâm mộ nhưng trong lòng cảm thấy hơi bất công.

Từ trước đến giờ, cô không nói ra miệng nhưng trong lòng luôn cảm thấy vậy, bản thân giống như một tài khoản trò chơi mà bố mẹ vứt đi, nhưng cuộc sống lại không phải trò chơi, bọn họ không thể bỏ đi số liệu hay năng lượng của mình, mà chỉ có thể cố gắng cứu vãn. Cho nên mẹ Mạnh thúc ép cô ngày càng chặt, chặt đến nỗi cô thở không nổi, bọn họ chỉ nghĩ muốn một đứa con gái tranh đua, không để bụng xem con gái mình có vui hay không, có nguyện ý hay không.

Nhưng hôm nay cô phát hiện mình sai rồi.

Nếu cuộc sống không phải là một màn trò chơi, vậy tại sao cô chỉ là một tài khoản trò chơi chứ.

Cô vẫn là con gái của bố mẹ, là một người sống hàng thật giá thật.

Bố mẹ thương anh trai không giống với thương cô, phương thức khác nhau, nhưng cân nặng thì giống nhau.

Mạnh Hành Du lau khô nước mắt, cô không có văn hoá như mẹ Mạnh, không thể nói nhiều lời nội hàm như vậy, cô suy nghĩ mãi, cảm thấy vẫn nên nói lời thật lòng nhất.

——“Kỳ thật, con không sợ mẹ mắng con, con chỉ sợ mọi người bởi vì thành tích con không tốt bằng anh con nên không yêu con nữa. Con nói con nỗ lực học thì con sẽ nỗ lực học, mẹ nên tin tưởng con chứ đừng khinh thường con, kỳ thật con của mẹ rất giỏi. Mạnh Hành Chu trước giờ còn chưa từng lấy được hạng nhất cuộc thi báo bảng, anh ấy vẽ tranh xấu muốn chết, về điểm này con trai mẹ không bằng con gái mẹ đâu.”

——“Còn nữa, con trai mẹ tính cách thì lạnh lùng xa cách, siêu cấp khó hầu hạ, may mắn anh ấy là anh trai con, lại không đối được quan hệ huyết thống, con và anh ấy tuyệt đối là hai phái đối lập, suốt ngày đánh nhau, cái từ ấy nói sao nhỉ, đúng rồi, gia đình không yên. Con gái mẹ thì không như vậy, con gái mẹ tính cách rất tốt, cực kỳ dễ dỗ dành, tuy rằng lúc chúng ta

cãi nhau đều là con đĩ mẹ, nhưng không sao, mẹ là mẹ của con, con thương mẹ cũng không chả sao. Nhưng mẹ cũng phải yêu thương con, ai mà không muốn là một tiểu công chúa chứ.”

——“Con không cam đoan con sẽ ưu tú được như anh con, nhưng con có thể đảm bảo, con sẽ cố gắng làm tốt nhất hết sức có thể, dù sao con sẽ không làm mẹ mất mặt, để về sau khi nhắc đến con, Mạnh Hành Du, con gái mẹ, mẹ cũng sẽ kiêu ngạo nói một tiếng: Nhìn xem, tiền đồ rộng mở, là tôi sinh đó. Cứ như vậy thôi ạ, con nói xong rồi, con thật sự không thể tìm được nhiều chữ như vậy, nhưng vẫn chia làm ba tin nhắn, có qua có lại, không thua kém mẹ tí nào, cuối cùng, yêu mẹ, moah moah!”

Sau khi nói rõ ràng với mẹ Mạnh xong thì Mạnh Hành Du cảm giác cả người thoái mái hẳn.

Ở nhà của Bùi Noãn ba ngày, rốt cuộc ông bà Mạnh cũng về nhà, kỳ nghỉ Quốc Khánh còn 4 ngày nữa, ở nhà ông bà nội hai ngày, ở nhà bà ngoại 2 ngày, hai bên đều không thể bỏ, đều phải yêu thương cả hai, Mạnh Hành Du sắp xếp rất rõ ràng.

Chớp mắt một cái là hết kỳ nghỉ, chỉ còn lại 1 ngày, buổi chiều phải dọn đồ đạc rồi quay lại trường học tiết tự học buổi tối.

Nhà bà ngoại cách trường số Năm không xa, đi tàu điện ngầm khoảng 5, 6 trạm là tới. Bà ngoại đưa cô đến trạm tàu điện ngầm rồi mới trở về.

Hai ngày nay Mạnh Hành Du bị bà ngoại lôi kéo đi tập thể dục buổi sáng, thức dậy còn sớm hơn gà gáy, cô tìm vị trí trên tàu điện ngầm, ngồi xuống liền thấy mệt rũ rời.

Mới vừa nhắm mắt lại thì điện thoại có tin nhắn mới, chuông rung lên không ngừng, Mạnh Hành Du bị đánh thức, không quá tình nguyện lấy điện thoại ra thì thấy là Cảnh Bảo, cô vực dậy tinh thần mở ra xem.

——“Du nhãi con, chị gái tiệm bán mềo bảo hôm nay phải uống thuốc số giun, nhưng Tứ Bảo không thích ăn, phải làm sao bây giờ.”

——“Tứ Bảo chạy khắp nơi, ngay cả anh em cũng bắt không được.”

——“Du nhãi con ơi Du nhãi con, cứu mạng cứu mạng!!!!”

——“Tứ Bảo muốn phá nhà! Anh em cũng bị Tứ Bảo đánh, Du nhãi con, sao chị không để ý tới em. QAQ”

——“Anh em có phải bị bệnh cuồng mèo? Tự nhiên khi không đi học tiếng mèo kêu.....”

——“Du nhãi con ơi, em không tìm thấy Tứ Bảo, nó trốn mãi không chịu ra, thuốc còn chưa có ăn nữa.”

“.....”

Bệnh cuồng mèo là cái quần gì thế!!!

Cơn buồn ngủ của Mạnh Hành Du bị đánh bay, cô lười đánh chữ, nên trực tiếp gửi tin nhắn thoại.

——“Trước đó Tứ Bảo đã, chờ nó bình tĩnh rồi lại lừa nó ăn.”

Cảnh Bảo trả lời rất nhanh, cũng là tin nhắn thoại, Mạnh Hành Du lấy tai nghe trong cặp sách đeo lên nghe, mở tin nhắn ra thì lại thấy là giọng của Trì Nghiên.

——“Cậu ở đâu? Bằng không cậu đến giúp đỡ với, tôi không có cách, căn bản không bắt được.”

Có lẽ là bị Tứ Bảo quậy quá thảm, giọng nói còn mang theo chút hỗn hển, lộ ra một cảm xúc vô lực mãnh liệt làm Mạnh Hành Du nghe xong liền muốn cười.

——“Tôi đang trên tàu điện ngầm, để tôi qua, cậu gửi định vị đây.”

——“Được.”

Nói xong, Trì Nghiên gửi định vị qua đây, Mạnh Hành Du cũng rất quen thuộc với địa chỉ này, là cùng công ty xây dựng với chung cư Lam Quang Thành kia, là một khu dân cư xa hoa ở Nguyễn Thành.

Vừa lúc trạm tiếp theo là trạm trung chuyển, Mạnh Hành Du lấy hành lí rồi đổi qua tuyến số 5.

Đi hết 7 trạm, đi ra khỏi tàu điện ngầm cỡ 5 phút thì đến cửa tiểu khu, bảo an tiểu khu ở đây quản lý rất nghiêm khắc, không ai được cho phép vào, Mạnh Hành Du gọi điện thoại cho Trì Nghiên, không tới hai phút thì thấy anh chạy ra, áo len trắng và quần mặc nhà, rất có bộ dáng ở nhà.

Nhưng vẫn rất đẹp trai.

Mạnh Hành Du nhân lúc người chưa đến gần thì nhìn nhiều thêm vài lần.

Trì Nghiêן đi tới, thuận tay cầm lấy hành lý trên tay của Mạnh Hành Du, cô liếc mắt thấy trên mu bàn tay của anh có mấy vết hồng, theo bản năng năm lấy cổ tay anh, còn kéo đến nhìn: “Bị Tứ Bảo cào sao?”

“Đúng vậy.” Trì Nghiêן chỉ vào cái mũi của mình, có hơi tức giận: “Còn đánh một quyền lên mặt tôi nữa, tính tình đúng là đồng đánh.”

Mạnh Hành Du nhin không được cười, “Thì ra cũng có việc cậu không trị được nha.”

“Cậu đây là vui vẻ khi thấy người khác gặp hoạ sao?”

“Tất nhiên phải tính vào rồi.” Mạnh Hành Du đi theo Trì Nghiêן vào thang máy, vài ngày không gặp anh, giờ nhìn thấy lại có cảm giác mới mẻ, “Cậu có phải lại cao lên rồi không?”

Trì Nghiêן buồn cười nhìn cô, “Sao không bảo là cậu biến thành lùn hơn đi?”

Mạnh Hành Du trừng mắt liếc nhìn anh, “Sao có thể, tôi không có khả năng biến lùn đâu, hồi Quốc Khánh tôi ăn nhiều đồ ăn lẩm ấy.”

“Đồ ăn trong 16 năm của cậu cũng đâu có ít, đừng có trách đồ ăn chứ.”

Mạnh Hành Du nhìn về gương bên trong thang máy, cô đứng sồng vai với Trì Nghiêן, nhưng bờ vai cô lại không chạm đến của anh, chỉ đứng ở vị trí trên ngực một chút.

Một chút cảm giác cp tình nhân cũng không có, cứ như là ông bố dẫn theo con gái vậy.

“Có gì mà kỳ quái chứ? Cũng đều ăn ngũ cốc nguyên hạt, dựa vào cái gì mà cậu 1m87, còn tôi chỉ có 1m6 chứ?” Mạnh Hành Du bất mãn nói.

Trì Nghiêן nhướn mày, như là đang nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, cuối cùng trả lời: “Có thể do tôi lớn lên quá đẹp chăng.”

Cửa thang máy mở ra, Trì Nghiêן bỏ tay vào túi quần thong dong đi vào, Mạnh Hành Du đuối kịp phía sau, nghe thấy anh nói xong câu kia thì lập tức châm chọc, “Không phải chứ Trì Nghiêן, sao trước kia tôi không phát hiện cậu là người không biết xấu hổ vậy chứ?”

“Bây giờ phát hiện cũng không muộn.” Trì Nghiêן lười nhác trả lời. Anh ra cửa không cầm theo chìa khoá, nên trực tiếp đứng ở ngoài gọi, “Cảnh Bảo, mở cửa——!”

Bên trong cánh cửa truyền đến tiếng bước chân, vài giây sau, cửa được mở ra, Cảnh Bảo bên trong thò cái đầu ra, thấy Mạnh Hành Du phía sau Trì Nghiên thì vui vẻ mở cửa rồi giơ hai tay lên, “Du nhãi con, chị tới rồi ——!”

Mạnh Hành Du có một khoảng thời gian không gặp Cảnh Bảo, hình như thằng bé được nuôi đến mập hơn tí rồi, hôm nay mặc áo ngủ rộng hình con gấu cực kỳ đáng yêu, cô ngồi xổm xuống cũng giang hai tay ra, chuẩn bị đón một cái ôm này, “Cảnh Bảo——!”

Ai dè nửa đường bị chặn lại.

Trì Nghiên bắt lấy cổ áo phía sau của Cảnh Bảo, trực tiếp xách người vào trong nhà, Cảnh Bảo ở trong tay anh không vui vẻ, “Anh làm gì thế, đừng có quan tâm đến em, thật mất mặt mà.”

“Con gái là không thể tùy tiện ôm được.”

Trì Nghiên buông Cảnh Bảo ra, mở tủ giày lấy đôi dép lê Trì Sơ còn chưa có mang ra, đặt bên chân của Mạnh Hành Du, “Vào đi.”

Mạnh Hành Du khom lưng đổi giày, thuận tiện đánh giá nhà của anh một cái.

Trong nhà trang trí theo phong cách điền viên, lấy màu sáng làm chủ, sạch sẽ ngăn nắp, ánh mặt trời chiếu vào, chỉ là phòng khách hơi lộn xộn, ban công còn đổ một cái bồn hoa, chắc là vừa rồi cho Tứ Bảo ăn thuốc thì làm đổ.

“Anh không phải nói em là con nít sao?” Cảnh Bảo không phục, hỏi lại.

Trì Nghiên nhìn anh, lạnh nhạt hỏi: “Con nít thì làm sao?”

“Du nhãi con là bạn của em, em có thể ôm, không có khoảng cách nam nữ.” Cảnh Bảo nói.

Trì Nghiên đi vào phòng bếp rót một ly nước rồi đặt lên bàn trà, “Không được, em cho dù nhỏ cũng là con trai.”

Cảnh Bảo bị anh nói đến không phản bác lại được, chu miệng nhỏ giọng lẩm bẩm, “Cho nên anh cũng không thể ôm sao?”

“Không thể.” Trì Nghiên rất có nguyên tắc, làm anh trai thì phải làm gương tốt.

Tính trẻ con của Cảnh Bảo nổi lên, một hai phải hỏi cho ra lẽ, “Vậy thế nào mới có thể ôm?”

Mạnh Hành Du uống một hớp nước, cảm thấy đối thoại của hai anh em khá thú vị, không nhịn được chen vào một câu, “Yêu đương thì có thể ôm một cái nha.”

Cảnh Bảo cái hiểu cái không gật đầu, bản lĩnh suy một ra ba lại cao thêm một bậc, “Vậy anh muốn yêu đương với Du nhãi con không?”

Trì Nghiên cùng Mạnh Hành Du đều sừng sốt.

Mạnh Hành Du là chốt dạ, còn Trì Nghiên không biết là cái gì.

Cô nghĩ về việc Trì Nghiên làm trò trước mặt con nít nói không, thì chi bằng mình tự nói thì tương đối có mặt mũi hơn, vì thế mở miệng, “Anh em sẽ không yêu đương đâu.”

“Ồ, anh đúng là đáng thương mà.” Cảnh Bảo nhảy nhót đến bên người Mạnh Hành Du ngồi, nề nấp nói: “Cả đời này anh cũng không ôm được con gái.”

Mặt của Trì Nghiên bây giờ chính là cái trình độ đen đến mức là dùng mắt thường cũng có thể thấy, còn Mạnh Hành Du thì ôm bụng cười không dứt.

Cảnh Bảo đi đến bàn trà cầm một quả quýt đưa cho Mạnh Hành Du, cười đến híp mắt, “Anh không yêu đương với Du nhãi con, vậy Cảnh Bảo và Du nhãi con yêu đương, sau đó chúng ta có thể ôm một cái rồi.” Cảnh Bảo cảm thấy logic của mình không có gì sai, nhìn về phía Trì Nghiên, bộ dáng vẻ mặt cầu được khen ngợi, “Anh thấy em nói có đúng không?”

Trì Nghiên: “.....”

Truyện càng về sau càng dài, toàn 5-6k chữ/ chương thôi, t thì ngồi hí hoáy edit để đăng luôn 3c/tuần, ai dè xong xương cũng đau luôn T.T

CÂU HỎI PASS CHƯƠNG 34:

Đây là câu nói của tác giả nào? (10 ký tự)

“Con của mẹ, mẹ bắt con phải cố gắng học hành không phải bởi vì mẹ muốn con đi so thành tích với người khác, mà là, mẹ hy vọng tương lai

con sẽ có quyền lợi được lựa chọn, lựa chọn có ý nghĩa, có thời làm làm việc chứ không phải bởi vì cuộc sống mưu sinh. Làm công việc mà có ý nghĩa với con thì con sẽ cảm thấy có thành tựu. Làm công việc mà cho con thời gian, nhưng không lấy đi cuộc sống sinh hoạt của con thì con sẽ có tôn nghiêm. Cảm giác thành tựu và tôn nghiêm cho con sự vui vẻ”.

LƯU Ý VỀ PASS:

-Không cách, VIẾT HOA hết các chữ cái, không dấu.

Protected: CHƯƠNG 34

Protected: CHƯƠNG 35

Protected: CHƯƠNG 36

CHƯƠNG 37

37% ĐỘ NGỌT: KHÔNG NÉM THỦ THÌ KHÔNG PHẢI NGƯỜI

Editor: Song Ngư

Mạnh Hành Du như đã quên mất cái việc kẹo nỏ này rồi.

Cái này vốn dĩ là sản phẩm phát sinh trong lúc tức giận ngày đó nhân tiện bịa ra mà thôi, cô cũng chẳng để trong lòng, nói xong thì thôi, 800 năm trước đã vứt ra khỏi đầu rồi.

Mạnh Hành Du nhớ rõ tính tình của Trì Nghiên hôm đó cũng nóng nảy, cô không có ấn tượng với những cảm xúc cô đã nói khi đó, cũng coi những lời rác rưởi nói với đối phương là lời nói suông mà thôi, xong việc thì cũng như qua trang mới, cô đối với những chuyện này đều rất tiêu sái, ngay cả Bùi Noãn cũng nói cô là người không tim không phổi.

Trì Nghiên hiển nhiên là một tuyến thủ quá có tim có phổi.

Mạnh Hành Du hồi phục tinh thần lại, lén lút nếm dư vị của vị xoài và sầu riêng trong miệng, lúc bọt nước trong lòng sinh sôi nảy nở thì cũng thuận tiện áy náy một chút.

Trì Nghiên thấy Mạnh Hành Du nửa ngày không nói chuyện, mà cô cũng cúi đầu nên anh không thấy rõ biểu tình, không biết được cảm xúc của cô thế nào nên đành nhẹ giọng hỏi: “Cậu còn giận sao?”

Mạnh Hành Du không khống chế được nhịp tim đập, chỉ có thể cố gắng giữ biểu tình của gương mặt, không giữ được sự lạnh lùng OOC (*) cũng không sao, nhưng ít nhất phải giữ được dáng vẻ vân đàm phong khinh (**) mới được, cô không thể làm người nhìn không có tiền đồ như vậy được.

(*) OOC (Out of Character): được sử dụng nhiều trong fanfic. Có nghĩa là nhân vật trong truyện gốc không cư xử và suy nghĩ như tính cách họ thể hiện trong truyện gốc.

() vân đàm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi**

Lúc này mới khi nào chứ, dựa theo hiểu biết trong khoảng thời gian này của cô đối với Trì Nghiên thì giờ phút này anh chắc là chút xíu suy nghĩ kiêu diễm anh cũng không có, nếu như để anh biết cô bởi vì lúc này ăn xong liền động tâm giật mình rồi động các loại thì đúng là quá mất mặt.

Đồng chí tiểu Mạnh à, con gái phải ổn trọng rụt rè, làm ơn kiểm chế bản thân mình cho tốt đi.

Thích một người thì được, nhưng bởi vì thích mà làm ra mấy chuyện mất mặt thì không thể.

Mạnh Hành Du cảm thấy biểu tình của mình không có gì sai lầm thì mới ngẩng đầu lên, im lặng đếm đến ba trong lòng rồi mới mở miệng, “VẬY CHẮC KHÔNG GIẬN.....Á.”

“Á?” Trì Nghiên sờ đầu, chỉ mua có một bịch kẹo, “VẬY CẬU ĂN NỮA KHÔNG? ĐỂ TÔI ĐI MUA.”

Mạnh Hành Du lấy trái cây trên đũa của anh lại, tự kiếm một bậc thang cho mình, trình độ có thể nói là lô hoá thuần thanh (***) : “Không cần, tôi ăn cái này là được rồi.”

(*) lô hoá thuần thanh: trong truyện kiếm hiệp chỉ những người đã đạt đến cảnh giới võ công thượng thừa**

Trì Nghiê n thấy cô xem như không có chuyện gì thì cũng nói chuyện bình thường lại, “Thật sự không ăn nữa hả? Đừng có giây sau lại trả hết cho tôi nói không cần đấy.”

“Nếu cậu thành khẩn vậy thì gọi phần ảnh gia đình đi.” Mạnh Hành Du nuốt miếng xoài xuống, nửa đùa nửa giỡn, “Phần trái cây tổng hợp đó.”

Trì Nghiê n nghe xong thì trực tiếp đứng lên, Mạnh Hành Du đột nhiên không kịp phòng bị, mở miệng gọi anh lại, “Cậu làm gì thế?”

“Mua trái cây chứ sao, không phải cậu nói muốn ăn à?” Trì Nghiê n cười, đưa mắt nhìn đồng hồ, “Thời gian còn kịp, để tôi nói ông chủ cắt, chờ tí.”

Mạnh Hành Du thấy tư thế này của anh thì vội kéo lấy tay áo anh để anh ngồi xuống, phục sát đất, “Tôi nói giỡn thôi, đừng có mua.”

Trì Nghiê n chú ý tới quán bán cháo ngó sen ở phía trước không xa, nên quay đầu hỏi cô, “Cậu ăn bún ngó sen không?”

Mạnh Hành Du không biết nên bày ra biểu tình gì, bất đắc dĩ nói, “Tôi không ăn đâu.”

Biểu chiêu tan học xong liền chạy ra ngoài tìm kẹo nổ vị xoài sầu riêng, đi bộ một vòng về lại trường, cơm ở nhà ăn cũng không nhiều nên chỉ tùy tiện gọi đại một món, có lẽ là món ăn còn dư lại dưới đáy nồi, đồ ăn trong cái nồi to thì đầy gia vị cực mặn, Trì Nghiê n chưa ăn được hai miếng thì đã hết muốn ăn, bây giờ nhìn thấy bún ngó sen thì thật sự hơi đói bụng.

“Tôi muốn ăn, tôi đi mua một phần.”

Trì Nghiê n buông cặp sách xuống, nhét điện thoại vào rồi chạy đi.

Mạnh Hành Du lắc hộp đóng gói trái cây, bên trong cũng không nặng lắm, cô ăn thật sự chậm, ăn một miếng rồi lại một miếng, ăn từng ly rồi ăn từng tí, cũng là trái cây bình thường thôi chứ chả phải hiếm lạ gì, nhưng cô thật sự luyện tiết ăn nhanh cho hết.

Trì Nghiê n vừa đi thì Mạnh Hành Du yên tĩnh lắng nghe, lúc đó cô mới phát hiện nhịp tim của mình đập có bao nhiêu nhanh.

Ánh mắt đầu tiên thấy thích thì có thể gọi là cảm giác mới mẻ, là cảm xúc quấy phá, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, đúng là đảm đương không nổi

thật.

Nhưng sau khi nhìn lâu rồi, rõ ràng biết không có khả năng, hoàn toàn không thể nắm chắc, vẫn luôn tự nói với bản thân đừng thích nhưng lại càng lún càng sâu, thứ như vậy còn gọi là cảm xúc sao? Hay vẫn là cảm giác mới mẻ sao? Hay là sẽ nhanh đến cũng nhanh đi sao?

Mạnh Hành Du biết rõ tuyệt đối không phải.

Không chỉ không phải cái gọi là cảm giác mới mẻ đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, không thể nói rõ có phải là thứ còn mãnh liệt hơn trăm lần so với loại kia hay không.

Mạnh Hành Du ăn trái cây rồi lại rất lỗi thời nhớ tới một việc thú vị khi còn nhỏ.

Bà ngoại cô là một người mê tín, cực kỳ thích đoán mệnh, thích đến mức có thể trò đùa lợi suối đến một thành phố nghèo hẻo lánh tìm một bà thầy bói.

Cả nhà từ trên xuống dưới đều được bà thầy bói đoán mệnh, Mạnh Hành Du cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Bà thầy bói nói cô trời sinh phú quý, không lo ăn mặc, chỉ duy nhất chuyện tình cảm sẽ té lộn nhào.

Tám chữ đầu Mạnh Hành Du tin, còn mấy chữ sau cô căn bản không thèm để ý, chỉ cho là một trò đùa.

Khi đó cô nói bà thầy đoán mệnh không chuẩn, chỉ là muốn lừa tiền bà ngoại thôi, thế mà còn bị bà ngoại mắng một trận, nói cô khinh nhờn thần linh.

Mạnh Hành Du khi đó còn chăm chọc rửa bói cùng với Bùi Noãn, nói sau này bà ấy mà không tìm được việc thì cứ tìm đại một đỉnh núi rồi tự bày một lá cờ cho mình, dọn thêm cái bàn gỗ và ghế gỗ ngồi xuống, gặp người thì nói điều hay, trừ quý thì nói chuyện ma quỷ, chắc chắn sẽ kiếm bộn tiền. Cô thật không nghĩ tới bản thân sẽ thích ai, trước giờ đều là người khác đổ cô, chứ sao cô lại đổ người khác được chứ.

Cô thích nhìn soái ca, gặp được mấy người cực kỳ soái còn nguyện ý nhìn nhiều thêm vài lần, nhưng không có người làm cô nảy sinh ra dự niệm muốn chiếm làm riêng như vậy.

Diện mạo của Trì Nghiên rất phù hợp với khẩu vị của cô, về điểm này thì Mạnh Hành Du thừa nhận, bằng không lần đầu tiên ở đường cao tốc cô cũng sẽ không như bị thất tâm phong (****) mà đi xin WeChat.

(**) thất tâm phong: là một bệnh tâm thần xảy ra trong các dây thần kinh của não. Nó được gây ra bởi căng thẳng tâm lý. Loại bệnh này thường xuất hiện trong tiểu thuyết, phim ảnh và phim truyền hình. (theo Baidu)**

Nhưng cô chỉ cho rằng là vậy chứ không hơn.

Mặt nhìn thì sẽ có một ngày thấy ghét, trên thế giới không chỉ có một soái ca thôi, hôm nay cô thích người này, ngày mai thích người kia là chuyện cực kỳ bình thường.

Khai giảng hơn một tháng, gương mặt của Trì Nghiên mỗi ngày xem như cũng dừng lại ở trong vòng tròn sinh hoạt của cô, là gương mặt mà cứ cúi đầu thấy ngẩng đầu gặp, dựa trên lý thuyết mà nói thì cô hẳn phải sớm đã nhìn chán rồi, nhưng mà cô lại không có.

Không chỉ không có, cô phát hiện anh ngoại trừ giá trị nhan sắc thì những mặt khác cũng có ưu điểm.

Giọng nói, thành tích, tài năng, còn có một bí mật nhỏ nữa.

Người khác không biết nhưng cô biết bí mật nhỏ đó.

Cái này khác hẳn với những thứ mà người khác biết được, làm cô cảm giác cực kỳ có thành tựu.

Tóm lại, anh không có chỗ nào không tốt, nhưng những chỗ tốt của anh đều ấn thẳng vào dây thần kinh mẫn cảm nhất của cô.

Việc này giống như bây giờ bạn thích ăn kem, sau đó trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một cây kem, bạn thấy nó xong thì nghĩ nếu đây là mùi vani thì tốt rồi, thế là bạn nếm thử một miếng, rồi lại nghĩ nếu có thể có thêm một cây nữa thì hay biết mấy, sau đó bên cạnh lại có một người nói với bạn, bạn trúng thưởng rồi, có thể ăn miễn phí thêm một cây nữa, còn là mùi vị nào cũng được.

Muốn cái gì lại xuất hiện cái đó, có phải cực kỳ tuyệt diệu không, có lý do gì mà bạn không vui chứ?

Trì Nghiên cũng giống như cây kem này, cô thích cái gì thì đều tìm thấy được trên người anh.

Cô vừa tự nhủ với bản thân không được thích anh, thế là trên người anh lại xuất hiện thêm một thứ làm cô thích, cứ lặp lại tuần hoàn như thế làm Mạnh Hành Du nảy sinh ra loại cảm giác số mệnh đã đến rồi.

Giống như trên đỉnh đầu có một âm thanh vẫn luôn hỏi bạn.

Này, các chị em.

Người tốt như vậy, cô có lý do gì mà không thích chứ?

Chỉ duy nhất ở chuyện tình cảm sẽ bị té lộn nhào.

Bà thầy bói này không phải đoán mệnh chuẩn mà là miệng quạ đen mới đúng.

Mạnh Hành Du suy nghĩ rất nhiều, đến lúc Trì Nghiên mua xong bún ngô sen quay lại, thấy đồ trên tay cô còn chưa ăn xong thì nói: “Sầu riêng này bị cậu chọc cứ như hiện trường vụ án vậy.”

Nghe anh nói như vậy thì Mạnh Hành Du hồi phục lại tinh thần, cúi đầu nhìn thì thấy mấy miếng sầu riêng đẹp đẽ bị cô trong lúc vô tình chọc thành cháo sầu riêng luôn rồi, nhìn không còn muốn ăn nữa mà thậm chí còn có chút kinh tởm.

Mạnh Hành Du hơi xấu hổ nói không ăn, Trì Nghiên nhìn thấu suy nghĩ của cô, đưa ra một phần cháo ngô sen, “Bỏ cái đó đi, ăn cái này nè.”

“Không phải vừa rồi tôi nói không ăn sao?” Mạnh Hành Du ngẩn ra rồi nói.

“Tôi muốn nếm thử xem kẹo có mùi vị gì.” Trì Nghiên lấy cái muỗng chưa sử dụng qua rồi múc một muỗng bỏ vào trong miệng, ngọt đến làm anh nhúu mày, “Cái này cũng quá ngọt rồi.”

Mạnh Hành Du bị dáng vẻ của anh chọc cười, nhận lấy cháo ngô sen, nhìn cái chén kia trên tay anh, “Phần kia của cậu không cho đường hả?”

“Không cho nhiều, mọi người nói nếu không cho đường thì không thể ăn.”

Trì Nghiên còn chưa đựng vào phần của mình, đưa qua hỏi cô, “Cậu có muốn nếm thử không?”

Hình như là không có lý do không nếm thử.

Trao đổi ăn cái gì chứ, không nếm thì không phải người mà.

Mạnh Hành Du cầm lấy cái muỗng, múc một muỗng trong phần của anh, quả nhiên không ngọt tí nào, cũng học ngữ khí vừa rồi nói chuyện của anh, “Cái này cũng nhạt quá đi.”

Trì NghiêN cười, không nói chuyện.

Mạnh Hành Du ăn một lát liền không động nữa, còn Trì NghiêN vẫn ngồi ăn say sưa, anh ăn không chậm nhưng nhìn rất văn nhả.

Nhất định là do tác dụng của tâm lý nên Mạnh Hành Du cứ cảm thấy phần trên tay anh kia còn ăn ngon hơn cả phần của mình.

Mạnh Hành Du cụp mắt, khoá mấy cái suy nghĩ lung tung rối loạn trong đầu vào căn phòng tối, thuận miệng hỏi, “Nếu mấy tiểu nữ sinh viết thư tình cho cậu mà thấy cậu ngồi ở đây ăn bún ngó sen thì liệu có bị vỡ mộng không?”

Trì NghiêN nuốt đồ ăn xuống, cười trả lời, “Cầu mà không được nữa là.”

“Vì sao? Nhân cách mị lực cậu bị giảm đi, cậu không lo sao?” Mạnh Hành Du còn có tâm tư riêng, thăm thăm thì thì nói tiếp một câu, “Cậu không thích bọn họ di chuyển xung quanh mình sao?”

“Không thích, phiền lắm.” Trì NghiêN ăn xong miếng cuối cùng rồi dọn rác trên ghế lại ném vào thùng rác, lúc trở về thấy Mạnh Hành Du đang chờ mong lời tiếp theo của anh, không còn cách nào liền tiếp tục trả lời, “Mấy cái lời đồn đãi về tôi chắc cậu cũng từng nghe qua mấy lần rồi nhĩ.”

“Nghe qua rồi.” Mạnh Hành Du liếc mắt đánh giá Trì NghiêN, cảm giác như anh thật sự không quá để ý đề tài này nên mới thử nói: “Cái chuyện nhảy lầu tôi cũng đã nghe qua.”

Ngoại trừ Hoắc Tu Lệ thì không ai dám nói chuyện này với anh, Trì NghiêN ngồi xuống, cánh tay đặt sau ghế của Mạnh Hành Du, không tí để ý nào hỏi, “Mọi người nói thế nào?”

“Rất nhiều, đủ loại phiên bản cả.” Mạnh Hành Du tháo cặp sách xuống ôm trong ngực, cô dựa về sau thì đụng trúng mu bàn tay của Trì NghiêN, cô sửng sốt còn Trì NghiêN cũng ngẩn người, vài giây qua đi, anh thu bàn tay lại, còn Mạnh Hành Du cũng không dựa vào lưng ghế nữa, hai người đều ngồi ngay ngắn cứ như đang trong tiết học vậy.

Không khí có hơi vi diệu một tí, Mạnh Hành Du sờ mũi, đánh vỡ sự trầm mặc, “Cậu bởi vì mấy chuyện này cho nên không muốn yêu đương sao.”

Trì Nghiên cười khẽ, “Không phải, không phải bởi vì những chuyện này.”

Mạnh Hành Du không đợi những lời tiếp theo của Trì Nghiên, anh không muốn nói, tất nhiên cô cũng sẽ không hỏi đến cùng.

Đêm nay hai người ngồi ở đây ăn cháo ngó sen vốn dĩ đã là một việc rất huyền diệu rồi.

Ăn khuya xong thì hai người đi về, Trì Nghiên đưa Mạnh Hành Du về dưới ký túc xá nữ rồi mới rời đi.

Mạnh Hành Du chân trước vừa vào ký túc xá thì Sở Tư Dao liền thần thần bí bí đi đến nói: “Tớ thấy hết rồi nha, Trì Nghiên đưa cậu về, xong hai tiết tự học tối thì hai người làm gì hả?”

“Ăn khuya.” Mạnh Hành Du buông cặp sách xuống rồi trả lời.

“Hai người làm hoà rồi?”

Mạnh Hành Du gật đầu, “Xem như là vậy đi.”

Sở Tư Dao “Ách” một tiếng, vốn định nói hai câu nhưng thấy Trần Vũ đi vào thì liền không còn hứng thú nữa mà trở về chỗ ngồi tiếp tục làm bài.

Trần Vũ luôn ít nói, hôm nay cậu ta đi vào đóng cửa lại xong lại cứ đứng ở cửa không động đậy, Mạnh Hành Du và Sở Tư Dao cũng chú ý tới sự khác thường của cậu ta, giương mắt nhìn sang.

Sở Tư Dao không nhịn được nữa, mở miệng hỏi, “Cậu sao thế?”

“Thi Kiều hình như muốn xuất ngoại rồi.” Trên mặt Trần Vũ lần đầu tiên lộ ra cảm xúc vui sướng, nhưng lại nhìn rất quái dị, “Cậu ta cuối cùng cũng phải đi rồi.”

Sở Tư Dao kinh ngạc, “Sao cậu biết được?”

Trần Vũ lại không nói nữa, cậu ta buông cặp sách rồi cầm ấm nước xuống lầu lấy nước, trên mặt không giấu được nụ cười.

Người ngày thường luôn ủ dột lại đột nhiên trở nên hoạt bát, cũng không phải là việc gì có sức thu hút lắm.

Sở Tư Dao bị nụ cười của cậu ta làm nổi hết cả da gà, đứng tại chỗ run lên hai cái, cạ lời nói: “Cậu ta cứ thần kinh quái dị thế nào ấy.”

“Có thể là muốn chia sẻ nhưng lại không tìm thấy người để nói.” Mạnh Hành Du lấy hộp bút ra đặt trên bàn, ngữ khí lạnh nhạt, “Cậu ta hết khổ rồi.”

Sở Tư Dao nghe không hiểu: “Ý cậu là gì?”

Mạnh Hành Du không định nói với cô ấy những chuyện xấu xa đó, lắc đầu rồi đổi đề tài: “Không có gì, đúng rồi Dao Dao, hôm nay bài tập Sinh học là gì vậy?”

Sở Tư Dao thành công bị dời sự chú ý, cầm sổ ghi chú nhỏ nói với cô: “Sách bài tập trang 32 câu số 8,9,14,15, còn có trang 35.....”

Tiết đọc sớm ngày hôm sau, người nhà Thi Kiều đến trường làm thủ tục nghỉ học cho cậu ta.

Nói là cả nhà di dân, Thi Kiều lại là người thích khoe của, mấy chị em gái của cậu ta vừa tan học liền tới vây quanh cửa phòng học ríu rít nói không ngừng, như là mấy fans hâm mộ tung hô thần tượng vậy, cuối cùng vẫn do Chủ nhiệm Giáo dục tới dẫn người đi mới thôi.

Mạnh Hành Du lần đầu tiên cảm thấy giọng nói oang oang của Chủ nhiệm Giáo dục cũng có cái tốt.

Cả buổi sáng lớp học đều thảo luận chuyện Thi Kiều đi di dân xuất ngoại, Mạnh Hành Du thì không có hứng thú đối với chuyện này.

Lúc giờ cơm trưa, Sở Tư Dao hẹn cô tan học đi đạp phố, Mạnh Hành Du nhớ tới cuối tuần này bố mẹ phải về nên không dám tùy tiện nhận lời.

Cơm nước xong về ký túc xá, Mạnh Hành Du gọi điện thoại cho mẹ Mạnh nhưng không có người nghe máy, cô cho rằng do tín hiệu không tốt, ai dè gọi cả ba cuộc vẫn không có ai nghe, sau vài phút lại đổi gọi cho bố Mạnh, cái này còn dứt khoát hơn, trực tiếp tắt máy.

Vợ chồng già rồi còn chơi trò mất tích gì nữa đây, lại là thế giới hai người sao?

Tiết học đầu tiên của chiều thứ sáu là tiết của Hứa tiên sinh, Mạnh Hành Du vực dậy tinh thần để nghe giảng, sợ bị bắt lỗi gì nữa lại ra đứng bên ngoài nữa.

Còn chưa học được nửa tiết thì Hạ Cần đi vào gõ cửa phòng học, lễ phép ngắt lời giảng của Hứa tiên sinh, “Thầy Hứa, làm phiền ngài một tí.”

Hứa tiên sinh dừng lại để thầy ấy nói trước.

Hạ Cần nhìn về phía Mạnh Hành Du nói: “Mạnh Hành Du, em ra đây một lát.”

Mạnh Hành Du đi chưa được ba phút thì Trì Nghiên thấy cô sốt ruột chạy vào, quên mất cả phải báo cáo.

Mạnh Hành Du đứng ngay cạnh bàn mà không đi vào, nhẹ giọng nói với anh, hốc mắt có hơi đỏ, “Trì Nghiên, giúp tôi lấy điện thoại trong ngăn bàn với.”

Trì Nghiên duỗi tay lấy đưa cho cô, nhíu mày nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bố tôi vào bệnh viện rồi.”

Giọng nói của Mạnh Hành Du hơi run, cầm điện thoại xong thì không nói một câu dư thừa liền xoay người chạy đi, ngay cả áo khoác cũng quên mặc.

Chính thức bị đau tay :((((((Khóc ngàn dòng sông luôn T.T

KẸO NỖ XOÀI SẦU RIÊNG || CHƯƠNG 38

38% ĐỘ NGỌT: BẠN HỌC LÀ NAM HAY NỮ?

Editor: Song Ngư

Xe của Đại viện chờ trước cổng trường, Mạnh Hành Du chân trước vừa lên xe thì liền hỏi tài xế, “Chú, tình huống của bố cháu thế nào rồi ạ?”

“Bị viêm ruột thừa cấp tính.” Tài xế khởi động xe chạy, rồi trấn an, “Cháu đừng có gấp, bà Mạnh cũng bị dọa nên mới muốn kêu cháu đến một chuyến.”

Vừa rời ở văn phòng Hạ Cần nghe điện thoại, nghe thấy bà nội vừa khóc vừa sốt ruột, nói là cái gì bố vào bệnh viện đến nhanh lên, làm lòng của Mạnh Hành Du lạnh ngắt.

Cô từ nhỏ gặp chuyện gì cũng suy diễn ra nhiều thứ, hơn nữa giữa trưa không ai nghe điện thoại, lại phối hợp với lời nói của bà nội thì cô toàn nghĩ tới những chuyện không may mắn thôi, bây giờ nghe thấy là viêm ruột thừa thì Mạnh Hành Du ngồi sững sờ trên ghế, xe chạy qua một con đường mới hồi phục lại tinh thần, đúng là xoay như chong chóng, quả thật không cần quá kích thích.

Xe dừng ở ngã tư đèn có camera giám sát, Mạnh Hành Du nhanh chóng cài dây an toàn vào, giọng nói cũng bình thường lại, “Bố mẹ cháu khi nào về Nguyễn Thành ạ?”

Tài xế nói: “Giữa trưa, quay về kịp cho một bữa tiệc.”

Mạnh Hành Du gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa mà chỉ giục tài xế đi nhanh lên.

Tới bệnh viện, Mạnh Hành Du gọi điện thoại cho bà nội, rồi đi thẳng đến phòng phẫu thuật.

Ông bà Mạnh ngồi trước cửa phòng phẫu thuật, mẹ Mạnh thì đang gọi điện thoại ở hành lang nói chuyện công việc.

Trên người bà còn mặc tây trang, trang điểm toát nhìn có vẻ mệt mỏi tiêu tụy, Mạnh Hành Du thấy dáng vẻ này của mẹ Mạnh thì trong lòng hơi chua xót, không có tư vị gì.

“Du Du, qua đây ngồi.” Bà Mạnh khóc một hồi, hốc mắt cực kỳ đỏ, thấy Mạnh Hành Du ngay cả áo khoác cũng chưa mặc, chỉ có một áo mỏng tay vừa thì nhíu mày nói, “Đứa nhỏ này, áo khoác cũng không mặc, hai ngày này lạnh lắm.”

“Cháu không lạnh đâu bà.” Mạnh Hành Du cầm tay bà Mạnh, đèn bên ngoài phòng phẫu thuật vẫn còn sáng lên chữ “Đang phẫu thuật”, dù biết chỉ là phẫu thuật ruột thừa thôi nhưng trong lòng cô cũng khó tránh khỏi thấp thỏm, “Tình huống bố cháu thế nào rồi ạ?”

Ông Mạnh vỗ bả vai của bà Mạnh, đánh một ánh mắt cho bà Mạnh, ý đừng có dọa cháu gái, kiềm chế cảm xúc chút.

“Chỉ là tiểu phẫu mà thôi, cứ nghỉ ngơi cho tốt là được.” Ông Hạ trấn an hai câu, “Đều là do bà cháu chuyện bé xé ra to thôi, còn kêu cháu từ trường

tới nữa, có phải làm trễ giờ học của cháu không? Ông bảo tài xế đưa cháu về.”

Mạnh Hành Du nào còn tâm tư đi học, lắc đầu: “Không trễ đâu ạ, chiều nay chỉ có hai tiết thôi.”

Mẹ Mạnh nói chuyện điện thoại xong thì quay lại, Mạnh Hành Du ngửi được mùi rượu liền chủ động đứng lên đi đến hỏi: “Con đi mua đồ uống, mẹ muốn uống cái gì?”

Mẹ Mạnh xoa huyệt Thái Dương đau nhức, giữa trưa có bữa tiệc nên bà uống hai ly, chưa kịp tỉnh rượu lại phải đi tiễn khách hàng, quay đầu thì chồng lại ngất xỉu, bận rộn từ sáng đến giờ cả đầu óc và thân thể đều mệt mỏi, nhưng vẫn cố gượng cười để làm con gái yên tâm, “Mua cho con thôi, mẹ không khát.”

Mạnh Hành Du duỗi tay ôm lấy bà, mũi ê ẩm: “Xin lỗi mẹ, là do con không hiểu chuyện.”

Mẹ Mạnh vỗ lưng của cô, “Nói lời ngốc nghếch gì đó, con có ăn ngũ cốc hoa màu cũng phải sinh bệnh thôi, đừng có nghĩ nhiều.”

“Bằng không con gọi điện cho anh, nói anh ấy.....” Mạnh Hành Du còn chưa nói xong thì đã bị mẹ Mạnh ngắt lời, “Không cần đâu, anh con bận nhiều việc, đừng nói cho anh con.”

“Nhưng là bố.....”

“Chỉ là tiểu phẫu mà thôi, không thương gân cũng chả động vào cốt, quãng đường đi cũng xa, anh con cũng lười đi lại.” Mẹ Mạnh cười khổ, “Bố con cũng không muốn cho anh con thêm phiền toái, thôi Du Du à.”

Quan hệ trong nhà giống như cuộn len sợi bị rối, sửa cũng không được mà cắt đi cũng chả xong.

Mỗi tháng Mạnh Hành Chu đều gọi điện thoại về nhà, cũng về Đại viện, ngày thường rảnh rỗi cũng sẽ ngẫu nhiên gọi cho cô, nhưng số lần rất ít, thời gian mỗi lần trò chuyện cũng không vượt quá 3 phút.

Cô và Mạnh Hành Chu như chó với mèo, nếu mà muốn cách một cái màn hình điện thoại mà nói chuyện gì thì hai người đều nghèo từ.

Đến nỗi bố mẹ Mạnh, một năm có lẽ cũng khó gặp mặt Mạnh Hành Chu một lần, chứ đừng nói gì đến gọi điện thoại.

Mạnh Hành Du cho tới giờ đều bị kẹp giữa bố mẹ và anh trai, hai bên đều có thể trở nên tốt đẹp, nhưng đến lúc gần trở nên tốt đẹp, muốn tiến thêm một bước thì lại không thể nào xuống tay được.

Cô đều có thể hiểu được hai bên, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn hai bên cứng nhắc như vậy.

Mạnh Hành Du nói với mẹ Mạnh hai câu rồi cầm lấy điện thoại đi nhà ăn của bệnh viện mua đồ uống, giờ này đồ uống nóng chỉ có mỗi sữa đậu nành mà thôi, cô mua bốn ly đưa lên, lúc chờ thang máy thì điện thoại rung lên, là một dãy số địa phương xa lạ.

Vốn dĩ không muốn nghe nhưng bên kia lại không có ý định ngưng, điện thoại vang lên vài lần, Mạnh Hành Du không quá kiên nhẫn nghe máy, “Ai thế?”

“Là tôi.” Sợ cô nhận không ra giọng ai, bên kia lại nói thêm một câu, “Trì Nghiên.”

Cửa thang máy mở ra, bên trong đã đầy người, nên Mạnh Hành Du cũng không đi vào mà đi vào cửa thoát hiểm bên cạnh, đại sảnh âm ỉ của bệnh viện được ngăn cách bên ngoài cửa, nên đã yên tĩnh hơn rất nhiều.

Mạnh Hành Du đứng dựa vào tường, hỏi: “Sao cậu biết số của tôi?”

“Là Sở Tư Dao cho.”

Trì Nghiên lúc giờ học chuẩn vào nhà vệ sinh, giờ này mọi người đều đang lên lớp nên xung quanh thật sự rất yên tĩnh.

Anh không biết cuộc điện thoại này gọi có quá đột ngột hay không, nhưng trước khi suy nghĩ thông suốt vấn đề này thì anh đã cầm lấy điện thoại mà đi ra khỏi lớp rồi.

Không rảnh lo nhiều như vậy.

Mạnh Hành Du là lần đầu tiên nói chuyện với Trì Nghiên qua điện thoại, đầu óc cô bây giờ rất loạn, không có tâm tình nghĩ những cái đó, “Ừ” một tiếng rồi hỏi: “Cậu tìm tôi có gì không?”

“Không có việc gì.” Trì Nghiên dừng một chút, nói tiếp, “Cậu chưa lấy bài tập với cặp sách, tuần này có nhiều bài tập lắm, còn áo khoác của cậu nữa.”

Mạnh Hành Du nói: “A.....Biết rồi, để chủ nhật tôi về sớm tí rồi làm.....”

“Có lẽ không làm xong được đâu, bằng không để tôi đưa đến cho cậu.” Trì Nghiên nói xong cũng không cho Mạnh Hành Du cơ hội từ chối, “Cậu ở bệnh viện nào? Tan học tôi sẽ qua.”

Mạnh Hành Du ngơ ngẩn, suy nghĩ trong lòng lúc ra miệng lại hoàn toàn khác nhau, “Bệnh viện Số Hai, bên khoa ngoại đó.”

“Tôi tới thì sẽ gọi điện cho cậu.” Lúc này có người đi vào nhà vệ sinh, nên Trì Nghiên cầm điện thoại đi ra ngoài, nhân tiện hỏi một câu, “Bố cậu không sao chứ?”

“Không sao, chỉ bị viêm ruột thừa thôi, phẫu thuật xong là tốt rồi.” Người nhà còn đang chờ trên lầu, nên Mạnh Hành Du cũng không ở lâu lắm, cô nhìn đồng hồ thì mới vỡ lẽ bây giờ vẫn là giờ lên lớp, “Cậu về học đi, tôi cũng.....Phải lên rồi.”

Trì Nghiên nói được xong rồi cúp máy.

Mạnh Hành Du bỏ điện thoại vào trong túi rồi đi lên lầu.

Phẫu thuật khoảng 2 tiếng, lúc bố Mạnh được đẩy từ phòng phẫu thuật ra thì vẫn còn tác dụng của thuốc gây tê, mọi người đi theo bác sĩ vào phòng bệnh còn mẹ Mạnh đi đến văn phòng bác sĩ để nghe dặn dò, chỉ để lại Mạnh Hành Du và ông bà Mạnh chờ ở phòng bệnh.

Lần trước gặp bố là vào lúc nghỉ hè, hai tháng trôi qua, Mạnh Hành Du lại phát hiện ông gầy đi hai vòng, còn có rất nhiều tóc bạc, cả người cứ như già đi 10 tuổi.

Bố Mạnh luôn là người coi trọng hình tượng bản thân, thường hay nói giỡn rằng, cho dù là đến năm 70, 80 tuổi thì cũng phải là ông già đẹp trai.

Không biết lúc này ông nhìn bộ dáng mình trong gương thì có thể ghét bỏ bản thân hay không.

Mạnh Hành Du sụp mắt, trong lòng như trống rỗng. Cô khom lưng dịch góc chăn cho bố Mạnh, ông bà Mạnh còn ở đây nên cô không muốn biểu hiện quá mức nên dè sự xúc động lại.

Ở trong phòng bệnh với người nhà một lát thì điện thoại của Mạnh Hành Du rung lên, cô nhìn thấy là Trì Nghiên thì ra bên ngoài nghe điện thoại: “Cậu tới rồi sao?”

“Tới rồi, ở bên ngoài bệnh viện.”

Người nhà đều ở đây nên Trì Nghiên cũng không tiện vào, giải thích rất phiền phức nên Mạnh Hành Du cầm điện thoại đi về phía thang máy, “Tôi xuống tìm cậu, chờ tôi vài phút.”

“Được.”

Trì Nghiên đứng ở bên ngoài đại sảnh phòng khám bệnh, Mạnh Hành Du đi ra thì liền trông thấy anh.

Chiếc cặp màu bạc hà được anh cầm trên tay, trái lại nhìn cũng khá hợp, Mạnh Hành Du cầm lấy áo khoác và cặp của mình, “Cảm ơn cậu, còn bắt cậu phải đến một chuyến nữa.”

“Không phiền, tiện đường thôi, tôi đến Thương Khung Âm.” Trì Nghiên giương mắt nhìn cô nói: “Tôi viết ghi chú trên mỗi bài tập cho cậu rồi, tối Chủ nhật phải giao mấy câu đã đánh dấu đó.”

Mạnh Hành Du ôm cặp, một tiếng cảm ơn lại muốn buột miệng nói ra thì Trì Nghiên cười khẽ ngắt lời, “Tôi đi trước, xe còn đang đợi.”

“Được rồi.” Mạnh Hành Du vốn định đưa anh lên xe nhưng Trì Nghiên quay đầu từ chối: “Cậu về đi, không cần đưa nữa.”

Mạnh Hành Du thu lại bước chân, không thể nói có chỗ nào không đúng, cũng không dám nhìn vào mắt anh, nhỏ giọng nói: “VẬY CẬU ĐI ĐƯỜNG CẦN THẬN NHÉ.”

Mạnh Hành Du ôm cặp đi đến đại sảnh được một đoạn thì không nhận được mà vẫn quay đầu lại nhìn.

Trì Nghiên đã chạy tới trước xe taxi, sau đó mở cửa xe ngồi lên rồi tài xế lái xe đi.

Mạnh Hành Du lúc này mới phản ứng lại được cảm giác không thích hợp kia là gì.

Thương Khung Âm và bệnh viện Số Hai là một Đông một Tây, nửa cái thành phố lận, căn bản là không tiện đường mà.

Mạnh Hành Du nhìn đồ vật trên tay, ánh mắt khẽ nhúc nhích, hàng vạn suy nghĩ nhưng cuối cùng lại hoá thành tiếng thở dài.

Không tiện đường thì thế nào chứ.

Đừng có nghĩ nhiều.

Bây giờ cũng không phải là lúc để nghĩ nhiều.

Quay lại phòng bệnh, mẹ Mạnh thấy đồ trên tay của Mạnh Hành Du thì kỳ quái hỏi, “Con lấy ở đâu thế?”

“Bạn học đưa qua ạ.” Mạnh Hành Du đặt cặp lên bàn, đưa lưng về phía mẹ Mạnh, có hơi hoảng hốt, “Bạn ấy ở bên này, tan học thì tiện đường đưa đến cho con luôn.”

“Bạn học là nam hay nữ?” Mẹ Mạnh chần chờ trong chốc lát rồi nhú mày hỏi.

Mạnh Hành Du không chút do dự trả lời, “Bạn học nữ, ở bên cạnh ký túc xá con.”

May là mẹ Mạnh không tiếp tục hỏi tên của người bạn học đó, chỉ nói: “Quay về nhớ cảm ơn người ta đấy, biết chưa?”

Mạnh Hành Du chột dạ gật đầu, “Con biết rồi.”

Viêm ruột thừa vốn dĩ dăm ba bữa là có thể xuất viện, nhưng thân thể bố Mạnh không tốt lắm, mấy năm nay cực kỳ bận rộn chuyện công ty, đặc biệt mấy ngày này còn đi xã giao và công tác nhiều, ăn uống cũng không theo quy luật, hơn nữa còn thường xuyên uống rượu nên đã bắt đầu xuất huyết dạ dày.

Bố Mạnh không thích ở lại bệnh viện nên mẹ Mạnh nói với bệnh viện muốn cho ông về nhà nghỉ dưỡng.

Mạnh Hành Du không yên tâm, nên nói mẹ Mạnh xin nghỉ học cho mình, cả tuần nay đều về nhà ở, buổi tối trở về còn có thể nói chuyện với bố Mạnh, tâm tình ông cũng có thể vui vẻ hơn tí.

Thứ năm lúc tắm rửa xong, Mạnh Hành Du làm bài tập ở trong phòng ngủ, làm được lát thì thấy hơi đói nên xuống lầu tìm gì đó ăn.

Lúc đi ngang qua thư phòng, Mạnh Hành Du phát hiện đèn vẫn còn sáng, bố mẹ Mạnh nói chuyện bên trong, vốn tưởng là việc công việc, nhưng lúc cô đi ngang qua thì lại nghe thấy tên của Mạnh Hành Chu.

“.....Thứ bảy này là sinh nhật của ông, bằng không ông kêu Du Du gọi điện thoại cho tiểu Chu đi?” Mẹ Mạnh nhẹ giọng hỏi.

Bố Mạnh ho khan hai tiếng, dừng một lát, cuối cùng vẫn không đồng ý, “Sinh nhật năm nào chả có, cũng không phải việc gì hiếm lạ, đừng có làm

con mệt.”

Mẹ Mạnh không đành lòng, “Gọi điện cũng không mệt, ông bây giờ đều.....”

“Thôi, đừng có làm gì để cho con không thoải mái.” Bố Mạnh cầm tay vợ, trấn an nói: “Đã căng thẳng nhiều năm như vậy, không phải trong một lát là tốt được liền, vốn dĩ là do chúng ta nợ thằng bé, con nó oán cũng đúng thôi.”

“Nhưng dù sao tiểu Chu với Du Du cũng giống nhau, đều là con chúng ta mà.”

Mẹ Mạnh lau nước mắt, giọng nói có hơi nghẹn ngào, “Tôi chỉ có một đứa con trai thôi, muốn căng thẳng đến khi nào nữa đây, nhà không giống nhà, Du Du bị kẹt ở trong cũng không chịu nổi.”

Bố Mạnh nghe cũng không có tư vị gì, thở dài nói: “Tìm cơ hội rồi rồi từ từ nói đi.”

Mạnh Hành Du đứng ở cửa nghe xong, cảm giác đói bụng không còn nữa, nhẹ nhàng về lại phòng.

Việc trong nhà cô từng nghe bà nội nói qua.

Mạnh Hành Chu là trước khi bố mẹ kết hôn mang thai, sau khi sinh xong thì bố mẹ Mạnh bận rộn gầy dựng sự nghiệp, ở cũ xong thì liền giao cho bà nội, trên cơ bản chưa từng hỏi qua.

Qua ba năm thì hai người sinh cô ra, lúc đó lại không tiếng động kích thích Mạnh Hành Chu, đều là tâm tình con nít, bố mẹ lại không đứng lúc ở bên cạnh để giảng giải cho anh ấy hiểu, làm cho tăng xa cách này ngày càng nghiêm trọng.

Lần bùng nổ gần nhất là vào năm trước, Mạnh Hành Chu một hai đòi vào trường quân đội, nhưng bố mẹ Mạnh lại phản đối, ở nhà cãi nhau một hồi, âm ỉ tranh cãi.

Trong nhà này, Mạnh Hành Chu chỉ nhận có ông bà Mạnh, nếu năm đó cô không nháo đòi đến Đại viện thì sợ là quan hệ với Mạnh Hành Chu cũng sẽ cực kỳ cứng nhắc.

Mạnh Hành Du hiểu được bố mẹ áy náy việc thua thiệt anh trai, cũng có thể hiểu được anh trai oán hận bố mẹ, thậm chí trong lòng cô cũng có loại bất an bản thân đã đoạt đồ của anh mình.

Nếu như cô không sinh ra thì tình huống trong nhà có phải sẽ không tệ như vậy không.

Cô không biết, nhưng cái suy nghĩ này thường thường liền nảy ra, giống như bây giờ vậy.

Cô chưa từng nói qua với ai, nói ra chính là đụng vào tử huyệt của cả nhà, bố mẹ Mạnh không nghe nổi mấy lời này, cô càng không dám nói với Mạnh Hành Chu bởi vì cô chột dạ.

Cô chỉ có thể cất giấu cho bản thân mình.

Mạnh Hành Du ngồi trên bàn học suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm gọi điện cho bà Mạnh.

Điện thoại vừa nhận thì Mạnh Hành Du trải chần hai câu mới vào vấn đề chính, “Bà nội, ngày mai bà nội giúp cháu xin nghỉ với chủ nhiệm lớp với ạ.”

Bà Mạnh nghi hoặc hỏi: “Cháu xin nghỉ làm gì?”

“Cháu muốn đến thành phố Lan.” Mạnh Hành Du dừng một lát, buông cây bút trên tay nói: “Đi tìm anh cháu tâm sự, thuận tiện gặp Hạ Tang Tử luôn ạ.”

Bà Mạnh vừa nghe thì hiểu, không đành lòng nên khuyên nhủ, “Du Du à, việc trong nhà cháu không cần nhọc lòng đâu, cháu cứ lo học hành cho tốt có biết không?”

“Bà nội, bà cứ để cháu đi đi, nếu cháu không đi cũng không có cách nào tập trung học hành tốt được cả.” Mạnh Hành Du cười, ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Đã lâu cháu không ra ngoài chơi, cứ coi như thả cháu ra ngoài đi giải sầu, chủ nhật cháu sẽ về, có anh cháu và chị Hạ Tang chắc chắn không có chuyện gì đâu.”

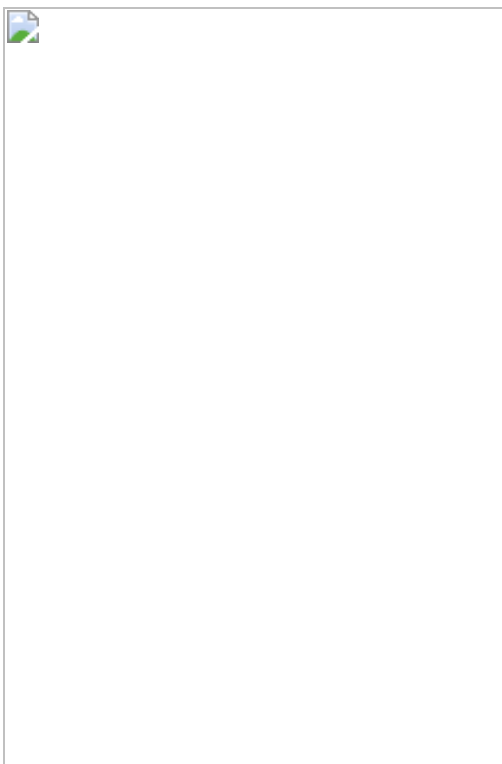
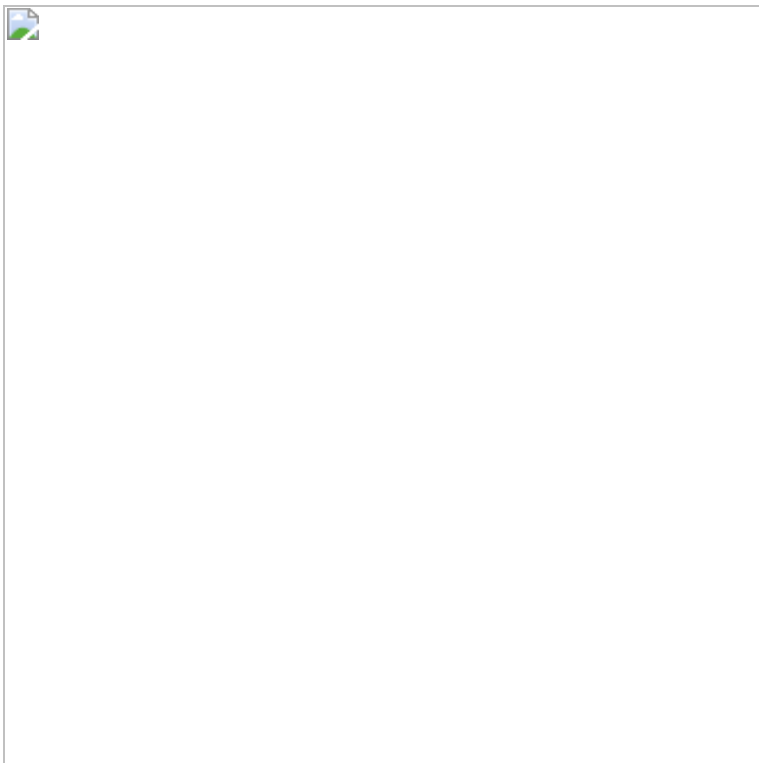
Bà Mạnh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng không lay chuyển được cháu gái nên vẫn đồng ý.

Mạnh Hành Du nói vài câu khéo léo làm bà Mạnh vui vẻ không thôi, trước khi cúp máy còn không quên dặn dò, “Bà nội giúp cháu giữ bí mật nhé,

đừng có nói cho ai biết, đặc biệt là bố mẹ cháu đó, cháu lén đi thôi.”

Protected: CHƯƠNG 39

CHƯƠNG 40

40% ĐỘ NGỌT: LÀ KIỂU CỰC KỲ THÍCH

Editor: Song Ngư

Sau khi nói chuyện với Mạnh Hành Chu xong, anh ấy trước sau vẫn không tỏ thái độ gì.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Hành Chu và Hạ Tang Tử đưa Mạnh Hành Du ra sân bay.

Máy bay đáp xuống Nguyên Thành, Mạnh Hành Du theo đám người đi ra, thấy bố mẹ Mạnh đứng chờ ngoài sân bay, cô tưởng mình hoa mắt, đứng tại chỗ không nhúc nhích, duỗi tay xoa đôi mắt của mình, người vẫn còn ở.

Cô lập tức hưng phấn, nhắc chân chạy tới ôm lấy bố mẹ, cười rộ lên, “Sao hai người biết đến đón con vậy?”

Mẹ Mạnh dắt lấy tay Mạnh Hành Du, một nhà đi về phía bãi đỗ xe, “Sáng nay anh con có nhắn tin cho bố, mẹ gọi điện về Đại viện, bà nội con giấu không được, nói vài câu là nói ra hết.”

Mạnh Hành Du trợn to mắt, lực chú ý đều tập trung vào nửa đầu cau, “Anh con gửi tin nhắn? Tin nhắn gì? Cho con xem với!”

Bố Mạnh lấy điện thoại ra, cười không khép miệng được, đưa tin nhắn cho con gái xem, “Vẫn là Du Du của chúng ta có biện pháp, anh con chỉ nghe mỗi con thôi.”

Mạnh Hành Chu gửi tin nhắn cực kỳ ngắn gọn, chỉ có bốn chữ.

“Ăn mì, bảo trọng.”

Ngày sinh nhật ăn mì trường thọ là truyền thống lâu đời của Mạnh gia, anh ấy không nói nên lời sinh nhật vui vẻ, hơn nữa đã qua ngày sinh nhật, cho nên chỉ nói ăn mì.

Anh ấy biết bố Mạnh mới vừa làm phẫu thuật xong, nói không nên lời nói quan tâm, nên chỉ nói một tiếng bảo trọng.

bốn chữ ngắn gọn, những ẩn chứa hết những thâm ý không nói hết.

Lời chúc phúc cách màn hình cho dù có vẻ lạnh lẽo, nhưng với Mạnh Hành Chu, hay cả Mạnh gia mà nói thì đó đã là một bước cực kỳ đáng quý rồi, khó trách cả nhà sẽ vui vẻ như vậy.

Mạnh Hành Du trả điện thoại lại cho bố Mạnh, ôm cánh tay bố mẹ, vui vẻ đi về phía trước, “Con biết anh con không phải người nhẫn tâm mà.”

“Con nói gì với anh con đấy?”

Mẹ Mạnh nhìn hai đứa nhỏ này ở chung vẫn cứ cãi nhau ầm ĩ, không thân thiết như anh em bình thường, con trai bởi vì mấy câu của con gái mà thay đổi là chuyện xa vời mà trước giờ bà chưa hy vọng.

“Chưa nói gì cả, chỉ nói thứ bảy là sinh nhật bố, sau đó phẫu thuật rồi sức khoẻ gần đây không tốt.”

Bố Mạnh nghe xong ngẩn ra, khó có thể tin nói: “Chỉ có như vậy?”

“Đúng vậy, con vốn dĩ muốn tới khuyên anh ấy, nhưng Hạ Tang tỷ nói không thể làm vậy, anh ấy sẽ không cảm thấy dễ chịu, con chỉ nói sự thật thôi, cho nên cũng không làm gì cả.” Mạnh Hành Chu bên kia không thể khuyên, bố mẹ bên này lại cố kỵ, Mạnh Hành Du nhịn không được nói hai câu, “Anh con gửi tin nhắn đều là do anh ấy muốn, không liên quan gì với con cả, nếu anh ấy bên kia có buông lỏng, bố mẹ về sau đối với anh ấy cũng tùy tiện một tí, đừng có câu nệ quá, con thấy quan hệ cả nhà có thể từ từ tốt lên.”

Trong mắt bố Mạnh như có nước mắt lập loè, quay đầu đi không nói chuyện.

Mẹ Mạnh ổn định hơn tí, xoa đầu Mạnh Hành Du, nhưng thanh âm vẫn nghẹn ngào, “Con đúng là trưởng thành rồi.”

Mạnh Hành Du không quá thích ứng với không khí trữ tình này, đi đến phía trước xe, chủ động ngồi vào ghế sau, đẩy bố Mạnh về ghế phụ, “Được rồi, hai vợ chồng đừng làm ra vẻ nữa, con không quen tí nào, về nhà thôi, con đói lắm rồi, trưa nay con muốn ăn sườn muối tiêu mẹ làm.”

Tay nghề nấu ăn của mẹ Mạnh không có gì bàn cãi, chỉ là bây giờ công việc ngày càng bận rộn, trong nhà cũng có dì giúp việc nấu cơm, nên bà rất ít có cơ hội bộc lộ tài năng, hôm nay tâm tình tốt, cho dù con gái nói yêu cầu gì bà cũng đều đáp ứng, huống chi chỉ là một phần sườn muối tiêu.

“Được, mẹ nấu, vậy chúng ta đi chợ mua đồ ăn đã, con còn muốn ăn cái gì, hôm nay mẹ làm hết cho con.” Mẹ Mạnh nghĩ đến chuyện sinh nhật, lại bổ sung, “Mua thêm bánh kem về thôi nấn, hôm qua sinh nhật bố con, cả con và anh con đều không ở nên hôm nay làm bù đi.”

Mạnh Hành Du nằm liệt trên ghế ngồi, thanh thoi nói, “Được ạ, cái gì con cũng muốn ăn, đúng rồi, mẹ làm nhiều sườn tí, mai con cầm lên trường học

cho bạn nếm thử.”

Mẹ Mạnh gật đầu tán thành, sau khi khởi động xe thì đột nhiên nhớ tới một chuyện, lại hỏi: “Là bạn học lần trước đưa cặp cho con sao? Con đi cảm ơn người ta đi, mẹ lại làm thêm bánh quy, nữ sinh tụi con thích ăn mấy thứ này, buổi tối con đưa cho bạn con ăn nữa, quen bạn bè cũng đừng để mất lễ nghĩa.”

Mẹ Mạnh thích nhất là làm mấy bánh cookie hình con vật nhỏ, mỗi lần làm xong tặng người khác còn đóng gói bằng dải lụa màu hồng phấn nữa.

Mạnh Hành Du nghĩ đến những hình ảnh này, lông mày liền giật hai cái, cười gượng, “Không cần đâu ạ, cậu ấy.....Cậu ấy không thích ăn mấy thứ đó đâu.”

Lại nói, Trì Nghiên cũng chả phải tiểu nữ sinh gì gì đó.

Mạnh Hành Du lén bổ sung trong lòng.

“Thích là một chuyện, nhưng con đưa không tiền lại là chuyện khác, cứ quyết định vậy đi.” Mẹ Mạnh thấy bộ dáng không đàng hoàng của con gái, không tránh được lại nhiều lời, “Đối nhân xử thế phải khéo đưa đẩy một tí, rất nhiều chuyện không phải bởi vì con không muốn thì không làm được, lễ nhiều người ta cũng không trách, đạo lý này con phải nhớ kỹ, trên thế giới này mọi tình cảm đều phải kinh doanh cả, có tới có lui mới có thể lâu dài được.”

Vì sự thanh tịnh của lỗ tai nên Mạnh Hành Du nhanh chóng nhận thua, “Con biết rồi, mẹ đi làm đi, buổi tối con sẽ đưa cho cậu ấy, con sẽ kinh doanh thật tốt, chắc chắn sẽ cùng cậu ấy lâu lâu dài dài.”

Ai.

Sao cứ cảm giác có chỗ nào quái quái.

Bố Mạnh ở bên cạnh nghe được liền vui vẻ, trêu ghẹo: “Nếu là bạn học nam thì mẹ con sẽ không nói thế đâu.”

Mẹ Mạnh trừng mắt nhìn ông ấy một cái, “Già mà không đứng đắn, nói bậy làm trò trước mặt con gì đó hả.”

Bố Mạnh vẫn vui tươi hơn hờ: “Du Du đã lên cấp ba rồi, lại không phải học trường nữ sinh, tiếp xúc với bạn học nam là bình thường mà.”

“Bình thường cái gì mà bình thường, nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ của con bé chính là học, chính là thi Đại học.”

“Không chậm trễ, học tập và xã giao cũng đều phải dụng tâm, đây mới là phát triển toàn diện.” Bố Mạnh ý vào gần đây ở nhà dưỡng bệnh, là bệnh nhân yếu đuối nên nói hết những lời ngày thường không dám nói, “Chúng ta làm bố mẹ phải có giác ngộ tí, phải bình đẳng chung sống với con cái, em cứ không được cái này không cho cái kia đều là tư tưởng phong kiến cả rồi, quá lạc hậu rồi, chỉ càng đẩy con cái càng ngày càng xa thôi, vợ à, em phải học tập ở anh này, phải bắt kịp thời đại, phải đi cùng một hướng với con mới được.”

Mạnh Hành Du không nghĩ tới bố Mạnh còn có loại giác ngộ này, cười phụ họa: “Lão Mạnh à, bố đáng yêu quá đi.”

Đúng là công phu đèn xanh đèn đỏ, mẹ Mạnh ném một ánh mắt hình viên đạn qua hai bố con, “Hai người kẻ xướng người họa, làm sao, ông làm bố mà còn ủng hộ con gái yêu sớm hả?”

“Bạn học nam nữ tiếp xúc cũng không nhất định sẽ đến trình độ yêu sớm.”

Bố Mạnh uống một hớp nước, cảm thán nói: “Anh thấy ánh mắt con gái chúng ta cao lắm, sẽ không tùy tiện coi trọng ai đâu, nhưng nếu có coi trọng, vậy thằng nhóc kia chắc chắn không kém đâu.”

Mẹ Mạnh xem thường bắn ánh mắt như đao, “Ông câm miệng cho tôi, cả thế giới không có ai làm bố như ông đâu.”

Bố Mạnh cười nói: “Là do tư tưởng của mọi người không được.”

Mạnh Hành Du hóng chuyện không chê chuyện lớn, còn phụ họa: “Đúng vậy, không được đâu mẹ, làm người phải có cá tính riêng.”

Mẹ Mạnh: “.....”

Mạnh Hành Du ở nhà ăn uống no đủ, ngủ trưa xong rồi mang theo thức ăn mẹ Mạnh làm quay về trường.

Thứ sáu xin nghỉ, bài tập cuối tuần chất đống còn chưa làm xong, cho nên cô trở về sớm tí để làm.

Mạnh Hành Du trên đường nói với Sở Tư Dao mình có mang theo đồ ngon, làm miệng cô ấy thèm đến nỗi cũng đi theo ra cửa quay về trường, muốn ăn

luôn cho nóng.

Nhà Sở Tư Dao gần, tuy ra cửa trễ hơn Mạnh Hành Du nhưng lại đến sớm hơn, Mạnh Hành Du vừa vào ký túc xá thì cô ấy liền xông lên, khoa trương nói: “Cậu cuối cùng cũng tới rồi, cậu mới đến cầu thang thôi mà tớ đã ngửi thấy mùi thơm rồi, có phải là sườn không?”

“Cậu là mũi chó à? Xa thế mà cũng ngửi được.” Mạnh Hành Du đưa túi cho cô ấy, phần của Trì Nghiên thì đơn độc đặt một bên, “Nhân lúc còn nóng thì ăn đi, trước khi đi tớ có hâm lại rồi.”

Sở Tư Dao mở hộp đồ ăn ra, dùng tay cầm một miếng bỏ vào miệng, khen không dứt miệng, “Tay nghề mẹ cậu đúng đỉnh, mở nhà hàng nhất định là nổi tiếng luôn.”

“Mẹ tớ ít làm lắm, hôm nay tâm tình tốt mới xuống bếp đấy.” Mạnh Hành Du cởi áo khoác ra, ngồi xuống bắt đầu làm bài, “Đều là của cậu hết đấy, tớ ở nhà ăn no rồi.”

“Yêu cậu!!!!”

Sở Tư Dao ăn mấy miếng, mới chú ý tới trong tầm tay của Mạnh Hành Du còn một túi giấy nữa, ngẫm hiều cười: “Du Du, phần kia có phải đưa cho Trì Nghiên không?”

“Đúng vậy.” Mạnh Hành Du vốn dĩ muốn nói hai câu, nhưng nghĩ lại, ngay cả bản thân mình mà cô còn lừa không được nên cũng không cần thiết phải lừa Sở Tư Dao, lại nói: “Là đưa cho cậu ấy.”

Sở Tư Dao chớp mắt, không nghĩ tới lúc này cô lại thẳng thắn thành khẩn như vậy, ôm hộp đồ ăn và cái ghế ngồi sang bên cạnh cô, vừa ăn vừa hỏi: “Cho nên cậu thật sự thích Trì Nghiên, đúng không?”

“Đúng vậy.” Tay viết chữ của Mạnh Hành Du dừng một chút, nhợt nhạt cười: “Là cái kiểu cực kỳ thích.”

“Tớ ủng hộ cậu.” Sở Tư Dao ra muốn chụp lấy bả vai của cô, Mạnh Hành Du thấy tay đầy mỡ của cô ấy bay tới liền nghiêng người né, “Cậu đừng có mà sờ tớ, trên tay toàn là mỡ.”

Sở Tư Dao đổi lại dùng cổ tay vỗ cô, hóng hớt cười rộ lên, “Cậu định khi nào thì thổ lộ?”

“Tớ chưa nghĩ ra, đi một bước xem một bước đi.” Mạnh Hành Du không có tí nóng nảy nào, thành thạo nói, “Chờ tớ nắm chắc thì lại ra tay, một lần là ôm gọn.”

“Tớ cảm thấy Trì Nghiên đối với cậu khá tốt.” Sở Tư Dao nghiêng đầu cười khẽ, “Cậu ấy tuy rằng tiếng gió phong phanh bình phẩm chẳng ra gì, nhưng căn cứ vào sự quan sát trong khoảng thời gian này của tớ thì cơ bản chỉ có thể xếp vào phạm vi lời đồn mà thôi. Hơn nữa, ngày thường cậu ấy rất ít khi nói chuyện với nữ sinh, chỉ có nói với cậu mới tương đối nhiều, cậu tuyệt đối hấp dẫn, tớ thích cậu rồi đó nha.”

Lời này thì ai cũng đều thích nghe, Mạnh Hành Du cũng không ngoại lệ, tiếp thu toàn bộ thuận tiện còn nói cảm ơn.

Ăn xong cơm chiều, Mạnh Hành Du ôm đồ tới phòng học sớm hơn 20 phút so với ngày thường.

Trì Nghiên còn chưa tới, cô sợ bạn học ồn ào nên lén bỏ túi giấy vào ngăn bàn của anh.

Làm xong nửa tờ bài thi, Trì Nghiên cùng ba người trong ký túc xá vừa nói vừa cười đi vào, thấy Mạnh Hành Du ngồi bên trong thì ánh mắt anh hơi dừng tí, sau đó kéo ghế ra ngồi xuống, quen thuộc chào hỏi: “Đã trở lại rồi sao.”

Mạnh Hành Du nghe giọng nói của anh, ngẩng đầu: “Ừ, tôi có mang đồ ăn cho cậu đó, ở trong ngăn bàn.”

Trì Nghiên nghiêng người, lấy túi giấy trong ngăn bàn ra, nhìn vào trong túi, ngửi được mùi thơm đồ ăn, hỏi: “Cái gì vậy?”

Mạnh Hành Du: “Mẹ tôi làm sườn muốn tiêu còn có bánh cookie nữa, tôi mang theo rất nhiều, cậu chia với mọi người trong ký túc xá cậu đi.”

Trì Nghiên lấy hộp đồ ăn ra, bên trong là sườn được cắt đoạn ngắn, mặt trên rải hạt mè ớt cay thì là, màu nâu màu vàng, nhìn rất muốn ăn, dưới đồ hộp còn có bánh cookie được đóng gói tỉ mỉ, còn tinh xảo hơn cả bánh kem ngoài cửa tiệm, anh thấy túi đồ vật này thì cười: “Mẹ cậu thật có lòng.”

Mạnh Hành Du còn chưa định ra tay nên không muốn làm Trì Nghiên nghĩ nhiều, giải thích: “Ngày đó cậu đưa cặp cho tôi, tôi nói với mẹ là bạn học nữ, bà ấy vẫn nhớ kỹ nên bảo tôi phải cảm ơn cậu thật tốt nữa.”

Trì Nghiêן bỏ đồ ăn vào ngăn bàn, tâm tình tựa hồ không tậ: “Vậ tôi đây là ké phước của bạn học nữ rồi.”

Mạnh Hành Du “Ừ”, trêu đùa: “Đúng vậy, cậu nên cảm ơn bạn học nữ cho tốt đi.”

“Bạn học nữ nói không cần cảm ơn.” Trì Nghiêן nói.

Mạnh Hành Du không cùng đấu mồm với anh nữa, nhớ tới một việc khác, hỏi: “Tôi nghe bạn học nói bài văn đoạt giải cậu viết được dán trên bảng trưng bày của khu tự học đúng không?”

Trì Nghiêן không để ý lắm, lấy sách ra đặt trên bàn, “Ừ, gần đây không có cuộc thi gì, bảng không cũng không dán cái này lên.”

“Cậu bớt khiêm tốn đi, có phải còn muốn dán hình chụp nữa không?”

“Ừ.”

“Hình chụp đâu? Cậu giao cho Hứa tiên sinh rồi?”

“Chưa, buổi tối lấy.”

Mạnh Hành Du vui vẻ, buông bút, thấp giọng hỏi: “Trước cho tôi xem cái.”

Trì Nghiêן hỏi: “Xem cái gì?”

“Hình chụp đó, hình trên giấy chứng nhận, tôi thích nhất là xem hình trên giấy chứng nhận của người khác, để kiểm nghiệm giá trị nhan sắc đó.”

Trì Nghiêן buồn cười nhìn cô, đưa hình chụp kẹp trong sách cho cô: “Có cái gì mà xem chứ, tôi lại không phẩ thuật thẩm mỹ.”

“Cậu không hiểu đâu.”

Mạnh Hành Du cầm lấy hình chụp, trên hình anh còn mặc đồng phục mùa hè, tóc ngắn hơn so với bây giờ một tí, có lẽ vì để trang trọng hơn nên anh cũng đeo kính gọng vàng, đúng là cảnh đẹp ý vui miễn bàn.

Hoắc Tu Lệ đứng lên gọi Trì Nghiêן đi giải phóng nước (**đi vệ sinh á**), vừa lúc người không có bên cạnh, Mạnh Hành Du đặt hình ID lên bàn, trộm chụp một tấm sau đó kẹp lại vào sách của anh.

Điện thoại của Mạnh Hành Du cũng có hình ID của mình, cũng là chụp lúc vừa khai giảng, cô ghép hai tấm hình lại với nhau, rồi gửi khoe với Bùi Noãn.

——“Ấm Bảo à, nhìn này, đồ đôi đó nha, có phải cực kỳ có tướng phu thê không?”

Bùi Noãn là người cả ngày ôm điện thoại, trả lời tin nhắn rất nhanh.

——“Trời còn chưa tối mà cậu đã bắt đầu nằm mơ rồi à?”

——“Tớ biết cậu mở miệng là không phun được ngà voi mà.”

——“Cậu mới là chó ý.”

——“Cậu thật sự không cảm thấy vẻ mặt của tụi tớ rất xứng đôi sao?”

——“Cậu có bản lĩnh ảo tưởng mà không có bản lĩnh theo đuổi người ta à? Xông lên mà nói với cậu ấy đó.”

——“Nóng vội ăn không được đậu hũ nóng đâu.”

——“Cậu định thế nào?”

Mạnh Hành Du suy nghĩ, thấy Trì Nghiên đi vào thì cúi đầu cười khẽ, chỉ trả lời 10 chữ.

——“Từng bước thăm thấu, dự định thâm nhập, camera rồi hành động (*).”

(*) có nghĩa là di chuyển với máy ảnh, quan sát thời gian và canh đúng cơ hội để hành động ngay lập tức. (theo Baidu)

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ dài cuối cùng của học kỳ này, thời gian giống như được gắn máy gia tốc, cứ bay nhanh về phía trước.

Thi cuối kỳ, kiểm tra tháng, kỳ nghỉ Nguyên Đán trở về nhà, Nguyễn Thành nghênh đón một luồng không khí lạnh, nhiệt độ thì giảm mạnh.

Trong nhà và ngoài đường đối lập nhau, hoàn cảnh trong nhà có máy sưởi không thể nghi ngờ là thiên đường, lúc ở bên ngoài thì chỉ muốn chạy về nhà học hành cho tốt thôi, nhưng vừa vào nhà thì cực kỳ thoải mái, suy nghĩ học hành cũng biến mất không dấu vết, càng làm người ta mệt rã rời.

Cố tình thi cuối kỳ lại gần ngay trước mắt, về nhà bố mẹ lái nhái, ở trường thì giáo viên lái nhái, không có ngày nào sống yên ổn.

Mạnh Hành Du không dám mệt mỏi, xếp hạng của cô ở hai lần thi trước đều nửa vời, thành tích môn KHXH trước sau cũng không tăng thêm tí nào.

Mẹ Mạnh đã hạ tối hậu thư, nếu cuối kỳ này mà còn không đạt tiêu chuẩn thì kỳ nghỉ đông cứ trôi qua ở lớp học bố túc.

Mạnh Hành Du tưởng tượng đến việc Tết nhất còn phải khổ sở dậy sớm ngủ trễ ở lớp bố túc thì cả cột sống lạnh ngắt, dốc hết sức lực mà học tập.

Vì làm ít công to, Mạnh Hành Du lợi dụng triết để não tài nguyên KHXXH bên người này, mỗi ngày thay phiên nhau hỏi đáp với Trì Nghiê.

Trì Nghiê thì hỏi cô kiến thức KHXXH, còn cô hỏi Trì Nghiê kiến thức của Khoa học Tự nhiên, một ngày ba câu hỏi bất kỳ, nếu đáp không đợc hoặc đáp sai thì phải mời một bữa cơm.

Rất bất hạnh, một tuần trôi qua, Trì Nghiê chỉ có mời khách đng một lần. Thứ ba là một ngày nhiều tiết KHXXH nhất, Mạnh Hành Du cảm giác cực kỳ gian nan, lớp tự học không nhin đợc mà ngủ gà ngủ gật.

Trì Nghiê ở bên cạnh, lúc thấy Mạnh Hành Du đã lần thứ năm cái ót muốn chạm bàn học thì vươn tay ra lấy cán bút gỗ dưới đầu cô, mặt không biểu tình hỏi: “Mạnh Hành Du, quá trình hình thành của tuần hoàn nhiệt là gì?”

Mạnh Hành Du hồi phục lại tinh thần, vổ ót, không nghe rõ: “Cái gì?”

“Quá trình hình thành của tuần hoàn nhiệt.”

Mạnh Hành Du bắt đầu điên cuồng lục lại trong não, cái này cô có ấn tượng, tiết Địa lý buổi sáng có ôn tập qua, “Sự phân bố nóng lạnh không đều gần mặt đất → khí quyển chuyển động vuông góc → sự chênh lệch áp suất khí trên cùng một mặt phẳng nước → sự chuyển động đồng đều của khí và nước.”

Trì Nghiê không phản bác, cô biết mình không trả lời sai nên trong lòng vui vẻ, có qua có lại, nên cũng hỏi một câu: “Định luật 2 Newton, nói nhanh.”

Trì Nghiê không nhanh không chậm trả lời, “Độ lớn của gia tốc tỉ lệ thuận với độ lớn của lực, tỉ lệ ngược với khối lượng của vật, tỉ lệ thuận với khối lượng nghịch đảo của vật, gia tốc của một vật cùng hướng với lực tác dụng.”

Nói xong, anh cũng chưa cho Mạnh Hành Du thời gian giảm xóc, lập tức thay đổi một câu khác, “Hiệp ước bất bình đẳng đầu tiên ở cận đại Trung Quốc.”

“Hiệp ước Nam Kinh.”

Mạnh Hành Du hỏi tiếp: “Phương trình phản ứng của nhôm và axit.”

Trì Nghiê lấy giấy nháp ra viết xuống: “ $2Al + 6HCl \Rightarrow 2AlCl_3 + 3H_2\uparrow$ ”

Hỏi đi hỏi lại vậy, cuối cùng Mạnh Hành Du cũng thanh tỉnh, cô uống một hớp nước, bất đắc dĩ nói: “Không có câu nào mà cậu trả lời không được à.”

Trì Nghiên cười: “Không phải cậu cũng trả lời được hết sao?”

“Không giống nhau, tôi vừa rồi học nên có ấn tượng, ngày mai cậu mà hỏi lại thì tôi quên sạch rồi.”

“Sao cậu biết tôi không phải cũng vậy?” (***Ý anh là sao chị biết anh ngày mai sẽ không quên***)

“Người phát huy thất thường cũng có thể đứng thứ 8 xếp hạng của khối, tuyệt đối không có khả năng quên vậy.”

Trì Nghiên thấy tâm tình cô nóng nảy, qua vài giây lại trấn an nói: “Phân ban thì tốt rồi, cậu có thể đạt chuẩn môn Ngữ Văn và Tiếng Anh, hơn nữa với thành tích KHTN của cậu thì xếp mấy hạng đầu cũng thành vấn đề.”

Nhắc tới việc phân ban thì trong lòng Mạnh Hành Du lộ bộ, “Cậu chọn văn hay chọn lý.”

Trì Nghiên không chút do dự, “Học văn.”

Mạnh Hành Du không khỏi cảm thấy mất mát, cô thích thì thích nhưng vẫn còn lý trí, với cô mà nói chọn KHXH học văn thì chính là tìm ngược.

“Cậu không học lệch, thế sao không chọn học lý?”

“Tôi thích KHXH.” Trì Nghiên sửa xong bài tập Tiếng Anh mà sáng nay Mạnh Hành Du làm, đưa cho cô: “Câu sai thì làm lại một lần, mấy cái khoanh tròn đều là ngữ pháp quan trọng, bắt buộc, phải học thuộc lòng cho kỹ.”

Mạnh Hành Du cầm lấy, thấy câu sai cũng ít hơn 1/3 so với mấy ngày hôm trước, cuối cùng cũng được an ủi một tí, “Nếu cuối kỳ này tôi thi đạt tiêu chuẩn thì tôi mời cậu ăn tiệc lớn.”

Trì Nghiên cup mắt, âm cuối cao lên: “Tôi đây nhất định được ăn rồi.”

Trong lòng Mạnh Hành Du vui vẻ, vui đầu tiếp tục tự học không nói nữa.

Sau khi xong tiết tự học buổi tối về ký túc xá, Mạnh Hành Du cảm thấy đầu óc mơ hồ, nghĩ chắc gần đây học nhiều quá mà nghỉ ngơi không tốt, nên đêm nay cũng không ôn tập học thêm nữa, làm xong bài tập thì liền lên giường ngủ.

Hôm sau tình lại tình trạng không những không có tốt hơn, mà ngược lại càng nghiêm trọng thêm, thiếu chút nữa không rời giường nổi.

Mạnh Hành Du cảm giác như bản thân ở trong mơ bị người ta đánh một trận, cả người đau nhức, đầu choáng váng, đôi mắt không mở ra được, cho dù KHXH hay KHTN thì cũng đều như thôi miên cả, trạng thái tinh thần cực kỳ kém.

Lúc nghỉ giữa tiết, Mạnh Hành Du vực dậy tinh thần đi hành lang lấy nước, muốn hoạt động để tỉnh táo lại tinh thần, ai dè vừa đứng lên thì chân liền nhũn ra, không chịu không chế mà ngã ngửa về sau, rồi ngồi trên mặt đất.

Trì Nghiên nghe được động tĩnh, thấy sắc mặt cô đỏ bừng, không nghĩ nhiều liền dùng mu bàn tay chạm lên trán cô.

Thật nóng.

“Mạnh Hành Du, cậu bị sốt rồi sao?”

Mạnh Hành Du nhìn cái gì cũng giống như xoay vòng vòng, đầu như nặng nghìn cân, uể oải nằm gục trên bàn, cố gắng nghe cũng không nghe được anh đang nói cái gì, rầm rì hai tiếng, không quá kiên nhẫn.

Trì Nghiên sợ sờ không chính xác, lại đổi bàn tay khác, sau đó sờ trán của mình xem thử, vẫn là nóng, đứng dậy nhú mào nói: “Lên đây, tôi đưa cậu đến phòng y tế.”

Mạnh Hành Du lúc nóng lúc lạnh, bây giờ cơn lạnh đã qua, thì lại đến phiên cơn nóng đến.

Tay của Trì Nghiên lạnh băng, dán lên trán làm cô cực kỳ thoải mái, lý trí của cô đã tan rã, đã quên mất người này là ai, bèn duỗi tay đè lại cái tay muốn rút về của Trì Nghiên rồi dán lên mặt mình, ngốc nghếch cười rộ lên, trong miệng thì nói mê sảng: “Thật.....Tay thật đã! Dán nhiều tí cho Du gia cậu lát nào!”

Trì Nghiên: “.....”

Hãy thứ lỗi cho đứa đã tốt nghiệp 6 năm mà dốt đặc Địa và Lý như tui = ((((((

Protected: CHƯƠNG 41

Protected: CHƯƠNG 42

Protected: CHƯƠNG 43

CHƯƠNG 44

44% ĐỘ NGỌT: KHÔNG ĐỂ TÂM ĐẾN MẤY CHUYỆN NÀY

Editor: Song Ngư

Sau cuộc họp phụ huynh thì không có đi học, nên Mạnh Hành Du không có cơ hội gặp mặt Trì Nghiên.

Cô không phải không nghĩ tới gọi điện thoại hay nhắn tin cho Trì Nghiên, chỉ là mỗi lần nhảy ra cái suy nghĩ này thì cái câu “Nếu cậu còn nói một

chữ với tôi nữa thì học kỳ sau tôi liền chuyển trường” cứ vang vọng bên tai làm Mạnh Hành Du không dám liều lĩnh nữa, chỉ có thể đứng tại chỗ đợi, chờ đến khai giảng rồi lại nói.

Mạnh Hành Du trả lời xong một loạt tin nhắn chúc mừng thì thấy Cảnh Bảo gửi tới một cái bao lì xì, đang phân vân, bấm vào xem thì thấy dưới bao lì xì là một dòng chữ, làm đầu óc trở nên mông lung hơn.

Ghen cái gì.

Không vui cái gì.

Còn hung dữ với Cảnh Bảo nữa???

Không phải cậu bảo tôi đừng nói chuyện với cậu sao hả, anh bạn!

Cậu có phải đang trong thời kỳ nổi loạn không hả?

Mạnh Hành Du nhìn khung chat nửa ngày, bỗng chốc cười rộ lên, cô tịch thu bao lì xì của Cảnh Bảo, chỉ trả lời một tin nhắn.

——“Dễ dàng anh của em không cần nhiều tiền vậy đâu, Cảnh Bảo mau ăn sủi cáo đi.”

——“Hai người thật sự cãi nhau sao?”

——“Không hẳn, chỉ là hơi khó chịu thôi, một lát là hết à.”

——“Nếu anh em có bắt nạt chị thì để em mắng anh ấy cho.”

——“Cảnh Bảo của chị lợi hại quá ta, còn có thể mắng anh của em nữa chứ.”

——“Ông ngoại em có thể, ông ngoại cái gì cũng nghe em hết. Du nhãi con à, chị đừng sợ, em chống lưng cho chị nha.”

——“Được, cảm ơn Cảnh Bảo của chúng ta nha, không uổng công chị thương em mà.”

——“Không cần cảm ơn em đâu, Du nhãi con là bạn tốt của em mà.”

Hai chữ bạn tốt ở trong miệng người khác thì chỉ là lý do thoái thác tùy tiện thôi, nhưng từ miệng của Cảnh Bảo nói ra thì phân lượng lại không giống nhau.

Cảnh Bảo không đi học, tình huống thân thể đặc thù nên ngày thường đều ở nhà, chị gái thì bận bịu công việc, anh trai thì chỉ rảnh mỗi cuối tuần, vốn là ở tuổi tràn đầy sức sống thế mà lại trôi qua cuộc sống như một người già vậy.

Cảnh Bảo đúng là thật sự sợ người lạ, nhưng một khi đã quen thuộc rồi thì sẽ phát hiện ra em ấy là một đứa trẻ cực kỳ hoạt bát, cực kỳ hiểu chuyện, tính cách cũng dễ thương, muốn cho người khác không thích cũng khó.

Mạnh Hành Du là con út trong nhà, ở dưới không có em trai hay em gái, sự tồn tại của Cảnh Bảo giống như bù đắp cho tiệc nuôi này của cô.

Tuy nói rằng còn có nhân tố Trì Nghiên ở giữa, nhưng bỏ đi một tầng nghĩa này thì cô vẫn rất thích Cảnh Bảo.

Sủi cỏ trong nhà bếp mới ra nồi, bà nội ở dưới lầu gọi: “Du Du à, xuống ăn sủi cỏ nào——”

“Dạ cháu xuống liền——” Mạnh Hành Du hô về phía phòng ngủ một tiếng.

Trong phòng ngủ trì hoãn nửa phút, Mạnh Hành Du còn chưa nghĩ nên gửi gì cho Trì Nghiên, chỉ đơn giản từ bỏ, nghĩ ăn xong sủi cỏ rồi lại nói.

Mạnh Hành Du bỏ điện thoại xuống rồi xuống lầu, nhảy nhót chạy đến nhà bếp, ngửi thấy mùi hương sủi cỏ thì thoả mãn hít một hơi, chạy đến người bà nội làm nũng: “Thơm quá bà ơi, có phải có tiền xu không ạ?”

Bà nội vui vẻ ra mặt, vỗ tay của cháu gái: “Có gói, để xem nhà chúng ta năm nay ai có may mắn nào.”

Năm nay là lần đầu tiên Mạnh Hành Du về nhà ăn Tết cùng, bà nội ngoài miệng không nói nhưng trong lòng thì như nở hoa rồi.

Kỳ thật không chỉ có bà nội mà mỗi người trong nhà đều vui vẻ cả, Mạnh Hành Du cũng không ngoại lệ, tuy rằng Mạnh Hành Du vẫn hay nói chuyện với ông nội chứ không nói nhiều với bố mẹ Mạnh, nhưng băng dày ba thước không phải chỉ vì một ngày rét (*), anh chịu ngồi ăn Tết cùng gia đình đã là việc bước ngoặt hiếm hoi rồi.

(* Tất cả mọi thứ đều cần quá trình, không phải cứ ngày một ngày hai là được.

Mạnh Hành Du giúp bưng sủi cỏ lên, sau khi cả nhà ngồi xuống xong thì cô chờ không nổi mà ăn miếng đầu tiên, nồi sủi cỏ mới lấy ra nên rất nóng, cô dùng tay vừa quạt gió ngay bên miệng vừa hà hơi, vất vả lắm mới nuốt sủi cỏ xuống được.

“Được.....Ngon quá!” Mạnh Hành Du thấy Mạnh Hành Chu không động đũa, bèn huých vào tay anh một cái, “Anh ăn một cái đi chứ, nhanh lên, xem anh có thể ăn trúng cái có tiền xu không.”

Mạnh Hành Chu không đụng đũa, nhìn sủi cỏ toả hơi nóng, nói: “Quá nóng, đợi chút nữa anh ăn.”

Mạnh Hành Du trực tiếp gắp một miếng đặt bên miệng của anh: “Sao anh nỉ non như con gái thế, nhanh ăn đi, không thể để một mình em bị nóng được.”

Nếu còn không nhìn ra được Mạnh Hành Du cố tình điều tiết bầu không khí thì Mạnh Hành Chu chính là tên ngốc rồi.

Mặt mũi của em gái tất nhiên là phải cho, huống chi còn là Tết nhất nữa, Mạnh Hành Chu cũng không muốn bởi vì anh ở đây mà làm bầu không khí thêm xấu hổ, vì thế há miệng thôi cũng không thèm thối mà cắn miếng sủi cỏ trên chiếc đũa của Mạnh Hành Du, rồi bỏ vào miệng.

Quả nhiên rất nóng, Mạnh Hành Chu thở ra khói, định hai ba miếng rồi nuốt xuống, ai dè đột nhiên cắn được một thứ cứng ngắc, lúc nhổ ra thì mới biết là tiền xu.

Mạnh Hành Du ở bên cạnh “Wow” một tiếng, “Anh à, anh đúng là may mắn nha.” Nói xong, cô dừng một lát, nhớ lại cái sủi cỏ này là do mình gắp thì bổ sung nói: “Không đúng, anh hẳn là nên cảm ơn em mới đúng, nếu không có em giúp thì anh không ăn được sủi cỏ có đồng xu trong đó đâu.”

“Nhìn con bé này xem, không muốn để bản thân thiệt thòi tí nào.” Bà nội cười không khép miệng được, gắp một miếng trong chén cho Mạnh Hành Du, “Cháu nếm thử cái này xem, nhân tôm bắp này, mẹ con tự mình nhồi nhân bánh đó.”

Mạnh hành Du nhớ kỹ lúc này bị nóng đến bỏng, nên không bỏ trực tiếp bỏ vào miệng, và dùng đũa khều sủi cỏ trong chén ra, khều nửa ngày cũng không thấy có đồng xu nào, chu miệng nói: “Sao con không ăn trúng cái có tiền xu chứ?”

“Bởi vì em ngốc.” Mạnh Hành Chu cười khẽ một tiếng, trêu chọc nói: “Người thi Văn khoa chỉ đạt mức tiêu chuẩn thì không xứng ăn cái có đồng

xu đâu.”

Mạnh Hành Du trừng mắt nhìn anh, “Anh có biết nói chuyện không thế, sao anh không nói ‘người ngay cả Văn khoa cũng có thể đạt tiêu chuẩn’ đi?”

Mẹ Mạnh nhìn hai anh em đấu võ mồm thú vị, không nhịn xuống được nói: “Nhà chúng ta ngoại trừ con thì đâu có ai học lệch đâu.”

Bố Mạnh là một người yêu thương con gái hết mức, nên đứng ra nói chuyện giúp cô: “Lại là tư tưởng lạc hậu, không thể dựa vào thành tích mà đánh giá một đứa trẻ được, quá hẹp hòi rồi.”

“Lời này nói rất đúng.” Bà nội xoa đầu Mạnh Hành Du, “Du Du của chúng ta tốt lắm, chính là hạt dẻ cười, là bảo bối nha.”

Mạnh Hành Du cười rộ lên, kẹp một miếng sủi cảo: “Cháu biết cháu đáng yêu mà, cùng nhau cụng nào, hy vọng mọi người già trẻ lớn bé sang năm cũng đáng yêu như cháu vậy!” Nói xong, Mạnh Hành Du còn đặc biệt liếc mắt nhìn Mạnh Hành Chu, “Đặc biệt là đồng chí Mạnh Hành Chu đó.”

Mạnh Hành Chu khó có khi phối hợp, kẹp một miếng sủi cảo chạm vào sủi cảo của cô, “Đàn ông cần đáng yêu làm gì chứ, mềm yếu y như đàn bà (**)!”

() từ gốc là nương pháo: xuất phát từ phim thần tượng Đài Loan “Tôi Muốn Trở Thành Trái Hồng Giòn”, chỉ một người con trai có cách cư xử, ăn nói, tính cách giống con gái, không liên quan đến ngoại hình có nữ tính hay không, cũng không liên quan đến người đó là trai thẳng hay không (theo Buôn dưa Cbiz)**

“Yên tâm đi, với cái ngoại hình này của anh thì cả đời này không mềm yếu như đàn bà được đâu!”

“.....”

Hai anh em đấu võ mồm qua lại, trên bàn ăn vừa nói vừa cười, một bữa sủi cảo chào năm mới ăn đến vui vẻ.

Mạnh Hành Du vội vàng giúp mẹ Mạnh dọn nhà bếp xong, chúc ngủ ngon rồi lên lầu tắm rửa đi ngủ.

Tắm rửa xong đi ra thì Mạnh Hành Du vẫn không ngủ được, thời gian trôi qua từng chút, nhóm chat bạn học vẫn cực kỳ náo nhiệt, đúng là một đám

cú đêm không ngủ được.

Mạnh Hành Du lướt vài vòng, không thấy Trì Nghiên nói chuyện trong nhóm chat, cho dù người khác có phát bao lì xì thì anh cũng không lấy.

Tết nhất mà ngủ sớm như vậy sao? Đúng là làm việc nghỉ ngơi như ông già mà.

Cảnh Bảo tuổi nhỏ chắc chắn không nói dối, không thể nói Trì Nghiên có ghen không, nhưng chắc chắn là không vui.

Nhưng vì sao anh không vui chứ.

Người tức giận là anh, người không muốn nói chuyện cũng là anh, thái độ đối với cô lãnh đạm cũng vẫn là anh.

Tuy rằng lúc trước cô hấp tấp lỗ mãng hôn anh một cái, nhưng cô cũng đã giải thích rồi còn gì. Được rồi, cái lời giải thích đó không dùng được, cuối cùng anh vẫn hiểu lầm, còn tựa hồ hiểu lầm càng sâu hơn.

Nhưng không phải anh không cho cô cơ hội để nói hai câu sao, cô cũng bắt đắc dĩ lắm à.

Dựa theo cái logic này mà nói thì nếu Trì Nghiên chỉ đơn giản không vui vì sự việc ở phòng y tế ngày hôm đó nên không muốn phản ứng với cô, vậy hành động mấy ngày nay của cô không phải là đang theo ý anh hay sao?

Anh phải vui vẻ mới đúng chứ.

Mâu thuẫn quá đi mất.

Khó hiểu, thật sự quá khó hiểu.

Người ta đều nói lòng phụ nữ như mò kim đáy bể, Mạnh Hành Du nhìn lòng của Trì Nghiên này cũng chả khác gì mấy, nghĩ hoài mà vẫn không hiểu.

Mạnh Hành Du cầm điện thoại lẩn qua lộn lại trên giường mà vẫn không ngủ được, trong đầu vẫn còn để tâm chuyện này, cần phải giải quyết lập tức thì mới có thể ngủ một giấc yên ổn được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Mạnh Hành Du mở avatar của Trì Nghiên ra, phát một cái bao lì xì 1.88 cho anh, nhưng bên kia không phản ứng.

Đúng là ngủ rồi sao? Bao lì xì cũng đều không cần nữa.

Mạnh Hành Du không tin mấy, quy quy củ củ nhả qua một tin.

——“Năm mới vui vẻ nha lớp trưởng, ở cái thời khắc tiếng chuông ngân vang năm mới này, chúc ngài năm mới phát tài phát lộc nhiều may mắn nha, quan trọng nhất là bớt giận dỗi đi. Mím cười.jpg.”

Tin nhắn dễ dàng hơn bao lì xì.

Trì Nghiên không trả lời, nhưng là lập tức bấm vào bao lì xì.

Qua vài giây, anh trả lời lại một chuỗi dấu ba chấm.

Mạnh Hành Du cố ý chọc giận anh, làm bộ giờ mới phát hiện ra mà nói.

——“Ồ, phát nhầm bao lì xì rồi, không phải cho cậu, lớp trưởng à, cậu trả lại tôi đi.”

——“Có 1.88 mà cậu không biết xấu hổ kêu tôi trả lại nữa hả?”

——“Vậy thì không, lỡ như cậu nhận bao lì xì xong cũng muốn chuyển trường thì sao bây giờ, mau trả lại tôi đi.”

“.....”

Mấy lời nói Mạnh Hành cố ý chọc giận anh, sau vài giây, Trì Nghiên mới nhận ra bản thân hình như cũng không bức tức gì cả.

Còn rất.....Cái gì đó nữa.

Giống như cục tức cứ nghẹn ngay cổ, đột nhiên trôi tuột xuống dưới luôn.

Mạnh Hành Du vốn dĩ là người không hành xử đứng đắn lắm, muốn cái gì thì làm cái đó, nói gió chính là mưa.

Anh so sức mạnh với cô làm gì chứ, chuyện ở phòng y tế cô cũng chưa nhắc lại, còn bản thân mình thì vẫn cứ ôm khư khư không bỏ thì hình như cũng hơi vô lý.

Trì Nghiên không nghĩ sâu xa hơn nữa, anh sợ bản thân sẽ để tâm đến những chuyện vụn vặt kia, sẽ bị chặn lại không thoát ra khỏi nụ hôn đó.

Cho qua thì cho qua, cho qua, đối với ai cũng tốt cả. Mặc kệ lí do của Mạnh Hành Du là gì, anh bên này.....

Anh bên này cũng không cho được thứ cô muốn.

Trì Nghiên cầm điện thoại đứng lên, đi đến trước cửa sổ, bên ngoài không biết đã có tuyết rơi từ bao giờ, tạo nên một mảnh trắng xoá, liếc mắt cũng không nhìn tới điểm tận cùng, yên tĩnh lại xa xăm.

Sau cơn tuyết rơi dày đặc thì đến một năm xuân.

Trì Nghiên duỗi tay kéo cửa sổ ra một mảnh, gió lạnh mang theo bông tuyết rơi vào, anh bị gió thổi đến nhú mào, bông tuyết dừng trên mu bàn tay anh hoà tan trong nháy mắt, rồi hoá thành giọt nước rơi trên sàn nhà, máy sưởi trong nhà có bật nên rất nhanh liền bốc hơi thành hơi nước, biến mất không thấy tăm hơi.

Trên thế giới này có rất nhiều thứ cũng đại khái như thế, thấy được sờ được nhưng lại giữ không được.

Trì Nghiên cup mắt, đóng cửa sổ lại, bàn tay lạnh đến mức đóng băng, nên tốc độ đánh chữ không quá nhanh.

Anh trả lại cho Mạnh Hành Du bao lì xì 1.88, cũng tặng cô một câu chúc phúc bình thường.

——“Tân niên vui vẻ, học tập tiến bộ.”

Năm mới vui vẻ, Mạnh Hành Du.

Hy vọng năm nay cậu sẽ luôn vui vẻ.

Hy vọng cậu vẫn luôn hướng về ánh Mặt trời, mỗi bước đi tiến về phía trước đều đáng giá.

Mạnh Hành Du hẹn với Cảnh Bảo ngày đầu năm mới sẽ đến nhà xem Cảnh Bảo, thuận tiện chào hỏi luôn.

Cảnh Bảo nói trong nhà chị có anh chị, nhưng là năm mới nên đi tay không đến nhà người khác cũng không hay lắm.

Quá quý giá thì không thích hợp, nhà bọn họ cái gì cũng không thiếu, Mạnh Hành Du nghĩ một lát, quyết định chọn tùy ý một tí, mua một bánh kem nhỏ lại mua ít trái cây, rồi quà tặng cho Cảnh Bảo thì chắc là được rồi.

Mạnh Hành Du đã chuẩn bị quà tặng cho Cảnh Bảo từ năm trước, là một bộ trò chơi ghép hình, bản thảo là bức tranh do cô chính mình vẽ, nội dung rất đơn giản, chính là phiên bản hoạt họa của Cảnh Bảo và Tứ Bảo.

Mạnh Hành Du gọi taxi chạy đến trung tâm thương mại, lấy bộ trò chơi ghép hình khéo léo tinh xảo từ trong cửa hàng, thuận tiện đến lầu một mua một cái bánh kem trái cây nhỏ, thấy cũng sắp đến thời gian thì lấy điện thoại ra gọi xe, xuất phát đến nhà Cảnh Bảo.

Trì Nghiê n biết cô muốn đến, Mạnh Hành Du chân trước vừa xuống xe, giương mắt lên thì đã nhìn thấy anh.

Quần đen giày da lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, bên ngoài áo hoodie là một áo khoác màu trắng, tóc hơi xù một tí, như là mới gội đầu xong rồi sấy qua, nhìn thành thực hơn so với lúc mặc đồng phục ở trường học, cũng nhu hoà hơn một tí.

Mang theo loại cảm giác tùy ý không thể nói nên lời làm Mạnh Hành Du cực kỳ thích.

Càng làm cho cô thích chính là, cô hôm nay mặc áo khoác hơn nữa cũng là màu trắng, còn cùng là kiểu ngắn nữa.

Nếu buổi sáng mà mang đôi giày boots Dr.Martens màu đen kia thì càng giống đồ đôi hơn nữa, trong lòng Mạnh Hành Du thầm hối hận một giây, sau đó kiểm soát cảm xúc cho tốt rồi cầm đồ đi về phía tiểu khu.

Trì Nghiê n thấy cô đi tới bèn nhắc chân lên đó, rất tự nhiên cầm lấy túi đồ trên tay của cô, tùy ý cười: “Hôm nay cậu muốn tới, Cảnh Bảo thế nhưng không ngủ nướng, hơn 6 giờ đã dậy rồi.” Trì Nghiê n cúi đầu nhìn thì thấy là bánh kem trái cây, dừng một lát lại nói: “Cậu cũng khách sáo quá rồi, không cần mua gì đâu.”

“Nhưng cũng không thể đi tay không đến được, lại nói cũng không phải đồ gì đáng giá, Cảnh Bảo thích ăn bánh kem này lắm, lần trước tôi có nghe em ấy nói nên hôm nay tiện đường mua luôn.” Một cơn gió thổi qua làm Mạnh Hành Du nhanh chóng bỏ tay vào túi áo khoác, “Lạnh quá, đúng rồi, chị cậu có ở nhà không?”

Trì Nghiê n không dấu vết đi lên phía trước hai bước, đứng nghiêng với Mạnh Hành Du, vóc dáng của anh cao, vô hình chung đã chắn không ít gió lạnh thổi đến cô: “Có ở.” Trì Nghiê n thấy Mạnh Hành Du không còn lạnh lắm thì nghiêng đầu cười khê: “Chắc chắn chị ấy sẽ giữ cậu lại ăn cơm trưa, cậu có bận việc gì không?”

“Không bận, hôm nay tôi không có chuyện gì ngoài chuyện này đâu.” Mạnh Hành Du vỗ vào ba lô nhỏ đeo trên lưng, “Tôi mang theo cá khô nhỏ cho Tứ Bảo, trước kia Cục Bột Nhào thích ăn lắm, nên mang cho Tứ Bảo nếm thử.”

“Được.”

Hai người tôi một câu anh một câu đi đến cửa thang máy, lúc định bước vào thì gặp phải hàng xóm đi ra ngoài, Trì Nghiên gật đầu: “Chúc mừng năm mới dì Chu.”

Dì Chu cũng xem như là hàng xóm lâu năm, là bạn học với mẹ Trì, hai nhà vẫn có ít giao tình, mấy năm trước lúc bố mẹ vừa mới đi thì dì ấy cũng giúp đỡ ba chị em không ít.

Dì Chu nắm tay con gái nhỏ của mình, thấy Trì Nghiên thì cười rộ lên: “Chúc mừng năm mới, năm mới tốt lành.”

Nói xong, chú ý tới Mạnh Hành Du bên cạnh Trì Nghiên, lại thấy trang phục hôm nay của hai người thì nhường mày trêu ghẹo: “Tiểu Nghiên quen bạn gái à? Cô bé lớn lên thật hoạt bát xinh đẹp nha.”

Mạnh Hành Du nghe sượng rờn, nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ rụt rè, giải thích: “Dì hiểu lầm rồi ạ, chúng cháu chỉ là bạn học thôi.”

Cửa ải cuối năm rất nhiều người đi thăm người thân, trong túi đều chất đầy bao lì xì, dì Chu lấy một bao lì xì trong túi ra, nhiệt tình nhét vào tay của Mạnh Hành Du: “Nào nào, dì cũng vội ra ngoài, đến đây, đưa trẻ ngoan, cầm lấy bao lì xì nè, có rảnh thì thường tới chơi nha, dì ở dưới lầu của tiểu Nghiên đó.”

Thật không cần đâu dì, cháu không thể lấy.....” Mạnh Hành Du đang muốn nhét lại thì Trì Nghiên ngược lại thay cô cầm lấy, nói cảm ơn với dì Chu: “Mau nói cảm ơn đi.”

Đầu óc Mạnh Hành Du mông lung, cũng không biết Trì Nghiên muốn làm gì, theo bản năng nói theo anh: “.....Cảm ơn dì ạ.”

Dì Chu đi rồi, hai người tiến vào thang máy, Mạnh Hành Du mới hỏi: “Cậu sao thế? Như vậy hiểu lầm lớn quá.”

“Hiểu lầm thì vừa hay.” Trì Nghiên ấn số tầng, quay đầu nhìn cô: “Như vậy dì Chu sẽ không gán ghép tôi với con gái lớn của dì nữa.”

Mạnh Hành Du buồn cười nhìn anh: “Cậu mới bao lớn chứ, thế mà đã bị bẫy cô tám dì nhớ thương rồi hả?”

Trì Nghiên cũng khó hiểu, cũng trả lời: “Đúng vậy, lớn lên đẹp trai là lỗi của tôi sao?”

“Liêm sĩ cậu rơi rồi kia, mau nhặt lên đi.”

Thang máy ding một tiếng, cửa mở ra, Mạnh Hành Du đi ra ngoài thì nghĩ đến một việc, quay đầu lại hỏi: “Người khác hiểu lầm thì thôi đi, nhưng cậu nhớ giải thích rõ với Cảnh Bảo và chị cậu đấy.”

Trì Nghiên gật đầu, tay gõ cửa: “Không cần giải thích, tụi tôi nhìn cũng không giống như người sẽ để tâm đến mấy chuyện này.”

Mạnh Hành Du nghĩ thấy cũng đúng, nếu là một đôi thì ít nhất cũng phải nắm tay nắm chân các kiểu chứ đâu có như hai người, lúc đi đường một người chen vào giữa cũng vừa nữa là.

Mạnh Hành Du nghe tiếng bước chân nhanh nhẹn từ phía trong cửa truyền ra, sau khi cửa mở ra thì Cảnh Bảo thò đầu ra, thấy trang phục của hai người thì cảm thán nói: “Du nhãi con à, chị với anh em mặc giống như nhau nha.”

Trì Sơ đi tới, nhận lấy đồ trên tay của Trì Nghiên, rồi đón Mạnh Hành Du vào cửa, nghe thấy Cảnh Bảo nói xong thì nhìn hai người, ánh mắt như có thâm ý, trêu ghẹo một câu: “Cảnh Bảo à, em không hiểu đâu, đây là đồ đôi, cảm giác cp đó nha.”

Trì Nghiên: “.....”

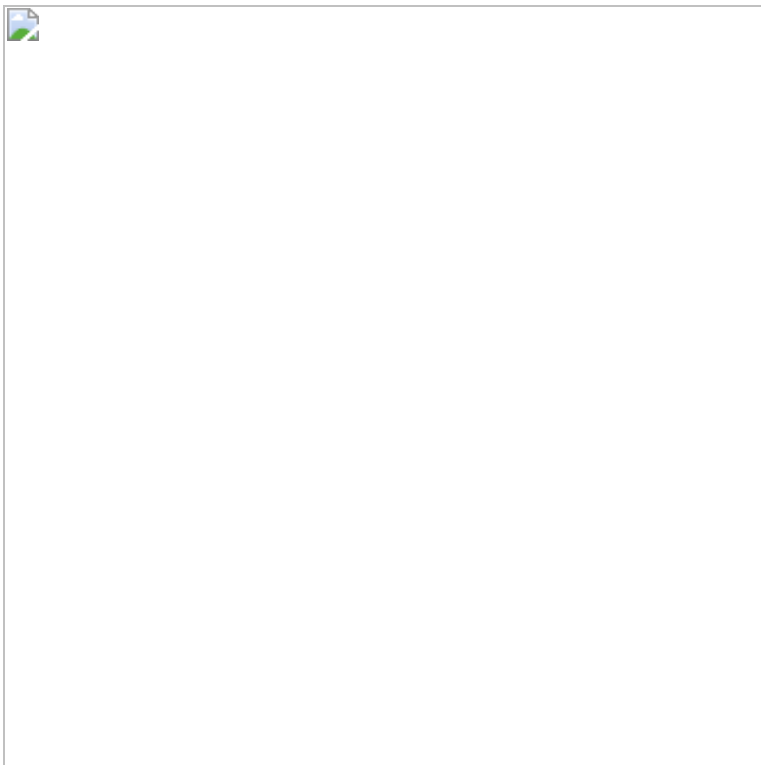
Mạnh Hành Du: “.....”

Đã bảo không giống như người để tâm đến mấy chuyện này mà????

Chúc mọi người Giáng Sinh vui vẻ và an lành bên gia đình nhé ♥

Protected: CHƯƠNG 45

CHƯƠNG 46

46% ĐỘ NGỌT: GẦN QUAN ĐƯỢC BAN LỘC

Editor: Song Ngư

Cửa ải cuối năm trôi qua, kỳ nghỉ đông giống như một nắm cát mịn không thể cầm được lặn lẽ trốn tuột khỏi khe hở của bàn tay.

Những kỳ nghỉ trong quá khứ thì Mạnh Hành Du luôn chất đống bài tập rồi hoàn thành hết vào tuần cuối cùng trước khi khai giảng. Nhưng cái kỳ nghỉ đông này, Mạnh Hành Chu hiếm khi có được hứng thú mà cứ nhìn chăm chăm cô làm bài tập, đau khổ thì đau khổ nhưng cô đã hoàn thành hết tất cả bài tập trước nửa tháng luôn.

Tới gần ngày khai giảng, nhóm chat của lớp đều là tin tức về bài tập, sau khi Sở Tư Dao nghe được Mạnh Hành Du đã làm xong bài tập, thì trước hai ngày khai giảng liền hẹn cô ra tiệm trà sữa rồi điên cuồng chép bài, đời này cô ấy chưa từng nhiệt tình yêu thích học tập như vậy.

Mạnh Hành Chu và Hạ Tang Tử đều khai giảng sớm nên đã quay lại Lan Thị, Bùi Noãn xong năm thì mỗi ngày đều chạy đến Thương Khung Âm, không hề nhàn rỗi tí nào, chỉ có mình Mạnh Hành Du là ở nhà rảnh rỗi, thà rằng ra uống trà sữa với Sở Tư Dao, cho dù ngồi nói chuyện phiếm cả buổi trưa thì cũng thú vị hơn ở nhà buồn một mình.

Sở Tư Dao chép đến đau cả tay, chữ của Mạnh Hành Du lại nhỏ nữa, mấy loại ký hiệu của KHTN thoát nhìn đặc biệt bắt máy, cô ấy chép xong tờ cuối cùng thì ném cây bút, lấy ly trà sữa bên cuống hút một hớp thật mạnh, cảm thán nói: “Du Du à, tớ quyết định về sau chép bài của cậu thì tớ phải mang kính lúp quá.”

Mạnh Hành Du thấy chữ mình cũng được: “Cậu trước tiên đi cắt kính đi, chắc chắn là bị cận thị rồi.” Mạnh Hành Du buông ly trà sữa, cầm sách bài tập lật lật, “Cậu nên chép của Trì Nghiên mới đúng, chữ cậu ấy cực kỳ lớn, làm văn mà không thu gọn lại thì cũng không đủ trong khung nữa.”

Sở Tư Dao chớp mắt, nhỏ giọng tám: “Hai người các cậu hoà rồi hả? Cuối kỳ không phải còn giận dỗi sao?”

Mạnh Hành Du gật đầu: “Cho qua từ lâu rồi, chúng tớ vẫn là bạn học tốt tương thân tương ái nha.”

“Bạn học tốt là có ý gì chứ, học kỳ này sắp phải phân ban rồi.” Nhắc tới chuyện này, Sở Tư Dao liền phìền muện, “Cậu học Lý còn tớ thì học Văn, chắc chắn không chung một lớp rồi, cậu cố gắng tranh thủ vào lớp trọng

điểm đi. Đúng rồi, Trì Nghiên học cái gì? Hai người các cậu nếu có thể vào lớp trọng điểm Lý thì hay rồi.”

Mạnh Hành Du bỏ sách bài tập lên bàn, nhắc tới chia ban cũng chả có vui về gì: “Cậu ấy học Văn, hết học kỳ này chắc không thể chung lớp rồi.”

Sở Tư Dao tiếc hận thay cô, nghĩ đến một chuyện tiếp theo liền vỗ nhẹ bàn hai cái, tiến lên nói: “Hai năm khác lớp, hai người còn muốn tiến triển một tí cũng khó khăn nữa là, hơn nữa cậu có nghĩ tới chưa, nữ sinh của ban Xã hội rất nhiều, bằng không cậu cố gắng học ban Xã hội đi? Gần quan thì được ban lộc.”

“Chuyện này không phải cố gắng là có thể đâu.” Mạnh Hành Du thích thì thích, nhưng trên vấn đề đúng sai thì lý trí vẫn còn, “Học Xã hội hay học Tự nhiên ở một trình độ nhất định chính là quyết định hướng chuyên ngành Đại học của cậu, tớ không có hứng thú với KHXH cũng học không giỏi, nên tớ tuyệt đối muốn học KHTN, tớ không có lựa chọn. Tớ cũng không muốn bởi vì thích ai đó mà một hai phải cùng lớp với người đó, đi học thứ mà mình không thích, nếu một ngày nào đó tớ không thích người đó nữa, ngay cả thứ đó cũng chả phải mình thích gì thì đến cuối cùng tớ chả có gì cả, tìm ai mà khóc đây.”

Sở Tư Dao không nghĩ Mạnh Hành Du lý trí như vậy, cô ấy vẫn luôn cho rằng tính cách của cô rất hướng ngoại, nhìn cái gì cũng rất tùy ý.

Thì ra cũng không phải như vậy.

“Cậu nói có đạo lý, nếu bắt tớ đi học môn KHTN thì tớ cũng rất đau khổ, tuy rằng tớ không phải rất thích KHXH nhưng chỉ là trước kỳ thi Giáo dục thì cuối cùng cũng phải chọn một cái thôi.”

“Chính là ý này, dù sao thích hợp với mình mới là tốt nhất.”

Mạnh Hành Du nhìn thời gian, nhắc nhở Sở Tư Dao, “3h rưỡi rồi, cậu nhanh chép đi, còn có 4 môn chờ cậu đấy.”

Sở Tư Dao khổ không thể nói, đặt bút tiếp tục làm bài.

TV ở tiệm trà sữa mở chương trình gameshow, Mạnh Hành Du ngày thường không hay xem những chương tình này, trước mắt vì nhàm chán nên mới xem, liền cảm thấy tên tiết mục này hơi quen mắt, nhớ lại một chút

thì mới nhớ ra đây là tiết mục bạn trai cũ của Trì Sơ là Phó Nguyên Tu tham gia mà Trì Nghiên đã nói qua lúc ở học kỳ 1.

Mạnh Hành Du tập trung tinh thần vốn định xem tên tra nam này, tiết mục trôi qua vài phút thì cảnh quay trên màn hình quay qua quay lại vài lần mà cô cũng không nhìn thấy Phó Nguyên Tu.

Không phải nói anh ta là người chạm tay là bóng (cực nổi tiếng) sao? Sao lại không có trên ống kính chứ?

Sở Tư Dao ngày thường hay xem chương trình tạp kỹ, nên Mạnh Hành Du nhìn TV rồi hỏi một câu: “Sao không thấy Phó Nguyên Tu trong chương trình thế?”

Nhắc tới những thứ liên quan đến giải trí thì Sở Tư Dao lập tức như hồi sinh máu sống lại, động tác trên tay không dừng nhưng ngoài miệng thì vẫn blah blah nói tiếp: “Anh ta bị bôi đen rồi nên tiết mục này đương nhiên không có khả năng mời anh ta nữa, lần trước anh ta bị tuôn ra nhiều tài liệu đen lăm, OOC (***) đây trời rồi.”

(*) OOC (out of character): *Khái niệm OOC thường xuất hiện trong lĩnh vực fanfiction để chỉ việc người viết fanfiction xây dựng tính cách, hành động nhân vật khác hay thậm chí là trái ngược với cách tác giả xây dựng tính cách nhân vật đó trong canon (tức tất cả những gì xuất hiện trong tiểu thuyết, phim... gọi chung là tác phẩm gốc và được công nhận là chính thức). (nguồn Joel 7th's Toy Box)*

Nghe xong lời nói này thì lực chú ý trên TV của Mạnh Hành Du được kéo về: “Tài liệu đen gì chứ?”

Phổ cập một quả dưa lớn, nhưng Sở Tư Dao thì lại không nhàn rồi nên đành phải nói: “Cậu đi xem Weibo của Phó Nguyên Tu đi, có dưa sẵn luôn đó, cậu từ từ mà ăn nha, còn xuất sắc hơn cả phim truyền hình nữa.”

() Ăn dưa:** *theo cách nói của netizen bên Trung chính là ngồi hóng chuyện, xem drama -> quả dưa: tin đồn, thị phi,.....*

Mạnh Hành Du bị gọi lên lòng hiếu kỳ bèn lấy điện thoại ra, mở Weibo cá nhân năm không lên ra, nhập từ khoá vào, sau đó thì thấy cả đồng tin tức nhảy ra.

Trong đó có một tin tức dễ thấy nhất đó là “Phó Nguyễn Tu bị vả mặt” Mạnh Hành Du bấm vào tin tức đó, tin đầu tin là chân tướng sự việc mà một account marketing nào đó của giới giải trí đưa tin, cùng với một số hình ảnh.

Mạnh Hành Du mở tấm hình thứ nhất ra xem, trên đó là hình chụp của một Weibo, bài đăng gốc chính là “cảm nghĩ chia tay” đầy hương vị của một bạn trai cũ thâm tình mà Phó Nguyễn Tu đã từng đăng.

Người share bài Weibo này có ID là một chuỗi tiếng Anh bằng cách lặn trên bàn phím (***) , nhưng nội dung lại cực kỳ thú vị và hot.

——“Là tôi không muốn đi theo anh, tra nam.: @Phó Nguyễn Tu: Đến cuối cùng anh vẫn không thể trở thành người đồng hành cùng em vượt qua những khó khăn trong cuộc sống, hy vọng cuộc sống tương lai sẽ luôn dịu dàng với em, cho dù người bên cạnh em là ai thì em đều có thể hạnh phúc.

Kéo tấm hình xuống thì là một một tấm hình chụp lại vài bình luận đứng đầu, Mạnh Hành Du lướt xong tấm này rồi sang tấm khác thì mới hiểu rõ được, vì sao Sở Tư Dao nói Phó Nguyễn Tu bị bôi đen rồi.

Làn sóng tài liệu đen này bắt đầu từ cái share của một tài khoản cho hấp thụ ánh sáng người bạn gái cũ hư hư thực thực thần thánh, bởi vậy đã dẫn một làn sóng mạnh mẽ.

Ví như Phó Nguyễn Tu căn bản không phải là một người tài hoa gì cả, 4 năm Đại học thi rớt vô số lần, thậm chí còn có hồ sơ ghi chép về việc gian lận bị xử phạt, công ty quản lý còn vì giúp đỡ anh ta mà đã áp xuống một đồng tài liệu đen này xuống, chỉ nói những mặt tốt ở trước mặt truyền thông, như là lấy được giải thưởng gì hay đã tham gia những thi đấu nào. Có “người quen biết” lén lan truyền rộng rãi rằng những giải thưởng thi đấu đó đều thuộc về cả tập thể, chỉ không phải là của cá nhân, lời ngầm là Phó Nguyễn Tu cũng chỉ là một người ôm đui của mấy người cùng nhóm, trộn lẫn mấy cái giải thưởng giành được lại với nhau để hù người thôi.

Ví như Phó Nguyễn Tu đăng hình bóng dáng của người bạn gái trên Weibo, nhưng chưa bao giờ để lộ mặt, tất cả đều bởi vì người bạn gái thần thánh đó không thích lộ diện, thậm chí còn từng năm lần bảy lượt nói với anh ta rằng đừng có lấy mối quan hệ của hai người mà xào cp trên Weibo để tăng độ

hot của anh ta lên, nhưng Phó Nguyên Tu đều không làm theo, ngược lại còn ở trên Weibo làm ra vẻ, một người bạn trai vì bảo vệ sự riêng tư của bạn gái nên mới không đăng hình lộ mặt, để hút fans.

Lại ví như, cũng là một tài liệu đen ác liệt nhất nói Phó Nguyên Tu lén quan hệ thân mật với một nữ nghệ sĩ cùng chương trình trong quá trình ghi hình buổi tổng nghệ theo quý, hai người còn bị chụp đi vào khách sạn, chỉ là lúc đó Phó Nguyên Tu không có mấy ấn tượng trong mắt công chúng, trên mạng cũng không ai có bằng chứng nên sau đó không giải quyết được gì.

Nhưng lần này thì không giống vậy, không chỉ có bằng chứng thật mà ngay cả nữ nghệ sĩ kia cũng đứng ra đau đớn phê phán hành vi xấu xa chân đạp hai thuyên của Phó Nguyên Tu, vẫn luôn lừa dối cô ta rằng đã chia tay bạn gái, đăng lên Weibo chỉ vì tăng đột hot mà thôi, cái gì cũng không phải thật, làm cô ta tin lấy tin để miệng lưỡi của anh ta, thế mà bây giờ lại bị lừa thành một con “Tuesday” (kẻ thứ ba).

Trước kia con người của Phó Nguyên Tu có bao nhiêu hoàn mỹ, bây giờ sau khi sụp đổ, thì có bấy nhiêu làm fans hận.

Trên mạng đầy tiếng chửi rửa anh ta, vô số người kêu anh ta lăn ra giới giải trí, còn có không ít người tò mò về thân phận bạn gái cũ của anh ta, nhưng bất kỳ tin tức nào trên mạng về người này đều rất mơ hồ, có cư dân mạng đoán rằng người quyền lực đứng sau lưng quả dưa lớn này nói không chừng chính là người bạn gái cũ chính quy chưa từng lộ mặt.

Vừa có thể không tiếng động làm hỏng hết mấy năm khổ tâm xây dựng con người của Phó Nguyên Tu, lại có thể sạch sẽ đến, sạch sẽ đi trong đồng dư luận, người sau lưng này nói không chừng có thể là con cháu quý tộc hào môn gì đó, là một nhân vật không thể trêu được.

Mạnh Hành Du rời khỏi Weibo, trong lòng sáng tỏ như gương sáng.

Sở Tư Dao ngẩng đầu, nâng cằm nhìn cô hỏi: “Thế nào? Dưa này kích thích không?”

Mạnh Hành Du ăn ngay nói thật: “Kích thích chứ, nội dung cực kỳ thoải mái.”

“Trước kia tớ còn rất thích Phó Nguyên Tu, bây giờ cảm giác giống như ăn phân vậy á.”

Sở Tư Dao thở dài một hơi.

Mạnh Hành Du tổng kết nói: “Đừng đặt quá nhiều cảm xúc chân tình vào.”

Sở Tư Dao đồng ý, gật đầu: “Không sai.”

Mạnh Hành Du tự hỏi một lát, sau đó mở avatar của Trì Nghiên ra, trực tiếp gửi một tin nhắn không đầu không đuôi, nhưng cô biết Trì Nghiên chắc chắn sẽ hiểu.

——“Lần trước cậu bảo có người sẽ xử lý, bây giờ đã xử lý tốt rồi chứ?”

Trì Nghiên không biết đang bận gì mà mãi đến chạng vạng, lúc Mạnh Hành Du tạm biệt Sở Tư Dao xong rồi lên tàu điện ngầm thì anh mới trả lời.

——“Cậu xem Weibo rồi hả?”

Giống như là có cảm ứng, Mạnh Hành Du nghe thấy tiếng điện thoại vang lên thì trực giác nói với cô đó chính là Trì Nghiên, lấy điện thoại mở ra thì thấy quả nhiên là anh.

Mạnh Hành Du không thể nói là chỗ nào vui vẻ, cứ cười trộm hai cái.

——“Thấy được, người share đó có phải là chị cậu không?”

——“Là chị ấy.”

——“Ngay cả người trong trường Đại học của bọn họ cũng không tuôn ra tin nóng tiết lộ về thân phận của chị cậu được, nhà các cậu tốn không ít công sức nhỉ.”

——“Không bao nhiêu, cậu của tôi tìm người làm.”

——“Tra nam đúng là xứng đáng, anh ta sẽ không tìm chị cậu gây phiền toái chứ?”

——“Sẽ không đâu.”

Tàu điện ngầm chạy đến trạm trung chuyển, một nhóm người đi lên, Mạnh Hành Du bị xô đẩy ép vào trong một góc, ngay cả điện thoại cũng không sờ ra được, chỉ có thể nghe thấy âm thanh nhắc nhở có tin nhắn đến, nhưng lại không xem được, làm cả người ngửa ngáy.

Vất vả chịu đựng đến lúc xuống xe, Mạnh Hành Du gần như là bị người ở trong xe ném ra người, cô hít sâu hai hơi để bình tĩnh, sửa lại áo khoác nhăn nhúm, sau đó mới ra cửa.

Trì Nghiê n đã nhắ n tới hai tin, Mạnh Hành Du vốn tưởng anh đang nói chuyện của Trì Sơ, nhưng mở ra thì thấy không phải, chỉ là hai tin có nội dung hoàn toàn không giống nhau.

——“Buổi chiều tôi đi cùng cậu uống trà chiều với một vị khách hàng, tín hiệu bên kia không tốt lắm.”

——“? Chưa về sao? Tín hiệu của cậu cũng kém hả?”

Mạnh Hành Du không biết vì sao Trì Nghiê n muốn kể hành trình của mình cho cô, nhưng cảm giác này không tệ, lễ thượng vãng lại, cô cũng kể cho anh nghe một tí.

——“Vừa xuống tàu điện ngầm, đông đúc quá, không lấy điện thoại ra được.”

——“Thân thể đó của cậu không thích hợp ngồi xe điện ngầm đâu.”

——“Không còn cách nào, giờ này kẹt xe lắm, ngồi xe điện ngầm là về nhanh nhất.”

——“Cậu làm bài tập xong chưa? Ra ngoài chơi hả?”

——“Tôi làm xong từ nửa tháng trước rồi, đại lớp trưởng à.”

Trì Nghiê n nhắ n lại một gói biểu cảm vỗ tay, cũng thêm một câu.

——“Mấy người đứng đắ n như cậu thật giỏi quá nha.”

Hiện tại nói tới sự căng nhắ c ở học kỳ 1, mặc dù cùng một câu nhưng lại mang đến cảm giác hoàn toàn khác, Mạnh Hành Du ôm điện thoại cười thích thú.

——“Người đứng đắ n như chúng tôi chính là giỏi như vậy đấy, những người khác không so được đâu.”

Mạnh Hành Du nhắ n tin với Trì Nghiê n suốt đoạn đường, nói chuyện toàn là những nội dung thiếu dinh dưỡng.

Mẹ Mạnh thấy cô trở về, trên mặt là nụ cười như gió xuân thổi thì buồn bực hỏi: “Sao con ra ngoài với bạn đi tự học mà vui vẻ vậy?”

Mạnh Hành Du cũng cảm thấy bản thân có vẻ vui quá đà, nên rời khỏi WeChat, thu lại vài phần ý cười, nghiêm trang nói dối: “Bởi vì học tập làm con vui vẻ đó ạ.”

Mẹ Mạnh bật cười, vỗ lưng con gái: “Mẹ thật hy vọng ngày nào con cũng có nhiều niềm vui sướng.”

“Vâng, con sẽ cố gắng.” Tuy câu trả lời không phải ăn khớp với câu hỏi nhưng Mạnh Hành Du lại rất hưởng thụ cảm giác ông nói gà bà nói vịt này, cô ôm lấy mẹ Mạnh, muah muah vài cái lên mặt bà, rồi cười đến xinh đẹp nhảy lên lầu: “Con tranh thủ trải qua những ngày vui vẻ đây.”

Mẹ Mạnh liếc nhìn bố Mạnh, bất đắc dĩ nói: “Đứa nhỏ này cứ như đứa trẻ to xác vậy.”

Bố Mạnh khép tờ báo lại, nhìn bóng dáng của con gái, như suy tư gì mà cười rộ lên: “Làm gì có đứa trẻ nào to xác chứ.”

Hôm sáng khai giảng đó, bố mẹ Mạnh phải đi công tác nơi khác nên không rảnh đưa cô đi, Mạnh Hành Du lười phải phiền đến tài xế ở Đại viện đi một chuyến đến đây, cho nên cô tự mình gọi xe về trường học.

Ở cổng trường cô gặp phải Sở Tư Dao vừa xuống xe buýt, hai người kết bạn đi chung, lôi kéo hành lý vừa nói vừa cười đi vào ký túc xá.

Ngày mai là lớp chính thức, Hạ Cần ở trong nhóm lớp thông báo đêm nay sẽ mở lớp họp, thời gian ban ngày thì tự do hoạt động, để cho học sinh làm tổng vệ sinh ký túc xá và dọn dẹp hành lý.

Leo lên tới lầu hai, Mạnh Hành Du lấy chìa khoá từ trong túi ra chuẩn bị mở cửa thì phát hiện cửa phòng ký túc xá mở rộng, vốn tưởng rằng Trần Vũ đã tới từ sớm, lúc đi qua mặc dù không thấy rõ người nhưng lại ngửi được một mùi vị nước sát trùng cực kỳ nồng.

Sở Tư Dao che miệng lại, nhìn về phía hai dì giúp việc đang dọn dẹp bận lên bận xuống, hai người không thể hiểu nổi mà hô lên một tiếng: “Mấy người là ai?”

Động tác trên tay của hai dì đó vẫn không dừng, nhưng thật ra có một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa hai sừng mặc váy dài đi ra từ ban công, cô ấy đeo khẩu trang chỉ hở mắt nơi: “Mấy người làm cẩn thận một chút, khe hở của mỗi góc phải quét tước cho sạch sẽ đấy, tôi ghét nhất là mấy đồ dơ bẩn.”

Cô gái tóc đuôi ngựa hai sừng đi ra ký túc xá, chú ý tới Mạnh Hành Du và Sở Tư Dao ở ngoài cửa thì lấy hai cây son môi trong ba lô của mình đưa cho hai người, sau đó cô ấy kéo khẩu trang xuống nói: “Hai cậu là bạn

cùng phòng của tớ á hả? Xin chỉ giáo nhiều hơn nha, một chút quà gặp mặt tặng cho hai cậu nè, đừng có ghét bỏ nha.”

Mạnh Hành Du không dấu vết liếc mắt đánh giá cô ấy, cả người toàn đồ hiệu, không phải số lượng có hạn thì chính là sản phẩm mới nhất.

Xem ra bạn cùng phòng mới chính là một công chúa nhỏ không chạy nổi rồi.

Sở Tư Dao không chú ý tới thứ khác, nhưng vẫn nhận ra cây son môi này, giá cả của cây này đối với lứa tuổi học sinh trung học như bọn họ mà nói chính là không đủ ra năng mua, cô ấy cũng không dám nhận: “Không cần đâu, cậu đừng khách sáo.”

Cô gái tóc đuôi ngựa hai sừng cười nhạt, nắm lấy tay của Mạnh Hành Du và Sở Tư Dao, rồi đặt son môi trong lòng bàn tay của họ: “Hai cậu cầm lấy đi, nữ sinh trong lớp mỗi người đều có một cây mà.”

Sở Tư Dao bị hào khí của cô ấy làm hoảng sợ: “Mỗi người.....Một cây?”

“Đúng rồi, thì là bạn học mới phải vậy chứ sao, tớ mới tới nên cần mọi người giúp đỡ, một chút quà mọn này thì bình thường thôi ấy mà.” Cô gái tóc đuôi ngựa hai sừng thu tay lại, vuốt tóc mái trên trán, “Tự giới thiệu một chút, tớ gọi là Đào Khả Mạn, chuyển từ trường ở thành phố bên cạnh đến, rất vui khi gặp hai người.”

Mạnh Hành Du không rõ cách thức của Đào Khả Mạn, cũng không có nhiệt tình lắm, chỉ xuất phát từ lễ phép mà nói: “Mạnh Hành Du.”

Sở Tư Dao cầm cây son, đầu óc vẫn còn mơ màng, nghe thấy Mạnh Hành Du tự giới thiệu, phục hồi tinh thần lại cũng nói theo: “Tớ gọi là Sở Tư Dao, ký túc xá của chúng ta còn có một người gọi là Trần Vũ, nhưng còn chưa đến.”

Đào Khả Mạn gật đầu, thấy hành lý bên chân hai người thì đề nghị: “Mấy dì ấy còn chưa dọn dẹp xong, ký túc xá còn lộn xộn lắm, tớ mời hai người ăn cơm sáng nhé.”

“Tớ ăn rồi.” Mạnh Hành Du quét mắt nhìn tình huống trong ký túc xá, lạnh nhạt nói, “Phí dọn dẹp chúng ta AA đi, đến lúc đó hết bao nhiêu tiền thì cậu nói một tiếng.” **(AA là chia tiền đều ra)**

Đào Khả Mạn như vừa nghe xong chuyện cười: “AA cái gì chứ, số tiền ít ỏi này tớ bỏ là được rồi, là bạn cùng phòng hết mà đừng có so đo. Bằng không nói đi giúp việc mỗi tuần tới tổng vệ sinh một lần được không, chúng ta ở cũng thoải mái hơn.”

“Tớ thấy không cần thiết, hơn nữa trường học cũng không cho phép.” Mạnh Hành Du vô hình không thích một cỗ hơi thở nhà giàu mới nổi trên người cô ấy, chỉ đơn giản nói, “Vệ sinh ký túc xá thay nhau dọn dẹp, thay đổi mỗi tuần, ký túc xá chúng ta đều thích sạch sẽ, không có đam mê tạt xấu, mặc dù không đạt chuẩn tiêu chuẩn 5 sao nhưng vẫn sạch sẽ. Còn về vấn đề chi phí thì càng rõ ràng càng tốt, không ai có hại mà cũng không ai có lợi, có thương có lượng, mọi người đều thoải mái, cậu cảm thấy thế nào?”

Mạnh Hành Du nói một lèo, làm trên mặt của Đào Khả Mạn không nhìn được nữa, cuối cùng cười gượng hai tiếng: “Tuỳ tiện đi, tớ sao cũng được.”

Nhờ phúc của Đào Khả Mạn mời đi dọn dẹp tới tổng vệ sinh ký túc xá, lúc giữa trưa ăn cơm xong quay về, Mạnh Hành Du dọn dẹp lại giường đệm thì ngửi trên đệm mình toàn là mùi nước sát trùng, căn bản không thể ngủ được.

Mấy ngày nay bầu trời Nguyên Thành đầy mây, Mạnh Hành Du không chờ được Mặt trời, buổi tối lại buồn ngủ, nên cuối cùng chỉ có thể ném hết chăn đệm đi, ra trường học mua một bộ hoàn toàn mới, sau đó đem về trải lên lại.

Đi đi lại lại lăn lộn một phen như vậy, dọn dẹp xong tủ quần áo, bàn học và giường đệm thì Mạnh Hành Du nóng chảy mồ hôi, cô thấy thời gian còn sớm nên lấy thẻ trường học và đồ dùng rửa mặt đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong quay về ký túc xá thì Trần Vũ cuối cùng cũng tới, một mình an an tĩnh tĩnh thu dọn đồ đạc.

Trong ký túc xá nhưng thật ra không có mùi nước sát trùng, mà biến thành một cỗ mùi nước hoa.

Mạnh Hành Du hắt xì hai cái, thấy Đào Khả Mạn còn đang cầm chai nước hoa xịt lên giường của mình, vốn định nói hai câu nhưng ngấm lại mới vừa

khai giảng, cũng không cần làm mọi người không thoải mái nên nuốt lời muốn nói lại.

Ăn xong cơm chiều, Mạnh Hành Du cùng Sở Tư Dao đến phòng học, Hạ Cần còn chưa thông báo sơ đồ chỗ ngồi mới nhất nên mọi người đều ngồi theo sơ đồ của học kỳ 1.

Trì Nghiên và bọn Hoắc Tu Lệ tới sớm, Mạnh Hành Du chào hỏi với hai người bàn sau, rồi ngồi vào chỗ của mình, còn chưa nói lời nào với Trì Nghiên thì anh đã mở miệng trước, mày nhăn lại nói: “Cậu dùng nước hoa tắm đấy à?”

Mạnh Hành Du nâng cánh tay lên ngửi thử, bị mùi nước hoa của Đào Khả Mạn bay vào mặt, cô nhú mày trả lời: “Không phải, là bạn học mới ở ký túc xá của chúng tôi đó, cậu ấy xịt.”

“Nước hoa không dùng vậy được đâu.” Trì Nghiên nghiêng đầu, không nhìn được hắt xì một cái, chà xát cái mũi, “Nồng quá, tôi chịu không nổi, nếu không cậu chạy một vòng quanh sân thể dục cho bay mùi đi.”

Trên mặt Mạnh Hành Du là chữ oan ức viết hoa, cô cời áo khoác lông ra thì phát hiện trên đó cũng bị dính mùi, có hơi phát điên: “Sao lại trách tôi chứ? Tôi cũng là bất đắc dĩ lắm mà.”

Trì Nghiên không nói chuyện chỉ xoa mũi thôi, rồi kéo bàn học sang lối nhỏ một tí, hai bàn cách xa nhau khoảng 20cm làm Mạnh Hành Du bất mãn đá chiếc ghế của bàn anh: “Trì Nghiên, cậu thật quá đáng, cậu chờ đó, lát nữa bạn học mới đi vào thổi mùi cho cậu chết, tôi hoàn toàn chưa là gì cả đâu.”

Trì Nghiên cười khẽ một chút, nửa đùa nửa thật nói: “Cậu đủ thơm rồi.”

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến ngay, Mạnh Hành Du vừa nói xong thì đã ngửi thấy một mùi hương còn nồng hơn cả trên người mình.

Người khác đều nói chưa gặp người đã nghe thấy tiếng, nhưng đặt ở trên người của Đào Khả Mạn thì chính là chưa thấy người đã ngửi thấy mùi.

Đào Khả Mạn chỉ cần một ngày mà đã có vòng bạn bè nhỏ hẹp ở lớp 6 rồi, cùng mấy nữ sinh vừa nói vừa cười đi vào, diện mạo của cô ấy không tệ, cột tóc đuôi ngựa hai sừng vốn là đặc biệt, trong nháy mắt, mấy nam sinh trong lớp cơ bản đều nhìn sang đây.

Đào Khả Mạn đi đến bên bục giảng, lại đột nhiên xoay người quay lại, Mạnh Hành Du đang buồn bực thì thấy cô ấy đứng trước “khoảng cách” giữa hai bàn học của cô và Trì Nghiên, ngữ khí thân mật chào hỏi anh: “Thật trùng hợp nha Trì Nghiên, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Lại.

Lại gặp nhau.

Ai lại với cậu chứ?

Hai người gặp nhau thế nào?

A?????

Mạnh Hành Du ngồi thẳng lưng, không tự giác mà tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, là cái loại tùy thời có thể xông lên tuyên thệ chủ quyền.

Trì Nghiên bị chai nước hoa di động thổi tới làm không thể hít thở nổi, nghe cô ấy nói xong thì đứng dậy khỏi chỗ ngồi, mặt mày xanh mét, nghẹn ra một chữ: “Cậu.....”

Đào Khả Mạn vẫn cười, dùng ngón trỏ chỉ vào bản thân, chớp mắt: “Đúng vậy, là tớ nè, cậu nhớ chưa?”

Trì Nghiên lùi về sau hai bước, nghiêng đầu thở hai cái tránh cái mùi hoa nồng nặc để thoáng khí, dừng một lát mới bổ sung hoàn chỉnh: “Cậu lùi về sau chút cái.”

Đào Khả Mạn cả người ngơ ngẩn: “Cái gì?”

“Thôi.” Trì Nghiên cảm thấy mùi trên người cô ấy có đi đến trên bảng đen thì cũng vậy thôi, anh xoay người kéo Hoắc Tu Lệ trên ghế dậy, sau đó đẩy cậu ấy đến trước mặt Đào Khả Mạn, ba chữ không kiên nhẫn viết rõ ở trên mặt, cả người là u ám: “Ủy viên lao động, cậu dẫn cậu ấy chạy một vòng sân thể dục cho bay mùi đi, à không, trước tiên chạy năm vòng đi.”

Đào Khả Mạn: “.....”

() cách lăn trên bàn phím tạo ra hàng chữ Tiếng Anh, mọi người có thể tham khảo clip này =))))***

Protected: CHƯƠNG 47

CHƯƠNG 48

48% ĐỘ NGỌT: THANH XUÂN ĐÚNG LÀ VÔ HẠN

Editor: Song Ngư

Học sinh trong lớp chọn xong bạn cùng bàn theo ý mình, Hoắc Tu Lệ ngồi cùng Ngô Tuấn Khôn, vẫn là bàn sau Trì Nghiên và Mạnh Hành Du.

Sở Tư Dao không chịu được sự nài nỉ của Đào Khả Mạn nên ngồi cùng bàn với cô ấy, xếp sau Hoắc Tu Lệ và Ngô Tuấn Khôn. Còn Tần Ngân Nghệ thì ngồi cùng một nữ sinh chung ký túc xá, nghiêng phía sau của Trì Nghiên.

Còn về ban uỷ thì vẫn giống như học kỳ trước, không có thay đổi gì cả.

Đào Khả Mạn ra tay rất rộng rãi, rất nhanh đã hoà mình vào nữ sinh của lớp 6.

Từ sau ngày bị Trì Nghiên làm mất mặt thì cô ấy xịt nước hoa cũng bớt lại, ít nhất sẽ không còn như lúc trước ngửi mùi trước mới nghe tiếng sau, ngoài chuyện xịt nước hoa này thì cô ấy cũng không nói gì với Trì Nghiên, ngược lại số lần xuất hiện trước mặt Hoắc Tu Lệ tương đối nhiều.

Học kỳ 1 thì Sở Tư Dao luôn đi cùng Mạnh Hành Du hai người, học kỳ này lại có thêm Đào Khả Mạn, cô ấy có lúc ngẫu nhiên không ăn cơm cùng

người khác thì sẽ cùng theo chân hai người, tiếp xúc một tuần thì Mạnh Hành Du phát hiện Đào Khả Mạn cũng không tệ, chỉ là hơi thở của nhà giàu mới nổi hơi nặng.

Ví như ngày thường hở tí là sẽ treo bên miệng mấy câu như “Chút ít tiền này”, “Tớ mời, còn không phải chỉ là tiền thôi sao”, “Cứ gọi tùy ý, tớ trả cho”, rồi còn ví như nửa ngày đổi một bộ quần áo, một tuần không mặc lại cùng 1 bộ, từ túi lớn quần áo đến túi nhỏ trang sức thì không có cái nào không phải là hàng hiệu, rồi còn ví như cứ tùy ý liền tặng người mấy đồ vật sang trọng, giống như một Thiện Tài Đồng Tử vậy.

Nhưng những điều này đều không phải là mấy tật xấu không thể chịu nổi, so với Thi Kiều thì cô ấy đã xem như là một bàn cùng phòng rất tốt rồi.

Trần Vũ vẫn là bộ dáng cũ, không thích nói chuyện, đi đi về về một mình.

Tiết thể dục học kỳ này dựa theo bình thường là học bơi lội, trường Số Năm chỉ có một hồ bơi trong nhà, cả khối lớp 10 có hơn 20 mấy lớp, nên thời khoá biểu môn bơi lội của các lớp vào tuần thứ hai sau khai giảng mới được công bố, lớp 6 là vào ngày thứ Ba và tiết cuối của sáng thứ Sáu.

Hôm thứ sáu tuần trước thì Hạ Cần đã nói về việc tiết học bơi lội sẽ bắt đầu vào tuần sau, cả lớp ai cũng đều hưng phấn, đặc biệt là nam sinh, bởi vì lớp học chỉ xếp các giáo viên nam nữ nhưng sân thì có hạn mà lại nhiều lớp học, nên nam nữ sinh không tách nhau ra học.

Cho dù là đồ bơi kiểu vận động, hay là không có bikini, nhưng chỉ với hai chữ đồ bơi thì cũng đủ làm cho mấy nam sinh tuổi dậy hormone tràn trề phải chờ mong vài ngày.

Trước buổi tối của tiết tự học vào Chủ nhật, mấy ban uỷ đến bộ phận hậu cần để nhận đồ bơi sử dụng cho môn bơi lội của học kỳ này, rồi phát cho từng bạn học.

Mạnh Hành Du vốn nghĩ rằng nam sinh chỉ mặc có mỗi quần bơi, còn đang mong chờ có thể thấy bộ dáng không mặc áo trên của Trì Nghiên.

Ai dè đến lúc được phát đồ bơi đến tay thì cô phát hiện nữ sinh là áo bơi cột tay và quần đùi, nam sinh thế nhưng cũng là quần đùi và áo bơi cột tay luôn, đã bơi lội mà lại còn bảo thủ, mặc vào xong chắc có thể trực tiếp nhảy thể dục nhịp điệu luôn, cô lập tức: “.....”

Đánh giá xấu!

Nam sinh mà mặc áo cộc tay cái gì chứ!

Làm ra vẻ quá!

Trường học mà còn làm ra vẻ như vậy nữa chứ!

Mạnh Hành Du mở ra cũng lười nữa, trực tiếp nhét đồ bơi vào trong ngăn bàn, rầu rĩ không vui oán giận một tiếng, “Đúng là không thú vị mà.”

Trì NghiêN phát xong đồ bơi rồi về chỗ ngồi, nghe thấy Mạnh Hành Du lẩm bẩm thì ngồi xuống hỏi: “Cái gì không thú vị?”

Cậu mặc cực kỳ không thú vị, Mạnh Hành Du tự nhủ ở trong lòng.

“Không có gì.” Mạnh Hành Du nhớ tới một việc, đáy mắt như được đốt lên một ngọn lửa nhỏ, ngẩng đầu hứng thú dạt dào nhìn anh, “Cậu biết bơi lội không? Tôi dạy cho.”

“Tôi biết.” Trì NghiêN mở đóng gói lấy ra nhìn, màu đen cùng với màu xanh đậm, trên lưng còn có in chữ trường Số Năm Nguyên Thành, quả thật là quá xấu, mặt anh đầy ghét bỏ nhét lại, “Đây là quần áo xấu nhất mà đời này tôi thấy đấy.”

Mạnh Hành Du đã mất đi hứng thú với đồ bơi, nghe thấy anh nói biết, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi đến cùng: “Có phải cậu chỉ biết bơi ếch thôi đúng không?”

Trì NghiêN vẫn phủ nhận như cũ: “Không phải.”

Mạnh Hành Du cảm thấy mình tiêu rồi, liếc mắt đánh giá anh từ trên xuống dưới: “Nhưng bộ dáng của cậu không giống người có dây thần kinh vận động phát triển đâu.”

“Tôi không chán ghét vận động, nhưng ghét ra mồ hôi, bơi lội không tệ, không ra mồ hôi mà cũng vận động.”

“Cậu học qua rồi à?”

“Ừ, nghỉ hè hồi tiểu học có học, nhàn rồi nhàm chán nên học thôi.”

Mạnh Hành Du đau đớn ra quyết tâm, thoái nhượng một bước: “Vậy cậu dạy tôi đi, tôi không biết.”

Trì NghiêN hoài nghi nhìn cô: “Không phải cậu nói muốn dạy tôi à?”

Mạnh Hành Du nói dối không cần chuẩn bị bản thảo, còn đặc biệt đúng lý hợp tình: “Đúng vậy, tôi dạy cậu bơi chớ không được sao? Có phải cậu

khinh thường giới bơi chó của chúng tôi không hả?”

“.....”

Lông mày Trì Nghiê n run hai cái, nửa ngày mới nghẹn ra được hai chữ:

“.....Không có.”

“Vậ nói rồi đó, cậu dạy tôi, nếu điê m môn bơi lội học kỳ này tôi mà không đủ đều là do cậu hết đấy.”

Trì Nghiê n bật cười: “Nào có người không nói lý như cậu chứ?”

Mạnh Hành Du xụ mặt, ra vẻ nghiê m túc: “Đồ ng chí tiê u Trì à, tổ chức tin tưởng cậu, thế mà sao cậu có thể nói mấy lời vậ chứ?”

Trì Nghiê n vỗ tay rồi đặt bên miê ng, cười khê một chút, thái độ thành khẩ n: “Dù sao nếu mà tôi không dạy cậu bơi được vậ thì chính là do tôi không dạy được, còn đầu óc cậu có vấn đề.”

Lời này nghe vui vẻ, Mạnh Hành Du khê nâng cằm, cười nói: “Đúng vậ, chỉ không được thì chính là do cậu không dạy được, còn đầu óc của tôi có.....” Nói được một nửa thì Mạnh Hành Du phản ứng lại, sắc mặt thay đổi, “này” một tiếng rồi liê c nhìn anh, “Trì Nghiê n, đầu óc cậu mới có vấn đề đó!”

Trì Nghiê n ghé vào bàn cười, hai bả vai run run, tiếng cười không lớn nhưng Mạnh Hành Du ngồi kế bên anh nghe rất rõ ràng, một tiếng lại một tiếng như một chiếc loa siê u trầm ba chiều thối bên người mình.

“.....”

Mạnh Hành Du vô lực khê p đôi mắt lại, là một người thanh khố ng, đối mặt với người có giọng nói hay như vậ, tức giận thật là một việc cực cực kỳ khó.

Trì Nghiê n đã lâu chưa cười như vậ, ghé vào bàn hai phút mới ngồi dậy, ôm bụng ổn định hơi thở lại.

Tiếng chuông vào học vang lên, Mạnh Hành Du lấy sách của tiết này ra, tức giận nói: “Cậu cười đúng to nhê, tôi nhớ kỹ rồi đấy!”

Ý cười trên mặt Trì Nghiê n chưa tan hết, “Đừng có mang thù mà, tôi mời cậu ăn khuya nhê?”

Mạnh Hành Du không dao động, Trì Nghiê n dùng một chút, tiếp tục tăng giá cả, “Còn mua trà sữa một tuần luôn, tôi chắc chắn sẽ dạy cậu bơi nữa.”

Mạnh Hành Du mới không rơi vào hố hai lần, trả lại nguyên câu cho anh: “Dạy không được thì chính là đầu óc tôi có vấn đề, tôi mới không cần cậu dạy đâu.”

“Tôi có vấn đề, tất cả đều là do tôi, được chưa?” Giáo viên đi vào lớp học, Trì Nghiên mượn cơ hội cúi người tìm sách giáo khoa liền tiến đến bên cạnh Mạnh Hành Du, nhỏ giọng nói: “Tôi nói giỡn với cậu thôi, đừng có giận mà.”

Sắc mặt của Mạnh Hành Du hoà hoãn hơn, lạnh lùng “ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Vừa học xong tiết thứ tư của ngày thứ Ba, cả lớp lấy đồ bơi, rồi tùm năm tùm ba chạy như bay về phía hồ bơi.

Bên trong phòng thay quần áo không có ngăn thành từng phòng, chỉ có vài tủ khoá, mỗi người một tủ bỏ quần áo thay ra vào.

Có vài nữ sinh tương đối then thùng, không muốn cởi đồ trước mặt mọi người, nên lúc trước khi đi học thì đã trực tiếp mặc sẵn đồ bơi trên người.

Mạnh Hành Du không ngại mấy thứ đó, nhiệt độ sau khi vào xuân của Nguyên Thành còn chưa ấm lên, vẫn còn rất lạnh, quần áo mùa đông tầng tầng lớp lớp, Mạnh Hành Du mệt muốn chết mới cởi hết được đồng quần áo.

Sở Tư Dao và Đào Khả Mạn thì thay nhanh hơn cô, lúc Mạnh Hành Du lấy đồ bơi mặc vào người, khoé mắt liếc nhìn đến hai người đó thì lại bị phong cảnh trước của hai người đó làm kinh ngạc, cô cúi đầu nhìn xuống sân bay không chịu phát dục của mình thì sắc trong nháy mắt đen như đất nồi.

Cũng đều ăn ngũ cốc nguyên hạt lớn lên mà, vì sao khoảng cách giữa người và người lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

Áo bơi cộc tay có kèm theo miếng độn ngực, Sở Tư Dao mặc áo vào, cúi đầu nhìn đôi chân không thể nhìn thấy của mình thì buồn rầu oán giận một tiếng: “Trường học đúng là không suy xét đến mấy người ngực lớn gì cả, sao không cho cái bộ có buộc ngực lại đó.”

Ngực của Đào Khả Mạn cũng không nhỏ, nhưng phản ứng của cô ấy khác hoàn toàn so với Sở Tư Dao, cô ấy lấy gương trang điểm trong túi ra, tỉ mỉ

soi kỹ, rất chi là vừa lòng: Dao Dao à, cậu hẳn phải vui vẻ mới đúng chứ, rất nhiều người muốn mà không có được đâu.”

Mạnh Hành Du: “.....”

Cảm giác như đầu gối mới bị trúng một viên đạn.

Sở Tư Dao càng nhìn càng ghét bỏ, nếu không phải quá đột ngột thì cô ấy nhất định sẽ choàng thêm khăn tắm lên: “Vui vẻ cái gì chứ, tớ ghét nhất tiết thể dục, mỗi lần vận động đều bị nam sinh cười.” Nói xong, Sở Tư Dao nhìn Mạnh Hành Du, trong mắt toát ra cảm xúc hâm mộ, “Tớ thích giống như Du Du vậy á, ngực nhỏ thật tốt, người gầy mặc đồ gì cũng đẹp hết, tớ còn không dám mặc sơ mi nữa, rất dễ bị bung nữa, trừ phi mẹ tớ khâu nút lại giúp tớ.”

Đào Khả Mạn hận sắt không thể rèn thành thép mà lắc đầu: “Đang ở trong phúc mà không biết phúc, về sau cậu lớn thì sẽ hiểu thôi.” Sở Tư Dao nhắc tới Mạnh Hành Du làm Đào Khả Mạn cũng nhìn cô một cái, duỗi tay vén vạt áo của cô lên, nhìn không được huyết sao, “Du Du à, cậu có rãnh bụng cùng cơ bụng nha, đúng là ngẫu, dáng người thật đẹp.”

Sở Tư Dao ngày thường chỉ xem hình ảnh người khác trên mạng, lần đầu tiên nhìn thấy người bên cạnh mình có bèn duỗi tay chọc thử: “Cứng quá, eo cậu không có tí thịt thừa nào luôn, đã quá à, ngày thường cậu rõ ràng còn ăn nhiều hơn tớ mà.”

“Vấn đề của thể chất thôi, nhưng cậu cũng không mập đâu.” Mạnh Hành Du dờ khóc dờ cười, kéo áo xuống, rồi mặc quần bơi.

Đào Khả Mạn thấy dáng người xinh đẹp của Mạnh Hành Du thì nhìn nhiều vài lần, cuối cùng lực chú ý lại dừng ở ngực của cô, tiếc hận thở dài: “Cậu chỗ nào cũng đều tốt, nhưng ngực quá nhỏ, nhưng không sao, còn chưa phát dục hết mà.”

Mạnh Hành Du không biết nên khóc hay nên cười: “Chỉ mong thế.”

Sở Tư Dao vẫn đứng về phe ngực nhỏ: “Đừng có phát dục nữa, tớ thật muốn đôi với cậu mà, kiếp sau tớ nhất định phải trở thành người ngực nhỏ.”

“Ấu trĩ.” Đào Khả Mạn búi tóc lên, cởi dép lê ra rồi đi chân trần ra ngoài, kéo dài giọng cảm thán, “Chờ mấy cậu thành niên thì sẽ hiểu thôi

_____”

Sở Tư Dao: “.....”

Mạnh Hành Du: “.....”

Nam sinh và nữ sinh đối xong đồ bơi thì di chuyển ra khỏi phòng thay đồ, rồi tập hợp ở chỗ đất trống bên hồ bơi.

Nữ sinh được dạy bởi giáo viên nữ, còn nam sinh là giáo viên nam, chia làm hai đội, đứng thành một đường chéo, một trước một sau.

Nhân lúc giáo viên còn chưa tới thì nam sinh lớp 6 nhân cơ hội kiếm phúc lợi cho mình, mỗi nữ sinh bước ra khỏi phòng thay đồ thì đều bị mấy nam sinh cẩn thận đánh giá một phen.

Trì Nghiên dựa vào bên cây cột chơi trò chơi, không hề hứng thú với cái hoạt động này, còn nhóm người Hoắc Tu Lệ thật sự hứng thú, cứ riu ra riu rít nói không ngừng.

Thấy Đào Khả Mạn đi ra thì Ngô Tuấn Khôn lập tức bùng nổ, đến bên Hoắc Tu Lệ, hai mắt sáng ngời nói: “Anh, anh à! Cậu mau nhìn đi, dáng người của Đào Khả Mạn tuyệt ghê, cậu nói là C hay là D nhỉ?”

Tiền Phàm cũng hăng say nhìn, còn chèn thêm một câu: “Nhìn ra là D đó, tớ thích tiết bơi lội quá, trường Số Năm à, hôm nay tôi sẽ vì ngài mà xướng bài ca khen ngợi.”

Trì Nghiên: “.....”

Hoắc Tu Lệ giơ tay đập vào ót của hai người, mỗi người một chương: “Đừng có mẹ nó tỏ vẻ ra bộ dáng chưa hiểu việc đời, ngày thường cũng xem phim con heo đâu có ít.”

Ngô Tuấn Khôn che lại cái ót, cười ý vị thâm trường: “Phim con heo sao có thể so với vật thật được, lực đánh vào không ở cùng một cấp bậc đâu.”

Tiền Phàm là người ham hố điển hình, còn giúp Hoắc Tu Lệ nói lại hai câu: “Cậu phải học theo Thái Tử của chúng ta kìa, đối với người thật vật thật cũng đều không hứng thú.”

Hoắc Tu Lệ liếc mắt nhìn Trì Nghiên, không đành lòng nói: “Chủ yếu là không đúng người mà thôi.”

Tiền Phàm nghe không hiểu: “Có ý gì chứ?”

“Nhìn cho kỹ.” Hoắc Tu Lệ quay đầu lại gọi Trì Nghiê n một tiếng, “Thái Tử à, có người đẹp này, nhanh tới đây nhìn xem, còn chơi cái trò gì nữa chứ.”

Trì Nghiê n không để ý đến cậu ấy, ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên, hai chân lười biếng gác lên nhau, đôi tay gõ gõ trên màn hình, rõ ràng là hứng thú với trò chơi hơn.

Ngô Tuấn Không không ngoài ý muốn tí nào, “Anh à, tớ đã nói Thái Tử không có hứng thú mà, cậu đừng có quấy rầy cậu ấy chơi trò chơi.”

Hoắc Tu Lệ không nói chuyện, ánh mắt dừng ở cửa phòng thay quần áo, vừa thấy Mạnh Hành Du đi ra cùng Sở Tư Dao thì không quay đầu lại cũng không nhìn Trì Nghiê n, chỉ có giọng nói lớn hơn vừa rồi một chút: “Wow, nhìn dáng người của Mạnh Hành Du kìa, cặp giò đúng là đỉnh mà.”

Qua vài giây, Hoắc Tu Lệ lén nói với Ngô Tuấn Không và Tiền Phàm: “Quay đầu lại nhìn đi.”

Ba người đồng thời quay đầu lại, liền độn g phải tầm mắt đánh giá Mạnh Hành Du của Trì Nghiê n, khoe miệng cũng rất ăn ý lộ ra một nụ cười mê hồn.

“.....”

Trì Nghiê n chỉ thề vài câu trong lòng, cầm điện thoại xoay người đi vào phòng vệ sinh, bước chân vội vội vàng vàng.

Cái con người Tiền Phàm vừa thiếu tâm nhân mà còn không có mắt nữa, thấy Trì Nghiê n đi nhằm hướng thì còn lên tiếng tốt bụng nhắc nhở: “Thái Tử ơi, WC nam ở bên phải cơ.”

Trì Nghiê n dừng bước, xoay người đi sang bên phải, lúc đi ngang qua nhóm ba người thì ánh mắt dừng trên người Tiền Phàm làm cậu ta nổi hết cả da gà.

Ngô Tuấn Không cho Tiền Phàm một ánh mắt đồng tình: “Cậu đúng là bia đỡ đạn mà sống không nổi một tập trên phim truyền hình.”

Tiền Phàm cực kỳ oan ức: “.....”

Hoắc Tu Lệ “chặc” một tiếng, nhìn bóng dáng Trì Nghiê n rất có loại cảm giác vui mừng “Nhà có con trai trưởng thành”, giống như ông bố già, cảm thán nói: “Thanh xuân đúng là vô hạn nha mấy anh em.”

Vẻ mặt chết lạng của Ngô Tuấn Khôn: “?????”

Tiền Phàm cũng chết lạng, hơn nữa còn không muốn sống nữa mà châm chọc, “Anh à, đừng có làm màu nữa, vừa quê mùa mà vừa sai sai nữa.”

Hoắc Tu Lệ: “.....”

Trong nháy mắt, Tiền Phàm bị Hoắc Tu Lệ một chân đã xuống bể bơi, bắn nước tung toé lên.

Tiền Phàm biết bơi, đập nước hai cái nhưng vẫn bị uống một hớp nước, cậu ta ghé vào bờ hồ, nhúu mày rên: “Cậu là gì thế hả, làm tớ sặc rồi này.”

Hoắc Tu Lệ ngồi xồm xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cậu ta, quan tâm nói: “Phàm Phàm à, nước uống có ngon không?”

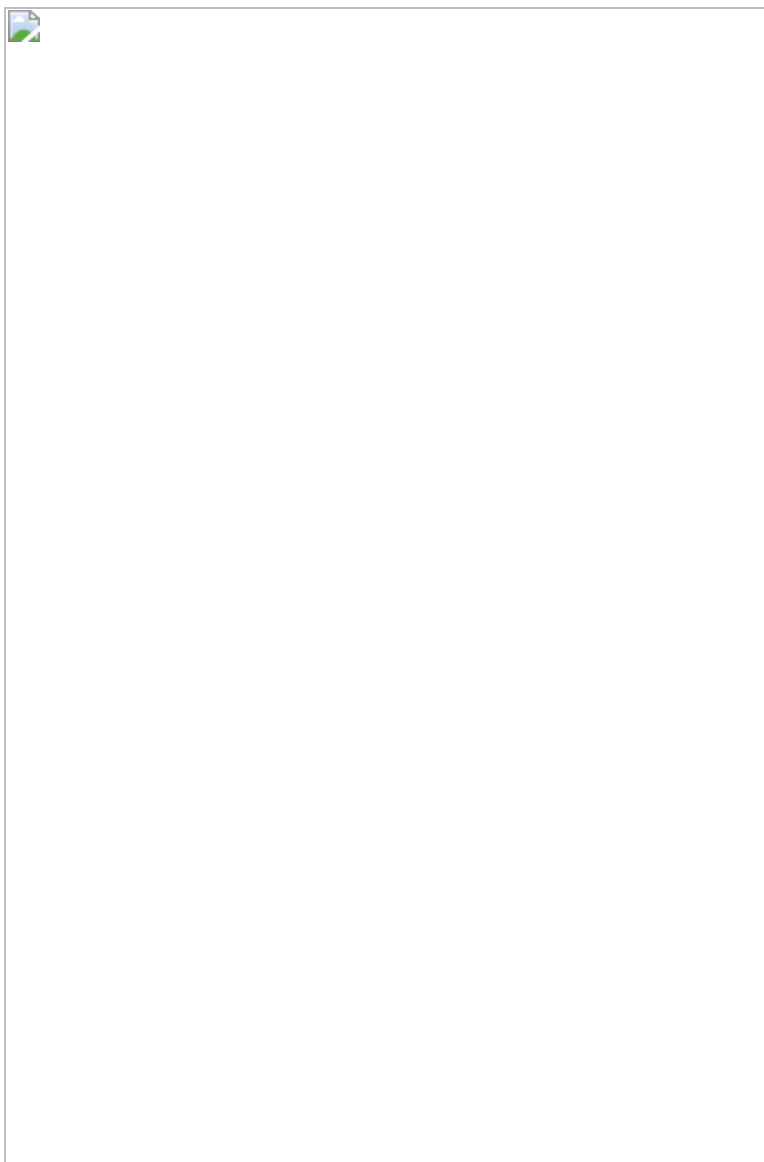
Tiền Phàm chép miệng, vẫn còn lại chút dư vị, cực kỳ có lương tâm mà đánh giá đúng trọng tâm: “Cũng được, không khác nước máy là mấy.”

Hoắc Tu Lệ gật đầu, chống đầu gối từ từ đứng lên, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tớ vừa ngâm chân ở chỗ này á.” Cậu ấy cười cực kỳ sung sướng, không đoán được thật giả, “Cậu uống nhiều tí đi cho bổ não.”

Tiền Phàm: “.....”

Mở hàng một năm mới bằng một chương khá vui nhộn =))))))

CHƯƠNG 49

49% ĐỘ NGỌT: ĐANG ĐỘ TUỔI XUÂN

Editor: Song Ngư

Trì Nghiên kỳ thật không cần đi vệ sinh, anh cũng chả cần phải đi đâu cả.

Vậy vì sao anh phải đi? Ngay cả bản thân anh cũng không biết.

Giống như một tên bệnh tâm thần vậy.

Tiếng chuông chuẩn bị vang lên, Trì Nghiên đi đến cửa phòng WC nam mới nhớ tới mình đi chân trần, gạch lát ở trong phòng WC đều bị dẫm thành một dấu chân màu xám, tạo nên một cảnh tượng cực kỳ dơ bẩn.

Trì Nghiê n đứng ở cửa, cho dù làm xây dựng tâm lý thế nào thì cũng không muốn bước chân trần đi vào.

Đi một đoạn đường dài như vậy, chân cũng dơ rồi, nếu bây giờ trực tiếp xuống hồ bơi thì không thích hợp, Trì Nghiê n suy nghĩ một lát rồi đành xoay người đi về phòng thay đồ phía sau.

Vài phút trước phòng thay đồ còn ồn ào om sòm, thế mà bây giờ chỉ còn lẻ tẻ hai người, thấy Trì Nghiê n mặc đồ tắm bước vào, nam sinh gầy nhom kia có cảm giác kỳ quái, nói: “Lớp trưởng, sắp đến giờ học rồi, nhanh lên.”

Trong lòng Trì Nghiê n toàn là bực bội, không kiên nhẫn “ừm” một tiếng, anh đi đến ngăn tủ của mình, nâng tay lên, mu bàn tay hướng ra ngoài, rồi dùng chìa khoá đeo trên cổ tay đung vào chỗ khoá của tủ, “đình” một tiếng, cửa tủ tự động mở ra.

Sau khi cửa mở ra, Trì Nghiê n lại không nhúc nhích, chỉ đứng trước cửa tủ lấy điện thoại ra, mày nhăn chặt, quanh thân tản ra hơi thở “tâm tình tôi không tốt đừng có mà đến gần”.

Người khác nhìn thì cứ nghĩ anh như đang giành giật từng giây để trả lời tin nhắn quan trọng gì đấy, kỳ thật Trì Nghiê n chỉ là bật sáng màn hình rồi lại khoá màn hình lại mà thôi.

Nam sinh cho rằng anh đi vào bỏ đồ gì đấy, trong lòng hiểu rõ, lúc đóng cửa lại thuận miệng hỏi: “Lớp trưởng, đi chung không?”

“Không cần đâu.” Trì Nghiê n thật sự không kiên nhẫn trả lời, không biết là ai trêu chọc anh, hai nam sinh thấy bộ dáng như muốn nổi giận của anh thì không dám làm pháo hôi đâm vào họng súng tìm xui xẻo, nên không hỏi nhiều nữa mà bước ra khỏi phòng thay đồ.

Bọn họ đi rồi, phòng thay đồ chỉ còn lại một mình Trì Nghiê n.

Phòng thay đồ có hai cửa, cửa trước thông với cửa ra của hồ bơi, còn cửa sau thì nối liền với bể bơi. Thời gian đi học nên cổng trước mở rộng, gió to ở bên ngoài thổi vào, trúng vào rèm cửa vang lên tiếng xì xào.

Trì Nghiê n đứng ở ngăn tủ hơn nửa phút nữa, cuối cùng cũng ném điện thoại vào ngăn tủ, giơ tay đóng cửa tủ lại, anh mang chân trần đi vào phòng tắm vòi sen ở phía sau.

Nói là phòng tắm vòi sen nhưng nó cũng chỉ là gắn một dây vòi phun mà thôi, là cái loại ống thép không giống như vòi hoa sen có đồ nằm xoay hai chiều để mở nước. Cột nước xối thẳng xuống người, đứng dưới vòi phun nước thì cho dù không phải nước lạnh cũng làm cho bạn tỉnh táo ngay lập tức.

Trì Nghiên vốn dĩ chỉ muốn rửa chân thôi, không quan tâm đến việc đồ bơi có ướt không, anh vặn chốt mở ra rồi trực tiếp đứng dưới vòi phun, cột nước chảy ròn ròn xối xuống.

Sau khi xối xuống da thì cột nước biến thành vô số giọt nước văng tung toé xung quanh, nước là nước nóng, hơi nước khuyếch tán ở trong phòng thật sự nhanh, không bao lâu thì sương đã lượn lơ, ướt át mà oi bức.

Trì Nghiên một tay chống tường, tùy ý để nước lăn lên gương mặt anh rồi rơi xuống đất, anh nhắm mắt lại, quanh thân chỉ có tiếng nước chảy, cực kỳ yên tĩnh, làm anh rất lỗi thời mà nhớ tới hình ảnh vừa rồi ở bể bơi.

Bộ đồ bơi bị anh châm chọc là bộ xấu nhất mà mình từng thấy ở trên người Mạnh Hành Du thì giá trị nhan sắc lại tăng cao vài lần.

Ngày thường nhìn mỗi mình cô thì cảm thấy cô lùn, nhưng so với nữ sinh khác thì anh thấy không hẳn là vậy.

Dáng người của thiếu nữ tinh tế, chân dài eo thon, bộ đồ bơi là chất liệu bó sát nên đúng chỗ phác họa ra đường cong của cô, sau lưng lộ ra một mảng da trắng như tuyết, hai xương con bướm phía (*) sau tạo ra một hình dáng xinh đẹp.

(*) xương con bướm: là xương vai, phân bố đối xứng ở hai bên lưng (hình minh họa bên dưới).

Lúc cô đi tới, không biết đang nói gì với người bạn mà trên mặt treo lên nụ cười rạng rỡ, hai chiếc răng nanh vừa dễ thương lại đáng yêu, xương quai xanh cứ chuyển động theo hơi thở, trước khi đi ngang qua cửa sổ sát đất thì anh nằng nừng trên đuôi lông mày của cô, như tô lên một tầng sắc vàng ấm áp.

“.....”

Đầu óc và thần kinh của Trì Nghiên đột nhiên căng thẳng, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu, cô khóc, cô ồn ào, cô chạy, cô nhảy.

Tất cả tất cả, toàn bộ đều là cùng một người.

Trì Nghiên duỗi tay lau đi bọt nước trên mặt, anh dựa vào bức tường gạch lạnh như băng phía sau lưng, cảm giác sâu sắc chỗ nào đó trên cơ thể có sự thay đổi, đầu lưỡi chạm vào răng hàm dưới, vô lực thăm mắng một tiếng, “Cái đêch.”

Tiếng chuông vào học vang lên, Trì Nghiên giơ tay dè lại công tắc, rồi xoay nó sang trái, nước ấm biến thành nước lạnh, nước lạnh thấu xuống xối xuống người, anh không muốn trốn, cũng không cảm thấy lạnh.

Ban ngày ban mặt, thời gian đi học, còn là chỗ công cộng nữa.

Trì Nghiên, có phải mày điên rồi không?

Tiết bơi lội trôi qua hơn một nửa thì Trì Nghiên mới quay lại bể bơi.

Hoặc Tu Lệ nói anh tiêu chảy, xin nghỉ giúp anh, nên lúc giáo viên đứng lớp thấy anh đến trễ cũng không nói gì, giáo viên kêu anh đến cạnh hồ bơi luyện tập động tác cơ bản.

Nước của hồ bơi là nhiệt độ bình thường, Trì Nghiên ngồi ở bể bơi, tưới nước hồ bơi lên người, chờ cơ thể thích ứng với nhiệt độ này thì mới xuống hồ.

Hoặc Tu Lệ biết bơi nên đi học cứ như đi chơi, chờ Trì Nghiên xuống nước thì bỏ lại Ngô Tuấn Khôn bên cạnh mà đến bên anh, ánh mắt đảo qua nửa người dưới của anh, như có hàm ý: “Đi lâu vậy sao, Thái Tử đúng là đang độ tuổi xuân nha.”

Nếu là ngày thường, Trì Nghiên mà nghe thấy mấy lời nói rác rưởi này thì sẽ mở miệng đốp chát hai câu, nhưng bây giờ anh lại không có tâm tình, càng nghe càng mơ hồ có cảm giác chột dạ, anh liếc xéo Hoặc Tu Lệ một cái, không nói chữ nào.

Hoặc Tu Lệ vốn dĩ chỉ là suy đoán thôi, nhưng phản ứng này của Trì Nghiên thì chính là thật 100% rồi, cậu ấy ngay cả chân cũng lưỡi giảm, chỉ thiếu không dán sát lên người của Trì Nghiên, cảm sắp muốn rơi xuống mặt hồ luôn: “Đêch, có đến mức đó không, tớ còn có thể làm người sao hả? Đồ bơi xấu như vậy mà cậu cũng có thể.....”

Trì Nghiê n hất nước vào mặt Hoắc Tu Lệ, lúng túng và không kiên nhẫn viết đầy trên mặt, cắn răng hỏi: “Cậu có thể cầm miệng không hả?”

Hoắc Tu Lệ không rảnh so đo với anh, cuộc đời của cậu ấy lần đầu thấy biểu tình này của Trì Nghiê n, đúng là mới mẻ, muốn cười lại không dám cười, sợ tên này giận quá lại đá mình xuống nước nữa: “Được được rồi, tớ không nói nữa.” Trêu chọc thì trêu chọc, nhưng Hoắc Tu Lệ chú ý tới môi của Trì Nghiê n hơi tái, khuỷu tay đập vào cánh tay không để dưới nước của anh, cũng vẫn là lạnh băng, cậu ấy kỳ quái hỏi: “Cậu đi WC đi đến trúng độc luôn à?”

Trì Nghiê n: “.....”

Hoắc Tu Lệ nhanh mắt, nhìn thấy chân Trì Nghiê n giơ lên liền nhanh chóng lùi về sau, đầu óc xoay vài vòng, cuối cùng cũng bừng tỉnh hiểu ra: “Người anh em à, trời lạnh như vậy mà cậu xối nước lạnh đập lữa à, đúng là tàn nhẫn mà.”

Trì Nghiê n cảm thấy để làm một người đầu óc toàn thứ rác rưởi nói lời sạch sẽ thì đúng là quá mức xa xỉ. Đôi chân dài của anh nâng lên, bơi ra vài mét để tìm kiếm sự yên tĩnh.

Hoắc Tu Lệ tung ta tung tăng đuổi theo, tay chống trên bờ hồ, hỏi: “Nói đúng dẫn nè, có phải cậu bị cảm lạnh rồi không? Nếu cậu bơi vì chuyện này mà bị cảm thì ông đây sẽ cười cậu nửa đời người luôn đấy, cậu có ý kiến gì không?”

Sắc mặt Trì Nghiê n xanh mét, chân lại nâng lên cách xa thêm nửa mét.

Hoắc Tu Lệ tiếp tục tung ta tung tăng đuổi theo: “Thái Tử à, tớ phát hiện thân thể cậu thành thật hơn cậu nhiều đấy, cậu cứ nhận đi, thích một cô gái cũng chả phải chuyện mất mặt gì cả.”

Vừa nói xong hết câu thì Trì Nghiê n lại cách xa thêm nửa mét nữa.

Hoắc Tu Lệ bám riết không tha, đuổi theo hỏi: “Tớ thấy Mạnh Hành Du cũng có ý với cậu đó, cậu thấy thế nào?”

“.....”

Trì Nghiê n bị Hoắc Tu Lệ hỏi đến phiền lòng, lười đi xa thêm nữa nên chỉ xoay người dựa vào vách tường bể bơi, hai tay chống lên thành hồ, ngửa đầu nhìn trần nhà, trên mặt không có biểu tình gì cả.

Ngay cả Hoắc Tu Lệ cũng cho rằng anh vẫn sẽ giữ trầm mặc như thế cho đến giờ tan học thì đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến một câu: “Cậu nói xem yêu đương ở cấp 3 là bức tranh thế nào?”

Hoắc Tu Lệ suy tư vài giây, cười nói: “Còn bức tranh gì nữa chứ, vui vẻ là được rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Cái gì sau đó chứ?”

“Chính là sau đó.” Trì Nghiên cũng dựa đầu vào thành hồ, cả người nổi lên, anh nhắm mắt, cuối cùng thở dài một hơi: “Thôi, không có gì.”

Nói không đầu không đuôi nhưng Hoắc Tu Lệ cũng nghe ra vài phần lời nói ý tại ngôn ngoại, cậu ấy buồn cười hỏi: “Trì Nghiên à, có phải cậu không thế? Yêu đương lâu dài như vậy có mệt hay không chứ?”

Trì Nghiên chỉ nói ngắn gọn một câu: “Cho nên với cậu không phải gọi là yêu đương mà là gọi chơi lưu manh.”

Hoắc Tu Lệ nhướng mày, “hầy” một tiếng, cũng không phản bác, dừng một chút lại mở miệng: “Nếu chuyện nào cũng nhìn quá xa thì không còn ý nghĩa nữa, bởi vì có rất nhiều việc nhìn đầu đến cuối đều là ngõ cụt.” Hoắc Tu Lệ học theo bộ dáng của Trì Nghiên, cũng nổi cả người lên, không để ý tí nào mà nói tiếp nửa câu sau, “Tuy nhiên, nếu cậu nhìn thấy ngõ cụt thì nó cũng không nhất định là kết thúc, bằng không thì sẽ không có từ bất ngờ tồn tại rồi.”

Trì Nghiên ngẩn ra, sau đó cười khẽ, cúi đầu xuống nước bơi trở về, cũng không nói cái gì nữa.

Ngày đó, Mạnh Hành Du vốn quyết tâm giả ngu, làm bộ như không biết bơi mà kêu Trì Nghiên dạy mình, để có thêm nhiều cơ hội tiếp xúc gần gũi với nhau, muốn bồi dưỡng tình cảm nếu không thể bản hoả tiễn thì cũng có thể dùng xe ba bánh gì đó cũng được.

Nhưng sau hai lần xuống nước, Mạnh Hành Du thấy vài nữ sinh dựa vào lý do không biết bơi chạy đến Trì Nghiên thì đột nhiên không còn tâm tư này nữa.

Bọn họ có vài người vẫn thực sự không biết bơi, nhưng Trì Nghiên vẫn từ chối hết, ánh mắt vừa khách khí lại vừa xa cách.

Mạnh Hành Du cảm thấy Trì Nghiên chắc chắn có thể nhìn thấu hết, anh không nói rõ không đại biểu rằng anh không hiểu, nếu anh thật sự không hiểu thì chắc chắn đã đồng ý rồi.

Có lẽ anh xuất phát từ tình bạn bè mà đồng ý với cô, nhưng nếu sau khi anh giúp rồi lại phát hiện ra mình biết bơi mà còn nói dối kêu anh dạy, vậy thì chẳng phải xấu hổ lắm sao.

Trì Nghiên sẽ nhìn cô thế nào, nói không chừng cũng cảm thấy cô cũng có ý Tuý Ông không phải ở rượu giống như những nữ sinh kia, cũng không phải hai loại khác nhau gì cho cam, đến lúc đó ăn trộm gà không được mà lại còn mất một năm gạo, lúc đó cô tìm ai khóc đây, ai trả lại cô phần ấn tượng đã bị mất được chứ.

Dù sao không thể lặp lại hành động liều lĩnh không lý trí lần thứ ba nữa.

Nói dối lừa dạy bơi viết thế nào cũng đều là trừ đi điểm tài giỏi cả, chuyện này tuyệt đối là giết 1000 quân địch nhưng lại tổn thất đến 800.

Mua bán không có lời mà còn lỗ vốn thì không thể làm.

Vốn dĩ lúc trước đã hẹn với Trì Nghiên rồi, tối thứ Sáu đến hồ bơi để học, Mạnh Hành Du suy nghĩ rất nhiều, nghĩ trước nghĩ sau nên lấy hay bỏ, cuối cùng vẫn quyết định chủ động từ bỏ cơ hội này.

Nói dối thì dễ mà lấp liếm thì khó, Mạnh Hành Du suy nghĩ từ sáng đến tối mà vẫn không tìm thấy cái cớ nào cho tốt.

Học kỳ này mở lớp bơi lộ, thừa dịp rảnh rỗi nên có không ít học sinh cũng tới hồ bơi để học, bên trong chỗ hồ bơi có bốn nhân viên cứu hộ và một giáo sư trực ban, việc này khác hẳn hoàn toàn so với Mạnh Hành Du tưởng tượng về thế giới hai người, ở dưới mí mắt của giáo viên thì có cơ hội cái quái gì nữa chứ.

Trong lòng Mạnh Hành Du suy nghĩ xem lát nữa lừa gạt Trì Nghiên thế nào, vừa để cho qua việc dạy bơi này vừa không để anh biết mình từng nói dối gạt anh mà sự thật là muốn cùng một chỗ với anh, cô thay đồ xong rồi cứ đi tới đi lui, nửa tiếng sau mới bước ra khỏi phòng thay đồ.

Mạnh Hành Du đi đến bên bể bơi, thấy Trì Nghiê đã làm nóng người xong, đang ở dưới hồ bơi lên. Cô không mở miệng gọi anh cũng không có thúc giục, chỉ khom lưng ngồi bên hồ tưới nước lên người, sau khi thích ứng nhiệt độ của nước thì đầu óc xoay chuyển suy nghĩ.

Bỗng chốc, trong đầu cô chợt loé lên, nghĩ tới một biện pháp tốt vẹn cả đôi đường.

Tay Trì Nghiê đụng phải vách tường bể bơi, chui từ trong nước ra, tháo kính bơi xuống cầm trong tay, vuốt nước trên mặt xuống, rồi lại ngẩng đầu nhìn Mạnh Hành Du, nghiêng người nhường ra một vị trí cho cô, nói: “Xuống dưới đi, nước bên này cạn lắm, cậu cuối cùng có thể đạp lên được rồi.”

Mạnh Hành Du xếp lại kịch bản trong đầu, tay chống lên bờ hồ sau đó nhảy xuống hồ, cô đeo kính bơi lên, đứng đối mặt với Trì Nghiê. Cô duỗi tay vỗ bả vai của Trì Nghiê, giống như là hạ một quyết tâm rất lớn, lúc mở miệng cũng có cảm xúc chắc chắn phải làm: “Trì Nghiê, tôi muốn nói một bí mật cho cậu.”

Trì Nghiê sửng sốt, cũng căng thẳng theo: “Cái gì cơ?”

Mạnh Hành Du cắn môi dưới, trên mặt lộ ra vẻ khó xử: “Kỳ thật tôi nói cậu dạy tôi học bơi không phải vì muốn học bơi mà là tôi có mục đích khác.”

Tim Trì Nghiê trong nháy mắt nhảy lên tận cổ, không thể nói vì sao lại vui vẻ, nhưng trong đầu đã làm tốt công tác chuẩn bị: “Mục đích gì vậy?”

Mạnh Hành Du nghe thấy giọng nói của anh thì dừng một chút, hỏi lại: “Giọng cậu sao khàn dữ vậy?”

Trì Nghiê hăng giọng, mặt không đổi sắc tìm một cái cơ: “Không có gì, cậu cứ tiếp tục nói đi.”

Mạnh Hành Du gật đầu, ánh mắt cách một tấm kính bơi nhìn Trì Nghiê vẫn có hơi né tránh: “Vậy cậu đồng ý với tôi trước đi, cho dù tôi có nói cái gì thì cậu cũng không được tức giận đó.”

Trì Nghiê bắt đầu ghét nhiệt độ trong hồ quá nóng: “Được rồi, tôi sẽ không tức giận đâu.”

Mạnh Hành Du bổ sung: “Còn có cho dù là kết quả của chuyện này thế nào thì chúng ta vẫn là bạn bè nhé, cậu không thể tuyệt giao với tôi đâu đó.”

“Được, sẽ không tuyệt giao.”

Nước trong hồ sao ngày càng nóng thế này, bếp lò đang nấu hay sao hả trời?

Mạnh Hành Du hít sâu một hơi: “Tôi nói đây, chuyện này tôi ghen lâu lắm rồi, tuy rằng đúng là ngại nhưng tôi cảm thấy nói ra vẫn tốt hơn.”

“Được.”

Trì Nghiên cảm thấy bản thân mình sắp bị nấu chín đến nơi rồi.

Mạnh Hành Du cắn răng hạ quyết tâm, ánh mắt sáng quắc nhìn anh, trịnh trọng nói: “Kỳ thật mục đích của tôi chính là muốn đánh bại cậu.”

“.....”

?

??

???

Trì Nghiên tưởng là do trong hồ bơi quá ồn nên anh nghe nhầm rồi, anh thò lại gần thêm hỏi: “Cậu nói gì cơ?”

Mạnh Hành Du thấy anh không giống như tức giận nên trong lòng cũng hơi nể nang, nói năng cũng tự nhiên hơn nhiều: “Tôi muốn đánh bại cậu, nhưng sợ là cậu không muốn ứng chiến so kè với tôi, cho nên mới lừa cậu nói mình không biết bơi mà hẹn cậu ra đây.”

Trì Nghiên đứng yên không nhúc nhích, Mạnh Hành Du cho rằng anh không tin, nên tiếp tục nói: “Tôi biết bơi, còn bơi nhanh lắm, bơi ếch bơi bướm bơi tự do hay bơi ngửa cũng biết hết, so về thành tích nếu không chia ban thì không lại cậu, nhưng nếu so về bơi lội thì tôi tuyệt đối muốn đánh bại cậu.”

Sau khi tất cả ý thức bắt đầu quay trở lại, Trì Nghiên mới tiêu hoá được lời nói của Mạnh Hành Du, anh cảm thấy bầu không khí của trường hợp này thì nên cười một cái mới thích hợp, nhưng anh lại cười không nổi, sau một lúc lâu mới ghen ra được một câu: “Cậu nói, cậu muốn làm gì tôi cơ?”

“Đánh bại cậu.” Mạnh Hành Du siết chặt nắm tay, mười phần khí thế, “Tôi, Mạnh Hành Du, hôm nay muốn ở chỗ này, đánh bại cậu.”

Trì Nghiên đứng bên cạnh gần như sụp đổ, ngay cả giọng nói cũng lằng lằng: “Cậu gạt tôi hẹn tôi đến đây chính là muốn đánh bại tôi sao?”

“Đúng vậy.” Mạnh Hành Du sợ anh nghĩ nhiều, bèn gãi đầu nói: “Tôi không giống mấy nữ sinh kia đâu, tôi chỉ là muốn đánh bại cậu thôi chứ không phải muốn ngủ với cậu đâu, cậu đừng có hiểu lầm nha.”

Tôi phải dùng phương thức bí ẩn cấp cao hơn nữa để tới ngủ với cậu, Mạnh Hành Du lén bổ sung ở trong lòng.

Chỉ là muốn đánh bại anh.

Không phải muốn ngủ với anh.

Không phải.

Muốn ngủ với anh.

Không phải.

Đừng có hiểu lầm.

Trì Nghiên: “.....”

Không muốn ngủ với anh????

Được.....Được rồi.....Cực kỳ được.....Cực kỳ giỏi.....

Đúng là gặp ma rồi.

Protected: CHƯƠNG 50

CHƯƠNG 51

51% ĐỘ NGỌT: TÔI SẼ LÀM CẬU NÓI VỚI TÔI

Editor: Song Ngư

“Người ấy đã xưng vương trong mắt của bạn, mà bạn thì lại cam tâm tình nguyện làm một bề tôi của người ấy.”

Đầu óc Mạnh Hành Du không rõ, cả người đều choáng váng.

Trì Trì Trì Trì Nghiên vừa vừa nói gì đó?

À à à.....Đúng đúng đúng rồi! Cậu ấy khen mày đáng yêu, còn là đáng yêu nhất nữa, còn còn.....Còn sờ vào đầu mày nữa đó!

Không đúng, hình như cũng không thể tính là sờ đầu, chỉ là chụp nón áo lên thôi, ở bể bơi lúc trước kéo mũ bơi xuống mới là sờ đầu.

Đúng, vừa rồi không phải là sờ đầu mà chỉ là chụp nón áo lên đầu cô thôi.

Chụp mũ sau đó thì sao nữa.....

Sau đó cậu ấy nói mà đáng yêu nhất, không không không, cậu ấy nói, cậu ấy không đáng yêu bằng mà, mà mới là đáng yêu nhất.

Cho nên đây có qua có lại tung hô lẫn nhau đúng không? Mình khen cậu ấy nên cậu ấy cũng muốn khen lại một câu sao?

Nhưng mình lại không có kéo nón của cậu ấy nha!

Cậu ấy khen thì cứ khen đi, vì sao còn muốn chụp nón mình lên chứ!

Bạn học à, cậu làm như vậy thì hai chúng ta không bình đẳng nha!

Lại nói tiếp, lúc trước ở bể bơi cô cũng đâu có sờ đầu anh, sờ đến cả mũ bơi cũng bị rớt xuống đâu???

Mệt quá.

Thật mệt, còn mệt hơn cả mấy người trả giá nữa.

Mạnh Hành Du thở từng hơi từng hơi, thậm cảm thấy như mình đã bỏ lỡ cả trăm triệu rồi.

Đã bỏ lỡ một lần, tuyệt đối không thể bỏ qua lần thứ hai.

Mạnh Hành Du lắc đầu, sau đó bước đuổi theo, bất đắc dĩ nhìn chiều cao chênh lệch 20cm của hai người, cô có thể với tới nón áo của anh, nhưng nếu mà để chụp nón lên đầu Trì Nghiên thì không có khả năng, trừ phi cô có thể bay thôi.

Nếu không làm lén lút được thì chỉ có thể quang minh chính đại thôi.

Đôi chân của Trì Nghiên đi một bước bằng ba bước của Mạnh Hành Du, cô cuối cùng phải chạy đuổi theo, vì tránh để anh lại đi về phía trước nên Mạnh Hành Du duỗi tay kéo dây đeo của anh lại, “Cậu bạn nhiều đáng yêu này xin đừng bước!”

Dây đeo vốn treo lơ lửng, lại bị Mạnh Hành Du kéo xuống nên trực tiếp từ vai rớt xuống, Trì Nghiên xoay người, biểu tình trên mặt phức tạp làm Mạnh Hành Du nhìn không hiểu được, nhưng là giờ phút này cô cũng không có tâm tư đi xem xét vẻ mặt của anh, cô buông dây đeo ra, nói: “Trì Nghiên, vừa rồi cậu mới chụp mũ tôi.”

Trì Nghiên chỉ nhớ vừa rồi bản thân trong lúc xúc động nói chín chữ không đàng hoàng kia thôi. Lúc này nghe thấy Mạnh Hành Du nói nón gì đó thì còn ngập ngừng vài giây, giây tiếp theo thì “à” một tiếng, không nói

chuyện, nhưng trong ánh mắt rõ ràng viết một câu —— chuyện này mà cũng đáng để cậu một mình moi ra à?

Mạnh Hành Du nhìn anh ngoắc tay, ý bảo anh ngồi xõm xuống một tí.

Trì NghiêN khom lưng cúi đầu, vừa định hỏi cô làm gì, lời nói còn nghẹn ở yết hầu chưa kịp ra khỏi miệng thì người trước mắt đột nhiên nhón chân lên, tay mò tới gáy anh rồi cầm lấy nón áo chụp lên đầu anh.

Chụp lên trên đầu thôi còn chưa đủ, Mạnh Hành Du nhớ tới chuyện mình bị “ăn mệ” ở bể bơi, bèn nhân cơ hội trả lại cho anh. Học bộ dáng lần trước của Trì NghiêN, cũng sờ đầu anh, còn sờ đến cực kỳ có tâm đến mức tai thỏ cũng bị rớt xuống.

“.....”

Trì NghiêN thấy tai thỏ rơi trên mặt đất, trên đỉnh đầu thì bị Mạnh Hành Du xoa đến tóc tai bù xù thì trong đầu đầy dấu chấm hỏi nói: “Mạnh Hành Du, cậu làm gì thế?”

Mạnh Hành Du giương mắt đánh giá Trì NghiêN, dây đeo bên trái rớt xuống bên hông, đụng vào cổ tay, còn dây đeo bên phải cũng có dấu hiệu muốn rớt xuống, mũ áo màu vàng cũng không thể che được tóc mái lộn xộn trên trán, Mặt Trời chiếu ngay trên đầu, còn Trì NghiêN đứng ở chỗ sáng chói, bóng dưới chân được kéo thật sự dài, giữa lông mày được tô vẽ một tầng ánh sáng rực rỡ vàng chói, càng làm lộ thêm vẻ lười biếng.

Ngày thường Trì NghiêN rất ít khi mặc đồ có màu sắc sặc sỡ như vậy, anh thiên về tông màu lạnh nhiều hơn.

Không biết có phải là do quần yếm và hình vẽ trên áo hoodie thật sự làm tăng thêm phần đáng yêu hay không, tuy bộ dáng bây giờ của anh sửa sang cực kỳ không có hình tượng, nhưng Mạnh Hành Du thấy anh vẫn đẹp trai muốn chết luôn.

Không phải là cái loại tiên khí đẹp trai lạnh lùng bất chấp không bình thường như lần đầu gặp anh, không phải kiểu đẹp trai lạnh lùng cả người toàn màu đen cực kỳ xa cách như ở trong văn phòng, cũng càng không phải đẹp trai kiểu mặt người dạ thú mặc đồng phục mang kính gọng vàng (*) như ngày thường.

(*) kính gọng vàng: mấy thứ sinh ngày xưa hay đeo loại kính này, tượng trưng cho kiểu tri thức.

Mà chỉ đơn giản là cái kiểu đẹp trai đơn giản tùy ý của một người qua đường có thể hút lấy ánh mắt của bạn bất cứ lúc nào.

Chợt vừa nhìn thì thấy hơi đẹp trai, nhìn lại lần nữa thì thấy tuần tú, nhìn kỹ nữa thì còn đẹp trai hơn cả cái nhìn đầu tiên, đã đẹp trai mà còn ngăm moe hết sức, nhìn ánh mắt đầu tiên thì lại muốn nhìn thêm lần thứ hai, nhìn thế nào cũng không thấy ngán.

Bùi Noãn thường nói Trường Sinh chính là vận số của cô ấy, thoả mãn tất cả ảo tưởng về mối tình đầu, Mạnh Hành Du còn cười cô ấy ngớ ngẩn, đang yêu đương với người trong tưởng tượng của mình.

Nhưng bây giờ cô hình như có thể hiểu được tâm tình của Bùi Noãn.

Giống như là, bạn rõ ràng biết còn có những người khác, những người mà tốt hơn cả người ấy, có lẽ còn tốt hơn cả trăm lần, cả ngàn lần, cả vạn lần nữa.

Người đó không phải tốt nhất, cũng không bằng lòng hứa hẹn cho bạn một kết thúc tốt đẹp được.

Nhưng bạn càng biết rõ ràng rằng không một ai khác có thể sống trong đôi mắt bạn.

Người ấy đã xưng vương trong mắt của bạn, mà bạn thì lại cam tâm tình nguyện làm một bề tôi của người ấy.

Người si tâm trên thế gian này có vô số, mà cô chung quy cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Mạnh Hành Du khom lưng nhặt tai thỏ trên mặt đất lên, phúi đi lớp bụi phía trên, lúc này cô không giúp Trì Nghiên đeo lên nữa, chỉ đặt trong lòng bàn tay anh: “Lần trước cậu sờ đầu tôi còn gì, tôi cũng muốn sờ lại, cậu vừa mới chụp nón lên đầu tôi, tôi cũng muốn chụp lại luôn.”

Trì Nghiên nắm tai thỏ, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ: “Cậu mấy tuổi rồi? Còn trẻ con như vậy nữa.”

“Bạn bề tôi phải có qua có lại chứ.” Mạnh Hành Du buông nón ra, sửa sang lại đầu tóc, “Nếu ngày nào đó chúng ta không còn làm bạn bề tôi nữa thì tôi không cần phải ‘có lại’ nữa.”

Ngón tay của Trì Nghiêu vuốt ve trên tai thỏ, anh dừng lại một chút, hỏi lại:

“Cậu là đang ám chỉ muốn tuyệt giao với tôi sao?”

“Tuyệt giao là cả đời không qua lại với nhau nữa.”

“Vậy ý của cậu là gì?”

“Tôi không thể nói với cậu được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì chúng ta là bạn bè chứ sao.”

“.....”

Trì Nghiêu cứ cảm thấy lời nói của Mạnh Hành Du có ẩn ý gì đó, nên muốn hỏi nhiều thêm hai câu. Hạ Cầu ở phía trước lại gọi anh qua đi điểm danh, tổ chức cho mọi người trong lớp tập hợp.

Mạnh Hành Du chủ động kết thúc đề tài, hối thúc anh đi: “Nhanh lên đi, bạn học nhiều đáng yêu.”

Trì Nghiêu kéo dây đeo lên vai, sửa lại tóc, chạy hai bước lại quay đầu gọi cô: “Mạnh Hành Du.”

Mạnh Hành Du ngẩng đầu, nghe thấy anh nói: “Tôi sẽ làm cậu nói với tôi.”

Mạnh Hành Du ngẩn ra, quên mất phải trả lời, lúc hồi phục lại tinh thần thì Trì Nghiêu đã nâng bước chân chạy xa rồi.

Tôi sẽ làm cậu nói với tôi.

Rằng chúng ta không phải bạn bè, còn có thể là cái gì.

Tôi sẽ làm cậu nói với tôi.

Cậu muốn ngủ với tôi, chuyện đó không có khả năng là hiểu lầm.

Tôi sẽ làm cậu nói với tôi.

Thích một lần rồi, thì sẽ còn có lần thứ hai.

Tôi sẽ nói với cậu.

Tôi sẽ không yêu đương với người khác.

Tôi còn sẽ nói với cậu.

Nhưng cậu không phải là người khác.

Không chỉ là bạn bè.

Cậu chính là cậu.

Mà tôi lại chẳng phải là tôi.

Việc in nhảm hình trên áo của Mạnh Hành Du và Trì Nghiên, sau khi tập hợp thì bị mọi người trong lớp phát hiện, thế nên không ngừng ồn ào.

Hạ Cần cảm thấy rất thú ý, nên đề nghị cho Mạnh Hành Du và Trì Nghiên đi giờ cờ, đi đầu đội ngũ, còn Tần Ngàn Nghệ đi phía sau.

Trên lá cờ có ghi huy hiệu trường và khẩu hiệu của lớp, được làm thành biểu ngữ dài màu đỏ, vốn là do hai Ban uỷ đến giờ.

Vừa nghe Hạ Cần nói xong thì mọi người đều tán thành hai tay hai chân luôn, ngay cả hai ban uỷ giờ cờ còn chủ động “thoái vị”, nhường vị trí giờ cờ cho hai người, cuối cùng hai người chỉ có thể không trâu bắt chó đi cày (**).

() không trâu bắt chó đi cày: Ép buộc người khác làm việc mà họ không có khả năng.**

Sau khi mấy lãnh đạo trường lên phát biểu kết thúc lễ khai mạc thì chính là lễ chào sân của các lớp, thời gian có hạn nên mặc dù sân thể dục tuy lớn nhưng mỗi lớp chỉ cần đi nửa vòng thôi, ra khỏi phạm vi tầm mắt của đài Chủ tịch là coi như xong việc, các lớp đi theo trình tự rồi đứng đúng khu vực đã được phân bố là được.

Mỗi lớp đều rất ra sức, trang phục gì cũng có, Mạnh Hành Du nhìn một lượt năm lớp xếp hàng trước lớp bọn họ, tuy có nhiều đa dạng nhưng lại không đáng yêu bằng lớp “chuối” của bọn họ.

Bọn họ chính là đáng yêu nhất toàn trường, không chấp nhận bác bỏ.

Lớp 5 vừa đi qua đài Chủ tịch, Tần Ngàn Nghệ liền giờ bảng lớp cao lên đỉnh đầu, dẫn cả lớp đi về phía trước.

Hạ Cần còn kích động hơn ai khác, cầm chiếc máy ảnh DSLR của mình đứng tại chỗ chụp cho lớp 6 “chuối” đủ kiểu, còn say mê không thôi, ngoài miệng còn nhắc mãi, nào là “Mấy đứa giỏi quá”, “Đúng chính là cái biểu tình này”, “Đều là thanh xuân hết đấy các bạn học à” linh tinh các thứ, y hệt như ông bố già giàu tình cảm.

Mạnh Hành Du thấy tư thế này của Hạ Cần thì sợ thầy ấy giây tiếp theo sẽ cảm động đến ngửa đầu gạt lệ mà ngâm thơ luôn ấy chứ.

Mạnh Hành Du giờ biểu ngữ lên, chiều cao của cô và Trì Nghiên có sự chênh lệch hơi lớn nên lúc đến phạm vi tầm mắt của đài Chủ tịch thì ban

uỷ đứng hàng đầu nhân cơ hội nhắc nhở: “Biểu ngữ lệch rồi, Mạnh Hành Du cậu giơ cao lên tí đi.”

Mạnh Hành Du thấy bản thân sắp cầm đến tận cùng của cây gậy gỗ rồi thì thấp giọng phản kháng: “Đủ cao rồi, cao nữa chắc phải đến trên đỉnh đầu tớ luôn mất.”

Ủy viên thể dục rầu thúi ruột, bên này không được lại nói bên kia: “VẬY LỚP TRƯỞNG CẬU CẦM THẤP XUỐNG ĐI.”

Mạnh Hành Du nhìn ra Trì Nghiên muốn dùng biểu ngữ để che khuất tai thỏ của mình thì thiếu chút nữa cười thành tiếng, nhịn không được cũng phụ hoạ: “Đúng vậy đó lớp trưởng, biểu ngữ muốn chắn hết mặt cậu rồi còn gì, thấp xuống tí.”

“.....”

Sắc mặt Trì Nghiên trầm xuống, qua vài giây, lại cực kỳ không tình nguyện mà hạ thấp biểu ngữ xuống.

Lúc tới gần đài Chủ tịch thì không chỉ lãnh đạo ngồi trên đài nhìn mà cả học sinh bên dưới cũng nhìn.

Trì Nghiên rất cao, lại đeo tai thỏ không giống mấy nam sinh khác, lập tức dấy lên một trận xì xào bàn tán trong nhóm học sinh.

“Nhìn xem nam sinh giơ biểu ngữ lớp bọn kia, tai thỏ cũng đáng yêu quá đi thôi.”

“Cậu ấy và nữ sinh bên cạnh đúng là có chênh lệch chiều cao hoàn hảo mà, trời ạ, mặt nhìn xứng đôi ghê! Quá moe aaaaaa, nữ sinh cũng đáng yêu quá đi.”

“Chụp hình chụp hình, ô ô ô lần trước lúc tớ nhìn nam sinh mặc quần yếm đáng yêu vậy là hồi còn ở nhà trẻ đấy.”

“Nói bậy, rõ ràng là đẹp trai hơn nhiều, tớ mặc kệ, đây là gương mặt mỗi tình đầu của tớ đấy.”

“A a a a a đàn em ơi, nhìn bên này này, mẹ yêu con!!!!!!”

.....

Trì Nghiên: “.....”

Mạnh Hành Du: “.....”

Hình như có một đám người kỳ quái mới đi nhầm vào trường rồi.

Lúc sắp đến giữa đài Chủ tịch, uỷ viên Thế dực ghi nhớ nhiệm vụ của mình, trong nhóm người cao giọng hô vang: “Gió xuân thôi, đánh trống chiến!”

Sau đó cả lớp cùng phối hợp hô vang nửa câu tiếp: “Lớp 6 của chúng tôi sợ quá đi!”

Suy nghĩ của Mạnh Hành Du đang bay đến chân trời bị tiếng hô kéo về, thừa dịp thanh âm còn chưa kết thúc thì nhanh chóng bổ sung: “.....Sợ quá đi!”

Lúc đi đến chính giữa đài Chủ tịch, cả lớp dừng lại xoay về bên phải, uỷ viên Thế dực lại đi đầu gân cổ hô: “Âm điệu cao lên, lớp sáu giá lâm _____”

Lúc này, Mạnh Hành Du thành công đồng điệu với tiết tấu cả lớp, dùng hết sức hô theo: “Không cần vỗ tay, chỉ cần hét thật to——”

Dùng hơi quá sức, chữ cuối cùng hô lên còn bị lạc giọng.

Mạnh Hành Du vốn dĩ cảm thấy không có gì, nhưng khoé mắt liếc thấy Trì Nghiên đang cười trộm thì mặt lập tức đỏ lừ.

Vốn dĩ tiếng hét thật to là lấy đạo cụ nhỏ dùng để vỗ tay của mấy buổi hoà nhạc để phối hợp, nhưng người trong lớp còn chưa làm gì, tiếng nói vừa dứt thì nhóm học sinh phía sau cam tâm tình nguyện làm đạo cụ vỗ tay cho lớp bọn họ, làm toàn bộ sân thể dực đều lấp đầy tiếng hét chói tai, còn náo nhiệt hơn cả trại nuôi gà.

Đồng thời với tiếng hét chói tai là một vài giọng nói, ví như:

“Tai nhỏ nhiều đáng yêu ơi, nhìn qua đây, mẹ ở chỗ này nè!!”

“Cool cool guy ơi, bố cũng yêu con! Mau nhìn bố này!”

“Đàn em ơi, anh có vấn đề học tập muốn trao đổi với em này.”

“Đàn em ơi, chị cũng có nữa.”

.....

Những người còn lại trong lớp 6: “.....”

Hoá ra bọn họ đều là phong nền thôi.

CHƯƠNG 52

52% ĐỘ NGỌT: Ở ĐÍCH CHỜ CẬU

Editor: Song Ngự

Phạm vi nhỏ của nhóm học sinh đứng trong sân thể dục bị mất khống chế, gần như át luôn tiếng giới thiệu thông báo của người chủ trì, giáo viên phụ trách kiểm soát khu vực đó ở bên cạnh nhỏ giọng hô: “Không cần đứng nghiêm nữa, đi nhanh lên!”

Ủy viên Thể dục trong nhóm hô lên: “Cả lớp chú ý, bên trái xoay———”
Tiết tấu này không giống với khi tập luyện, có vài người động tác nhanh lại có vài người động tác chậm, độ chỉnh tề không ăn khớp chút nào.

Nhưng trước mắt lại không rảnh lo nhiều như vậy, uỷ viên Thể dục đi bước đều, nhưng Tần Ngàn Nghệ đứng trên cùng không biết đang muốn đào ngũ hay gì mà cứ giơ bảng lớp đứng thù lù đối diện với đài Chủ tịch.

Ủy viên Thể dục gấp đến mức cái ót bắt đầu đổ mồ hôi, lên tiếng gọi cô ta: “Tần Ngàn Nghệ.”

Tần Ngàn Nghệ nghe thấy thanh âm, quay đầu lại thì thấy cả lớp đã thay đổi phương hướng rồi, xấu hổ đến mức muốn tìm cái khe đất mà chui tọt vào, vội vàng nên dẫn đến làm lỗi, lúc xoay người thì bảng lớp suýt chút

nữa không cầm chắc mà rơi xuống đất, động tác lão đảo làm cả lớp nhú mào.

Nhóm học sinh bên dưới thì vang lên một trận cười to, còn giáo viên kiểm soát khu vực cũng ở phía sau hối thúc, mặt Tần Ngàn Nghệ lúc xanh lúc trắng, uất ức đến mức giống như giãy tiếp theo sẽ khóc ra luôn.

Nếu không phải là trường hợp không cho phép thì uỷ viên Thế dục thật sự muốn xông lên giơ cái bảng lớp dùm cô ta luôn, qua vài giây thì Tần Ngàn Nghệ vẫn không có ý định đi phía trước để dẫn lớp nữa, làm uỷ viên Thế dục sốt ruột thở dài, cũng nặng lời hơn vừa rồi: “Tần Ngàn Nghệ, cậu định đứng ngăn ra như điêu khắc à, đi về phía trước đi chứ!”

“Cậu hung dữ vậy làm gì chứ!” Tần Ngàn Nghệ cầm bảng lớp đi về phía trước, hốc mắt cũng bắt đầu phiếm hồng.

“Tớ không hung dữ với cậu.” Uỷ viên Thế dục thấy cô ta giơ bảng lớp còn không cao bằng người cô ta thì lửa giận không biết trút vào đâu, lại nói: “Bảng lớp! Giơ bảng lớp lên! Không thấy mặt mấy bạn phía sau kìa!”

Tần Ngàn Nghệ khẽ cắn môi, nắm lấy cây gậy gỗ của bảng lớp, cánh tay giơ thẳng đi về phía trước.

Không biết là cô ta giận đối với uỷ viên Thế dục hay là giận đối cả lớp 6 mà bước chân đi cực nhanh, làm nhóm người phía sau phải gắng sức bước theo.

Vừa ra khỏi phạm vi tầm mắt của đài Chủ tịch thì mọi người không khống chế được cảm xúc nữa, sôi nổi nhỏ giọng ồn ào.

“Ban Tuyên truyền còn đang chụp hình, đi chỉnh tề tí nào.”

“Phía sau đừng chen nữa, dẫm ống quần tớ rồi, này này, đã nói đừng chen mà.”

“Tần Ngàn Nghệ cậu vội đi đâu thai hả? Định dẫn chúng tớ chạy trốn hay sao.”

.....

Cả nhóm đi hơn nửa vòng sân thể dục, đi ngang qua đài kéo cơ bên kia rồi đi vào giữa sân thể dục, xếp thành hàng rồi đứng nghiêm.

Sắc mặt Tần Ngàn Nghệ cực khó coi, thấy Hạ Cần đến thì liền khóc lóc cúi đầu, muốn có bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu: “Cần ca à, em không phải

cố ý đâu.”

Hạ Cần giơ tay đè áp xuống, giọng nói của lớp cũng nhỏ đi, thầy ấy mới nói với Tần Ngàn Nghệ: “Được rồi, không có việc gì cả, lau nước mắt đi, đằng trước còn đang quay phim đấy, em đừng có khóc.”

Tần Ngàn Nghệ vẫn là uất ức: “Mọi người đều đang trách em, em thật sự không phải cố ý.....”

Hạ Cần cảm thấy đau đầu: “Không ai trách em cả.”

Tần Ngàn Nghệ nhìn nhóm bạn học phía sau, như có ý: “Có ạ, mấy bạn đều đang nói em, nhưng mà thầy ơi, em thật không cố ý đâu, vừa rồi không giống với lúc tập, em lại không biết muốn——”

“Được rồi, tớ xin lỗi với cậu.” Tính tình uỷ viên Thể dục ngay thẳng, không chịu nổi bộ dáng khóc lóc sụt sùi của Tần Ngàn Nghệ, chủ động đứng ra nói: “Vừa rồi tớ hơi nặng lời, nên nói tiếng xin lỗi với cậu.”

Tần Ngàn Nghệ vốn dĩ muốn Trì Nghiên tới an ủi cô ta hai câu, cô ta còn chưa nói xong hết thì uỷ viên Thể dục đã nhảy hòng vào rồi, làm lời nói của cô ta bị chặn trong miệng.

Tần Ngàn Nghệ cắn môi dưới, ánh mắt như có như không đảo qua người Trì Nghiên: “Là lỗi của tớ, làm liên lụy đến mọi người, vừa rồi tớ căng thẳng quá.....”

Uỷ viên Thể dục xem như sợ cô ta rồi, cũng không quan tâm xem có phải lỗi của mình không mà ôm hết vào người, “Không không, cậu không có gì đáng xin lỗi cả, là giọng tớ lớn, gào hét cậu, nếu tớ không la cậu thì cậu sẽ không căng thẳng, đều là lỗi của tớ cả.”

Tần Ngàn Nghệ lại không trả lời mà quay đầu nhìn về phía Trì Nghiên, vô tội hỏi: “Lớp trưởng, cậu cảm thấy tớ sai sao?”

“Tôi cảm thấy?” Vẻ mặt Trì Nghiên không thể hiểu được.

Trong mắt Tần Ngàn Nghệ đầy nước mắt, cực kỳ đáng thương: “Đúng vậy, tớ cảm thấy là do tớ sai, tớ nên phải xin lỗi, chứ không phải uỷ viên Thể dục sai.”

Trì Nghiên đối với mấy người đã làm sai mà còn giả ngu thì luôn luôn coi thường.

Tần Ngàn Nghệ là nữ sinh, nếu là ngày thường thì anh căn bản lười phản ứng lại, nhưng tình huống lúc này lại không giống nhau.

Bởi vì anh đeo tai thỏ đi nửa vòng sân thể dục, lộ mặt trước toàn trường còn bị chụp lại nữa, hình tượng nữ tính này cứ như vậy đã để lại một vết dầy trong lịch sử huy hoàng của anh rồi, có rửa cũng rửa không sạch được làm Trì Nghiên cực kỳ khó chịu.

Khó chịu đến mức mà ai muốn tới nói chuyện thả rắm với anh thì anh sẽ phun lửa ra ngay, mà Tần Ngàn Nghệ lại vừa đúng lúc nhảy vào trong họng súng.

“Ồ.” Trì Nghiên xệ miệng, ánh mắt lạnh, phun ra ba chữ: “Vậy cậu nói đi.”

Tần Ngàn Nghệ sững sốt, chưa phản ứng kịp: “Cái gì cơ?”

Ánh mắt của Trì Nghiên nhìn cô ta như nhìn một đũa ngọc: “Thì xin lỗi đó, không phải cậu nói cậu sai à?”

Tần Ngàn Nghệ: “.....”

Không phải, sao cái này không giống với kịch bản vậy?

Mạnh Hành Du tuyệt đối lòng đầy giác ngộ chủ nghĩa xã hội mới không phụng cưỡi thành tiếng.

Tần Ngàn Nghệ có ý với Trì Nghiên không phải là bí mật gì trong lớp cả, ngày thường mọi thường thái độ của Trì Nghiên đối với nữ sinh đều là dạng không nóng không lạnh, nhưng cũng không làm mất mặt ai cả, Tần Ngàn Nghệ chính là một người đầu tiên.

Trên mặt cô ta không nhịn được, nước mắt không đáng giá cứ như hạt đậu từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hạ Cần thấy Tần Ngàn Nghệ khóc thành như vậy thì cũng không nhịn được nữa, đành phải kêu đại một nữ sinh thay cô ta đứng đầu cả lớp, rồi cho cô ta về lại đội ngũ, đứng bên cạnh Đào Khả Mạn.

Cảm xúc của Tần Ngàn Nghệ không tốt, kéo Đào Khả Mạn đi WC.

Quan hệ của Đào Khả Mạn và Tần Ngàn Nghệ ngày thường cũng tạm ổn, nhưng hôm nay cô ta làm trò như vậy thì cô ấy cũng cảm thấy Tần Ngàn Nghệ hơi quá đáng.

Trì Nghiên không phải là người thích lo chuyện bao đồng, cũng chả có ý gì với cô ta, hà tất gì cô ta cứ phải vội vàng lao người về phía trước chứ.

Tự làm mất giá trị của bản thân còn không nói, còn đặt bản thân mình vào vị trí cực kỳ xấu hổ nữa chứ, cả lớp cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, về sau còn làm bạn học thế nào được chứ.

Chỉ là mặc kệ nói thế nào thì cũng vẫn còn quan hệ bạn bè ở đó, Đào Khả Mạn đi vào WC với Tần Ngàn Nghệ, lấy tờ khăn giấy ướt trong túi ra được cho cô ta: “Khóc nhoè lớp trang điểm rồi kìa, cậu nhanh lau đi.”

Tần Ngàn Nghệ nhận lấy khăn giấy, cẩn thận nhìn gương trên bồn rửa tay mà lau mặt, nhưng ngoài miệng vẫn cảm hận bất bình: “Tớ không bao giờ giơ bảng nữa, hôm nay tớ chính là cái túi trút giận mà, ai cũng có thể tới giẫm một chân cả.”

Đào Khả Mạn nghe xong mấy lời này thì nhú mày, nhưng ngại tình cảm bạn bè nên cũng chưa nói gì, vẫn an ủi cô ta: “Cậu đừng nghĩ nhiều quá.”

Tần Ngàn Nghệ cắt điện thoại đi, nhớ tới bộ dáng cười nói của Mạnh Hành Du và Trì Nghiên trước khi cô ta rời đi thì lửa giận lại bùng lên: “Không phải tớ suy nghĩ hiểu, lúc này Trì Nghiên là nhằm vào tớ đúng không? Dựa vào cái gì chứ, vừa cậu cậu ấy còn hung dữ với tớ nữa, thế mà bây giờ lại nói nói cười cười với Mạnh Hành Du, kích thích ai chứ!”

Đào Khả Mạn cúi đầu, nhin không được mà trợn trắng mắt: “Cậu ấy muốn nói chuyện với ai thì đâu cần cậu lo chứ, cậu hà tất gì phải tức giận với bản thân mình.”

Tần Ngàn Nghệ vừa nghe mấy lời này liền không vui, nhớ tới Đào Khả Mạn ở chung ký túc xá với Mạnh Hành Du thì hừ một tiếng, cổ quái nói: “Cậu bớt giả làm người tốt trước mặt tôi đi, hôm khai giảng đó còn không phải bị Trì Nghiên làm mất mặt sao, cậu ấy có liếc con mắt nhìn cậu một cái sao? Lớp học nhiều nữ sinh như vậy mà cậu ấy chỉ cho một mình Mạnh Hành Du sắc mặt tốt, cậu đừng tưởng rằng làm bạn cùng phòng với Mạnh Hành Du thì Trì Nghiên cũng sẽ đối xử đặc biệt với cậu.”

Đào Khả Mạn xem như mở rộng tầm mắt rồi, ngày thường một tiếng chị hai tiếng em, thế mà trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách nữa, cái việc xa lắc xa lơ mà cũng đáng để cô ta lấy làm có nữa chứ.

Lúc chuyển trường đến học ở Nguyên Thành, Đào Khả Mạn không muốn bị cô lập, muốn đứng vững gót chân ở lớp 6, muốn có nhóm bạn bè của

mình, nhưng không có nghĩa là cô ấy vì cái gọi là nhóm bạn bè mà có thể khom lưng cúi đầu, bị người ta vô duyên vô cớ xem như bao cát mà trút giận.

Tần Ngàn Nghệ nói khó nghe như thế thì Đào Khả Mạn cũng chẳng ngại xé rách mặt mũi với cô ta, cười nhạo nói: “Tôi sợ gì chứ? Tôi cũng chẳng thích Trì Nghiên, chỉ cùng ăn có bữa cơm mà thôi, ngày khai giảng đó thấy trong lớp có người quen nên lại chào hỏi thế thôi, cậu ấy đối với tôi thế nào cũng chẳng sao, cùng lắm thì không lui tới nữa là được. Tôi lại chẳng giống cậu đâu, chẳng có chuyện gì mà cũng muốn ảo tưởng ra để làm khổ mình làm chi, đừng nói bây giờ cậu ấy và Mạnh Hành Du không có gì, cho dù hai người đó có ở bên nhau thì tôi cũng là người đầu tiên lên nói hai câu chúc mừng dài lâu nữa, cậu có thể sao?”

Bị chọc trúng chỗ đau, Tần Ngàn Nghệ ném khăn giấy ướt vào bồn nước, xoay người trừng mắt nhìn cô ấy: “Đào Khả Mạn, cậu có ý gì chứ? Cậu không thích Trì Nghiên thì tiếp cận Mạnh Hành Du làm gì chứ? Ở trước tôi mà bày đặt trình diễn chị em tình thâm làm gì, đúng là làm người ta nuốt không trôi mà.”

“Cậu mới là làm người ta nuốt không trôi đó, cậu thích Trì Nghiên thì đi mà tỏ tình đó, cậu ấy không thích cậu, mà cậu còn không biết đối người khác để thích hả? Giống như cả thế giới này có mỗi Trì Nghiên là đàn ông không bằng, đúng là nực cười. Còn nữa, tôi làm bạn với Mạnh Hành Du thì có nghĩa là tôi thích Trì Nghiên à? Vậy tôi làm bạn với cậu thì tôi thích ai, thích mấy nam sinh viết thư tình cho cậu á hả?”

Nói xong, không đợi Tần Ngàn Nghệ trả lời thì Đào Khả Mạn vuốt tóc, tự hỏi tự trả lời: “Tôi thích cái rắm, dưa vẹo táo nứt, tôi chướng mắt mới đúng.”

Tần Ngàn Nghệ tức giận run người, hét lại: “Cậu nói ai dưa vẹo táo nứt đó hả!”

“Cũng không nói cậu, cậu kích động làm gì chứ?” Đào Khả Mạn không muốn đốp chát cùng Tần Ngàn Nghệ nữa, đi ra phòng WC trước, còn quay đầu lại nhìn cô ta, nói: “Tôi thấy Trì Nghiên không thích cậu cũng không phải không có lý.”

Tần Ngàn Nghệ đuổi theo ra, đang muốn mắng người thì thấy có người đi về hướng bên này, cô ta bèn nhanh chóng thu tay tại, sửa sang lại váy áo của mình, còn treo một nụ cười ưu nhã của ngày thường lên.

Đợi người đi rồi, Tần Ngàn Nghệ đi ra khu dạy học nhưng Đào Khả Mạn đã đi xa không thấy bóng dáng rồi.

Tần Ngàn Nghệ nắm chặt tay, nhớ tới câu nói cuối cùng của Tần Ngàn Nghệ thì dưới đáy mắt đều là vẻ không cam lòng căm giận, thật lâu cũng không nhặt đi được.

Sau khi kết thúc chào sân của các lớp thì Hiệu trưởng đứng trên bục phát biểu một bài diễn thuyết đồng dạc hùng hồn, các trọng tài và vận động viên đại biểu đọc tuyên thệ, sau khi hoàn tất hết quá trình thì lễ khai mạc kết thúc thành công.

Chờ nhóm lãnh đạo trên đài Chủ tịch rời đi thì giáo viên tổ chức cho học sinh các lớp rời đi về lại khu vực lớp của mình. Ban cán sự của Hội Học Sinh cũng bắt đầu dọn dẹp thiết bị trên sân thể dục đi, Đại hội Thể thao chính thức được khởi động.

Vòng loại của cuộc thi tài chạy 800m nữ được bắt đầu vào sáng nay, Sở Tư Dao dẫn Mạnh Hành Du về ký túc xá thay quần vận động và giày chạy.

Lúc trở lại sân thể dục thì mấy bạn học không thi đấu đang ngồi xem trên khán đài, chuẩn bị xem thi đấu còn thuận tiện cổ vũ cho mấy bạn học tham gia nữa.

Ủy viên Thể dục đi rút thăm, cuộc thi còn chưa bắt đầu nên Sở Tư Dao kéo Mạnh Hành Du ngồi xuống khán đài, hỏi mượn giấy bút của bạn học bên cạnh, thò người qua nhỏ giọng nói: “Du Du à, tớ viết bài cổ vũ cho cậu, lát nữa tớ sẽ đưa cho Trì Nghiên kêu cậu ấy đọc, cậu nói đi, cậu muốn nghe cái gì.”

Mạnh Hành Du xoa đầu Sở Tư Dao, hưng phấn nói: “Vậy thì cậu liền viết ‘Mạnh Hành Du cậu đẹp nhất, tôi yêu cậu’ đi.”

Sở Tư Dao không chút lưu tình đập nát ảo tưởng của cô: “Tớ cảm thấy Trì Nghiên sẽ bỏ luôn tờ giấy quá.”

“.....”

Mạnh Hành Du nghiêm túc suy nghĩ cả nửa ngày, lại nói: “VẬY THÌ ‘MẠNH HÀNH DU CỐ LÊN, NẾU CHẠY ĐƯỢC HẠNG NHẤT THÌ TÔI SẼ QUỖ XUỐNG HÁT BÀI CHINH PHỤC CHO CẬU’ ĐI.”

Sở Tư Dao lại hỏi cô: “CẬU BIẾT CON GÁI CỦA CHƯƠNG TỬ DI TÊN GÌ KHÔNG?”

Mạnh Hành Du đúng là không biết: “TÊN LÀ GÌ?”

“LÀ TỈNH TỈNH ĐÓ.” *(CÓ NGHĨA LÀ THỨC TỈNH)*

“.....”

Sở Tư Dao thở dài một hơi, cảm thấy bây giờ không thể trông cậy vào tình trạng đầu óc yêu đương của Mạnh Hành Du được, cô ấy bèn cúi đầu viết một bài cổ vũ với phong cách bình thường rồi đưa sang trạm phát thanh.

Ủy viên Thế dục rút thăm rồi quay về, nói với Mạnh Hành Du cô ở tổ thứ nhất, cùng tổ với nữ sinh chạy trốn cực kỳ nhanh của lớp 9, nữ sinh này còn luôn phá kỷ lục của trường hồi cấp 2.

“CẬU CỐ LÊN, THI ĐẤU QUAN TRỌNG LÀ SỰ THAM GIA MÀ THÔI.” Ủy viên Thế dục biết lấy được hạng nhất là vô vọng, nên an ủi nói.

“NÓI BẬY, THI ĐẤU QUAN TRỌNG LÀ PHẢI LẤY ĐƯỢC HẠNG NHẤT.” Mạnh Hành Du cầm lấy dây số trên tay của ủy viên Thế dục, kêu Sở Tư Dao giúp dán lên lưng, còn cười cực kỳ ngông cuồng, “BÂY GIỜ MẤY CẬU CÓ THỂ CHUẨN BỊ LA HÉT VÌ TỚ RỒI ĐẤY.”

Hạ Cần ở bên cạnh nghe thấy lời này thì dở khóc dở cười: “EM KHIÊM TỐN TÍ ĐI.”

Mạnh Hành Du đi xuống khán đài, đưa lưng về phía mọi người rồi phất tay, cao giọng trả lời: “EM CHƯA TỪNG HỌC QUA TỪ ĐÓ.”

Sau khi kiểm duyệt kết thúc, Mạnh Hành Du đến làn chạy của mình để làm nóng người, vài phút sau, trọng tài thổi còi, các tuyển thủ thi đấu mỗi người vào vị trí của mình.

Thanh âm của trạm phát thanh vẫn nói không ngừng nghỉ, Mạnh Hành Du nghe mấy từ cố lên mãi thì có hơi phiền, lúc này, đột nhiên nghe được tên của chính mình, cố tình thanh âm này còn là giọng mình cực kỳ quen thuộc. “BẠN HỌC LỚP 6 MẠNH HÀNH DU, CẬU LÀ SAO BĂNG XỆT NGANG QUA ĐƯỜNG BĂNG, THIÊU ĐỐT BẢN THÂN, TOẢ SÁNG VINH QUANG, THÀNH CÔNG ĐANG Ở ĐÍCH VẬY CAO TAY

với cậu, hãy dùng ý chí kiên cường và nỗ lực của cậu, chào đón cậu ở đích chính là hoa tươi và tiếng vỗ tay.....

Mạnh Hành Du nghiêng đầu cười khẽ, làm khó Trì Nghiên phải nói mấy lời cổ vũ cổ hủ như thế, từ miệng anh nói ra thì cô vẫn cảm thấy dễ nghe.

Trọng tài đứng ở bên làn chạy, giơ súng phát lệnh lên, nói: “Mỗi người vào vị trí của mình, chuẩn bị——”

Mạnh Hành Du hít sâu một hơi, khom lưng làm tư thế cúi người chống tay xuống, hai mắt nhìn chăm chăm làn chạy phía trước.

Một tiếng súng vang lên, Mạnh Hành Du như mũi tên rời cung chạy thẳng về phía trước.

Gần như là cùng lúc đó, cô nghe thấy giọng nói của Trì Nghiên lần nữa vang lên ở đài phát thanh: “Cố lên, Mạnh Hành Du, tôi ở đích chờ cậu.”

Ở đích chờ cậu.

Mạnh Hành Du biết rõ đây là do Sở Tư Dao viết, nhưng bốn từ này trong miệng Trì Nghiên đọc ra, nói thế nào nhỉ..... Vẫn là không giống nhau.

Bốn bỏ lên năm thì cũng tính như là Trì Nghiên nói vậy.

Vòng thứ nhất, Mạnh Hành Du vẫn luôn giữ được vị trí thứ 4, không dùng toàn bộ sức lực, chạy rất nhẹ nhàng.

Hơn nửa vòng hai, Mạnh Hành Du bắt đầu chạy nước rút, vọt qua một người lại một người, tiếng cổ vũ cho lớp 6 lấp đầy cả sân thể dục, cho đến 50m cuối cùng thì Mạnh Hành Du một mạch vượt qua nữ sinh lớp 9 kia, chạm vào dây đích màu đỏ kia, cả sân thể dục lập tức sôi sục lên.

Ngoài trừ tiếng la hét và vỗ tay của lớp 6 ra thì còn có một vài fans bố lẫn vào, mở miệng nói cái gì mà “Tiểu khả ái, bố yêu con”, “Con chính là kiêu ngạo của bố” linh tinh, làm cho Mạnh Hành Du không lý do mà nổi hết cả da gà.

Mạnh Hành Du chạy về phía trước một đoạn để giảm xóc rồi mới dừng lại, cô chống tay lên đầu gối để điều chỉnh lại hô hấp, quay đầu thấy Sở Tư Dao cầm khăn lông và nước cho mình, nhìn cô ấy giống như chú chim cánh cụt nhỏ lạch bạch chạy về phía này thì không nhịn được cười.

Bỗng chốc, có người ở sau chụp bả vai của Mạnh Hành Du, cô quay đầu lại thì thấy Trì Nghiên cầm chai nước khoáng đứng ngoài làn chạy thì kinh

ngạc chớp mắt, cô liền trực tiếp buột miệng thốt lên: “Cậu thật sự ở đích chờ tôi sao!”

“.....”

Trì Nghiên không có chỗ từ chối, lại sợ Mạnh Hành Du nghĩ quá nhiều nên đành phải nói: “Tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Mạnh Hành Du “ồ” một tiếng, cầm lấy chai nước trên tay anh, đang muốn dùng lực vặn nắp bình ra thì lại phát hiện nắp bình đã được vặn mở sẵn rồi, không cần phí sức nữa. Cô ngẩn ngơ giây lát rồi ngửa đầu uống một hớp, đóng nắp bình rồi cười nói: “Tôi nghe thấy cậu đọc bài cổ lên rồi.”

Trì Nghiên dè mắt, giấu đi sự mất tự nhiên ở đáy mắt: “Ừ, Sở Tư Dao viết cho cậu đấy.”

“Tôi biết.” Mạnh Hành Du vẫn còn dư vị về câu nói kia, cảm khái nói: “Chỉ là lần sau cậu đọc bài cổ lên thì đừng có thờ đốc nữa nha, cái câu sau ở đích chờ cậu với mấy câu trước đúng thật là hai phong cách khác nhau ý, không biết còn tưởng rằng cậu nói cho tôi nghe nữa chứ.”

“.....”

Trì Nghiên lập tức phủ nhận, trong lòng thì run như cây sậy nhưng trên mặt vẫn vững như kiềng ba chân: “”Không phải tôi nói, là trên bản thảo nó viết thế.”

Lúc Sở Tư Dao chạy vội tới trước mặt Mạnh Hành Du thì thấy có Trì Nghiên cũng đứng chung ở đấy, thấy trên tay cô đã có nước thì rất thức thời chỉ đưa khăn lông qua, trong mắt vừa xoay, cô ấy lanh lợi ngẩng đầu gheo Trì Nghiên một câu: “Lớp trưởng à, cậu rất biết cách nha, còn biết thêm lời kịch trên bản thảo của tôi nữa chứ.”

“.....”

Tay cầm khăn lông của Mạnh Hành Du treo lơ lửng ở giữa không trung, khiếp sợ nhìn về phía Trì Nghiên.

“.....”

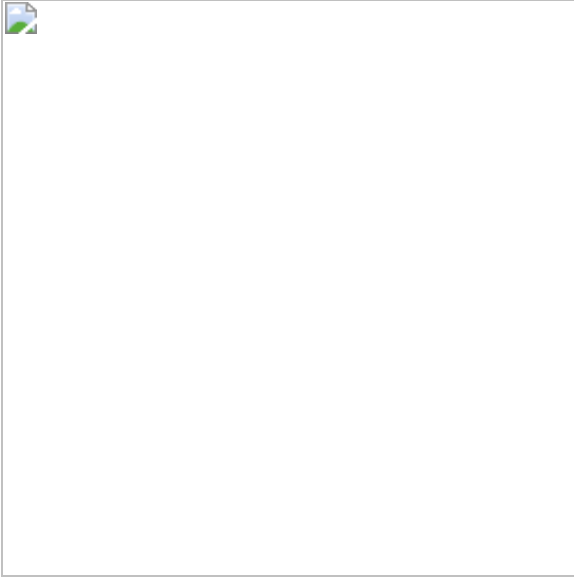
Trì Nghiên còn chưa kịp bày ra biểu tình gì cả, chỉ biết cụp mắt giả vờ cực kỳ bình tĩnh nhìn xuống đất.

Editor có lời muốn nói:

Dạo này hông có tí động lực nào edit luôn mà nhà mấy nay có hơi im ắng nữa, thế nên t ngại lên hít hà tí động lực đây ạ =)))) Nên cứ đủ 10 cmt mỗi chương thì t sẽ up chương tiếp ạ =)))) (mà vẫn rất lười T.T)

Protected: CHƯƠNG 53

CHƯƠNG 54

54% ĐỘ NGỌT: TÔI CŨNG MUỐN NGỌT NGÀO YÊU ĐƯƠNG

Editor: Song Ngự

Chuyện ồn ào của trạm phát thanh làm Chủ nhiệm Giáo dục cũng kéo đến, chỉ là hỏi vài câu, sau đó lại bận tâm Bùi Noãn không phải học sinh trường Số Năm nên trường học cũng không dám nói gì, cuối cùng Chủ nhiệm Giáo dục nói hai câu với Hạ Cần và Mạnh Hành Du rồi xong chuyện.

Công ty còn có việc nên Trường Sinh không ở lại trường Số Năm bao lâu, không tới giữa giờ cơm trưa thì chào mọi người rồi rời đi.

Cuộc thi buổi sáng kết thúc, Trì Nghiên cùng Hoắc Tu Lệ từ sân thể dục ra tới cửa thì đụng phải Bùi Noãn và Mạnh Hành Du, anh theo bản năng hỏi: “Ăn cơm hả? Đi ăn cùng không.”

Mạnh Hành Du kéo tay Bùi Noãn, nghe thấy lời này thì rất lạnh nhạt, quay đầu nhìn anh và Hoắc Tu Lệ nở nụ cười xa cách, uyển chuyển từ chối: “Không được rồi, lần sau đi.”

Trì Nghiên nghe xong thì sắc mặt xanh mét, môi mím thành một đường thẳng.

Ánh mắt Hoắc Tu Lệ đảo qua hai người, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Bùi Noãn khiếp sợ nhìn Mạnh Hành Du, miệng lúc đóng lúc mở nghẹn mãi cũng không ra được một chữ hoàn chỉnh, Mạnh Hành Du liền lôi kéo cô ấy đi về phía cổng trường, còn dường như không có việc gì mà hỏi cô ấy: “Thịt nướng hay rau xào, cậu muốn ăn cái gì?”

Nói thật ra, phản ứng này của Mạnh Hành Du có hơi đáng sợ, Bùi Noãn hoài nghi nhìn cô, chọn đại một cái: “Nướng.....Thịt nướng đi.”

Đi được vài bước thì Bùi Noãn quay đầu lại, nhìn thấy Trì Nghiên vẫn còn đứng yên tại chỗ.

Ánh mắt kia hận không thể nhìn chăm chăm khoét một lỗ trên người Mạnh Hành Du ra, muốn có bao nhiêu không cam lòng thì có bấy nhiêu, muốn có bao nhiêu phần nộ thì cũng có bấy nhiêu, nơi nào mà còn bộ dáng Đại thiếu gia với khí chất không chút phàm tục như ngày xưa nữa chứ.

Nếu không phải chỗ này không thích hợp thì Bùi Noãn thật sự muốn chụp lại một tấm, rồi gửi vào trong nhóm chat của Thương Khung Âm cho mấy người ngày nào cũng mê muội bông hoa thanh cao lạnh lùng Yến Kim xem thử.

Cái gì mà bông hoa thanh cao lạnh lùng trong hồ Hàn Nguyệt chứ, cái gì mà thần tiên với vẻ ngoài thờ ơ cấm dục chứ, tất cả đều là nguy trang cả.

Thầy tiểu Yến của mấy người hôm nay hạ phàm rồi, có nhân khí rồi.

Đi ra ngoài cổng trường, sau khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Trì Nghiên và Hoắc Tu Lệ, nhân lúc chờ đèn xanh thì Bùi Noãn mới dám hỏi: “Du nhãi con à, cậu uống nhầm thuốc hả? Sao cậu lại từ chối Trì Nghiên chứ, cơ hội tốt vậy còn gì.”

Mạnh Hành Du ghét nóng, nên cởi áo khoác đồng phục ra vắt trên khuỷu tay, không để ý lắm mà nói: “Tớ không có uống nhầm thuốc, tớ nói với cậu ấy từ hôm nay trở đi sẽ giữ khoảng cách.”

Bùi Noãn cho rằng cô bị cái thứ kỳ quái gì nhập vào người rồi, thế là nắm bả vai của Mạnh Hành Du rồi lắc hai cái, cực kỳ nhập vai, hung dữ hét lên: “Yêu nghiệt, nhanh lăn ra khỏi thân thể con ta ngay, bằng không ta sẽ giết chết người!”

“.....”

Đèn xanh sáng lên, Mạnh Hành Du rút khỏi tay Bùi Noãn: “Cậu bớt lợi dụng tớ đi, cháu ngoan à.”

Bùi Noãn quậy thì quậy nhưng vẫn không quên chính sự: “Vậy sao tính tình cậu thay đổi lớn thế? Cậu hết thích Trì Nghiên rồi à?”

Mạnh Hành Du lắc đầu, nói: “Thích, chính bởi vì thích cho nên mới muốn giữ khoảng cách.”

Bùi Noãn càng nghe càng mơ hồ: “Cậu đây là dùng kịch bản gì thế, làm tớ choáng váng luôn rồi.”

Mạnh Hành Du đổi cánh tay vắt áo khoác, ngữ khí bực bội nhưng ánh mắt lại kiên định: “Không có kịch bản gì cả, tớ chính là chịu đủ rồi, tớ không thích bị người ta nắm mũi nữa, cho dù là Trì Nghiên cũng không được.”

Bùi Noãn nghe xong thì rất vui vẻ, cô ấy giơ ngón tay lên nhéo mặt cô: “Cứng nha, Du nhãi con của chúng ta phải ngầu thế chứ!”

Cuối tuần này trường Số Năm tổ chức Đại hội Thể thao nên có khá nhiều học sinh không về nhà, tiệm cơm ngoài cổng trường đông nghịt, ngay cả tiệm thịt nướng cũng thế.

Bùi Noãn và Mạnh Hành Du đều không muốn chờ, nên cuối cùng chọn một quán cơm rau xào không cần phải xếp hàng.

Gọi xong đồ ăn thì Mạnh Hành Du lấy hai đôi đũa ra lau khô, rồi đưa một đôi cho Bùi Noãn, nhường mày hỏi: “Đừng mãi nói về chuyện của tớ nữa, sao hôm nay Trường Sinh cũng tới nữa? Hai người có biến hả?”

Bùi Noãn nhận lấy đôi đũa, uống một hớp nước, xua tay nói: “Có cái gì mà có, bát tự còn chưa xem nữa là.”

“Vậy hôm nay anh ấy tới làm gì?”

“Lúc chờ xe thì gặp được, anh ấy nghe tớ bảo tới trường Số Năm nên thuận tiện cho tớ đi nhờ.”

Mạnh Hành Du nghe xong thì chống cằm cảm thán nói: “Chị em à, chúng ta đúng là thâm mà, yêu mà không được, có phải là vì thế không?”

Bùi Noãn lấy chiếc đũa gõ đầu cô: “Không đến mức, kỳ thật tớ cảm thấy Trì Nghiên đối với cậu rất khác.”

Mạnh Hành Du không hề có cảm giác được an ủi, cô tựa lưng vào ghế rồi nhỏ giọng lầm bầm: “Vô dụng thôi.”

Bùi Noãn hỏi: “Cái gì vô dụng chứ?”

Mạnh Hành Du đếm từng đầu ngón tay: “Cậu cảm thấy, tớ cảm thấy, mọi người đều cảm thấy Trì Nghiên đối với tớ thế nào cũng chả có ích gì cả.”

Bùi Noãn buồn cười nhìn cô: “Vậ thế nào mới hữu ích chứ?”

Mạnh Hành Du cong ngón tay siết thành nắm đấm nhỏ, cô cúi đầu nhìn chăm chăm bàn tay mình, hơi bướng bỉnh kiểu nhất định phải được: “Tớ muốn nghe chính miệng cậu ấy nói thích tớ thì tớ mới tin, nếu không đều chả là gì hết.”

Sau Đại hội Thể thao thì hoạt động ngoại khoá lớn nhất của học kỳ này cũng kết thúc.

Kỳ nghỉ dài hạn 5/1 qua đi thì học sinh lớp 12 bắt đầu tiến vào giai đoạn cuối cùng của thi Đại học, chuyện này vốn dĩ không có gì, ai dè kết quả “kỳ thi thử đợt 3” (*) vừa có, sau đó đối chiếu với điểm số năm ngoài thì số người lớp trọng điểm 12 có thể vào Đại học thì thấp hơn 1/3 so với năm ngoái. Điều này làm ban lãnh đạo của trường nổi giận, cố gắng bắt lấy trọng tâm học, chỉ sợ trường Số Năm năm nay không sinh ra được một Thủ Khoa tình nào, vậy thì lúc đó sẽ mất mặt lắm.

(*) nguyên văn là kỳ thi thử đợt ba: là bài kiểm tra thử toàn diện cuối cùng cho các thí sinh thi đại học trước khi làm bài kiểm tra đầu vào đại học. Trong kỳ thi này, có thể thấy thứ hạng của mình trong thành phố, thứ hạng của tỉnh, biết vị trí của mình và chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh đại học.

Một phong trào học tập này từ lớp 12 lây sang lớp 10, làm tất cả tổ bộ môn của lớp 10 không dám thả lỏng mà cố gắng tiếp thêm nhiệm vụ học tập cho các lớp.

Mỗi tuần đều có các bài thi lớn nhỏ liên tục, mỗi tháng lại có một kỳ thi lớn, người nào bị hạ bậc đều sẽ bị giáo viên gọi đến văn phòng nói chuyện, nghiêm trọng hơn còn sẽ bị gọi phụ huynh vào. Cuộc sống của cả đám học sinh cấp ba đã khổ đến mức không nói nổi, mỗi ngày đều mong muốn đến kỳ nghỉ thi Đại học, rồi nhanh chóng đưa cả đám học sinh cuối cấp vào trường Đại học, như thế mọi người đều được giải thoát rồi.

Nhưng kỳ nghỉ thi Đại học còn chưa tới như mong muốn thì giữa tuần tháng Năm lại có một tin đồn thuộc dạng bùng nổ được truyền tai nhau.

Có một học sinh giấu tên tố giác nói rằng Ngôn Lễ người học lại lớp 12 yêu sớm, chuyện này liền truyền tới lỗ tai của hiệu trưởng đang sốt ruột nóng nảy.

Ngôn Lễ chính là người có khả năng đạt được thủ khoa tỉnh nhất, sao lại ngay lúc mấu chốt mà lại bị chuyện này làm trì hoãn được chứ, trường Số Năm năm nay có thể ngẩng cao đầu lấy Thủ khoa tỉnh hay không thì phải xem việc mua bán lần này.

Vì thế lại mời phụ huynh rồi tìm học sinh để nói chuyện, cuối cùng không biết thế nào mà lại kéo thêm một nữ sinh khác gọi là Biên Từ vào trong.

Thái độ hai người đều rất cứng làm giáo việc cực kỳ tức giận, có lẽ là ôm tâm tình giết gà dọa khỉ cho nên bắt hai người phải đọc bản kiểm điểm ở nghi thức kéo cờ vào thứ Hai tuần sau để răn đe cảnh cáo.

Mạnh Hành Du nhớ rõ nam sinh Ngôn Lễ này, chính là đàn anh mà cô gặp hồi học kỳ 1 đến bảng thông báo muốn lấy hình của Trì Nghiên, còn là một người kỳ lạ năm trước còn thi được điểm cao chót vót thế mà đi học lại.

Nghi thức kéo cờ vào thứ Hai, học sinh đại biểu dưới quốc kỳ lên tiếng kết thúc, Chủ nhiệm Giáo dục liền cầm lấy micro, lạnh lùng nói: “Mấy em đang đứng ở bước ngoặt mấu chốt trong cuộc đời, thầy không quan tâm là mấy em muốn yêu đương hay không thì tất cả đều cất hết mấy suy nghĩ ấy đi ngay, bây giờ quan trọng nhất chính là thi Đại học, đó mới là chuyện quan trọng nhất, không có bất kỳ việc gì quan trọng hơn thi Đại học cả.”

Dưới sân cực kỳ yên tĩnh, so với sự dạy dỗ của Chủ nhiệm Giáo dục thì mọi người tương đối hứng thú với mấy chữ trọng điểm “vai nam nữ chính” hơn.

Chủ nhiệm Giáo dục nói gần hết 5 phút thì mới kêu Ngôn Lễ và Biên Từ lên bục đọc bản kiểm điểm.

Sở Tư Dao đứng bên cạnh Mạnh Hành Du, thấy nữ sinh đứng ở rìa bục thì kích động kéo lấy tay áo cô, nhỏ giọng nói: “Du Du cậu xem kìa, nữ sinh kia có phải người chúng ta gặp hồi học kỳ 1 không?”

Mạnh Hành Du nhón chân, cẩn thận nhìn một lượt, cũng nhớ ra: “Ừ, là đàn chị có mái tóc dài cực kỳ đẹp đó.”

Sở Tư Dao là nữ sinh còn nhìn không đời được mắt thì nói gì đến mấy nam sinh xung quanh: “Thì ra chị đó chính là Biên Từ, lớn lên xinh quá, cứ như thiên nga trắng vậy.”

Mạnh Hành Du không tỏ ý kiến, Ngôn Lễ đã đi lên bục, trên mặt anh ấy luôn treo một nụ cười, giống như không phải lên đọc bản kiểm điểm mà lên nghe khen ngợi.

“Ngôn Lễ cũng khá đẹp trai, hai người bọn họ thật xứng đôi.” Mạnh Hành Du bình tĩnh xem xét.

Sở Tư Dao ở bên cạnh gật đầu như già tởi: “Tớ cũng thấy vậy, cậu nói xem yêu nhau thì có gì phải kiểm điểm chứ, người ta yêu đương hay không cũng thi được hạng nhất thôi.”

Mạnh Hành Du đồng ý với những lời này: “Đúng thế, đầu năm nay nói chuyện yêu đương cũng là bình thường mà.”

Trì Nghiên đứng ở sau hai người, nghe thấy mấy lời của Mạnh Hành Du thì nhăn mày lại.

Nói là đọc kiểm điểm thế nhưng Ngôn Lễ đứng trên bục hết 3 phút cũng chưa nói một câu liên quan đến chuyện yêu sớm này, toàn bộ nếu nói về chuyện khác làm học sinh dưới sân nghe không hiểu mô tê gì cả, còn sắc mặt của lãnh đạo trường học thì ngày càng khó coi, cuối cùng Chủ nhiệm Giáo dục không nhịn được nữa mà ở bên cạnh nhắc nhở: “Em nhanh nói vào trọng điểm đi, đừng làm mất thời gian của mọi người.”

Ngôn Lễ nghe xong thì cười nói: “Em không có gì để kiểm điểm cả, nếu ban lãnh đạo muốn em lên nói hai câu thì em ngoại trừ nói về học tập thì còn có thể nói gì nữa chứ ạ?”

“Ngôn Lễ, em đừng quá kiêu ngạo, thật sự cho rằng học giỏi thì trường không thể làm gì em sao!”

Ngôn Lễ vẫn cười, xoay người sang chỗ khác, nói với tất cả bạn học bên dưới một câu cuối cùng: “Tự do yêu đương không có đúng sai, cấp 3 của em không có tiếc nuối gì cả, chúc mọi người thi Đại học được ghi tên trên bảng vàng, vào được trường Đại học mình thích, cùng với người mình

thích, em kết thúc tại đây, cảm ơn trường Số Năm, cảm ơn vì đã gặp được em.”

Nói xong, Ngôn Lễ đi đến rìa bục giảng còn trao cho Biên Từ một ánh mắt, hai người nhìn nhau cười rồi sóng vai đi xuống bục.

Cả trường yên tĩnh trong vài giây, sau đó thì bùng nổ, hoàn toàn không thể khống chế được mà đầy tiếng hét chói tai.

“Mẹ nó, chúc đàn anh đàn chị lâu lâu dài dài nha! Hai người nhất định phải hạnh phúc đó!”

“Ô ô ô ô đây là tình yêu hoàn mỹ gì chứ, nước mắt tớ không đáng tiền sao hả.”

“Lớp 12 đúng là cho tớ sự mạnh mẽ nha! Còn không phải là lên Đại học con mẹ nó thôi sao!!”

“Tự do yêu đương muôn năm, chúng em cũng muốn yêu đương, chúng em muốn tự do!”

“Ngôn Lễ đẹp trai quá đi aaaaaaa, trường Số Năm thiếu tớ một Ngôn Lễ rồi.”

.....

Mạnh Hành Du còn chưa kịp kích động ngửa mặt lên trời hét to thì Ngôn Lễ và Biên Từ đã sóng vai rời đi, cô không khỏi cảm thấy hâm mộ.

Cũng đều ở trường Số Năm, vì sao khoảng cách giữa người với người lại lớn thế chứ?

Trì Nghiên thấy hốc mắt của Mạnh Hành Du đỏ ửng thì bất an trong lòng càng tăng thêm, anh hỏi người xung quanh xin một bịch khăn giấy, sau đó rút ra một tờ đưa cho Mạnh Hành Du: “Lau đi, có gì hay mà khóc chứ.”

Mạnh Hành Du nhận lấy, sau đó trừng mắt nhìn cái người không hiểu phong tình này, gằn từng chữ nói: “Bởi vì tôi không có chứ sao.”

Trì Nghiên khó hiểu, hỏi: “Cậu không có gì chứ?”

Mạnh Hành Du không có nước mắt để lau, chỉ hỉ nước mũi, sau đó uất ức nói: “Tôi cũng muốn ngọt ngào yêu đương.”

Trì Nghiên: “.....”

“Tôi cũng muốn có một bạn trai hay cười cơ.”

“.....”

Mạnh Hành Du lau mũi, siết chặt tờ khăn giấy trong tay, ngẩng đầu cố ý hỏi Trì Nghiên: “Lớp trưởng à, cậu nói tôi sẽ có sao?”

“.....” Lời này phải trả lời thế nào đây.

Mạnh Hành Du ngược lại nở nụ cười, ánh mắt đầy khao khát lướt qua Trì Nghiên giống như đang nhìn người xa lạ: “Tôi cảm thấy tôi sẽ có, đến lúc đó sẽ giới thiệu cho cậu làm quen nhé.”

Trì Nghiên ngoài cười nhưng trong không cười, mặt đầy mâu thuẫn: “Tôi không muốn làm quen.”

Mạnh Hành Du “này” một tiếng, chọc bờ vai anh rồi nói: “Sao cậu lại thế chứ, bạn cậu muốn ngọt ngào yêu đương mà cậu không chúc phúc là thế nào?”

Trì Nghiên không thể nhịn được nữa, thuận thế nắm lấy tay cô, ghé lỗ tai sát qua, một dòng hơi nóng phả vào sau tai của Mạnh Hành Du làm cô cuối cùng cười không nổi nữa.

Người xung quanh đang tập trung trên bục nên không ai chú ý bên này, Trì Nghiên trừng phạt néo tay của Mạnh Hành Du, thấp giọng hỏi: “Cậu cứ một hai phải chọc tức tôi thế sao, hửm?”

CHƯƠNG 55

55% ĐỘ NGỌT: CẦU CHÚC THÁI TỬ CÓ THỂ RƯỚC THÁI TỬ PHI VỀ NHÀ

Editor: Song Ngư

Bắt đầu từ Đại hội Thể thao ngày đó Mạnh Hành Du nói muốn giữ khoảng cách với anh thì đã hơn một tháng nay, cô vẫn thường nói mấy câu không thể hiểu nổi.

Cái gì mà nam sinh này đẹp trai, cái mà lại nhận được thư tình ai viết, hẹn cô cuối tuần ra ngoài chơi, rồi muốn yêu đương, còn mong chia ban học kỳ sau nữa.

Một hai lần thì anh còn có thể không để trong lòng, nhưng đến bốn năm lần, sau đó là vô số lần nghe mãi thì cho dù không thể tin tưởng được cũng không tự giác mà tin bảy tám phần.

Đặc biệt là thái độ 180 độ của Mạnh Hành Du với anh, không bao giờ chủ động tìm đề tài nói chuyện phiếm với anh nữa, cũng không còn ăn cơm chung với anh, cho dù anh mở miệng mời thì cô cũng sẽ lấy cớ mà từ chối, cô dựng lên cái đường ngăn bàn học kia, chính mình không tiến thêm một bước và cũng không cho anh bước qua.

Ngay cả khi Cảnh Bảo hẹn cô đến nhà chơi thì cô cũng sẽ đặc biệt chọn lúc mà anh không có nhà, tóm lại ngoại trừ ở trường học thì cuộc sống của hai người không có giao thoa nữa.

Cô đẩy thế giới của anh đến đứt khoát, anh cứ cho rằng cô sẽ còn thích thêm lần thứ hai, nhưng cô lại đột nhiên buông tay không làm nữa, bỏ đi rất dứt khoát mà không hề lưu luyến gì cả.

Trì Nghiên bắt đầu nghi ngờ bản thân mình, anh chỗ nào có tự tin rằng Mạnh Hành Du sẽ còn thích anh lần thứ hai nữa chứ?

Kỳ thật nghĩ lại thì cô đã từng nói qua thái độ của bản thân cô nhiều lần rồi. Một lần ở phòng học, anh hiểu lầm cô viết thư tình cho anh, lúc gỡ bỏ hiểu lầm xong thì cô liền nói: “Tôi còn có thể cho cậu cơ hội từ chối tôi lần hai sao? Tôi đã không thích cậu từ lâu rồi.”

Sau đó bởi vì chuyện báo bảng mà cô xích mích với Tần Ngàn Nghệ, ở cửa sau phòng học, cô đề cập đến chuyện lúc ở đường cao tốc với anh, không có ngại ngùng, tuy rằng có hơi thẳng thắn như sau lúc đó, cho dù là anh hay là Mạnh Hành Du thì đều thoải mái tự tại hơn rất nhiều.

Lần trước ở hồ bơi cũng thế, cô lừa anh nói mình không biết bơi, anh cứ cho rằng đây chỉ là mảnh khoé nhỏ thôi, ai dè cô lại nói: “Tôi không giống mấy nữ sinh đó, tôi chỉ muốn đánh bại cậu thôi. Không phải muốn ngủ với cậu đâu, cậu đừng có hiểu lầm.”

Ngay cả nụ hôn không thể hiểu được ở phòng y tế hồi học kỳ 1 kia, xong việc thì cô còn có thể đường đường chính chính thẳng thắn nói một câu: “Tôi thề là tôi chỉ muốn hôn cậu tí thôi, hoàn toàn không có ý khác.”

Cô vẫn luôn là người có gì thì nói đó, tính cách thẳng thắn, nhưng là anh không nghĩ tới người với tính cách này thì lúc nhiệt tình lên thì có bao nhiêu say mê, nhưng lúc đã bình tĩnh lại thì có bao nhiêu tàn nhẫn.

Anh vẫn không đủ hiểu Mạnh Hành Du, cô cũng không phải chỉ có một mặt xán lạn.

Cũng phải thôi.

Ai mà ngốc đến mức biết rõ ràng biết không làm tan chảy được sông băng mà còn muốn chạy hết sức về phía nó nữa chứ.

Mạnh Hành Du mới không phải là đồ ngốc.

Mấy năm nay anh vẫn luôn cảm thấy việc nào mà liếc mắt là có thể nhìn thấy điểm kết thúc thì sẽ không cần bắt đầu, nhưng lại không biết rằng có một số việc so với sự nhiệt tình còn bất lực, có cố gắng cũng vô ích thôi.

Nhưng chủ yếu là có thể.

Tôi chủ yếu có thể thử một lần, tôi chủ yếu có thể cố gắng giành được nụ cười của cô, tôi chủ yếu có thể tranh thủ.....

Bạn chủ yếu có thể, nhưng cái gì bạn cũng không làm.

Anh mới là tên ngốc.

Một tên ngốc tự cho mình là đúng là không chịu bước lên một bước.

Mạnh Hành Du là người thuộc dạng thể chất hay ra mồ hôi tay, nhất là qua mùa đông, mà cơ thể nam sinh lại nóng, lòng bàn tay một năm bốn mùa luôn ấm áp.

Giữa tháng Năm, Nguyễn Thành cũng không tính là nóng, sáng sớm mặc áo ngắn tay ra ngoài cũng sẽ cảm thấy hơi lạnh, Mạnh Hành Du sợ cảm lạnh sinh bệnh nên hôm nay mặc chiếc áo khoác trường bên ngoài áo đồng phục ngắn tay.

Đứng nửa tiếng như vậy, cô vẫn luôn cảm thấy độ ẩm thể này cũng khá ổn, không lạnh cũng không nóng.

Cho tới lúc này Trì Nghiên với thái độ khác thường không hề báo trước mà nắm tay cô, còn kỳ quái néo hai cái nữa, nói cái gì mà: “Cậu cứ một hai phải chọc tức tôi thế sao, hừm?”

Còn hừm, cậu hừm cái gì mà hừm, vừa lơ đãng vừa kiêu tổng tài bá đạo, tuổi còn trẻ mà ý vào giọng mình hay mà muốn thả thính ai chứ.

Trong lòng Mạnh Hành Du nói thế, nhưng thân thể lại rất thành thật, một dòng nhiệt từ lòng bàn tay truyền thẳng tới ngực, làm cô không biết cố gắng mà hơi đỏ mặt.

Cũng may là đứng dưới Mặt trời nên cho dù có đỏ mặt cũng có thể nói là do phơi nắng.

Đúng là không uổng công giữ khoảng cách hơn một tháng, Mạnh Hành Du có lực miễn dịch nhất định đối với giọng nói của Trì Nghiên, không thể nói hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, nhưng ít nhất sẽ không làm át đi lý trí

còn sót lại trong đầu cô, để cô không làm ra thêm mấy chuyện ngu ngốc nữa.

Người xung quanh đều đang thảo luận về chuyện của Ngôn Lễ và Biên Từ, còn Trì Nghiên thì dựa sát vào cô, anh rất cao nên không có người chú ý tới động tác nhỏ bên này của hai người.

Nếu là trước kia thì Mạnh Hành Du còn muốn nhân cơ hội mà lợi dụng anh một tí, nhưng hôm nay lý trí cô lại chiến thắng tình cảm.

Mạnh Hành Du dứt khoát hất tay anh ra, ngẩng đầu dùng cái ánh mắt “Cậu lên cơn thần kinh gì thế, chúng ta đang giữ khoảng cách, xin cậu tự trọng đừng có mà vượt rào” mà nhìn anh, vừa nghiêm khắc lại nghiêm túc, giọng điệu vô tội thậm chí còn lộ ra chút xiu cảm xúc không thể nói nên lời: “Tôi chọc tức cậu lúc nào chứ?”

Trì Nghiên nhìn chăm chăm bàn tay bị hất ra của mình, trong lòng trùng xuống, lần đầu xuống nước: “Học kỳ sau sẽ phân ban rồi, chúng ta đừng giận đối nữa được không?”

Mạnh Hành Du thờ ơ, ánh mắt nhìn anh càng lộ ra vẻ không thể nào hiểu được: “Ai giận đối với cậu chứ? Không phải tôi vẫn nói chuyện bình thường với cậu sao, muốn giận đối cũng là cậu tự giận đấy chứ.”

Trì Nghiên vừa sốt ruột vừa nôn nóng, nói chuyện có vài từ cũng không diễn đạt được: “Được rồi, là tớ giận đối, đã giữ khoảng cách hơn cả tháng rồi, cậu còn muốn giữ khoảng cách tới khi nào nữa, chúng ta làm hoà được không?”

Giận đối nửa ngày chính là muốn làm hoà hả.

Còn có gì làm hoà chứ.

Cô lại chả thiếu một người bạn như anh, ai hiếm lạ làm bạn tốt với anh chứ, cũng chả phải con nít, lại chả phải không được tay trong tay.

Mạnh Hành Du đầy bụng giận hờn, lời nói cũng cắn đuôi nhau: “Chúng ta không có cãi nhau thì cần gì làm hoà chứ? Như vậy không phải khá tốt sao, tôi cảm thấy khoảng cách sinh cái đẹp, nếu chúng ta quá thân thì người khác sẽ cho rằng cậu là bạn trai tôi, thế thì hoa đào của tôi chẳng phải bị trì hoãn hết sao, cậu không muốn yêu đương nhưng tôi thì muốn——”

“Mạnh Hành Du.” Sắc mặt Trì Nghiên xanh mét, mỗi chữ cứ như nghẹn từ trong cổ họng ra, “Cậu thật sự không biết vì sao tôi tức giận sao?”

Mạnh Hành Du vừa bực mình vừa buồn cười: “Tôi phải biết cái gì chứ?”

Lời nói ra miệng nhưng không qua não, cứ tuôn ra như thế: “Tôi tức giận còn không phải bởi vì.....” Thích cậu sao.

Nói được một nửa thì bị ngắt lời: “Nghĩ thức kéo cờ đến đây là kết thúc, các lớp giải tán theo thứ tự.”

Trì Nghiên chửi thề vài câu trong lòng, đang muốn giữ chặt Mạnh Hành Du đi đằng trước thì Triệu Hải Thành đột nhiên từ lớp 2 chạy qua, vẫy tay với Mạnh Hành Du, hào hứng gọi cô: “Mạnh Hành Du, em lại đây một chút.”

“Dạ vâng.” Mạnh Hành Du trả lời, đây là lần thứ hai trong hôm nay cô hất tay của Trì Nghiên ra, không kiên nhẫn nói, “Tôi còn có có việc, quay lại rồi nói tiếp.”

Trong ánh mắt của Trì Nghiên trầm xuống, Mạnh Hành Du tựa hồ rất phản cảm anh, anh cũng không ngăn cản nữa, đuổi theo cô rồi nói với tốc độ cực nhanh: “VẬY GIỮA TRƯA NHÉ, GIỮA TRƯA TAN HỌC CẬU ĐỪNG CÓ ĐI VỘI, TÔI MUỐN TÂM SỰ VỚI CẬU.”

Mạnh Hành Du ừ ừ hai tiếng, cũng không biết có nghe lọt tai không, chỉ vẫy tay với anh rồi hàm hồ để lại một câu biết rồi, sau đó thì nhấc chân chạy xa, sóng vai rời đi cùng với Triệu Hải Thành, đầu cũng không thèm quay lại.

“.....”

Giữ khoảng cách mới có hơn một tháng mà anh đã bị ghét bỏ thành vậy rồi, nếu mà còn tiếp tục nữa thì ra sao nữa chứ.

Trì Nghiên cảm thấy có loại nguy cơ trước nay chưa từng có, giống như thi chạy với thời gian vậy, là cái loại không phải mà chết thì chính là tao sống.

Trên đường về lớp học, Trì Nghiên kéo Hoắc Tu Lệ đến quầy bán đồ ăn vặt mua hai lon Coke, chậm chậm đi về phía lớp học, cứ như người già đi tản bộ vậy.

Hoắc Tu Lệ đi chưa được 500m thì chịu không nổi nữa, dừng lại quay đầu gọi: “Rùa đen còn nhanh hơn tụi mình nữa, cậu có tin không?”

Trì Nghiê n ném lon nước trên tay vào trong lòng Hoắc Tu Lê, dùng một chút, đột nhiên mở miệng hỏi: “Ngày thường cậu tỏ tình với con gái thế nào?”

Hoắc Tu Lê đang uống nước ngọt, nghe xong lời này thì không khống chế nổi liền trực tiếp phun ra ngoài, Trì Nghiê n phản ứng nhanh, chỉ có trên giày dính vài giọt nước thôi.

“Cậu mẹ nó vừa mới nói gì?” Hoắc Tu Lê thật sự bị sặc nước có gas, liền ho khan vài tiếng mới hoàn hồn được, híp mắt không thể tin tưởng được mà nói: “Cậu muốn tỏ tình với Mạnh Hành Du sao?”

Nhìn Trì Nghiê n không giống như nói giỡn gì, anh nhắm mắt lại, nửa cười nửa không, “Ồ, không được hả?”

Hoắc Tu Lê cũng không thèm uống nước ngọt nữa, nếu không phải trên tay có đồ thì cậu ấy chắc chắn muốn vỗ vai anh em tốt để cổ vũ: “Quá con mẹ nó được chứ! Thái Tử à, cậu đúng là nghĩ thông suốt rồi, yêu sớm mới đáng thanh xuân đúng không!”

Trì Nghiê n ghét bỏ trên tay cậu ấy cầm lon coca, vừa bết vừa dính, bèn lùi ra sau một bước để giữ khoảng cách, không muốn nghe cậu ấy thả rắm nữa, cũng không kiên nhẫn hỏi: “Nhanh nói xem, cậu làm thế nào, các bước rồi đạo cụ linh tinh gì ấy.”

Hoắc Tu Lê bị cảm giác không phải tỏ tình mà giống như cầu hôn của anh làm sững sờ, sau vài giây mới hoàn hồn, lại buồn cười nói: “Thì thành thật thôi, tớ thích cậu, kiểu ăn cả ngã về không đó.” Cậu ấy lại cảm thấy cái người đây suy nghĩ bản khoản như Trì Nghiê n có lẽ không hiểu được cảnh giới ngầm này, vì thế lại đổi một cách nói thông tục dễ hiểu khác, “Đây là chuyện rất tùy ý đó mà, cậu cứ coi như là một cuộc hẹn đi ăn vậy, muốn ăn thì liền ăn cùng nhau, không muốn thì tự ăn của mình, dù sao ai cũng không chết đói được.”

Có thể so sánh yêu đương giống như cuộc hẹn đi ăn, trên thế giới này chắc cũng chỉ có mình Hoắc Tu Lê mà thôi.

Trì Nghiê n lại không thể nhẹ nhàng như cậu ấy được, nhưng ý tứ đại khái thì đã hiểu rồi, cái khác đều không quan trọng, chỉ cần nói rõ là được.

Hoắc Tu Lệ không giỏi về học tập, nhưng ở phương diện này thì có thể gọi là dân lành nghề, cậu ấy nhìn bộ dáng không nắm chắc của Trì Nghiên thì lại tung ra một chiêu: “Nếu cậu thấy không đủ thành ý thì cậu đưa tí đồ đi, con gái thích cái loại này đó, nhưng cũng đừng quá khoa trương, dù sao cũng là học sinh cả. Khi nào cậu nói với cậu ấy?”

Trì Nghiên nói: “Giữa trưa hôm nay.”

“Đệch? Nhanh thế hả.” Hoắc Tu Lệ không nghĩ tới anh còn tốc chiếc tốc thẳng như thế, bèn xua tay: “VẬY cậu không cần chuẩn bị, chỉ có nửa ngày mua bó hoa cũng không kịp, cậu cứ dựa vào mặt ăn cơm là đủ rồi.”

“Đưa cái gì cũng được hả?”

“Cậu không từ bỏ thì đều được hết.”

Trì Nghiên cup mắt, bỗng chốc mắt sáng lên, hỏi: “Sáng nay sau tiết trọng yếu thì có hai tiết gì vậy?”

Hoắc Tu Lệ không thể hiểu được nhìn anh, trả lời: “Mỹ thuật với Địa lý, sao thế?”

Trong lòng Trì Nghiên có chủ ý, nhắc chân đi vào lớp học: “Tớ không lên lớp đâu, còn có giữa trưa cậu ăn cơm một mình đi.”

Hoắc Tu Lệ sợ hãi: “Tỏ tình thôi mà, đến nỗi cậu phải trốn học hả?”

Trì Nghiên dừng lại, quay đầu nhìn cậu ấy một cái: “Cực kỳ đến nỗi.”

Hoắc Tu Lệ khó hiểu: “Cậu trốn học làm gì cơ chứ? Mạnh Hành Du ở phòng học cơ mà.”

Tâm tình Trì Nghiên từ âm u chuyển sang tươi sáng, một tay bỏ vào túi quần rồi đi về phía trước, giọng nói mang theo ý cười còn kéo dài âm: “Mua tí đồ về đồ dành bạn cùng bàn của tớ.”

Vẻ mặt của Hoắc Tu Lệ thình lình bị ngốn thức ăn chó: “.....”

Đại ca à.

Nói ngài là thằng nam là em sai rồi.

Triệu Hải Thành dẫn Mạnh Hành Du vào văn phòng, hai ba câu thì nói vào chủ đề chính.

Thầy ấy nhìn kết quả bài kiểm tra lớn nhỏ của Mạnh Hành Du ở học kỳ này thì phát hiện môn Hoá học nhiều lần được tròn điểm, tuy rằng các môn

KHTN khác của em ấy cũng tốt, nhưng xét về điểm số thì môn Hoá là ổn định nhất.

Vào tháng Bảy và tháng Tám, cuộc thi các môn Đại học lại bắt đầu, Triệu Hải Thành muốn Mạnh Hành Du báo danh tham gia thi thử, nếu cuối cùng may mắn được vào đội tuyển Quốc gia thì đó chính là thích hợp giành được suất nhập học thông qua tiến cử.

Mạnh Hành Du đối với việc thi đua các môn học cũng không xa lạ, Mạnh Hành Chu hồi lớp 12 giành được suất suất nhập học thông qua tiến cử, cũng là do đạt hạng nhất quốc gia của cuộc thi Toán.

Có Mạnh Hành Chu là tấm gương nên gia đình cũng nói qua việc tham gia cuộc thi, cô còn cần tham gia hơn cả Mạnh Hành Chu, bởi vì cô học cực kỳ lệch.

Nếu tập trung vào cuộc thi đạt được hạng nhất quốc gia thì việc vào hai trường Đại học trọng điểm ở Nguyên Thành đều không phải là vấn đề, nhưng nếu để cô tự mình thi thì lại không chắc chắn sẽ được đứng đầu chuyên ngành như vậy.

Trong lòng Mạnh Hành Du hơi dao động, nghĩ thi thử chắc cũng không tổn thất gì cả, lại không từ chối được sự khuyên bảo của Triệu Hải Thành nên cuối cùng cô gật đầu đồng ý.

Tiếng chuông chuẩn bị vào học vang lên, Triệu Hải Thành thấy cô đồng ý tham gia thì vừa lòng gật đầu: “Vậy, tiết thứ tư của lớp em là Mỹ thuật, thầy sẽ xin nghỉ với giáo viên giúp em, em không cần lên lớp, em đến phòng học ngay cầu thang nghe toạ đàm đi.”

“Toạ đàm gì ạ?” Mạnh Hành Du hỏi.

Triệu Hải Thành nói: “Là sinh viên thầy dẫn dắt lúc trước, đạt được giải nhất cấp quốc gia, sau đó giành được suất vào chuyên ngành Hoá học Vật liệu của trường Bách Khoa Nguyên Thành, hôm nay em ấy không có tiết nên thầy mời em ấy về tâm sự với mấy học sinh lần đầu tiên tham gia cuộc thi.”

Mạnh Hành Du đồng ý, xuất phát từ lễ phép nói: “Cảm ơn thầy Triệu.”

Triệu Hải Thành rất vui mừng nhìn hạt giống tốt của KHTN này, dường như muốn cổ vũ mà vỗ bả vai cô: “Học kỳ 1 em và Trì Nghiên đều nói

chuyện tàn nhẫn, nói muốn tự mình thi vào lớp 2, vậy thì phải cố gắng lên. Chỉ là tên nhóc Trì Nghiêu kia mấy môn KTXH càng nổi bật hơn, có lẽ đi theo ban Văn, thầy không thể dẫn em ấy được.”

Mạnh Hành Du ngấn người, nghe Triệu Hải Thành nhắc tới chuyện này thì có cảm giác dường như đã qua mấy đời rồi, cô cup mắt thấp giọng nói: “Em sẽ cố gắng, thầy ạ.”

Triệu Hải Thành mỉm cười: “Em trở về học đi.”

Mạnh Hành Du xoay người rời đi: “Chào thầy ạ.”

Kết thúc tiết, Trì Nghiêu không đợi giáo viên rời đi thì liền đứng dậy chạy ra ngoài, Mạnh Hành Du chưa từng thấy Trì Nghiêu gấp gáp như thế, nên kỳ quái hỏi Hoắc Tu Lệ ngồi đằng sau: “Cậu ấy đi đâu thế? Làm gì lo lắng vậy.”

Hoắc Tu Lệ tất nhiên không thể bán đứng anh em tốt, thần thần bí bí cười: “Cậu sẽ biết thôi.”

Mạnh Hành Du không hiểu ra sao: “Tớ biết cái gì chứ?”

“Biết chuyện cậu nên biết chứ sao.”

“.....”

Nói như chưa nói vậy.

Mạnh Hành Du muốn đến nghe toạ đàm nên không đi học thể dục dụng cụ, lấy giấy rời trực tiếp chạy ra phòng học.

Người tới nghe toạ đàm của đàn anh không ít, mỗi lớp của khối 10 đều chọn học sinh tham gia cuộc thi môn học này, lớp trọng điểm là nhiều nhất, Mạnh Hành Du nhìn sơ qua thì chỉ nhận biết được một người là Giang Vân Tùng.

Giang Vân Tùng thấy cô vẫy tay, nhưng bên cạnh lại không còn chỗ trống nữa thì thất vọng nhìn Mạnh Hành Du thở phào nhẹ nhõm, sau đó cô tùy tiện tìm một chỗ trống ở hàng đầu ngồi xuống.

Đàn anh tới sớm hơn so với thời gian đi học, anh ta vừa vào cửa thì tất cả nữ sinh trong phòng đều sôi nổi hít một hơi vì vẻ ngoài của anh ta.

Anh ta mặc chiếc áo khoác rần ri, quần ôm màu đen phối với đôi boots Martin, chân vừa thẳng vừa dài, tóc anh ta còn buông lơ trên trán, trên mặt

treo một nụ cười như có như không làm cho người ta có cảm giác thân thiết, giống như anh trai nhà bên vậy.

Anh ta đặt túi trên bục giảng, mở thiết bị đa phương tiện rồi liếc mắt nhìn cả lớp học, sau đó viết tên mình lên bảng đen, xoay người giới thiệu đơn giản: “Chào mấy đàn em, anh tên là Quý Triều Trạch, mấy em muốn gọi sao cũng được, đừng thêm chữ ông trước họ anh là được rồi.”

Cả lớp bị khiếu hài hước của anh ta chọc cười, Mạnh Hành Du cũng bị chọc cười khúc khích.

Quý Triều Trạch nói chuyện không có khuôn mẫu, cách nói của anh ta rõ ràng không phải chỉ thông hiểu một hai câu chuyện cười, hết một tiết đã nói rành mạch tất cả quá trình của cuộc thi, cũng vô hình tiếp thêm sự tin tưởng cho mọi người.

Sau khi tan học thì Quý Triều Trạch giữ lại mấy học sinh mà Triệu Hải Thành dẫn dắt, nói giữa trưa muốn mời họ ăn cơm.

Mạnh Hành Du thấy mấy người đã đồng ý rồi nên cô cũng không tiện từ chối, chỉ có thể đi theo.

Tiết sau là tiết Địa lý, Mạnh Hành Du không dám chọc nhất chính là mấy giáo viên KHXXH, cô nhìn thời gian, vừa kết thúc bên này thì lập tức chạy đến lớp học.

Lúc đầu còn đi từ tốn, sau đó lại sợ không kịp, nên cô gần như là chạy, vừa chạy ra khỏi khu dạy học thì Mạnh Hành Du nghe thấy phía sau có người gọi cô, quay đầu lại thì thấy là Quý Triều Trạch.

Quý Triều Trạch chạy đến trước mặt của Mạnh Hành Du, lấy quyển vở và bút cô để quên đưa cho cô: “Em chạy nhanh ghê, em quên cầm đồ nè.”

Mạnh Hành Du hơi xấu hổ nhận lấy: “Cảm ơn đàn anh.”

“Không cần khách sáo.” Quý Triều Trạch thấy cô sốt ruột thì cũng không nói thêm nữa, chỉ cười nói: “Nhanh về đi học đi, giữa trưa gặp.”

Mạnh Hành Du gật đầu: “Vâng, giữa trưa gặp.”

Nói xong thì cô lui lại hai bước rồi xoay người chạy xa.

Trì Nghiên trèo tường cúp học hai tiết, đi đến tiệm đồ ngọt lần trước đến với Mạnh Hành Du, gọi phần đá bào xoài sầu riêng mang về, còn gọi thêm

hai món tráng miệng ngọt nữa.

Mạnh Hành Du cả tuần này đều nhắc mãi mấy thứ này, nói là rất muốn ăn. Vừa lúc anh không biết đưa đồ gì thì được, thay vì cứ mua mấy cái lộn xộn ở ngoài đường, thì không bằng mua thứ cô muốn nhất.

Lúc rời khỏi hàng, Trì Nghiên sợ đá bào vị xoài bị chảy, còn đặc biệt bỏ thêm tiền kêu chủ tiệm cho vào hộp xốp rồi thả vào túi chườm đá nữa.

Lúc anh tới thì cửa tiệm mới mở cửa không lâu nên họ mới bắt tay vào làm đồ ngọt, sau thời gian chờ đợi chậm trễ thì Trì Nghiên ôm hộp xốp đi ra khỏi tiệm, nhìn thời gian thì tiết cuối cùng đã vào học rồi.

Trì Nghiên gọi xe, sợ Mạnh Hành Du chờ lâu nên cả đường đều thúc giục tài xế chạy nhanh lên.

Nếu không phải anh còn mặc đồng phục trường Số Năm trên người, là một học sinh cấp 3 thì tài xế thật sự cho rằng anh sốt ruột đi cầu hôn mất.

Cả đường đi thì thúc giục, xe vừa dừng ở cổng trường thì chuông tan học vừa lúc vang lên.

Trì Nghiên ôm hộp xốp xuống xe, co giò chạy, nhưng lại sợ chạy nhanh quá thì đồ ăn sẽ rung đổ, mà đi chậm thì lại sợ Mạnh Hành Du chờ, vất vả lắm mới trở lại lớp học thì mọi người trong lớp đã đi hết rồi.

Hoặc Tu Lệ thấy anh chạy đến đầu dãy mồ hôi, lại nhìn hộp trên tay của anh thì không thể tưởng tượng nổi mà “chặc” một tiếng: “Tôi thực sự nên quay lại rồi đăng lên Tieba mới đúng, tiêu đề ghi là ‘học bá lớp 6 khối 10 nào đó bởi vì tình yêu mà bôn ba khắp nơi, còn không tiếc trèo tường trốn học nữa’.”

Trì Nghiên đặt đồ trên bàn, không rảnh đáp chat với Hoặc Tu Lệ, thấy Mạnh Hành Du không có ở phòng học thì bèn hỏi: “Cậu ấy đâu rồi?”

Hoặc Tu Lệ nhún vai: “Không biết, vừa tan học thì tớ thấy cậu ấy chạy ra ngoài liền, chắc là đi WC chăng.”

Chạy một hồi đến nỗi tóc bị gió thổi bay loạn hết lên, Trì Nghiên khom lưng lấy chiếc gương trong ngăn bàn của Mạnh Hành Du ra, vuốt mái tóc vài cái, cũng không đến mức quá chật vật.

Thời khắc mấu chốt như vậy, cần phải đẹp trai mới được.

“Tớ rút lui đây, không quấy rầy chuyện tốt của cậu nữa.” Hoắc Tu Lệ vỗ bả vai của Trì Nghiên, không đành lòng huýt sáo: “Đừng soi nữa, con mẹ nó muốn đẹp trai thành cái dạng gì nữa chứ, có để cho người khác sống không đây.”

Trì Nghiên buông gương xuống, cười mắng: “Lăn nhanh.”

Hoắc Tu Lệ đưa lưng về phía anh vẫy tay, chúc phúc từ tận đáy lòng: “Cầu chúc cho Thái Tử có thể rước Thái Tử Phi về nhà nha.”

Hoắc tu Lệ đi rồi, Trì Nghiên nhắm lại mấy lời lát nữa muốn nói qua một lần, ai dè càng nhắm càng khẩn trương, lần đầu tiên anh lồng tiếng cũng chưa từng khẩn trương như vậy.

Trong lòng còn có hơi hưng phấn, hy vọng cô nhanh đến, lại hy vọng cô đừng đến nhanh như vậy. Trái tim cứ lo lắng thấp thỏm, cứ như ngồi trên tà lượn siêu tốc vậy.

Đợi mười phút, Mạnh Hành Du vẫn chưa tới.

Đợi nửa tiếng, Mạnh Hành Du cũng vẫn chưa tới.

Mắt thấy sắp qua 1 tiếng rồi mà Mạnh Hành Du vẫn chưa tới nữa.

Trì Nghiên nhắn WeChat cho Mạnh Hành Du thì không ai trả lời, gọi vài cuộc điện thoại thì đều nghe giọng nói nhắc nhở, thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã khoá máy.

Chờ càng lâu thì trong lòng càng hoảng hốt, trên đường Trì Nghiên mở hộp xộp ra nhìn đá bào bên trong, mấy cái túi chườm đá cũng không không cảm được nó tan chảy, nhìn đã thật sự hết muốn ăn rồi, đá sắp chảy thành nước hoa quả luôn.

Trì Nghiên không biết mình chờ bao lâu, điện thoại gửi tin nhắn hay gọi cũng đều không được.

Tiếng chuông rời giường vang lên, Trì Nghiên mới hoàn hồn lại, nguyên buổi trưa cứ thế trôi qua.

Mạnh Hành Du vẫn không có tới.

Trì Nghiên đứng lên khỏi chỗ ngồi, định về ký túc xá thay đồ.

Chưa nói đến nản lòng thoái chí, như cả lòng nhiệt tình như thế, cứ như đâm thủng rò rỉ, ngay cả tâm tư tức giận cũng đều không có.

Đi ra khỏi phòng học, Trì Nghiên nghe thấy ở cầu thang có tiếng nói chuyện, nghe kỹ vài giây thì phát hiện là giọng của Mạnh Hành Du.

Trì Nghiên dập tắt ngọn lửa nhỏ đang bốc cháy trong lòng, anh lắc đầu rồi nhấc chân đi qua.

Anh đều nghĩ kỹ rồi, không quan trọng thế nào, chút nữa gặp thì câu đầu tiên phải nói thẳng vào trọng điểm ngay, còn lại thì tính sau.

Quý Triều Trạch muốn đến văn phòng của Triệu Hải Thành, ở dưới lầu gặp phải Mạnh Hành Du nên hai người cùng đi chung.

Mạnh Hành Du không phải người có tính cách rụt rè, mà Quý Triều Trạch cũng giỏi tìm đề tài nói chuyện, nói về chuyện cuộc thi môn học trước kia với cô, Mạnh Hành Du nghe rất thích thú, cuối cùng cười nói: “Bọn anh tập huấn cũng vui vẻ ghê, rõ ràng áp lực lớn thế cơ mà.”

Quý Triều Trạch mỉm cười: “Bởi vì là áp lực lớn cho nên mới phải tìm việc vui vẻ chứ.”

“Cũng đúng, vậy tại anh.....” Lời nói còn chưa xong thì khoé mắt Mạnh Hành Du chú ý tới Trì Nghiên ở cửa cầu thang, trong nháy mắt liền sững sốt, hỏi: “Trì Nghiên, sao cậu ở đây?”

Một ngọn lửa cuối cùng trong lòng Trì Nghiên cũng bị dập tắt, anh kỳ thật muốn cười một cái, nhưng sau khi nghe thấy câu ‘sao cậu ở đây’ của Mạnh Hành Du thì hoàn toàn không cười nổi, anh đi về trước hai bước, ánh mắt đảo qua người của Quý Triều Trạch thì lạnh lẽo hẳn, nhưng chỉ trong vài giây thì dừng trên người của Mạnh Hành Du, thờ ơ đến nỗi không thể thờ ơ hơn nữa: “Giữa trưa cậu không ở lại sao?”

Vừa tan học thì Mạnh Hành Du đã bị nhóm người ở lớp 2 gọi đi, người khác đái khách nếu mà tới trễ thì rất ngại, bữa cơm này lại tương đối lâu, nghe Trì Nghiên vừa hỏi thì Mạnh Hành Du mới nhớ tới chuyện này, áy náy “a” một tiếng, giải thích nói: “Tôi quên mất, giữa trưa có việc khác trì hoãn, cậu không phải vẫn luôn chờ——”

Đến tận bây giờ chứ.

Lời nói còn chưa dứt thì Trì Nghiên đã lạnh nhạt ngắt lời, “Không có, tôi cũng có việc, vừa mới trở về thôi.” Trì Nghiên nghiêng đầu cười khẽ, ánh mắt tươi cười cũng không có độ ấm, “May là cậu không có tới.”

Protected: CHƯƠNG 56

Protected: CHƯƠNG 57

CHƯƠNG 58

58% ĐỘ NGỌT: TỚ KHÔNG CHẠY ĐI ĐÂU, CHỈ ĐỨNG Ở ĐÂY THÔI.

Editor: Song Ngư

Bởi vì mới vừa trên chỗ đen sì rách nát rồi ăn hai bịch đồ ngọt để cả ngày tỏ vẻ chúc mừng, toàn cảm giác chả có nghi thức gì cả, vì là đèn bù cũng là vì chính thức chúc mừng, nên Mạnh Hành Du và Trì Nghiên quyết định làm những việc có ý nghĩa khác.

Thương lượng cả nửa ngày rồi xem xét đến điều kiện và thời gian của hai đứa thì quyết định theo truyền thống.

Thứ Bảy sẽ ra ngoài ăn cơm và xem phim điện ảnh, sau đó thuận tiện về nhà xem Tứ Bảo và Cảnh Bảo.

Một mèo một đứa nhóc bốn bỏ lên năm cũng được xem như là nhân chứng, tuy rằng bây giờ bọn họ cũng không định cho cả mèo và người biết chuyện này.

Mạnh Hành Du từ hôm thứ Ba đã bắt đầu mong chờ đến hôm thứ Bảy, ngay cả thứ Bảy mặc áo gì đeo túi nào đi giày gì cũng đã nghĩ kỹ rồi, vất vả lắm

mới vật vờ đến thứ Năm, ai dè một cuộc điện thoại của Mạnh Hành Chu đã phá vỡ hết tất cả mấy kế hoạch nhỏ cuối tuần của cô luôn.

Mạnh Hành Chu ở đầu dây bên kia nói: “Anh đã đặt vé máy bay rồi, thứ Sáu sẽ cùng Hạ Tang về Nguyên Thành ở hai ngày, có muốn tụi anh tiện đường đón em về đại viện luôn không?”

Mạnh Hành Du tắm rửa xong ôm cái rổ nhỏ đi về ký túc xá, nghe thấy Mạnh Hành Chu nói xong câu đó thì sững người tại chỗ, trong lòng thì trùng xuống, không khống chế được âm lượng mà hét lên: “Hai người đang êm đẹp tự nhiên quay về Nguyên Thành làm gì chứ?”

“.....”

Phản ứng này của Mạnh Hành Du không phải kỳ lạ bình thường thôi đâu, đối là ngày thường thì sợ là cô là khoa chiêng gõ mõ vui vẻ nhẩy tưng tưng rồi, nhưng hôm nay trong lời nói nghe ra có vẻ hình như không tình nguyện lắm.

Mạnh Hành Chu hoài nghi hỏi: “Sao thế? Em có hẹn rồi à?”

Có chứ, em đương nhiên là có rồi.

Em muốn đi yêu sớm, em muốn đi hẹn hò đó!

Nhưng Mạnh Hành Du chỉ dám nói thầm trong lòng thôi.

Cô lê bước chân về ký túc xá, uể oải lấy cớ: “Sắp cuối kỳ rồi, nhiệm vụ học tập của em nặng lắm, anh đang cản trở bước tiến học tập của em.”

Mạnh Hành Chu nửa tin nửa ngờ, sâu sa hỏi: “Em tự giác thế à, thì em cứ về nhà học, anh sẽ dạy kèm cho.”

“Anh tưởng bở.” Mạnh Hành Du cách một chiếc điện thoại trợn trắng mắt, “Mạnh thủ khoa à, anh nghe cho kỹ đây, em chính là học sinh cả đời này anh cũng không chiếm được đâu.”

Mạnh Hành Chu: “.....”

Mạnh Hành Chu trước đây từng dạy kèm bài tập cho Mạnh Hành Du ở nhà, nhưng mỗi lần đều kết thúc bằng việc chiến tranh lạnh.

Hai anh em đều không phải là người kiên nhẫn nói nhiều, Mạnh Hành Chu nói một câu thì Mạnh Hành Du sẽ hỏi lại ba câu, trải qua mấy hiệp đấu thì nếu không phải Mạnh Hành Chu mất hết kiên nhẫn đập cửa chạy lấy người,

thì chính là Mạnh Hành Du bỏ gánh chạy đi tìm bà nội kể tội nói anh trai luôn mắng cô.

Việc đã xong, kết quả đã định, Mạnh Hành Chu và Hạ Tang Tử sẽ không vô duyên vô cớ trở về, mà Mạnh Hành Du cũng đoán được vài phần lý do, dù sao cũng chính là việc vào đội đặc huấn của Mạnh Hành Chu, sau đó hai người đó vất vả lắm mới bên nhau nên thuận tiện quay về gặp người lớn, tuy rằng người lớn hai bên cho dù có gặp hay không thì đã hiểu hết gốc rễ nhau rồi.

Việc này nghe bà nội nhắc mãi, trong nhà trên dưới đều sầu vì chuyện này hết.

Chuyện thì là chuyện tốt, nhưng chỗ của đội đặc huấn là chỗ nào chứ, dao kiếm máu me, mỗi ngày phải đạp trên mũi đao mà sống.

Ai cũng luyến tiếc, nhưng bắt đầu từ ngày Mạnh Hành Chu quyết định vào trường Quân Đội thì mọi người đều biết sẽ có một ngày như này, chỉ là không nghĩ tới nó đến nhanh như vậy.

Trong điện thoại hỏi không rõ ràng lắm, Mạnh Hành Du liền không hỏi nữa, chỉ nói: “Mấy giờ anh bay? Hơn 4 giờ là em tan học đó.”

“Khoảng 2 giờ, thời gian cũng vừa lúc, em cứ ở lớp chờ điện thoại của anh.” Mạnh Hành Chu nói.

“Em biết rồi.”

Mạnh Hành Du đi đến dưới ký túc xá, nói chuyện xong liền cúp điện thoại. Mãi cho đến khi tắt đèn Mạnh Hành Du cũng chưa nghĩ ra phải nói thế nào với Trì Nghiên về chuyện kế hoạch cuối tuần này phải ngâm nước nóng rồi. Người nói muốn chúc mừng là cô, nói muốn làm cái gì đó cũng là cô, nhưng bây giờ người leo cây cũng vẫn là cô luôn.

Mạnh Hành Du cảm thấy bản thân có hơi bí ối, chỉ có một tí thôi.

Cô ở bên này trần trọc có đi vào giấc ngủ, thì bên kia Trì Nghiên nhưng thật ra lại gửi một tin nhắn đến.

Sau khi ở bên nhau rồi thì mỗi đêm Trì Nghiên sẽ tìm cô nói hai câu, có đôi khi là cô nhắn anh, sau đó thì hai người nói vài câu chuyện tào lao rồi cuối cùng là chúc ngủ ngon.

Mạnh Hành Du cho rằng hôm nay cũng thế, cô chui vào làm ỗ trong chăn, tìm thiếu nữ thì cứ như con nai chạy loạn, cô mở tin nhắn ra, thế nhưng nội dung lọt vào trong tầm mắt thì không phải chuyện như vậy.

——“Bài tập Toán đề cuối cùng cậu tính ra bao nhiêu vậy?”

“.....”

Mạnh Hành Du: ?

Đợi cậu nửa ngày mà cậu chỉ hỏi tớ đề Toán tính ra bao nhiêu thôi hả?

Tôi tính ra cái đầu cậu ấy.

——“Câu nào? Tớ không nhớ.”

Trì Nghiên cực kỳ chấp nhất, trực tiếp chụp đề bài và bài giải của mình qua cho cô.

——“Câu này nè, hình như tớ tính ra khác cậu ấy.”

Mạnh Hành Du vừa nhìn đề bài thì liền đối chiếu, chặm chạp nhấn đáp án của mình qua.

——“Phạm vi giá trị của m là $[17, \infty)$.”

——“Chớ tớ xem bài giải của cậu xem.”

——“Câu hỏi thứ nhất tính ra được là hàm số lớn hơn hoặc bằng 0, cho nên m nhỏ hơn hoặc bằng 2, với lũy thừa $2t-1$.”

——“OK.”

Mạnh Hành Du đợi 10 giây, Trì Nghiên vẫn không có nhắn thêm tin nào.

Đợi 30 giây, anh vẫn không nhắn.

1 phút trôi qua, anh cứ vẫn không nhắn.

“.....”

Cậu yêu học tập đến thế cơ à.

Mạnh Hành Du nghĩ dù sao anh cũng trầm mê vào học tập, không bằng mượn chuyện này nói thẳng ra chuyện cuối tuần luôn.

——“Hello? Tớ nói cậu nè, hành động yêu sớm cuối tuần này bị ngâm nước nóng rồi, anh tớ về tới, tối nay mới gọi điện thoại cho tớ, bạn trai ngủ ngon, bạn trai mơ đẹp nha.”

Mạnh Hành Du nói xong liền khoá màn hình, ai dè giây tiếp theo tin nhắn mới lại đến.

——“???? Cậu nói lại lần nữa xem.”

Mạnh Hành Du dờ khóc dờ cười, nửa đùa nửa thật nói.

——“Cậu đúng là cầu quá, bây giờ mới nhắn lại cho tớ hả? Không phải cậu trầm mê học tập sao!”

——“Cậu cho tớ leo cây còn bảo tớ cầu hả?”

——“Tớ thức đêm làm hết hai mặt sách bài tập, thế mà bây giờ cậu nói với tớ là không đi sao?”

——“Không làm nữa, làm hết rồi cuối tuần này làm cái gì nữa.”

——“Cuối tuần rất tốt, dù sao cũng chả đi ăn chả xem phim điện ảnh cũng chả có bạn gái nốt, tớ ở nhà làm bài tập khá tốt.”

“.....?”

Mạnh Hành Du nhìn chòng chọc mấy tin nhắn ba lần, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

——“Bạn trai à, cậu bị trộm tài khoản hả?”

——“A.”

Được rồi.

Không bị trộm.

——“Cậu đây là.....Giận dữ hả?”

——“Cậu thấy thế nào? A.”

Lại a nữa.

Mạnh Hành Du cho rằng anh còn lời phía sau chưa nói, nhưng trong khung thoại cũng không xuất hiện trạng thái “đối phương đang nhập văn bản.”

Hai người trầm mặc gần 3 phút, Trì Nghiên cũng không có ý nói thêm.

Mạnh Hành Du chớp mắt, tuy rằng có hơi khó tin, nhưng Trì Nghiên hình như.....Thật sự giận rồi, hơn nữa cơn giận này còn mang theo vẻ uất ức nữa.

Nếu là chụp màn hình đoạn nói chuyện này phát tán ra ngoài, chỉ sợ hình tượng Đại thiếu gia không tầm thường ngày thường của Trì Nghiên chắc sẽ sụp đổ mất.

——“Tớ cũng đâu biết anh tớ sẽ về đâu, vừa rồi anh ấy mới nói với tớ.”

——“Tớ không thể không về được, lần này anh ấy về có chuyện rất quan trọng, hơn nữa anh ấy yêu đương rồi, lúc này còn có ý dẫn bạn gái về ra mắt gia đình nữa.”

——“Bạn gái anh ấy còn là bạn của tớ nữa, cậu nói nếu tớ không về thì không phải tớ rất quá đáng sao?”

——“Nghiên nhị bảo à, sao cậu không nói lời nào hết vậy?”

——“Bảo bối nhỏ à, bố đang nói chuyện với con đấy, con trả lời bố tí xem.”

——“.....”

Mạnh Hành Du thấy anh không trả lời, bèn xoay người bò xuống giường, lấy chìa khoá ký túc xá rồi lén chuồn ra ngoài, đi đến ban công lớn, nghẹn mãi mới ra được một bài, rồi nhắn tin thoại cho Trì Nghiên, giống như là đang dỗ dành bạn học nhỏ ở nhà trẻ đi ngủ vậy: “Nghiên bảo Nghiên bảo đừng giận mà, dỗ cậu đúng là không dễ mà, Du nhãi con hứa với cậu thứ Hai tuần sau sẽ ở bên cậu mà.”

Trì Nghiên 1 phút sau mới trả lời lại, tin thoại thứ nhất không có nội dung gì cả, chỉ là cười nhẹ, đoạn tiếng cười này còn kéo dài đến 21 giây.

Đã đến 12 giờ đêm, hành lang của ký túc xá chỉ có cái ban công lớn này là có chiếc đèn sáng lên, một cơn gió thổi tới cũng có thể nghe thấy tiếng lá cây xào xạt.

Màn đêm yên tĩnh, ánh trăng hoa mỹ, ngay cả gió cũng rất ôn nhu.

Mạnh Hành Du đeo tai nghe mà nghe tin nhắn thoại này, gần giống như là Trì Nghiên đang dựa vào vai cô mà cười.

Rõ ràng là cô đang dỗ dành anh hết giận, mà sao bây giờ lại có ảo giác như bị dỗ dành ngược lại thế nhỉ?

Sau một hồi xuất thần thì Trì Nghiên đã nhắn lại bốn tin nhắn thoại, Mạnh Hành Du mở từng tin ra nghe.

“May là thi Ngữ Văn Đại học không bắt phải viết thơ, bằng không cậu khó mà đạt tiêu chuẩn được.”

“Tớ đùa với cậu thôi, tớ không giận, chỉ cảm thấy nếu người cho leo cây là tớ thì cậu chắc sẽ có phản ứng như vậy thôi.”

“Cậu cứ về đi, cuối tuần tới lại nói, cuối tuần tới không được thì còn tuần sau đó nữa, tớ cũng không chạy đi đâu, chỉ đứng ở đây thôi.”

“Ngủ đi, mai bạn trai mang sandwich với sữa bò Vượng Tử cho cậu.”

Tớ không chạy đâu, chỉ đứng ở đây thôi.

Nếu không phải làm ồn giữa đêm khuya tĩnh lặng là không có đạo nghĩa thì Mạnh Hành Du thật sự muốn hoá thân thành con gà trống mà hét chói tai, sau đó quay vài vòng nữa.

Khó nhận được vui sướng, Mạnh Hành Du sợ Trì Nghiên nghe ra sự hưng phấn trong giọng nói của mình thì sẽ lảng lảng, nên chọn trả lời bằng tin nhắn văn bản.

—“Được rồi, bạn trai có yêu cầu tớ phải mang gì không?”

—“Cậu đó.”

—“Tớ cái gì?”

—“Dẫn theo bạn gái tớ đến là đủ rồi.”

—“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, ngủ ngon bảo bối của tớ.”

—“Ngủ ngon nhãi con của tớ.”

Mạnh Hành Du cầm điện thoại, nháy từng từng tại chỗ hai cái, trên mặt thì bình tĩnh nhưng trong nội tâm cô thì đang gào thét dữ dội.

Lúc Mạnh Hành Chu và Hạ Tang Tử đi xe đến trường Số Năm thì Mạnh Hành Du vừa tan học được 5 phút, thời gian vừa hay cũng đúng lúc.

Vừa lên xe thì Mạnh Hành Du liền không khách khí đuổi Mạnh Hành Chu thì ghế sau lên ghế phụ, còn mình thì ngồi cùng Hạ Tang Tử ở ghế sau tám chuyện cứng nựng, sau đó thì rước lấy cơn ghen tuông của anh trai, dọc đường đi toàn không ngừng hỏi mấy vấn đề bực mình như “Kỳ kiểm tra hàng tháng được bao nhiêu điểm”, “Xếp hạng năm bao nhiêu”, “Mấy môn KHXXH có đạt tiêu chuẩn không”, để trả thù cô.

Ồn ào nhốn nháo về đại viện thì còn chưa đến giờ cơm chiều, nên Hạ Tang Tử về nhà mình trước.

Đêm nay là bữa cơm đầu tiên mà Hạ Tang Tử tới nhà cô sau khi xác định quan hệ yêu đương với Mạnh Hành Chu, nên cả nhà đều rất coi trọng, bố mẹ Mạnh còn bỏ việc gấp mà trở về gặp mặt bạn gái của con trai.

Hai anh cũng về nhà, bố mẹ Mạnh lôi kéo Mạnh Hành Chu hỏi han nhưng đề tài không có chỗ nào không liên quan đến Hạ Tang Tử.

Mạnh Hành Du nghe xong mấy câu, thấy cả nhà không ai phản ứng mình thì trong lòng hơi ghen, cố gắng gia nhập vào đề tài của mọi người, nói:

“Hạ Tang tử cũng không phải người ngoài, mọi người cứ như chưa từng gặp cậu ấy vậy.”

Mẹ Mạnh trừng mắt nhìn cô một cái: “Con thì biết cái gì, lúc này thân phận của Tang Tử không giống trước đây, sau này con phải gọi con bé là chị dâu.”

Mạnh Hành Du lấy bánh gạo trên bàn trà, mở ra ăn hai miếng, không nhanh không chậm nói: “Nhưng mọi người như vậy lát nữa Hạ Tang tử lại đây thì xấu hổ lắm, ngày thường đến đây thì như nhà mình vậy, thế mà sau khi ở bên anh con thì ngược lại cứ như tới làm khách.”

Mạnh Hành Chu khó có khi đứng về phía Mạnh Hành Du, phụ họa nói: “Đúng vậy, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi, cũng chỉ là bữa cơm mà thôi.”

Nghe con trai con gái đều nói vậy thì hai vợ chồng suy nghĩ cũng cảm thấy có lý nên cũng không hỏi nhiều nữa, tóm lại cũng là đứa nhóc hai người nhìn lớn lên, cũng không phải chỗ cần giữ lễ tiết như vậy.

Nói chuyện vài câu với người nhà thì hai anh em lên lầu nghỉ ngơi, Mạnh Hành Du không về phòng mình, trong lòng cô có chuyện nên trực tiếp vào phòng ngủ của Mạnh Hành Chu.

Mạnh Hành Chu thấy cô đi theo thì nhướn mày hỏi: “Sao thế? Thiếu tiền tiêu vặt à?”

Mạnh Hành Du đẩy anh một cái, bất mãn nói: “Anh có ý gì chứ? Em không thể vào phòng anh quan tâm anh hả?”

Mới mẻ vậy à, Mạnh Hành Chu liền vươn tay làm động tác “mời”. Mạnh Hành Du nâng cằm cao ngạo đi vào, một mình ngồi xuống sofa, đi thẳng vào chủ đề: “Anh à, anh thật sự muốn vào đội đặc huấn kia hả?”

Mạnh Hành Chu đóng cửa lại đi đến, tựa hồ cũng đoán được cô sẽ nói như vậy, cũng không để ý mà hỏi lại: “Em cũng không hy vọng anh đi sao?”

Mạnh Hành Du nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng nói đúng sự thật: “Em không hy vọng, bởi vì nguy hiểm lắm, em không muốn anh xảy ra chuyện gì không hay.”

Mạnh Hành Chu giật mình, cảm động thì có, chỉ là anh ấy rất ít khi để cảm xúc hiện lên mặt, chỉ cười trả lời: “Anh đi cũng không nói lên rằng nhập

ngũ là có thể vào bộ đội đặc chủng được.”

Mạnh Hành Du lắc đầu, ánh mắt kiên định: “Không, anh nhất định có thể vào mà.”

“Anh à, anh chính là người muốn là chuyện gì thì nhất định có thể làm được.”

Mạnh Hành Chu đến trước mặt Mạnh Hành Du, giơ tay xoa đầu cô: “Vậy sao em không nghĩ từ góc độ khác.”

Mạnh Hành Du ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu ý anh lắm: “Đổi góc độ gì cơ?”

Mạnh Hành Chu buông tay, ngồi xổm nhìn thẳng vào mặt cô, ngữ khí hiếm khi ôn hoà: “Em vừa mới hỏi anh, anh chính là người muốn là chuyện gì thì nhất định có thể làm được, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy anh không muốn bị thương muốn sống lâu trăm tuổi, có phải anh cũng làm được hay không?”

Ánh mắt Mạnh Hành Du khẽ nhúc nhích, không biết sao lại có loại xúc động muốn khóc, cô quay đầu đi, lại quật cường không phục: “Đâu có giống đâu, anh đây là lén đổi khái niệm mà.”

Mạnh Hành Chu cười, giống như dỗ dành con nít vậy: “Em gái anh đúng là lợi hại, cũng biết từ lén đổi khái niệm nữa cơ.”

Mạnh Hành Du tức giận, gọi anh: “Mạnh Hành Chu, anh đừng có cợt nhả.”

Mạnh Hành Chu dùng lòng bàn tay lau nước mắt nơi khoé mắt của cô, nhẹ giọng nói: “Nhưng anh sẽ không khóc nè, bằng không em dạy anh đi?”

Mạnh Hành Du nhìn anh, cũng không khóc nữa nhưng vẫn tức giận, cô đẩy Mạnh Hành Chu ra, đứng dậy rút hai tờ khăn giấy lau đi: “Anh phiền quá, em lười quan tâm chuyện của anh, anh thích thì đi đi.”

“Anh đồng ý với em sẽ không xảy ra chuyện, em đừng sợ.”

“Em biết anh thích làm chuyện này, đây là ước mơ.” Mạnh Hành Du siết chặt khăn giấy, nhìn chăm chăm sàn nhà rồi cảm khái: “Mấy người có ước mơ như anh đúng là có bệnh tâm thần mà.”

Mạnh Hành Chu buồn cười nhìn cô: “Chẳng lẽ em không có ước mơ à?”

Mạnh Hành Du vo khăn giấy thành một cục ném vào thùng rác, nói: “Không có, con người em chả có gì để theo đuổi cả, vui vẻ một ngày là vui vẻ, làm tốt việc trước mắt là đủ rồi.

Mạnh Hành Chu cảm thấy may mắn vì Mạnh Hành Du vẫn còn giữ lại vẻ thuần tuý này, cười nói: “Khá tốt, mặc kệ em làm chuyện gì thì anh đều ủng hộ em.”

Mạnh Hành Du bắt được trọng tâm, đột nhiên quay đầu lại, hai mắt sáng lên, nắm lấy ống tay áo của Mạnh Hành Chu, hỏi: “Thật sao anh? Mặc kệ em làm gì anh đều ủng hộ em sao?”

Mạnh Hành Chu ngẩn ra, có loại dự cảm xấu: “Em muốn làm gì?”

Mạnh Hành Du nhìn anh ấy chăm chăm, cõi lòng đầy chờ mong: “Em yêu đương anh cũng ủng hộ em sao? Là loại ủng hộ không đánh gãy chân á.”

“.....”

Mạnh Hành Chu: ???

Thấy mn cmt nhiệt tình quá nên hết dám lười luôn =))) cần được yêu thương

Lên luôn 3c xem như quà Tết Nguyên Đán cho mn luôn đây, nếu tuần sau t vẫn không lười tiếp thì sẽ lên nữa nha ٩ٸ٩)

Bánh gạo hay còn gọi bánh tuyết Vượng Vượng

Protected: CHƯƠNG 59

CHƯƠNG 60

60% ĐỘ NGỌT: LÒNG THAM CỦA TỚ VĨNH VIỄN KHÔNG ĐÁY

Editor: Song Ngư

Vòng loại của cuộc thi Hoá học toàn Thành phố được tổ chức vào tháng Bảy, thời gian chuẩn bị còn chưa đến hai tháng.

Nhóm khối 10 bọn họ là lần đầu tiên tham gia vào cuộc thi môn này cho nên Triệu Hải Thành và nhà trường rất coi trọng, còn đặc biệt liên lạc với giảng viên trường Đại học Công nghệ ở Nguyễn Thành để đào tạo, bọn họ không thể trì hoãn việc học ngày thường nên chỉ có thể chiếm dụng thời gian cuối tuần.

Quý Triều Trạch là học sinh có thành tích tốt nhất mà Triệu Hải Thành dẫn dắt trong mấy năm nay, nhưng cũng phải đập nôi đìm thuyền bỏ hết các môn văn hoá lúc lớp 12 để tập trung cho cuộc thi mới lấy được hạng nhất toàn Quốc, sau đó vào được danh sách nhập học không cần qua thi cử đến trường Đại học Bách Khoa của Nguyễn Thành học, đó có thể coi như là một canh bạc lớn.

Triệu Hải Thành cảm thấy Mạnh Hành Du còn có tiềm lực hơn cả Quý Triều Trạch, cô có nền tảng tốt mà đầu óc cũng nhanh nhạy, rất nhiều thứ một lần là có thể hiểu, tư duy logic cũng chẳng thua kém với nam sinh chút nào, một hạt giống tốt như vậy có thể coi như là khả ngộ bất khả cầu (*).

(*) khả ngộ bất khả cầu: Có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu là cầu không được.

Triệu Hải Thành cực kỳ coi trọng Mạnh Hành Du, không phải thêm số bài tập thì là thêm số lần thực nghiệm, quyết tâm muốn cô lần đầu tiên tham gia cuộc thi lấy được thứ hạng tốt, một lần là thành danh.

Mạnh Hành Du vừa đi học vừa huấn luyện cực kỳ bận rộn, xem như trước tiên cảm thụ cường độ học tập của lớp 12 một chút.

Còn việc hành động yêu sớm với Trì Nghiên thì cứ tuần này qua tuần khác, một tháng trôi qua, đừng nói cuối tuần xem phim ăn cơm, ngay cả ở trường học thôi cũng hiếm có cơ hội ăn cơm riêng với nhau nữa là.

Thi Đại học đã kết thúc, mặc dù Ngôn Lễ và Biên Từ đều đã tốt nghiệp nhưng buổi lễ chào cờ hồi tháng 5 ồn ào lớn như thế, nên trường Số Năm đối với việc yêu sớm càng quản lý càng thêm nghiêm ngặt, đến trình độ không cần biết, cứ bắt hết cho chắc.

Bạn học nam và nữ nếu đi riêng cùng nhau mà bị giáo viên và nhà trường thấy thì đều bị mời đến văn phòng hỏi chuyện.

Những học sinh không có gì cũng vì tránh sự nghi ngờ, không muốn trở thành pháo hôi mắc mưu năm đầu hòng súng chứ đừng nói gì đến Mạnh Hành Du, trình độ chột dạ không thua gì như đi ăn trộm vậy, chỉ có thể cố hết sức bảo trì khoảng cách với Trì Nghiên.

Tuần cuối cùng trước thi cuối kỳ, Mạnh Hành Du theo thường lệ đến trường Bách Khoa Nguyên Thành tham gia huấn luyện.

Trường học cũng suy xét đến thi cuối kỳ nên chương trình huấn luyện chỉ được sắp xếp vào một ngày thứ Bảy, Chủ nhật thì được nghỉ, cuối tuần cũng để lại cho học sinh chuẩn bị thi, chờ thi cuối kỳ kết thúc thì sẽ tiếp tục huấn luyện lại.

Mạnh Hành Du học bài đến tối muộn ngày thứ Sáu, nên hôm sau đến huấn luyện trễ nửa tiếng, bị giáo sư mắng một trận.

Giáo sư ở trường có tiếng nghiêm khắc, nói chuyện cũng chẳng cho học sinh mặt mũi, may là Mạnh Hành Du rất bình tâm, chỉ nghe tai này rồi ra tai nghe, chứ nếu là nữ sinh khác thì có thể sợ đến khóc luôn rồi.

Giữa trưa mọi người đều đi ăn cơm nghỉ ngơi, bởi vì cô đến trễ cho nên bị giáo sư phạt ở lại dọn dẹp phòng thí nghiệm.

Các loại thuốc thử phải dựa theo các phương pháp pha loãng và hoà tan khác nhau để xử lý, không phải là một việc nhẹ nhàng.

Ngày thường những việc này đều là do người trong từng tổ dọn dẹp, hôm nay giáo sư quyết tâm ra oai phủ đầu với Mạnh Hành Du nên không để mọi người làm mà để lại cho Mạnh Hành Du dọn hết bàn thí nghiệm của cả tám tổ.

Mạnh Hành Du đói đến mức ngay cả sức oán giận cũng không có mà chỉ vùi đầu dọn dẹp, chỉ cầu mong trước khi học buổi chiều có thể ra quầy bán đồ ăn vặt làm một chén mì ăn liền.

Mới vừa dọn xong bốn tổ thì điện thoại trong túi rung lên, Mạnh Hành Du buông ống nghiệm xuống rồi vội vàng đi rửa tay, sau đó lấy điện thoại ra xem thì thấy là Trì Nghiên gọi, cô nhoẻn miệng cười rồi nghe máy: “Cậu bận xong rồi sao?”

Trì Nghiên hôm nay đến Thương Khung Âm sửa kịch bản, tối hôm qua anh có nhắn WeChat nói nên Mạnh Hành Du còn nhớ rõ.

“Bận xong rồi.” Trì Nghiên đứng ở dưới toà nhà thực nghiệm, nhìn cửa quét thẻ mà buồn sầu, vốn định đi lên cho Mạnh Hành Du sự bất ngờ, ai dè bây giờ còn không thể vào trong được, đành phải nói thật, “Tớ ở dưới lầu này, ở đây lại quét thẻ mới vào được, tớ không vào được.”

Mạnh Hành Du nghe xong thì ngẩn ra, chạy đến bên cửa sổ mở cửa ra nhìn xuống khu đất trống dưới lầu mà gọi to: “Cậu ở đâu?”

Trì Nghiên nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng của Mạnh Hành Du thì cầm điện thoại lùi về sau vài bước, đứng dưới ánh nắng mùa hè nhìn lên trên đối diện với tầm mắt của Mạnh Hành Du, anh cười nhẹ rồi vẫy tay nói: “Xuống đây, tớ dẫn cậu đi ăn trưa.”

Mạnh Hành Du cười vui vẻ, nhưng quay đầu lại nhìn thấy cục diện rối rắm còn một nửa chưa xong thì lập tức buồn rầu: “Tớ còn bốn bàn thực nghiệm

chưa dọn xong nửa, cậu đợi tớ, tớ xong ngay.”

Trì Nghiên hiểu: “Không cần vội, cậu từ từ làm.”

“Nhiều nhất là nửa tiếng, cậu tìm chỗ râm mát ngồi trước đi.”

“Có muốn uống trà sữa không, tớ đi mua cho.”

“Muốn, tớ muốn Yakult vị xoài, thêm đá.”

“Được.”

Có Trì Nghiên tới cùng đi ăn trưa nên tâm tình buồn rầu về việc bị phạt của Mạnh Hành Du cũng trở thành hư không, tốc độ dọn dẹp cũng nhanh gấp đôi.

Dọn xong một tổ cuối cùng thì Mạnh Hành Du thả ống nghiệm và cốc đong lên kệ, đứng trên bục nghiệm nhìn thoáng qua, xác định không còn gì bừa bộn nữa, buổi chiều cũng sẽ không bị giáo sư tìm cô mắng thì mới khoá cửa rời đi.

Đi được hai bước thì ở cửa cầu thang cô đụng phải Quý Triều đang từ trên lầu đi xuống, Mạnh Hành Du dừng lại chào hỏi: “Chào buổi trưa, đàn anh Quý.”

Quý Triều Trạch thấy Mạnh Hành Du thì khép quyển sổ liệu thực nghiệm trong tay lại, cười đi tới: “Chào buổi trưa, tan học lâu lắm rồi sao em còn chưa đi ăn cơm?”

Mạnh Hành Du sóng vai xuống lầu với Quý Triều Trạch, thuận miệng nói chuyện phiếm: “Buổi sáng em đến trễ nên bị giáo sư phạt dọn dẹp phòng thí nghiệm.”

Quý Triều Trạch đối với sự sắp xếp huấn luyện của bọn họ thì nắm rõ trong lòng bàn tay, vừa nghe Mạnh Hành Du nói đến giáo sư thì lập tức có thể biết là ai, anh ta dừng vài giây rồi nói: “Giáo sư Vương đúng là rất nghiêm khắc, học kỳ 1 anh cũng từng dự lớp thầy ấy, cũng từng bị phạt luôn.”

Mạnh Hành Du không nghĩ tới người lúc nào cũng tỏ ra hơi thờ học sinh ngoan như Quý Triều Trạch mà cũng từng bị phạt, bèn hỏi: “Anh cũng vì đến trễ sao?”

“Không phải, anh điểm danh giúp bạn cùng phòng nhưng bị phát hiện.”

Quý Triều Trạch chỉ giọng nói của mình, bất đắc dĩ nói: “Anh giả giọng quá vụng về, không thích hợp làm mấy chuyện này.”

Mạnh Hành Du cười hai tiếng: “Đàn anh vừa nhìn là biết không nói dối được rồi.”

“Anh coi như em đang khích lệ anh vậy.” Quý Triều Trạch có tâm trò chuyện với Mạnh Hành Du, đề tài này hết thì lại lái sang đề tài khác, “Cảm thấy huấn luyện thế nào? Có khó hay không?”

“Cũng ổn ạ, ở trong phạm vi có thể chấp nhận được.”

“Thầy Triệu gần đây toàn khen em, nói em có thiên phú, thế nào? Có hứng thú trở thành đàn em của anh không, về sau có muốn thi vào khoa Hoá học của Bách Khoa không?”

Về việc Đại học thì Mạnh Hành Du còn chưa chính thức nghĩ tới, cô nói đúng sự thật: “Điểm của Bách Khoa rất cao, có lẽ em thi không đậu đâu.”

“Có thể mà, phải tin tưởng vào bản thân mình.”

“Vâng, cảm ơn đàn anh.”

Quý Triều Trạch quét thẻ mở cửa toà nhà thực nghiệm, nghiêng người để Mạnh Hành Du đi ra trước, nghe thấy cô khách sáo vậy thì cười bất đắc dĩ: “Em không cần khách sáo với anh thế, kỳ thật.....”

Còn chưa nói xong thì Mạnh Hành Du đã chạy ra ngoài, chạy về phía Trì Nghiên đã đợi hồi lâu: “Chắc cậu đợi lâu lắm, bên ngoài nóng quá đi, chúng ta tìm chỗ ăn trưa có điều hoà đi, cậu muốn ăn cái gì?”

“Nghe cậu hết.” Trì Nghiên liếc mắt nhìn Quý Triều Trạch đứng phía sau, ánh mắt kín đáo lại, lấy Yakult vị xoài trong cặp ra rồi cắm ống hút vào, sau đó đưa đến bên miệng của Mạnh Hành Du: “Uống một miếng đi.”

Mạnh Hành Du tập mãi thành quen thò đầu lại gần uống một hớp lớn, Trì Nghiên chờ cô uống xong thì cũng dùng chung cái ống hút uống một hớp, sau đó mới ra vẻ như thấy Quý Triều Trạch, khách sáo chào hỏi: “Đàn anh cũng ở đây sao, trùng hợp vậy, cùng ăn cơm không?”

Ánh mắt Quý Triều Trạch nhìn hai người, nụ cười cũng không tốt lắm, từ chối: “Không cần đâu, tôi còn có việc.”

Trì Nghiên thuận tay cầm lấy cặp sách của Mạnh Hành Du, đưa ly nước trên tay cho cô uống, nghe thấy Quý Triều Trạch nói vậy cũng không miễn cưỡng nữa, tiếp tục phô bày kỹ thuật diễn của mình: “Vâng ạ, lần sau có cơ hội thì tụi em lại mời đàn anh ăn cơm.”

Không phải cậu ấy, cũng chả phải em.

Mà là tui em.

Mạnh Hành du vốn dĩ đang uống nước, nghe thấy Trì NghiêN nói vậy thì ngẩng đầu nhìn anh một cái, phát hiện sắc mặt của anh cực kỳ thú vị, trong lòng mừng thầm, nhưng vẫn cúi đầu uống nước không lên tiếng.

Quý Triều Trạch nghe thấy lời này của Trì NghiêN xong thì nụ cười cũng nhạt bớt, nói tạm biệt với hai người xong thì cầm đồ đi về hướng ngược lại, còn bước nhanh rời đi.

Đợi anh ta đi rồi thì Mạnh Hành Du căn ống hút, nheo mắt nhìn chằm chằm Trì NghiêN, trên mặt là nụ cười hài hước nhưng vẫn không nói lời nào.

Trì NghiêN bị cô nhìn đến mất tự nhiên, một tay che lại đầu cô rồi đẩy ra: “Cười cái gì hả?”

Nơi này là Đại học chứ không phải trường Số Năm, cho nên giờ nghỉ trưa trên đường cũng ít người, Mạnh Hành Du cũng không cố kỵ, thuận thế cầm lấy tay Trì NghiêN ôm, ngẩng đầu chớp mắt nhìn anh, trêu chọc nói: “Bạn trai à, có phải cậu ghen không hả?”

Trì NghiêN kéo cô vào dưới bóng râm, cô ở trong anh ở ngoài, ánh Mặt Trời đều dừng trên người anh: “A, uống tí đi.”

Nam sinh hiểu nam sinh, từ ánh mắt của Quý Triều Trạch nhìn Mạnh Hành Du mà nói, nếu trong lòng anh ta không có suy nghĩ gì với Mạnh Hành Du thì tên Trì NghiêN viết ngược liền.

Cố tình Mạnh Hành Du trong khoảng thời gian này lại chuẩn bị cuộc thi, mỗi ngày cứ chạy đến bên này, cũng thường tiếp xúc với anh ta, nghĩ đến đây, trong lòng Trì NghiêN liền ghen một ngọn lửa, anh lấy ngón tay nhéo vào lòng bàn tay của Mạnh Hành Du, lực đạo không nhẹ, coi như là trừng phạt: “Về sau cậu bớt nói chuyện với anh ta đi, có nghe chưa hả?”

Mạnh Hành Du chắn trước mặt Trì NghiêN, giang hai tay ra chặn đường anh lại, cố ý chọc anh: “Nhưng tớ thường xuyên sẽ gặp anh ấy, giao tiếp là không thể tránh được, vậy làm sao bây giờ?”

Trì NghiêN nghiêng đầu cười khẽ, nhướn mày nhìn về phía cô: “Mạnh Hành Du, có phải cậu đã biết trước là tớ không thể làm gì cậu đúng không?”

Mạnh Hành Du không sợ hãi gật đầu, cười càng thêm không kiêng nể: “Đúng vậy, tớ chính là thích nhìn cậu ghen đó.

Trì Nghiên không thể nổi giận nổi, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ: “Cậu không sợ tớ bị chua chết luôn hả?”

Mạnh Hành Du buông tay, sóng vai cùng anh đi về phía trước, giọng nói chính trực hơn khi nãy: “Không sợ, tớ sẽ chỉ cho cậu ăn một chút thôi, sẽ không cho ăn nhiều đâu.” *(ở đây ý chỉ ăn giấm aka. ghen í)*

Trì Nghiên nghe xong liền vui vẻ, hỏi lại: “Chuyện này mà cậu cũng có thể khống chế được à?”

“Đương nhiên có thể rồi, tớ có thích hay không trong lòng cậu không rõ sao?” Mạnh Hành Du vỗ vai Trì Nghiên, ra vẻ lão luyện dày dặn kinh nghiệm, “Cậu là người bạn trai thành thực, lúc biết ghen thì phải nhớ lại phân lượng của bạn gái trong lòng mình, đừng có lần nào cũng để bạn gái phải nhắc nhở, biết chưa?”

Trì Nghiên thâm ý nhìn cô, hỏi lại theo cô: “Vậy tớ có phân lượng thế nào?”

Mạnh Hành Du khoa tay múa chân: “Lớn như vầy nè, bọn họ đều nói chiều dài của hai cánh tay gộp lại chính là chiều cao, tớ dùng hết cả người thích cậu, cậu có vừa lòng không?”

Trì Nghiên đột nhiên dừng lại, Mạnh Hành Du quay lại nhìn anh, còn chưa kịp buông tay đã được anh ôm vào lòng.

“Trì Nghiên cậu.....” Mạnh Hành Du còn chưa nói xong, thì cảm thấy có sự mềm mại chạm nhẹ lên trán, cả người bỗng sững sờ tại chỗ.

Thời tiết nóng lên nên Mạnh Hành Du rất thích tết tóc, tóc dài rũ phía sau, cô không có tóc mái, cái trán lộ ra ngoài, luôn đầy sức sống, trên mặt thì không có lớp phấn trang điểm, trắng nõn sạch sẽ, đi cả đường nên hơi phiếm hồng, càng lộ ra nét trơn bóng, vô cùng mịn màng.

Trì Nghiên dán đôi môi mình lên trán của cô nhóc, anh tham luyến phần ôn nhu này, nhưng không dám dừng lại quá lâu, ôm gương mặt phiếm hồng của Mạnh Hành Du rồi chống trán mình lên trán cô, lúc mở miệng thì hơi thở giao nhau, hô hấp tươi mát phả lên mặt cô, gần như còn mang theo chút nóng ấm nữa.

“Không vừa lòng.”

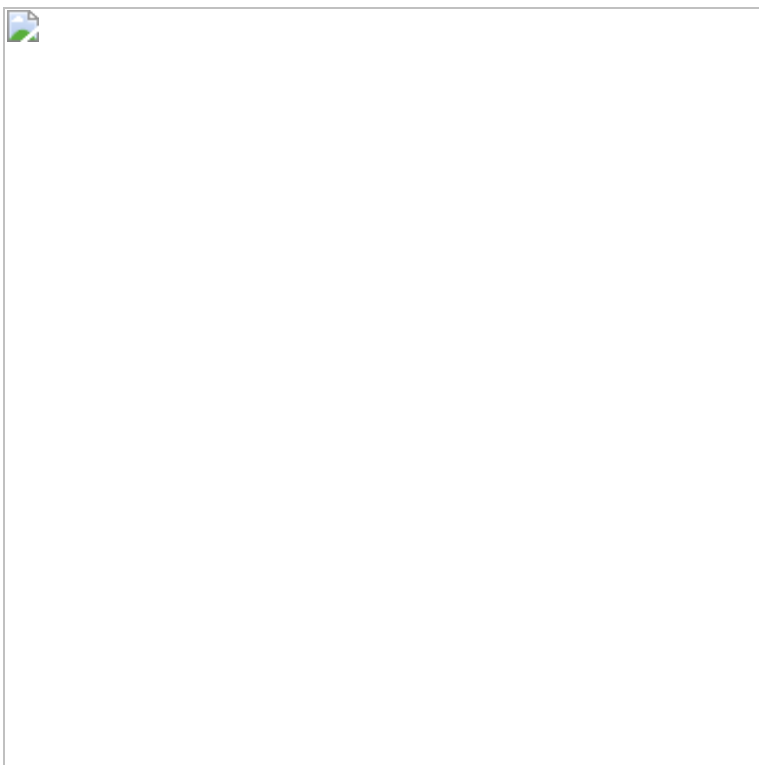
Mạnh Hành Du chớp mắt, lông mi quét qua hốc mắt dưới của Trì Nghiên, có hơi ngứa làm hai người cười rộ lên, cô đẩy Trì Nghiên ra lại không thấy anh phản ứng gì, đành bất đắc dĩ nói: “Cậu đừng có tham như vậy chớ.”

Trì Nghiên nhắm mắt lại, bóng dáng cô gái như hiện ra trước mắt, làm lòng anh nhận nhận: “Không, lòng tham của tớ phải vĩnh viễn không đầy.”

“Cậu không nói đạo lý.”

“Cậu cao thêm 1cm thì phải thích tớ nhiều hơn 1 phần.” Trì Nghiên siết chặt khuỷu tay, ôm gọn cô nhóc vào trong lồng ngực, đầu anh thì đặt trên cổ cô hít sâu một hơi, “Mạnh Hành Du, cả người cậu đều thuộc về tớ.”

CHƯƠNG 61

61% ĐỘ NGỌT: ĐỪNG ĐỂ LÚC TỚ QUAY LẠI MÀ KHÔNG NHÌN THẤY CẬU

Editor: Song Ngư

Môn thi cuối cùng của thi cuối kỳ, Mạnh Hành Du cầm túi đựng bút đi ra khỏi phòng học, giang hai tay rồi duỗi cái eo lười, có một loại cảm giác như rút quân sau một trận chiến kéo dài.

Đào Khả Mạn cùng một phòng thi với cô, thấy bộ dáng như trút được gánh nặng của Mạnh Hành Du thì lên hỏi: “Cậu vui vẻ vậy à, thi tốt lắm à?”

Mạnh Hành Du cười lắc đầu: “Không có, tớ chỉ nghĩ đến cuối cùng có thể chào tạm biệt mấy môn KHXH rồi, cảm giác đúng sướng.”

Hạ Cần sáng sớm đã thông báo trong nhóm chat, sau khi kết thúc môn thi cuối cùng thì cả lớp về phòng học họp, sẽ thông báo về sắp xếp trong kỳ nghỉ hè cũng như việc chia ban học kỳ sau.

Hai người xuống lầu đi về phía lớp 6, nói đến chuyện chia ban thì Đào Khả Mạn dừng một chút, hỏi: “Du Du cậu học ban Tự nhiên, vậy Trì Nghiên cũng học ban Tự nhiên sao?”

“Cậu ấy học ban Xã hội.” Thành tích của Đào Khả Mạn không tệ, Mạnh Hành Du quay đầu nhìn cô ấy, nửa thật nửa giỡn nói, “Cậu cũng học ban Xã hội đúng không? Nói không chừng hai người cùng một lớp đấy.”

Đào Khả Mạn không phủ nhận: “Tớ không học mấy môn Tự nhiên được, nhưng mấy môn Xã hội thì có thể vào được lớp trọng điểm.”

Nghe thấy Trì Nghiên muốn học ban Xã hội thì Đào Khả Mạn còn rất kinh ngạc, bởi vì người như anh cả Xã hội hay Tự nhiên đều cũng không tệ, nhóm bọn họ còn tưởng Trì Nghiên sẽ vì Mạnh Hành Du mà chọn ban Tự nhiên nữa chứ.

“KHTN của Trì Nghiên cũng không tệ, thế sao cậu ấy không học ban Tự nhiên?” Đào Khả Mạn hỏi.

Mạnh Hành Du nói: “Cậu ấy thích môn Xã hội.”

Đào Khả Mạn thốt thức: “Vậy hai người các cậu sau này không cùng một lớp rồi, đáng tiếc quá.”

Mạnh Hành Du cũng không ngại, không nói tới oán giận thì trong lòng cô còn tính là bình tĩnh, lúc trả lời Đào Khả Mạn cũng đồng thời coi như tự an

úi bản thân: “Không có gì, dù sao cũng vẫn còn chung một trường, muốn gặp thì lúc nào chả gặp được.”

“Cũng đúng, Dao Dao chắc cũng học ban Xã hội, nhưng thành tích của cậu ấy sợ là không đủ vào lớp trọng điểm, phiền quá đi mất, cứ như vậy thì ba người chúng ta đều không chung một lớp rồi.....”

“Thiên hạ này không có bữa tiệc nào mà không tan cả.”

Lúc đến lớp 6 thì Trì Nghiên đã tới rồi, hôm nay là lần họp lớp cuối cùng, chỗ ngồi được đổi tùy ý nên anh chọn vị trí cũ hàng ghế đầu sát cửa.

Thấy Mạnh Hành Du đến thì Trì Nghiên đứng lên để cô đi vào, sau khi cô ngồi xuống thì nhẹ gõ mặt bàn hai tiếng, cảm khái nói: “Nếu tuần này tiếp tục đi học thì chúng ta có thể lên ngồi ở vị trí này rồi.”

Trì Nghiên nghe ra cô ý tại ngôn ngoại bèn cup mắt thấp giọng hỏi: “Có phải cậu không vui không?”

Mạnh Hành Du ngẩn ra, ngược lại cười: “Vì sao tớ lại không vui cơ chứ?”

Trì Nghiên tựa lưng vào ghế, cái cán cân trong lòng như gần như nghiêng về phía Mạnh Hành Du, anh suy tư một lát rồi thở nói: “Kỳ thật tớ chọn KHTN cũng được.”

Mạnh Hành Du không nghĩ anh nói tới chuyện này, cô ghé vào trên mặt bàn, đầu ngón tay gõ hai cái, vẫn không nói chuyện.

Trì Nghiên nghiêng đầu nhìn cô, xem như cô không nói lời nào là cam chịu, ngữ khí càng kiên định hơn so với vừa rồi: “Tớ học ban Tự nhiên chung với cậu.”

Mạnh Hành Du nghe xong thì phản đối ngay: “Tớ không cần đâu.”

Điều này làm Trì Nghiên sửng sốt: “Vì sao?”

Mạnh Hành Du ngồi thẳng lưng, nghe thấy Trì Nghiên nói có thể vì cô mà học ban Tự nhiên thì tất nhiên có vui vẻ rồi, nhưng loại tình yêu bốc đồng thì không thể có được.

“Tớ đương nhiên muốn cùng lớp với cậu, nhưng người thì không thể quá tham lam cái gì cũng muốn được, học Tự nhiên hay Xã hội là do bản thân mình lựa chọn, cậu đừng vì tớ mà từ bỏ gì hết, cậu nên đi con đường của cậu, tớ cũng vậy.”

Trì Nghiê n nghe xong thì cười, có vài phần bất đắc dĩ: “Cậ u nói cứ như muốn chia tay với tớ ý.”

Mạnh Hành Du xụ mặt, giả vờ tức giận trừng mắt nhìn anh: “Cậ u tưởng bở.”

“Ban Tự nhiên và Xã hội không chung một toà nhà, Xã hội hướng Nam còn Tự nhiên hướng Bắc, đi một chuyến là phải đi hết một vòng sân thể dục và sân vận động luôn.” Trì Nghiê n chống đầu, cười như không cười nói, “Bọn họ nói không chung một toà nhà thì được xem như yêu xa rồi, nếu thế thì có thể tính là chúng ta yêu xa hai năm rồi.”

Mạnh Hành Du nghe xong thì nói ba chữ: “Làm ra vẻ.”

Trì Nghiê n nghe xong thì vui vẻ, nếu không phải ở trong lớp người nhiều rồi nhiều con mắt nhìn không thích hợp thì anh thật muốn ôm chầm bạn gái một lát.

Người khác yêu đương đều nói bạn gái suốt ngày khó chịu, cứ hay vô cớ không vui, nhưng với anh thì Trì Nghiê n cảm giác mình mới là người sáng nắng chiều mưa.

Mạnh Hành Du không muốn Trì Nghiê n vì cô mà từ bỏ cái gì, nhin không được nói thêm hai câu: “Câu vừa rồi của tớ có ý là, chúng ta mỗi người đi con đường riêng của mình, nhưng là tớ sẽ dõi theo cậu.” Nói xong, Mạnh Hành Du duỗi tay dưới bàn, lén giữ chặt ngón út của Trì Nghiê n rồi móc ghéo, “Trì Nghiê n, cậu cũng phải luôn dõi theo tớ đấy, đừng để lúc tớ quay đầu lại mà không thấy cậu.”

Trì Nghiê n giật mình, xoay tay cầm lại tay của Mạnh Hành Du, cụp mắt nói: “Tớ sẽ không đi đâu.”

“Cậ u nói cậu không chạy đi đâu, chỉ đứng ở đây thôi.” Mạnh Hành Du kiên định nhìn anh, trong ánh mắt có ánh sáng nhạt, tựa hồ không sợ hãi chút nào, “Nếu cậu nói thế thì tớ tin cậu.”

“Trì Nghiê n, cậu đừng gạt tớ đấy.”

Trì Nghiê n thêm vài phần sức lực trên tay, “ừ” một tiếng, trịnh trọng nghiê m túc nói: “Được, tớ đồng ý với cậu.”

Thi cuối kỳ kết thúc, mọi người được giao giấy phân chia ban đưa về cho phụ huynh ký tên rồi nộp lại cho trường, khối 10 năm nay chính thức xem như một hạt bụi rơi xuống, hoàn toàn phải chào tạm biệt cùng toàn thể lớp 6.

Hôm có điểm, Hạ Cần sắp xếp cho cả lớp ăn một bữa, không thể không nói Hạ Cần vẫn là một chủ nhiệm lớp rất có tâm.

Thầy ấy lén lấy những hình chụp từ những hoạt động lớn nhỏ của lớp làm thành một album nhỏ, lúc liên hoan thì chính mình giữ lại một phần, Hạ Cần nói đây là kỷ niệm của lớp 6.

Ngày đó ai cũng không uống rượu, nhưng Hạ Cần hơi xúc động nên nói rất nhiều câu lừa tình, cuối cùng lúc tan tiệc thì Mạnh Hành Du không thể nhịn nữa bị Sở Tư Dao và Đào Khả Mạn ôm lấy khóc như mưa.

Không phải tốt nghiệp nhưng cảm giác còn hơn hẳn tốt nghiệp, đại khái chính là như thế.

Hai năm sau thi Đại học xong thì lại phải tạm biệt một lần nữa, nhưng lúc đó người ngồi bên cạnh đã không phải là nhóm người của khối 10 này nữa, nói không chừng về sau khi gặp lại một vài bạn học cũng sẽ không chào hỏi nữa.

Mạnh Hành Du không thể so với người khác, kết thúc cuối kỳ còn có cuộc thi vào cuối tháng, mỗi ngày bận đến mức chân không chạm đất được, cuộc sống gói gọn trong hai nơi là nhà và trường học, thức đêm dậy sớm cũng là chuyện bình thường.

Bố mẹ Mạnh đau lòng con gái nhỏ nên giữ lại một tài xế ở nhà để mỗi ngày đưa đón cô, còn có một dì giúp việc chăm sóc cuộc sống sinh hoạt rồi bữa cơm hàng ngày.

Tấm lòng của bố mẹ đối với Mạnh Hành Du lại chính là gánh nặng.

Bởi vì một ngày ngoại trừ trường học và nhà thì đều có người nhìn chăm chăm mình, Mạnh Hành Du khổ không thể nói, muốn gặp mặt Trì Nghiên còn gian nan hơn cả lúc không được nghỉ nữa.

Vất va vất vưởng đến ngày cuộc thi hôm đó, Mạnh Hành Du kiếm cơ đi đến trường cùng bạn học, giữa trưa muốn cùng ăn cơm nên nói tài xế không cần đưa cô đi, để có cơ hội gặp mặt Trì Nghiên.

Hai người tối hôm trước đã hẹn nhau trưa ngày kế gặp ở cổng trường Số Năm, cùng nhau ăn bữa cơm chiều rồi cùng xem phim, bù đắp lại những tháng năm thiếu hụt những hành động yêu sớm kia.

Ngày hôm sau, lúc Mạnh Hành Du thi xong đi từ trong trường thi ra nhưng lại không nhìn thấy Trì Nghiên.

Ánh Mặt Trời gay gắt, Mạnh Hành Du bèn tìm chỗ râm mát dưới tàng cây, mấy tin nhắn cô gửi Trì Nghiên năm phút trước đều không nhận được câu trả lời, điện thoại cũng trong trạng thái không kết nối được.

Rất kỳ quái.

Cực kỳ quái lạ.

Trì Nghiên nếu có việc không thể nhận điện thoại trả lời tin nhắn thì cũng nên báo trước cho cô một tiếng chứ nhỉ, cứ nói hai câu anh muốn đi làm cái gì chứ sẽ không để cô vô duyên vô cớ phải chờ thế này.

Giang Vân Tùng và hai người bạn học đi ra, thấy Mạnh Hành Du đứng chờ bên kia thì dừng chân lại nhìn vài lần.

Hai người bạn học biết Giang Vân Tùng có ý với Mạnh Hành Du cho nên dốc sức xúi cậu ta sang bên này nói hai câu.

Sau khi Giang Vân Tùng biết học kỳ sau Mạnh Hành Du sẽ chọn KHTN thì trong lòng lại bốc cháy lên ngọn lửa hy vọng. Cậu ta nghĩ lập tức mình có thể trở thành bạn học với cô, về sau cúi đầu không thấy, ngẩng đầu thấy thì chắc chắn có thể bồi dưỡng ra chút cảm tình.

Cuối cùng Giang Vân Tùng không chịu nổi sự xúi giục của bạn mà đến bên cạnh Mạnh Hành Du, cười chào hỏi: “Mạnh Hành Du, cậu không về nhà hả?”

Lực chú ý của Mạnh Hành Du đều tập trung trên điện thoại, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng người nói chuyện thì theo bản năng tưởng là Trì Nghiên, nhưng vừa quay đầu lại thấy là Giang Vân Tùng thì mặt thất vọng hẳn, chỉ cười trừ một cái rồi lại lãnh đạm nói: “Tôi đợi người.”

Giang Vân Tùng cảm nhận được sự xa cách của Mạnh Hành Du nên ngượng ngùng cười một cái, cậu ta nhìn về phía tiệm trà sữa đối diện thì ánh mắt sáng lên: “Để tớ chờ cùng cậu nhé, cậu muốn uống cái gì không? Để tớ đi mua.”

“Không cần đâu, cậu đi trước đi.” Nói xong, Mạnh Hành Du thấy cậu ta vẫn còn đứng tại chỗ nên chỉ có thể bất đắc dĩ lặp lại một lần, “Thật không cần đâu, cậu đi đi, hôm nay trời nóng lắm.”

Giang Vân Tùng muốn nói lại thôi: “.....Được rồi, nghe nói cậu chọn KHTN, cuộc thi chia ban cậu thi tốt nhé, nếu cậu có.....”

Trong lòng Mạnh Hành Du bực bội, không chờ cậu ta nói xong liền ngắt lời: “Ừ, cảm ơn cậu, cậu cũng thi tốt.”

“.....”

Giang Vân Tùng sờ mũi, cuối cùng nói thêm hai câu với Mạnh Hành Du mà thấy cô vẫn không có phản ứng gì, tâm tư chỉ ở trên điện thoại thì lưu luyến mà rời đi.

Mạnh Hành Du không còn sức chú ý mấy thứ này, đây là lần gọi thứ 21 cho Trì Nghiên rồi, lần này cuối cùng cũng có người nghe, cô vừa nghe thấy thanh âm đầu dây bên kia thì nhin không được lên tiếng hỏi: “Cậu ở đâu vậy?”

Giọng nói Trì Nghiên lộ ra vẻ sự mệt mỏi, giữa hè mà làm cho lòng Mạnh Hành Du cảm nhận từng đợt gió lạnh.

“Cảnh Bảo hôn mê phải vào bệnh viện, hôm nay tớ không đến được, tự cậu về nhà trước có được không?”

Tim Mạnh Hành Du như ngừng đập, cô thấy một chiếc xe taxi không người chạy đến thì vội vẫy tay ngăn lại, rồi hỏi: “Ở bệnh viện nào thế, bây giờ tớ gọi xe đi qua tìm cậu. Cảnh Bảo không sao chứ? Sao đột nhiên lại bị hôn mê vậy, cậu đừng có gấp.....”

Xe taxi dừng lại, Mạnh Hành Du mở ghế sau rồi chui tọt vào trong, bác tài hỏi cô đi đâu nhưng Mạnh Hành Du chưa lên tiếng thì Trì Nghiên ở đầu dây bên kia đã ra quyết định: “Không có gì cả, cậu về nhà trước đi, bên này của tớ.....có hơi lộn xộn, hai ngày nữa rồi nói tiếp.”

Mạnh Hành Du ngập ngừng vài giây không nói, cuối cùng chỉ “ừ” một tiếng, vẫn an ủi: “Được rồi, vậy có chuyện gì cậu cứ tìm tớ, điện thoại tớ vẫn mở đấy.”

Trì Nghiên một tay cầm điện thoại còn một bên giương mắt nhìn ánh đèn sáng phòng cấp cứu, nhin xuống xúc động muốn thở dài, anh không muốn

để Mạnh Hành Du nghe thấy những cảm xúc tuột dốc này mà không duyên cớ phải lo lắng.

Mạnh Hành Du không nghe thấy Trì Nghiên nói gì nên lại lên tiếng: “Alo? Trì Nghiên? Cậu có nghe được không? Alo?”

“Tớ đang nghe đây.” Trì Nghiên tựa lưng vào tường, anh cup mắt cố gắng nói cho nhẹ nhàng nhất có thể: “Vừa rồi tín hiệu không tốt, trên đường đi cậu cẩn thận, về nhà thì nhắn tin cho tớ.”

Mạnh Hành Du nửa tin nửa ngờ: “Cậu.....Thật sự không có chuyện gì chứ?”

Trì Nghiên nói: “Không có việc gì, cậu đừng lo lắng.”

Sau khi cúp máy thì Mạnh Hành Du cứ cảm thấy buồn tủi mất mát, trong lòng có cảm giác vắng vẻ, nhưng lại không thể nói cụ thể là gì.

Bác tài thấy cô vẫn luôn không nói chuyện thì hỏi: “Cháu gái tốt cuộc muốn đi đâu? Xe của tôi đậu thôi cũng tốn nhiên liệu đấy.”

Mạnh Hành Du hồi thần, nói một tiếng xin lỗi rồi báo địa chỉ trong nội thành kia.

Vị trí của Đại viện có hơi xa xôi, lại không dễ bắt xe, hơn nữa ông bà nội đều có ở nhà, cô mà về thì khó tránh bị hỏi vài câu.

Cô nghĩ lẽ như Trì Nghiên mà có liên lạc thì từ nội thành đi qua cũng gần hơn, bố mẹ Mạnh lại không có nhà, cũng đỡ phải tốn sức kiếm cớ.

Nhưng mà hơn nửa tháng trôi qua, cái lẽ như này vẫn không xảy ra.

Tháng tám chớp mắt đã trôi qua hơn được nửa, mỗi ngày đều là Mạnh Hành Du chủ động liên hệ với Trì Nghiên, cô đã từng nói rất nhiều lần muốn đến bệnh viện thăm Cảnh Bảo nhưng đều bị Trì Nghiên từ chối.

Hơn nửa tháng này câu anh nói nhiều nhất chính là không có việc gì, không sao cả, đừng lo lắng, khá tốt, nhưng cuối cùng thì thế nào chứ, có bao nhiêu thứ không cần lo lắng thì Mạnh Hành Du hoàn toàn không biết gì cả.

Mạnh Hành Du chỉ cảm nhận được Trì Nghiên rất bận, bận giống như trước giờ chưa từng, bận đến nỗi không thể nhận điện thoại của cô, bận đến nỗi không thể trả lời tin nhắn của cô.

Còn chưa đến nửa tháng nữa là quay lại trường, mẹ Mạnh thấy Mạnh Hành Du chơi bời hơi nhiều, nên liền đăng ký lớp bổ túc Ngữ Văn và Tiếng Anh

cho cô để chuẩn bị cho cuộc thi phân ban sau khi khai giảng.

Mạnh Hành Du nghĩ tìm một nơi để giết thời gian cũng được nên không từ chối, buổi sáng Ngữ Văn còn buổi chiều Tiếng Anh, sau đó buổi tối thì về nhà tự mình đọc sách ôn tập, có tí thời gian rảnh là cứ lấy điện thoại ra xem Trì Nghiên có chủ động liên lạc với cô không.

Nhưng một lần cũng chưa từng.

Nếu không thể quan tâm được vậy thì Mạnh Hành Du chỉ có thể không quấy rầy thôi, yên lặng chờ anh xử lý xong hết những chuyện trong nhà.

Cô bắt đầu chờ mong khai giảng.

Bởi vì chỉ cần khai giảng là cô có thể gặp Trì Nghiên.

Đợt bị bệnh lần này của Cảnh Bảo đến rất đột ngột lại nghiêm trọng, lên cơn sốt cả tuần mới hạ, thân thể em ấy thì không có sức đề kháng cứ đổi mùa là lại kém đi, chỉ trong vòng 1 tuần mà giấy thông báo bệnh tình nguy kịch đã được phát cho gia đình đến 3 lần, làm tâm tình cả nhà họ Trì từ trên xuống dưới cứ lên xuống mãi.

Trì Nghiên đối với tình huống này cũng không xa lạ, một năm trước cũng là cảnh tượng này.

Lần đó vào đúng ngày anh thi cấp hai, Trì Sơ và cậu Trì Tiêu thì đi công tác chỗ khác, trước giờ thi thì đi giúp việc trong nhà gọi điện thoại tới, sau đó thì anh bỏ thi mà chạy tới bệnh viện chăm sóc Cảnh Bảo ba ngày thì em ấy mới hạ sốt.

Tình hình lần này càng tồi tệ hơn nữa, cứ liên tục cả tuần từ bình thường đến lên cơn sốt rồi lại thành viêm phổi, ngay cả viêm tai giữa cũng vì đợt bệnh này mà lần thứ hai tái phát làm thính lực của Cảnh Bảo giảm hẳn.

Tuần thứ hai trôi qua, Cảnh Bảo thoát khỏi nguy hiểm rồi được chuyển sang phòng bệnh một người, sau khi bác sĩ nói đã thoát khỏi kỳ nguy hiểm thì cả nhà mới thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối hôm đó, bác sĩ chủ trị và Trì Sơ nói chuyện suốt nửa tiếng, còn Trì Nghiên ngồi chờ ngoài phòng bệnh, lúc Trì Sơ quay về thì sắc mặt hơi tệ làm anh tưởng rằng Cảnh bảo gặp phải tình huống gì nên vội vàng hỏi: “Bác sĩ nói gì vậy chị? Có phải có tình huống gì không tốt không?”

Trì Sơ lắc đầu, khom lưng đỡ chần cho Cảnh Bảo, nói: “Không phải là không tốt mà là bác sĩ kiến nghị nên chuyển viện để điều trị.”

Trì Nghiên nhíu mày hỏi: “Chuyển đi đâu ạ?”

“Bên Vân Thành, chất lượng không khí của Nguyên Thành không tốt cho Cảnh Bảo dưỡng bệnh, hơn nữa.....” Nói đến đây, Trì Sơ dừng một chút rồi ngẩng đầu nhìn Trì Nghiên, “Hơn nữa bác sĩ Lâm lúc trước làm phẫu thuật chỉnh cho Cảnh Bảo cũng đã được điều đến công tác ở Vân Thành, ông ấy hiểu rõ tình huống của Cảnh Bảo nhất nên chị nghĩ vẫn để ông ấy tới phụ trách thì yên tâm hơn, dù gì hai ca phẫu thuật cuối cùng cũng rất quan trọng.”

“Chị không yên tâm giao Cảnh Bảo cho người ngoài, em ấy còn nhỏ quá nên cần có người chăm sóc. Cho nên chị nghĩ bằng không bằng tạm thời chị bỏ việc công ty đi chăm sóc em ấy, vừa rồi chị có nói chuyện với bác sĩ, để hồi phục trước và sau phẫu thuật cần nhiều nhất cũng chỉ một năm thôi.....”

Trì Nghiên vừa nghe xong liền phản đối, gắt lời chị ấy: “Không được, nhóm người cổ hủ kia cứng đầu kia cực kỳ ồn ào, chị mà đi thì công ty sẽ không còn ai trông coi nữa, chắc chắn sẽ lật trời ngay.”

Trì Sơ khó xử, cái này không được mà cái kia cũng không xong, tốc độ nói chuyện cũng nhanh thêm ba phần: “Nhưng công ty của cậu cũng sắp ra thị trường rồi, cậu cũng không đi được, lại nói mấy năm nay cậu vì một nhà ba người chúng ta nhiều rồi, lần này không thể liên lụy cậu được. Mà tình huống bây giờ của Cảnh Bảo lại không thể trì hoãn nữa, cái nào nặng cái nào nhẹ em không phân biệt rõ ràng được sao?”

Trì Nghiên dừng một chút, nói: “Em phân biệt được.”

Trì Sơ ngẩn ra rồi ngẩng đầu nhìn anh.

Trì Nghiên đứng lên nhìn Cảnh Bảo đang ngủ say, trong đầu lại phác họa ra bóng hình của Mạnh Hành Du làm lòng anh căng thẳng, sự chua xót gần như muốn áp chế lấy anh.

Qua vài giây, Trì Nghiên như đã quyết định, trầm giọng nói: “Để em đưa Cảnh Bảo đi.”

Trì Sơ cũng không đồng ý: “Em không thích hợp, em còn đi học mà, sao em đưa

“Em chuyển trường, em học ngoại trú, lúc đi học sẽ có bảo mẫu chăm sóc, lúc tan học thì lại có em, một năm cũng không kéo ngã em được.” Ánh mắt Trì Nghiên kiên quyết, không cho phép phản đối: “Em và mọi người không giống nhau, chị và cậu, ai trong hai người đi thì nhà này cũng sẽ sập mất.”

Trong lòng Trì Sơ sôi ruột, lớn tiếng nói: “Vậy cũng không thể là em được, em cũng còn nhỏ mà!”

“Nhưng chúng ta còn lựa chọn khác sao?” Trong lòng Trì Nghiên cũng không chịu nổi, gần như là hét lại: “Nhà chúng ta không còn người khác nữa, chị à!”

Đôi mắt Trì Sơ đỏ lên, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên đất.

Sau khi hét lớn, Trì Nghiên như đã dùng hết sức lực, anh ngửa đầu hít sâu một hơi, vừa tuyệt vọng lại vừa bất đắc dĩ, giọng nói cũng mang theo vẻ nghẹn ngào: “Chị à, chị đã nhọc nhằn vất vả rồi, lần này cứ để cho em.”

***Ngược cũng có câu lương riêng của ngược nha nên chị em đừng lo
=))))))***

Protected: CHƯƠNG 62

Protected: CHƯƠNG 63

CHƯƠNG 64

64% ĐỘ NGỌT: ANH PHẢI TIN LÀ SẼ CÓ NGƯỜI VẪN LUÔN YÊU ANH

Editor: Song Ngư

Một ngày trước khai giảng, Trì Nghiên rời khỏi Nguyên Thành.

Hôm đó Mạnh Hành Du không bận gì cả nhưng vẫn không ra sân bay tiễn anh, chỉ nhắn một tin trước giờ máy bay cất cánh cho anh, bốn chữ cực kỳ đơn giản.

Lên đường bình an.

Trì Nghiên trả lời một chữ được, còn thuận tiện dặn dò cô một vài thứ về kỳ thi phân ban, Mạnh Hành Du đọc xong 10 tin nhắn thì tâm tình phức tạp, rối rắm hồi lâu nhưng chỉ trả lời một chữ ừ.

Ba tiếng sau, Trì Nghiên đến Vân Thành thì gửi tin nhắn báo bình an cho Mạnh Hành Du, cô cũng chỉ trả lời một chữ ừ, hơn nữa còn dùng câu “Tớ có việc, nói chuyện sau” để đơn phương kết thúc cuộc nói chuyện.

Trì Nghiên ở trên xe cứ đọc đi đọc lại đoạn đối thoại của hai người, ánh mắt trở nên nặng nề, còn trầm lặng hơn cả những đám mây đen.

Mạnh Hành Du không nhắc lại chuyện chia tay nữa, nhưng đêm đó cô cũng không đồng ý gì cả, cô chỉ nói một câu duy nhất.

Cô nói, thật xin lỗi.

Thật xin lỗi, tớ không có cách nào tin tưởng cậu được.

Trì Nghiên vẫn còn nhớ như in ngày cuối cùng thi cuối kỳ khi ấy, hai người ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, còn bộ dáng nói cười của Mạnh Hành Du.

Anh nói anh có thể học ban Tự nhiên, Mạnh Hành Du lại nói không cần, bởi vì không thể quá tham lam cái gì cũng muốn được, nói anh không cần vì cô từ bỏ gì cả, nên đi con đường của riêng mình.

Mạnh Hành Du nói mỗi người bọn họ nên đi con đường riêng của mình, nhưng muốn anh vẫn luôn dõi theo cô. Đừng để lúc cô quay đầu lại thì không thấy anh.

Mạnh Hành Du bảo anh nói thế nào thì cô sẽ tin tưởng thế ấy.

Cô còn nói.

Trì Nghiên, cậu đừng có gạt tớ đấy.

Bởi vì tớ lừa cậu, cho nên cậu không có cách nào tin tưởng tớ được, đúng không?

Trì Nghiên ngày đó không có mặt mũi cầu xin Mạnh Hành Du lần thứ hai.

Mạnh Hành Du bảo anh cứ yên tâm đi, bảo anh nhớ chăm sóc Cảnh Bảo cho tốt, cũng bảo anh nhớ cố gắng học tập, mọi thứ Trì Nghiên đều đáp ứng.

Trước khi đi, Mạnh Hành Du còn nói: “Tớ chỉ tin tưởng cái tớ thấy thôi.”

Lúc đó Trì Nghiên không hiểu ý cô lắm, nhưng sau khi quay lại bệnh viện, một mình yên tĩnh nhớ lại đoạn đối thoại của hai người thì anh mới giật mình nhận ra.

Cô chỉ tin tưởng thứ mà cô thấy.

Anh nói lớp 12 chắc chắn sẽ quay về, vậy cậu liền quay về cho tớ xem đi.

Anh nói sẽ thi vào một trường ĐH, thi ở cùng một thành phố, vậy thì cậu thi cho tớ xem đi.

Anh nói về sau cô đi đâu anh sẽ đi theo tớ đó, vậy cậu làm cho tớ xem.

.....

Trì Nghiêן khoá màn hình điện thoại lại rồi nhét vào túi áo, nguyên kỳ nghĩ hè đều thiếu ngủ, nhưng bây giờ có nhắm mắt lại anh vẫn không hề thấy buồn ngủ.

Cảnh Bảo bỏ máy game xuống, nghiêng đầu nhìn Trì Nghiêן, do dự một lát rồi dùng tay mình nắm lấy đốt ngón tay của anh, như là an ủi: “Anh ơi, anh đừng sợ.”

Trì Nghiêן cười, vỗ cánh tay nhỏ của em ấy: “Anh sợ cái gì chứ? Chút nữa phải gặp bác sĩ rồi, em có sợ không?”

Cảnh Bảo tháo dây an toàn rồi ngồi vào cạnh Trì Nghiêן, hiểu chuyện đến mức làm người ta đau lòng, “Em không sợ, anh cũng đừng sợ, chờ em trị hết bệnh thì chúng ta liền về nhà nha.”

Trì Nghiêן ngấn ra, anh giơ tay xoa đầu Cảnh Bảo, giọng nói hơi khàn: “Được, hai anh em chúng ta không sợ.”

Trì Nghiêן không nói về chuyện mình và Mạnh Hành Du cho Cảnh Bảo nghe, nhưng tâm tư của trẻ con rất mẫn cảm, hoặc nhiều hoặc ít nó cũng đoán được một chút.

Cảnh Bảo kéo tay Trì Nghiêן xuống, cởi giày đứng trên chỗ ngồi, học theo bộ dáng ngày thường của Trì Nghiêן, cũng dùng tay nhỏ sờ đầu anh, “Anh yên tâm đi, nghỉ hè năm sau là em sẽ khoẻ lại ngay, đây là lần cuối cùng anh và chị phải lo lắng cho em.”

Trì Nghiêן nghe không thấy mùi vị gì cả: “Em nói bậy cái gì đó.....”

“Em nhất định sẽ khoẻ thôi.” Cảnh Bảo buông tay, tiến lên ôm lấy cổ Trì Nghiêן, nhẹ giọng nói, “Chờ sau này em khoẻ lên thì Du nhãi con cũng sẽ không tức giận với anh nữa đâu.”

Trì Nghiêן ngấn ra, muốn đẩy Cảnh Bảo ra rồi giải thích với em ấy, nhưng Cảnh Bảo lại ôm anh càng chặt hơn.

“Chị ấy giận anh không phải bởi vì em đâu.” Trì Nghiêן vỗ lưng Cảnh Bảo rồi nhẹ giọng nói, “Là do anh không đối xử tốt với chị ấy, không liên quan với Cảnh Bảo.”

“Anh tốt lắm.” Cảnh Bảo hít cái mũi, rồi ngồi lại vị trí của mình, nhỏ giọng lầm bầm, “Nhưng anh cứ luôn không nói cũng không làm mà cứ giấu trong lòng không để mọi người biết.”

Trì Nghiê n vui v e, buồn cười hỏi: “Em còn nhỏ mà đã dạy anh yêu đư ơng thế nào rồi hả?”

“Em đ ầu có, cũng đ ầu có dạy anh yêu đư ơng đ ầu.” Cảnh Bảo rút một tờ khăn giấy lau nước mắt, bày ra bộ dáng lạnh l ợi, “Anh cái gì cũng tốt, nhưng nghĩ quá nhiều, kỳ thật cho dù anh nghĩ nhiều cũng vô dụng thôi, còn không bằng muốn làm gì liền làm cái đó đi.”

“Muốn làm cái gì liền làm cái đó sao?”

Khả năng biểu đ ạt của Cảnh Bảo có hạn, em ấy không biết nói làm sao, cuối cùng tính tình trẻ con lại nổi lên, “Thì.....Chính là.....Ai da, dù sao nếu anh làm người ta bực mình thì cứ nói xin lỗi, nếu xin lỗi cũng không đư ợc thì nói thêm vài lần là đư ợc, nếu chị ấy không để ý tới anh thì anh liền đ ối theo, còn chị ấy kêu anh đi thì anh lại dùng thủ đ ạon chút.”

Trì Nghiê n bị em ấy chọc cười, bèn dùng ngón trỏ ngắt mũi em ấy: “Em đ ang nói chính em đó hả? Một khóc hai quậ y ba l ần lộn, như đ ứa nhóc lưu manh nếu không làm theo thì không buông tha sao.”

“Đúng vậy, nhưng mỗi lần em làm vậy thì anh liền hết giận mà.” Cảnh Bảo nói như đư ơng nhiên, còn quay đ ầu hỏi Trì Nghiê n, “Cho nên vì sao anh hết giận vậy?”

“Bởi vì em là con nít, anh mới l ười so đ o với em.” Trì Nghiê n nói giỡn.

Cảnh Bảo lắc đ ầu, “Không, đó là bởi vì anh yêu em, cho dù em làm cái gì hay cho dù có phạm sai lầm to cỡ nào thì chỉ cần em cúi đ ầu chịu nhận lỗi thì anh liền tha thứ, sau đó vẫn yêu em như cũ.”

Trong lòng Trì Nghiê n hơi khựng lại, sau đó lại cười cảm thán nói, “Em tự tin ghê, hơn cả anh luôn đó.”

Cảnh Bảo nói: “Anh cũng phải tự tin lên.”

Trì Nghiê n hỏi: “Là sao?”

“Anh phải tin là sẽ có người vẫn yêu luôn anh, cho dù anh tốt hay xấu thì cũng sẽ không thay đ ổi.” Cảnh Bảo

chỉ Trì Nghiê n rồi lại chỉ vào mình, nói tiếp, “Giống như em luôn tin anh và chị sẽ vẫn luôn yêu em như thế, cho nên em không có bí mật gì với hai người hết, ngay cả những việc mất mặt nhất cũng dám nói với hai người luôn.”

Nghe xong câu này của Cảnh Bảo thì Trì Nghiên không biết vì sao đột nhiên nhớ tới lời nói của Mạnh Hành Du ngày hôm qua.

“Trong lòng cậu có một đường ranh giới, bên này là thế giới của cậu và tớ mà cậu nguyện ý để tớ thấy, còn bên kia là thế giới mà cậu không muốn để tớ thấy, tớ chỉ có thể thấy được một phần của cậu thôi.”

.....

“Nhưng tớ thì không có ranh giới, Trì Nghiên, tớ vẫn luôn để cậu thấy được cả thế giới của tớ.”

.....

“Cậu và tớ không giống nhau, cậu có thứ giữ lại cho mình mà không muốn để tớ nhìn thấy.”

.....

Trì Nghiên không nghĩ tới sẽ có một ngày mình bị một đứa con nít dạy mình biết tin tưởng có nghĩa là gì.

Anh nhìn Cảnh Bảo cao còn chưa bằng nửa mình thì bỗng chốc cười, sau đó tựa đầu vào lưng ghế, cảm khái nói: “Cảnh Bảo dũng cảm hơn anh rất nhiều.”

Cảnh Bảo cũng dựa vào, nghiêng đầu nhìn Trì Nghiên, đuôi mắt cười cong như ánh trăng non, “Anh cũng phải dũng cảm lên.”

Trì Nghiên cười: “Được.”

Sau khi kỳ thi phân ban kết thúc, Mạnh Hành Du với số điểm 624 đậu vào lớp trọng điểm ban KHTN, một lớp 40 người, trong đó Mạnh Hành Du xếp hạng thứ 28.

Cũng vào lớp trọng điểm ban KHTN còn có Tần Ngàn Nghệ và Trần Vũ, nhưng điểm số của bọn họ thì thấp hơn Mạnh Hành Du, gần như vừa đủ điểm để vào.

Đào Khả Mạn vào lớp trọng điểm ban KHXX, còn Sở Tư Dao, Hoắc Tu Lệ, Tiền Phàm và Ngô Tuấn Khôn vào lớp thường ban KHXX.

Một nhóm nhỏ của lớp 6 hoàn toàn bị chia năm xẻ bảy, Trì Nghiên chuyển trường, trong khi đó Đào Khả Mạn lúc thi phân ban thì phát huy vượt xa người thường còn đạt được hạng nhất trên bảng xếp hạng năm nữa.

Người bố làm gôm sứ của cô ấy vui vẻ hết sức, nếu không phải Đào Khả Mạn chưa đủ tuổi lái xe thì chắc ông ấy trực tiếp tặng con xe để chúc mừng luôn rồi.

Cuối cùng đưa xe không thành, nhưng lại tặng cho Đào Khả Mạn một cái thẻ, sau đó cô ấy mời bọn Mạnh Hành Du đi nhà hàng năm sao ăn uống thả ga một bữa, thế nhưng cũng chưa tiêu hết được 1/10 số tiền trong thẻ nữa. Sở Tư Dao vừa hâm mộ vừa trêu ghẹo, nói hạng nhất của Đào Khả Mạn còn đáng giá hơn cả Thủ khoa ĐH nữa.

Đào Khả Mạn cười nói, do Trì Nghiên không ở đây nên cô ấy mới lấy được số tiền này, phải nhanh chóng kiếm đủ trong 1 năm mới được, đỡ phải đến lúc lớp 12 không dành được hạng nhất thì phải uống gió Tây Bắc mất.

Nửa câu sau Đào Khả Mạn là nói cho Mạnh Hành Duy nghe, lời trong lời ngoài mơ hồ như an ủi cô.

Mọi người đều biết chuyện chuyển trường này Trì Nghiên làm hai người cãi nhau không mấy vui vẻ.

Cả nhóm đều thấy được cái trạng thái trên vòng bạn bè WeChat hồi nghỉ hè kia, nhưng sau khi khai giảng thì Mạnh Hành Du không hề nhắc tới Trì Nghiên, giống như chả có gì xảy ra cả.

Cô vẫn nói vẫn cười, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, vẫn vô tư như ngày thường, giống như cô nói, chỉ là một người bạn học bình thường chuyển trường mà thôi.

Nhưng sự thật thế nào thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ mà không nói ra.

Không ai muốn xát muối vào tim của bạn bè cả, nên cả nhóm bọn họ cũng không hề nhắc đến tên Trì Nghiên trước mặt Mạnh Hành Du nữa.

Mạnh Hành Du cười, rồi ngửa đầu uống một hơi hết sạch lon bia, cũng không nói gì cả.

Một năm.

Còn chưa lên lớp 12, ai mà biết được một năm hay là mấy năm chứ.

Mạnh Hành Du không chờ mong cũng chả hỏi, chỉ muốn trôi qua những ngày tháng vui vẻ một mình thôi.

Cho dù Trì Nghiên không có ở đây thì cũng như thế thôi.

Sau khi phân ban, với thành tích của Mạnh Hành Du ở lớp bình thường có thể xem như đầu gà, nhưng lúc vào lớp trọng điểm rồi thì chỉ có thể như cái đuôi phượng lộn xộn mà thôi, nhưng may vẫn giành được vị trí đầu bảng của riêng các môn KHTN, trong đó Ngữ Văn và Tiếng Anh cũng đạt được điểm cao nhất so với từ trước tới giờ.

Tuy rằng điểm cao nhất đó cũng chả bao nhiêu, chỉ được 90 điểm, vừa qua cái vạch đạt tiêu chuẩn mà thôi.

Sau khi khai giảng được 1 tuần thì cuộc thi đua Hoá học cấp tỉnh diễn ra, Mạnh Hành Du không phụ sự chờ mong của Triệu Hải Thành mà đạt được giải nhất cấp tỉnh.

Thành tích thi đua xếp hạng nhất giành được một vị trí trong danh sách vào trại mùa đông cuối năm, sau đó sẽ tham gia trận chung kết toàn quốc cùng với những học sinh ở trường Cao đẳng khác trong tỉnh.

Triệu Hải Thành cũng thường hay kể với mấy giáo viên khác rằng Mạnh Hành Du còn có thiên phú hơn cả Quý Triệu Trạch năm ngoái nữa, sau khi xong lớp 11 thì khả năng cao sẽ giành được suất vào ĐH thông qua tiến cử. Nói cũng trùng hợp, Mạnh Hành Du chính là nữ sinh duy nhất bước ra từ cuộc thi đua cấp tỉnh năm nay.

Ở phương diện thi đua mà nữ sinh có thể đành bại nam sinh là rất hiếm thấy.

Từ đây, Mạnh Hành Du nổi danh hẳn ở trường Số Năm, trước kỳ nghỉ Quốc Khánh thì cả trường đều biết, ở lớp 2 khối 11 có một nữ học bá học lệch KHXH thì như gấu đen, còn KHTN thì như anh hùng.

Sau khi cả nhà biết được tin Mạnh Hành Du giành được giải nhất cấp tỉnh, trong đó có người lo lắng về thành tích của cô nhất là mẹ Mạnh, thì cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, vốn dĩ định đăng ký lớp bổ túc cuối tuần lớp KHXH cho cô nhưng giờ cũng đành cắn răng từ bỏ.

Nếu Mạnh Hành Du cuối năm nay có thể giành được giải nhất cấp Toàn quốc thì suất nhập học thông qua tiến cử như đã nằm trong tay, chuyện thi ĐH này cũng có thể xem như thông qua.

Cho dù các môn KHXH có được không cũng không phải là vấn đề quan trọng nữa.

Đêm đó, bố mẹ Mạnh bỏ công tác mà dẫn con gái ra ngoài ăn một bữa lớn, chúc mừng Mạnh Hành Du giành được thành tích tốt ở cuộc thi.

Mạnh Hành Chu thì Quốc Khánh bận việc nên không về được, anh ấy nghe nói Mạnh Hành Du lấy được giải thưởng thì phá lệ chuyển 3 vạn vào tài khoản tiết kiệm của cô, nghe kêu tai thì gọi là khen thưởng, hơn nữa anh ấy còn hứa hẹn nếu trận chung kết giành được thành tích tốt thì sẽ nhân đôi phần thưởng.

Mạnh Hành Chu đúng thật không thiếu tiền, hình tượng anh trai già lão cán bộ cũng là thật.

Lúc khen thưởng em gái mà còn đồng thời còn không quên viết một câu ở phần ghi chú chuyển khoản: Đừng kiêu ngạo, đừng nóng nảy, không ngừng cố gắng.

Mạnh Hành Du đưa cho bố mẹ Mạnh đọc, ba người đều cười Mạnh Hành Chu đúng là cổ hủ như ông già, một bữa cơm ai ăn cũng vui vẻ.

Cơm nước xong về nhà thì Mạnh Hành Du mới tự do chơi điện thoại.

Nửa tiếng trước Bùi Noãn có gọi điện thoại cho cô, Mạnh Hành Du vừa thay quần áo vừa nói chuyện với cô ấy, còn điện thoại thì ném trên giường rồi bật loa ngoài.

Sau khi nghe máy thì câu đầu tiên của Bùi Noãn là chúc mừng: “Xin chào giải nhất, chúc mừng giải nhất, mà không thấy giải nhất mời khách vậy ta? Tớ đúng là biết chọn bạn chơi, chị em tốt của tớ thi đua một hồi liền giành được giải nhất cấp tỉnh rồi, giải nhất toàn quốc cũng không thành vấn đề luôn, cậu nhớ cố gắng đừng làm mất mặt tớ đấy.”

Mạnh Hành Du cười đồng phục ném lên giường, cười nói: “Có người thổi phồng như cậu sao? Tớ đúng thật là không cam đoan có thể giành được giải nhất toàn quốc đâu, cậu chờ bị vả mặt đi.”

“Cậu bớt đánh rắm đi, thi cho tốt vào đừng có lật tung toàn trường đấy.”

Mạnh Hành Du tròng áo ngủ vào, cầm điện thoại ngồi trên bàn học chuẩn bị làm bộ đề Tiếng Anh, thấy Bùi Noãn vẫn còn đang nói liên thanh không yên thì lên tiếng gắt lòi, “Cậu gọi tớ để lái nhai à? Tớ phải làm đề rồi, không có gì tớ cúp đây.”

“Có chứ, có chính sự đây, mai đi chơi đi.”

Mạnh Hành Du còn đang suy nghĩ ngày mai ngủ nướng nên không muốn đi lắm: “Tớ không về Đại viện, không muốn ra ngoài, hôm khác đi.”

“Ngày mai trung tâm Triển lãm có Anime Expo đó, cuộc họp báo của kịch truyền thành ‘Đồ Mi’ vào buổi chiều, lúc đó thầy Thúc Nhất sẽ ký tên ở đó đó, cậu đừng có không đi, tớ lấy được vé vào cửa rồi, còn có thể nhân viên có thể dẫn cậu theo đó.”

Đúng là rất động tâm.

Thầy Thúc Nhất rất hiếm khi tới đến các hội chợ ký tên, lại một lần hiếm hoi ở Nguyên Thành nữa, nếu mà không đi thì quả thật phải xin lỗi người fans lâu năm của ông ấy là cô đây.

Mạnh Hành Du xoay bút, chưa được hai vòng đã rút bút, cô xoay người lại nhạt rồi trả lời: “Được rồi, chờ ở đâu đây?”

Bùi Noãn sáng khoái nói: “Tớ bắt xe tới tìm cậu, nhớ mặc đẹp tí đấy, đừng để tớ mất mặt.”

Mạnh Hành Du nhạt bút lên rồi đặt trên bàn, buồn cười hỏi: “Vậy tớ cài hoa Hướng Dương lên người luôn, ngài xem có được không?”

“Quá khiêu khích, tớ cảm thấy Mẫu Đơn đẹp hơn.”

“Bảo bối à, khẩu vị cậu nặng quá.”

Bùi Noãn hoàn thành xong nhiệm vụ thì không trì hoãn việc học của Mạnh Hành Du nữa, nói thêm hai câu rồi cúp máy.

Mạnh Hành Du đặt điện thoại sang một bên, định đặt đồng hồ báo thức để yên tâm làm bài.

Trước kia khi làm bài cô không có thói quen xoay bút, nhưng học kỳ này không biết bị ám cái gì mà một tay làm bài thì cô không muốn nhàn rỗi, nhưng cứ đổi tới đổi lui cũng kém so với một đầu ngón tay của Trì Nghiên. Anh vẫn có thể xoay không ngừng, nhưng còn cô ngay cả hai vòng cũng không xong.

Mạnh Hành Du cảm thấy suy nghĩ của mình bay hơi xa rồi, cô bèn lắc đầu kéo nó trở về rồi vùi đầu tiếp tục làm bài.

Một tiếng rười trôi qua, Mạnh Hành Du cuối cùng cũng làm xong đề, cô lấy điện thoại ra thì thấy đã qua 11 giờ đêm.

Bố mẹ Mạnh ngủ sớm, Mạnh Hành Du đứng lên đuổi người, rồi cầm ly xuống lầu lấy nước, sau đó đi vòng về phòng thì nghe thấy tiếng kêu của điện thoại, vừa cầm lên thì thấy là Trì Nghiên nhắn tới.

Trì Nghiên mỗi ngày đều nhắn tin cho cô, có đôi khi Mạnh Hành Du trả lời nhưng có lúc cô trả lời, có lúc thì không, anh cũng không nhắn nhiều lắm, cũng không làm cô cảm thấy phiền.

Việc này giống như sợ cô sẽ quên mất anh, cho nên mỗi ngày cần phải nhắn tin tới tạo cảm giác tồn tại vậy.

Mạnh Hành Du tập mãi cũng thành quen, vừa rồi lúc lấy nước ở dưới lầu cô còn nghĩ hôm nay Trì Nghiên còn chưa gửi cảm giác tồn tại của anh đến, có phải do phiền chán không kiên nhẫn nữa rồi không.

Rõ ràng mới đi có một tháng thôi mà.

Còn nói 1 năm sẽ quay về nữa chứ.

Mới tốn tí sức vậy mà còn không chịu nổi còn quay về cái rắm.

Miệng đàn ông đúng là lươn lẹo, đều là cái móng heo lớn hết.

Ai dè vừa uống nước xong quay lại thì thấy tin nhắn tới.

Mạnh Hành Du chột dạ sờ mũi, làm bộ như vừa rồi chưa từng nói tào lao gì về Trì Nghiên, sau đó mở tin nhắn lên xem.

——“Nghe nói cậu được giải nhất cấp tỉnh, tớ biết chắc mà, nhưng vẫn chúc mừng cậu, chờ tin tốt giành được suất lên ĐH thông qua tiến cử của cậu.”

Mạnh Hành Du đọc xong thì suy tư một lát rồi trả lời.

——“Ừ, cảm ơn cậu.”

Trì Nghiên đã quen thói khách sáo của Mạnh Hành Du nên anh cũng luôn tìm lời mở đầu nói chuyện.

——“Khách sáo gì chứ, tớ có chuẩn bị quà cho cậu, có cơ hội sẽ tặng cậu.”

——“Không cần đâu, tình hình của Cảnh Bảo thế nào rồi?”

——“Cũng không tệ lắm, tháng sau có thể làm phẫu thuật rồi.”

——“Ừ, giúp tớ hỏi thăm em ấy.”

——“Được rồi, khuya rồi cậu còn chưa ngủ sao? Ngày mai có hẹn gì không?”

——“Chuẩn bị ngủ đây, ngày mai tớ ra ngoài chơi.”

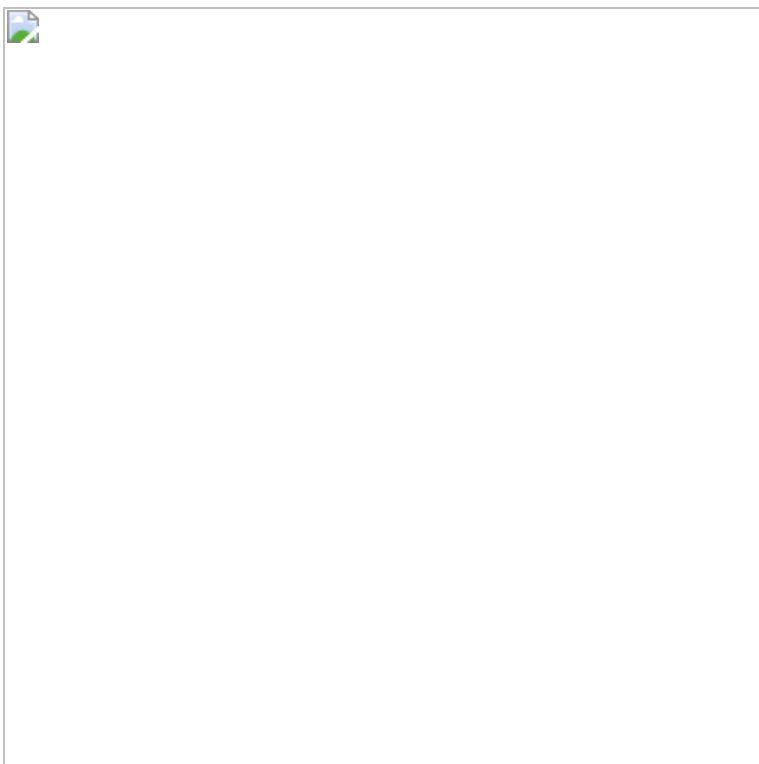
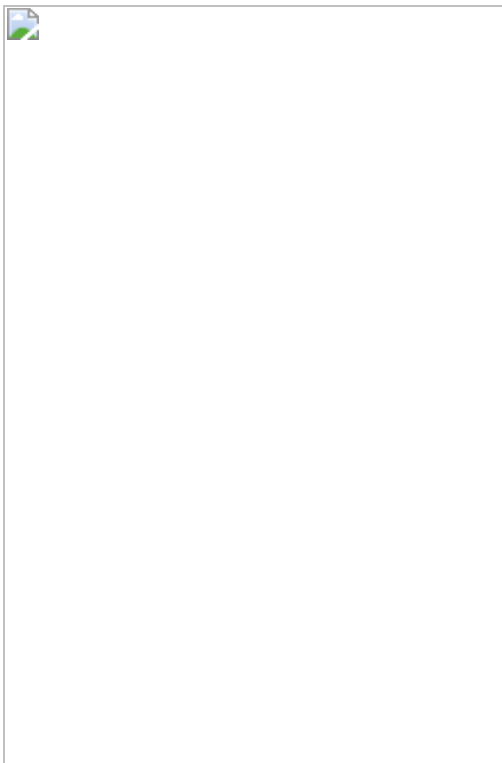
Mạnh Hành Du ngáp một cái, gửi cho Trì Nghiên một hình emoji vẫy tay, cũng vẫn không chúc ngủ ngon như cũ.

Trì Nghiên không gửi lại hình emoji mà trả lời một câu hơi kỳ lạ.

——“Ngủ ngon, mai trời sẽ mưa đấy, cậu nhớ mang dù.”

Protected: CHƯƠNG 65

CHƯƠNG 66

66% ĐỘ NGỌT: LÚC NÀO GỌI TỚ CŨNG ĐƯỢC

Editor: Song Ngư

Ăn xong cơm chiều thì mưa càng trở nên nặng hơn và không có dấu hiệu tạnh bớt đi.

Trì Nghiêu sau khi nhìn thời tiết thì liền gọi cho quây phục vụ ở sân bay, sau khi kiểm tra thì chuyển bay 8 giờ tối từ Nguyên Thành đến Vân Thành quả nhiên bởi vì lý do thời tiết mà bị hoãn.

Thời gian bay dự kiến là trễ hơn 3 tiếng.

Nhờ thời tiết ban tặng mà Trì Nghiêu có thể ở lại Nguyên Thành nhiều hơn một chút, anh cảm thấy đây đúng là nhờ hoạ mà được phúc.

Sau khi đi ra khỏi tiệm cơm thì Trì Nghiêu bắt chiếc xe đưa Mạnh Hành Du về nhà.

Ngày thường thì lộ trình nhiều nhất cũng chỉ mất 40 phút, nhưng hôm nay gặp phải kẹt xe cộng thêm thời tiết xấu nên ngồi xe tận 80 phút mới tới cổng tiểu khu của nhà Mạnh Hành Du.

Sau khi xe dừng lại thì Trì Nghiêu đưa cho tài xế 100 đồng, rồi nhờ anh ấy ở đây chờ 10 phút.

Mạnh Hành Du nhìn thời gian, sợ không kịp nên lên tiếng: “Tớ tự mình về được rồi, có vài bước thôi ấy mà, cậu nhanh đi đi, đừng để trễ chuyển bay.”

Trì Nghiêu giống như không nghe thấy, mở dù ra trước rồi bước xuống xe, thuận tiện còn cầm luôn tờ giấy chữ ký cùng túi quà tặng xuống xe.

“Mưa to thế này mà nhiều đồ sao cậu cầm hết chứ? Để tớ đưa cậu vào.”

Mạnh Hành Du không lay chuyển được anh nên đi theo anh xuống xe, Trì Nghiêu một tay bung dù một tay cầm đồ, sợ Mạnh Hành Du bị dính mưa nên lúc đầu cô vừa thò ra khỏi xe thì liền che dù lên đỉnh đầu cho cô.

Áo khoác của Trì Nghiêu vẫn còn ở trên người cô, còn anh thì mặc một chiếc áo thun màu nâu nhạt, chỉ mới có vài giây thôi mà cả nửa người đã ướt đẫm, màu nâu nhạt trong nháy mắt chuyển thành màu nâu đậm, áo thì dính chặt lên người, nước mưa thì cứ nhỏ giọt xuống.

Ánh mắt Mạnh Hành Du cứng lại, cô nhanh chóng đóng cửa xe rồi đẩy khuỷu tay của anh, nói: “Cậu đừng chỉ che cho tớ thôi, tớ không bị ướt đâu.”

Trì Nghiêu thấy mưa rơi xuống theo chiều nghiêng, gió toàn thổi qua người Mạnh Hành Du nên nhanh chóng đổi bên với cô, anh chạy qua bên trái rồi

hết sức căng dù che cho về hướng cô.

Mạnh Hành Du mặc váy chỉ dài tới đầu gối, còn căng chân đều lộ hết ra ngoài, Trì Nghiên nhìn thôi đã thấy lạnh, anh thở dài một hơi, nói: “Về sau cậu đừng mặc váy nữa.”

Sau khi chuyển sang phải, Mạnh Hành Du thấy nửa người trái của Trì Nghiên cũng bị mưa ướt đẫm thì giơ tay đẩy cánh tay của anh, anh cũng không đẩy lại mà chỉ mắng nhẹ một câu: “Đừng có quậy, có nghe thấy lời tớ vừa nói không hả?”

Mạnh Hành Du trừng mắt nhìn anh một cái, còn hung dữ hơn cả anh: “Cậu mới là đừng có quậy, dù này đủ cho hai người lặn, cậu hướng qua bên cậu tí đi.”

Trì Nghiên đối với chuyện bung dù này rất chấp nấp, “Tớ không để chân trần, tớ không lạnh.” Anh thấy môi của Mạnh Hành Du lạnh đến nỗi không còn tí máu thì ánh mắt càng thêm tối hơn, “Cũng vào thu rồi mà cậu còn mặc váy mùa hè nữa hả, Mạnh Hành Du, có phải cậu muốn lên cơn sốt nữa không?”

Mạnh Hành Du quần áo khoác chặt lại, vẫn mạnh miệng: “Tớ mới không phải bị sốt, cơ thể tớ rất tốt.”

“Hồi lớp 10 người lên cơn sốt giống như say rượu điên loạn là ai hả?”

“.....Đó là ngoài ý muốn thôi.”

Trì Nghiên còn nhớ rõ bộ dáng Mạnh Hành Du sốt rồi nói mê sảng mơ hồ, nhú mày nói: “Ngoài ý muốn cũng không được.”

Mạnh Hành Du ngẩng đầu nhìn anh, có hơi bất mãn: “Cậu có cần phải bá đạo thế không?”

“Tớ không ở đây, lỡ như cậu lên cơn sốt làm chuyện hồ đồ với người khác thì sao bây giờ hả?”

Trì Nghiên chỉ cần nhớ lại cảnh tượng kia đều chịu không nổi, đầu lưỡi đầy hàm răng trên, không biết là đang ăn giấm của ai, “Loại chuyện thế này tuyệt đối không thể xảy ra, Mạnh Hành Du, cậu thử sốt xem?”

“.....”

Mạnh Hành Du bất đắc dĩ cụp mắt, nhỏ giọng lầm bầm: “Bây giờ cậu đông dài ghê.”

Bốn hướng đều là tiếng mưa rơi xuống trên mái hiên, giọng nói của Mạnh Hành Du quá nhỏ nên Trì Nghiên không nghe rõ, trong tiếng mưa lớn anh hỏi lại: “Cậu nói cái gì cơ?”

Mạnh Hành Du cũng lớn tiếng lại, giống như đang phân cao thấp với anh, “Tớ nói cậu! Thật đông dài!”

Trì Nghiên nghiêng đầu, cười khẽ một chút, bất đắc dĩ dung túng: “Không phải với ai tớ cũng đông dài đâu.”

“Nói vậy thì tớ hẳn phải cảm thấy vinh hạnh sao?”

“Vậy thì không cần, đều là thứ bạn trai nên làm.”

“Trí nhớ cậu không tốt lắm nhỉ.”

“Cậu cũng nói một bước xa còn gì, ngày nào tớ còn chưa vượt qua thì tớ vẫn là bạn trai của cậu.”

“Trì Nghiên, sao trước giờ tớ không phát hiện da mặt cậu dày vậy chứ?”

“Bây giờ cậu phát hiện cũng chưa muộn đâu.”

“Cậu thật sự cho rằng tớ không dám đá cậu hả?”

“Tớ không dám, nhưng tớ hy vọng cậu đừng vậy.”

“.....”

Hai người anh một câu tôi một câu không chịu yên rồi mơ hồ đã đến trước cửa nhà.

Mạnh Hành Du đi lên cầu thang, cô đang tìm chìa trong túi nhưng mãi vẫn chưa tìm được, lúc đó thì có chiếc xe đi đến chiếu đèn thẳng vào mặt cô.

Ánh sáng quá chói mắt nên Mạnh Hành Du không rảnh tìm chìa khoá nữa mà giơ tay lên che lại đôi mắt, chờ sau khi xe tắt đèn đi thì mới buông tay ra cẩn thận nhìn chiếc xe này, trong lòng thì thầm kêu không ổn, muốn nói Trì Nghiên chạy nhanh lên nhưng hình như đã chậm rồi.

Bố Mạnh thấy trước cửa nhà ngoại trừ Mạnh Hành Du còn có một nam sinh thì nhân lúc cửa gara vẫn đang kéo lên thì nhanh chóng bung dù xuống xe nhìn.

Mạnh Hành Du thấy không thể tránh được thì lập tức ném cho Trì Nghiên một ánh mắt “cậu đừng nói gì cả cứ để tớ phát huy”, trước khi bố Mạnh mở miệng thì cô đã giành trước: “Bố đi đâu đấy ạ?”

Bố Mạnh vẫn vui vẻ hơn hở, lời nói thì nói với Mạnh Hành Du nhưng đôi mắt thì vẫn nhìn Trì Nghiê: “Bố đến công ty, Du Du này, đây là ai thế?”

Mạnh Hành Du bày ra biểu tình đứng đắn nhất, ra vẻ bình tĩnh liếc nhìn Trì Nghiê một cái rồi trả lời: “À dạ, là bạn học của con, tiện đường nên đưa con về, tại mưa lớn quá.”

Bố Mạnh là người từng trải nên lời này nhiều nhất chỉ tin một nửa, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu với Trì Nghiê rồi cười nói: “Phiên cháu rồi, tên cháu là gì?”

Trì Nghiê không dám chậm trễ, cụp mắt trả lời: “Chào chú ạ, cháu tên là Trì Nghiê.”

Bố Mạnh có ấn tượng với cái tên này, suy nghĩ kỹ lại thì giật mình nhận ra: “Là cháu sao, hồi lớp 10 có phải cháu ngồi cùng bàn với Du Du đúng không? Lần trước anh con bé đi họp phụ huynh về còn nhắc tới cháu nữa, nói thành tích cháu tốt lắm.”

Trì Nghiê khiêm tốn nói: “Chú quá khen ạ, Du Du mới ưu tú hơn.”

Trong nhà có hai người tham gian quân ngũ nên về mặt thị giác thì bố Mạnh đã nhìn chán mệt mỏi rồi, nên ông càng nhìn mẫu hình thanh tú của Trì Nghiê thì càng thuận mắt, ý cười càng sâu hơn: “Không bằng cháu, con bé sao, học cực kỳ lệch luôn, cháu mới là phát triển toàn diện, hai cháu bây giờ cũng cùng lớp sao? Có còn ngồi cùng bàn nữa không?”

Mạnh Hành Du cảm thấy đau đầu, trước khi bố Mạnh hỏi thêm mấy câu nữa thì lập tức ôm cánh tay ông lại, lên tiếng ngắt lời: “Được rồi bố, chúng ta vào nhà thôi, con sắp bị đông cứng đến cảm lạnh rồi nè.”

Bố Mạnh nghe ra con gái ý tại ngôn ngoại, nhìn thấu lời nói nhưng cũng không nói toạc ra, ông quay đầu nói với Trì Nghiê: “Cảm ơn cháu đưa con bé về, có rảnh tới nhà chơi nhé.”

Trì Nghiê được yêu thương mà thấy sợ hãi, bèn lên tiếng đồng ý: “Không cần khách sáo đâu ạ, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Trì Nghiê đưa đồ trên tay cho Mạnh Hành Du, sau đó tạm biệt, “Vây cháu đi trước đây ạ, chào chú.”

Bố Mạnh cười dặn dò: “Trên đường cẩn thận nhé.”

Mạnh Hành Du thấy anh cứ ngỡ ngác chạy vọt vào màn mưa thế thì lên tiếng gọi anh lại rồi đưa dù qua: “Cậu cầm lấy đi.”

Lần này Trì Nghiên không từ chối nữa, cầm lấy bung dù ra rồi xoay người chạy xa.

Trì Nghiên vừa đi thì Mạnh Hành Du và bố Mạnh mắt to trừng mắt nhỏ, thấy thế nào cũng xấu hổ, cô bèn sờ mũi, cười nói: “Cửa mở rồi, bố đi đậu xe đi, con lên phòng trước đây ạ.”

Ánh mắt bố Mạnh xẹt qua chiếc áo khoác trên người Mạnh Hành Du, cô bị ông nhìn xong thì mới phản ứng lại, quên trả lại áo khoác cho Trì Nghiên rồi, nên cô càng chột dạ hơn, lòng vòng giải thích: “Đây là.....Áo con mới mua hôm nay, có đẹp không bố?”

“Đẹp, nhưng bố thấy không đẹp bằng nam sinh vừa nãy mặc.” Bố Mạnh mở cửa đại viện cho con gái, để con bé đi vào rồi trêu chọc nói: “Con mặc dài quá, lần sau nhớ mua size nhỏ hơn đi.”

“.....”

Mặt của Mạnh Hành Du đỏ gay, xấu hổ đến mức hận không thể đào cái lỗ chui xuống: “Bố à.....Tụi con không phải.....Cái kia.....”

“Cái gì bố cũng không biết, cái gì bố cũng chưa thấy.” Bố Mạnh cười đi về chỗ để xe, một bộ dáng “con không cần giải thích, bố hiểu tất”: “Nhớ cất quần áo cho cẩn thận, nếu bị mẹ con thấy thì bố không giúp được đâu.”

Mạnh Hành Du ngẩn ra, chần chờ vài giây mới nói: “Cảm ơn bố ạ.”

Bố Mạnh vẫy tay, cũng không nhiều lời nữa mà chỉ nói: “Vào thôi, tắm nước nóng rồi thay quần áo đi, đừng để bị cảm.”

Trong lòng Mạnh Hành Du cảm xúc ngổn ngang, muốn nói cái gì nhưng lại không biết nói từ đâu nên đành thôi, cô xoay người về phòng ngủ.

Sau kỳ nghỉ Quốc Khánh thì doanh trại huấn luyện mùa đông tiếp tục.

Trận chung kết có hạng mục thực nghiệm đề cập đến rất nhiều kiến thức nên giáo viên dẫn đội cho mọi người thêm thời gian để huấn luyện.

Sau khi thảo luận với từng đội viện ở trường học thì huỷ bỏ tiết tự học buổi tối để dùng cho việc huấn luyện cuộc thi, thuận tiện còn bị cướp luôn thời gian rảnh cuối tuần.

May là giáo viên dẫn dắt ở trường Số Năm cho nên tất cả huấn luyện đều được tiến hành ở trường Số Năm, chỉ có cuối tuần phải đến Đại học Bách

Khoa mà thôi.

Mạnh Hành Du vì để tiện cho việc đi học ở trường và trại huấn luyện nên vẫn ở tại ký túc xá của mình.

Bớt đi quãng đường mệt nhọc bôn ba, tuy rằng huấn luyện mỗi ngày còn kết thúc trễ hơn tiết tự học buổi tối 2 tiếng, nhưng buổi sáng có thể ngủ nhiều hơn một chút, một ngày trôi qua cũng không quá khổ, vẫn còn trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Cuộc thi rồi chuyện học làm Mạnh Hành Du mỗi ngày đi sớm về trễ, chỉ có thể nhớ hôm nay là thứ mấy, có đôi khi học đến nổi mụ mị, đã mấy lần lúc ăn cơm cùng Sở Tư Dao và Đào Khả Mạn còn đang hỏi hai người bây giờ là tháng mấy.

Đào Khả Mạn trêu chọc nói trạng thái của cô bây giờ chính là: trầm mê vào việc học đến mức giảm cân, không biết năm nay là năm nào.

Mỗi ngày như được gắn máy gia tốc cứ lao nhanh về phía trước, Mạnh Hành Du rõ ràng có cảm giác hôm qua mới kết thúc vòng loại đây thế mà nhắm mắt một cái đã đến trận trung kết rồi.

Cuối tháng 11, kỳ thi trại mùa đông chính thức bắt đầu.

Từ báo cáo hiện trường đến lễ bế mạc mất đến 6 ngày, tất cả đội viện dự thi nằm trong sự quản lý thống của đội tỉnh, gần như trong trạng thái cách ly với thế giới.

Mạnh Hành Du trải qua 6 ngày không có thiết bị điện tử thì cuối cùng lễ bế mạc ngày thứ 6 cũng kết thúc, lúc quay lại trường học thì cô có cảm giác như đã trải qua mấy đời rồi vậy.

Lịch thi đấu năm nay toàn bộ đã kết thúc, Mạnh Hành Du cuối cùng đã có thể thở phào một hơi.

Cô là người mà thi xong thì cũng chả lo lắng mấy về điểm số, cho dù tốt hay xấu thì chỉ cần cô không thẹn với lương tâm là được.

Ngày hôm sau là thứ Sáu, Triệu Hải Thành đặc biệt cho cô một ngày nghỉ, ở ký túc xá nghỉ ngơi.

Mạnh Hành Du hai tháng này bởi vì chuyện thi đua mà trì hoãn việc học hơi nhiều, KHTN và Toán thì cô còn có thể tự học được, nhưng Ngữ Văn và Tiếng Anh thì thật sự là bất lực.

Thi cuối kỳ được ấn định vào tháng sau, cô sợ mình thi mà kém quá thì sẽ bị loại khỏi lớp trọng điểm nên cũng không dám lơ lỏng, hôm sau cũng vẫn đi học như bao bạn học, 7 giờ rưỡi thì đến phòng tự học cho tiết đọc buổi sáng.

Mọi người trong lớp thấy Mạnh Hành Du trở về, đặc biệt là Giang Vân Tùng, thì cực kỳ nhiệt tình đi lên hỏi han chuyện thi đấu của cô.

“Mạnh Hành Du, cậu thi thế nào? Tớ nghe nói đề năm nay khó lắm.”

Mạnh Hành Du kéo ghế ra ngồi xuống, đối mặt với bài tập xếp thành núi trên bàn học thì nói: “Không biết nữa, dù sao tớ cũng cố gắng hết sức rồi.”

Giang Vân Tùng hồi tháng 9 cũng tham gia vòng đấu loại đạt được giải nhất cấp tỉnh, chỉ là điểm không đủ cao để vào trại mùa đông, nhưng cũng đủ giành được chỗ trong danh sách tuyển sinh của mấy Đại học trọng điểm, nên cũng không uổng phí công sức.

Mạnh Hành Du là ứng cử viên có tiềm năng giành được danh sách tuyển sinh thông qua tiến cử nhất trong bọn họ, Giang Vân Tùng vừa nghe cô nói đã cố gắng hết sức thì chỉ cười, còn chắc chắn hơn cả cô: “Tớ cảm thấy cậu chắc chắn có thể giành được giải nhất cấp quốc gia mà, đến lúc đó cậu sẽ được tuyển thẳng vào Đại học luôn, thật tốt.”

Cả nguyên học kỳ này Mạnh Hành Du đều tập trung vào việc thi đua nên đối với tập thể mới là lớp 2 này thì cô cũng chả quen biết được hết, ngoại trừ Tần Ngàn Nghệ và Trần Vũ, thì chỉ còn Giang Vân Tùng là có thể nói hai ba câu.

Nhưng so với việc mượn vở ghi chép của Tần Ngàn Nghệ và Trần Vũ thì Mạnh Hành Du thà mở miệng với Giang Vân Tùng còn hơn.

“Để nói sau đi.” Mạnh Hành Du cười hai tiếng, khách sáo hỏi, “Tiếng Anh và Ngữ Văn học đến đâu rồi? Cậu có thể cho tôi mượn vở ghi chép không?”

Giang Vân Tùng chạy về chỗ ngồi lấy sách giáo khoa và vở ghi chép của mình lại, đặt lên bàn của Mạnh Hành Du, “Cậu cứ cầm lấy xem đi, cậu có muốn lấy của mấy môn khác không?”

Mạnh Hành Du nói một tiếng cảm ơn, cúi đầu bận rộn: “Không cần đâu, vào tiết thì tớ trả sách giáo khoa cho cậu.”

Giang Vân Tùng gãi đầu, cười nói: “Không cần vội đâu, cậu cứ từ từ xem đi, có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi tớ.”

Mạnh Hành Du gật đầu, cảm kích nhìn cậu ta cười: “Được, cảm ơn cậu.”

Giang Vân Tùng nói: “Khách sáo gì chứ, đều là bạn học mà.”

Mạnh Hành Du dựa theo sổ ghi chép của Giang Vân Tùng qua loa nhìn qua nội dung của học kỳ này, cô nhân lúc nghỉ giữa tiết thì cầm mấy chỗ chưa chép xong tới tiệm photocopy hết một lần, rồi giữ lại để sau này ôn tập dùng.

Tối thứ Sáu vốn dĩ cô hẹn Sở Tư Dao và Đào Khả Mạn đi ăn lẩu, nhưng hai người kia tạm thời bận việc nên chỉ đành đổi thành tuần sau.

Bố mẹ Mạnh gần đây đang làm một hạng mục của chính phủ nên bận đến nỗi chân không chạm đất.

Ông bà nội cũng đi nơi khác thăm chiến hữu, Mạnh Hành Du suy nghĩ, cuối cùng vẫn quay về trong nội thành vừa gần trường học vừa không cần ngồi xe lâu.

Buổi tối ở nhà cô ăn cơm hộp, cơm nước xong thì xem TV một lát, đổi kênh tới lui cũng không tìm được chương trình nào hay.

Mạnh Hành Du cũng lười lãng phí thời gian, nhớ đến chương trình học môn KHXH của mình thì hoảng hốt nên tắt TV đi lên lầu học.

Bài tập Tiếng Anh đang được Mạnh Hành Du đấu tranh làm mới được một nửa thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Mạnh Hành Du duỗi tay lấy qua xem thì thấy là lời mời gọi video của Cảnh Bảo.

Lúc Quốc Khánh, Cảnh Bảo đã trải qua thủ tục làm chính hình mũi, từ những tấm hình Trì Nghiên gửi cho cô xem lúc trước thì tình trạng dị dạng đã cải thiện hơn rất nhiều.

Một tháng qua, Cảnh Bảo không tìm Mạnh Hành Du nói chuyện phiếm, có lẽ do Trì Nghiên nói với em ấy đừng làm phiền cô huấn luyện cho cuộc thi. Ngay cả bản thân Trì Nghiên ngoại trừ hỏi thăm hàng ngày ra thì cũng không nói quá nhiều với cô, để lại không gian cho cô chuyên tâm chuẩn bị.

Mạnh Hành Du buông bút xuống rồi cởi giày lên giường ngồi, sau đó nhấn nút nhận cuộc gọi.

Miệng vết thương của Cảnh Bảo còn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh nên em ấy đeo một chiếc khẩu trang, vừa thấy Mạnh Hành Du thì đuôi lông mày của em ấy nhướn lên, còn hưng phấn vẫy cái tay nhỏ: “Du nhãi con, chị nghe thấy em nói gì không?”

Mạnh Hành Du bị cảm xúc của em ấy lây sang, cũng cười rộ lên: “Chị có nghe, rõ lắm.”

Trì Nghiên ngồi bên cạnh Cảnh Bảo, thấy Mạnh Hành Du ngồi ở trên giường thì hỏi: “Cậu ăn cơm chiều chưa?”

“Đã ăn rồi.” Mạnh Hành Du trả lời.

Cảnh Bảo đẩy Trì Nghiên ra, tự mình cầm điện thoại nói chuyện phiếm với Mạnh Hành Du: “Du nhãi con, chị thi xong chưa? Anh em bảo chị thi xong rồi nên em mới dám gọi cho chị, có làm phiền chị không?”

Trong lòng Mạnh Hành Du mềm nhũn, ôn nhu nói: “Cảnh Bảo tìm chị lúc nào cũng được, không phiền gì hết.”

“Du nhãi con, em nói chị nghe nè, chú bác sĩ nói em bình phục rất nhanh đó, sau Nguyên Đán là có thể phẫu thuật lần thứ hai rồi, chờ mùa hè sang năm thì tụi em sẽ về.” Cảnh Bảo lén nhìn anh trai của mình, nói tiếp: “Du nhãi con, chờ em với anh em trở về thì chúng ta lại cùng nhau chơi trò ghép hình, có được không ạ?”

Trì Nghiên nghe ra Cảnh Bảo cố ý muốn hoà hoãn quan hệ giữa anh và Mạnh Hành Du, đứa trẻ mới có 10 tuổi mà đã hiểu chuyện đến mức này, trong khoảng thời gian ngắn không thể nói có nhiều cảm động mà là càng đau lòng hơn.

Mạnh Hành Du hình như không có lý do để từ chối, cho dù cô biết Cảnh Bảo ý ở ngoài lời, chần chờ một chút, cô vẫn đồng ý: “Được, chờ Cảnh Bảo trở về thì chị sẽ cho em bộ ghép hình mới nha.”

Cảnh Bảo vỗ tay, nhảy hai cái ở trên giường, cực kỳ chờ mong: “Bộ ghép hình đó vẫn do Du nhãi con tự tay vẽ sao?”

“Em muốn chị vẽ sao?”

“Dạ muốn, đồ Du nhãi con đưa thì Cảnh Bảo đều thích.”

“Được.”

Tâm tình Cảnh Bảo rất tốt, nói cũng nhiều hơn so với ngày thường, nghĩ cái gì thì nói cái đó: “Đúng rồi Du nhai con, tuần trước anh em dẫn Tứ Bảo đi tuyệt dục cho nó rồi, cả tuần này nó không để ý tới anh em luôn, ngày nào nhà cũng muốn banh luôn, nào là cát vệ sinh rồi thức ăn mèò chỗ nào cũng có, còn có.....”

Không biết vì sao mà Tứ Bảo và Trì Nghiên cứ luôn trái hướng nhau, sau khi mèò con tuyệt dục thì hình như đều có cảm xúc, nhưng cảm xúc của Tứ Bảo ở trước mặt Trì Nghiên thì càng phóng đại thêm vài phần.

Mạnh Hành Du nghe Cảnh Bảo nói xong thì nhin không được cười, thường thường còn phụ hoạ thêm hai câu: “Đúng vậy, anh em không dễ thương tí nào, bởi vì anh ấy không đáng yêu như Cảnh Bảo.”

Cảnh Bảo: “Em cũng thấy thế đó, anh em là người không đáng yêu nhất trong nhà, ngay cả con mèò cũng đều không thích anh em nữa.”

Trì Nghiên: “.....”

Thôi.

Hai người vui vẻ là được.

Bác sĩ có dặn dò yêu cầu Cảnh Bảo nghỉ ngơi đúng giờ, hai người nói chuyện đã gần 1 tiếng, Cảnh Bảo ngáp liên hồi, ngay cả đôi mắt cũng không mở nổi, sau đó mới lưu luyến không rời tạm biệt với Mạnh Hành Du, rồi trả điện thoại cho Trì Nghiên.

Trì Nghiên không tắt cuộc gọi video, thấy Cảnh Bảo ngủ rồi thì tắt đèn phòng bệnh đi, cầm điện thoại lặng lẽ đi ra đến ngoài hành lang, rồi lại nhìn vào màn hình, Mạnh Hành Du đã xuống giường ngồi trên bàn học làm bài.

Mấy ngày nay, Trì Nghiên nhìn bằng mắt thôi cũng có thể thấy cô đã ốm đi không ít, nhưng anh chỉ có thể lén đau lòng thôi, thấy bộ dáng một lòng hướng học của cô thì lại thở dài một hơi, rồi khuyên nhủ: “Cậu đừng cứ chiến đấu như thế.”

Mạnh Hành Du đặt điện thoại trên kệ, làm xong một đề thì ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trì Nghiên một cái, không thèm để ý nói: “Tớ đây thì tính là cái gì chứ, cả một học kỳ tớ không đi học, buổi sáng tớ mượn vở ghi chép của

bạn xem thì mới phát hiện mình bỏ lỡ rất nhiều bài rồi, mấy môn khác còn được chú môn Ngữ Văn và Tiếng Anh thì không dễ ăn tí nào.”

Trì Nghiên thành công năm bắt sai trọng điểm: “Cậu hỏi mượn vở ghi chép của ai?”

“Thì là Giang Vân Tùng đó, thành tích của cậu ấy khá tốt, điểm tổng cao hơn tớ cơ.” Mạnh Hành Du nói xong thì thấy Trì Nghiên không lên tiếng, tưởng rằng anh không nhớ nên bổ sung một câu, “Là người hồi lớp 10 cậu ném bánh trung thu của người ta đi đó.”

“.....”

Trì Nghiên sao có thể không nhớ được Giang Vân Tùng là ai chứ.

Vất vả lắm mới xong cuộc thi đua này, Quý Triều Trạch cũng xem như cho vào dĩ vãng, vừa chưa kịp thở thì lại nhảy đến một Giang Vân Tùng.

Trì Nghiên sốt ruột đến ngứa răng, nhưng sợ Mạnh Hành Du không vui nên cũng không tiện nói thẳng ra.

Do dự một lát, Trì Nghiên quanh co lòng vòng hỏi thử: “Hai ngày này tớ sẽ đưa cho cậu một đề cương ôn tập, cậu cứ theo đó mà học và làm bài, để đạt tiêu chuẩn cuối kỳ chắc chắn không thành vấn đề.”

Mạnh Hành Du cũng không lĩnh hội được ý tứ của Trì Nghiên, “a” một tiếng nói: “Được, cậu gửi qua email cho tớ đi, tớ tự đi in.”

“.....”

Trì Nghiên nheo mắt lại, ánh mắt có hơi oán niệm: “Ôn tập cũng giống như người yêu vậy, phải một lòng một dạ đến gì mới có kết quả tốt được.”

Mạnh Hành Du dừng động tác trên tay, kinh ngạc “ha” một tiếng: “Cậu đang nói gì thế?”

Lu giám bị đánh đổ đầy đất, Trì Nghiên cũng không rảnh lo nhiều như vậy, nói tiếp: “Tớ bảo đảm giúp cậu đạt tiêu chuẩn, Mạnh Hành Du, cậu không thể để người đàn ông khác giúp cậu phụ đạo được, đây là quyền lợi của tớ mà.”

Mạnh Hành Du nhìn thẳng về màn hình, chế nhạo: “Cậu ngay cả vở ghi chép mà cũng không buông tha hả?”

Trì Nghiên cũng vội vàng hỏi lại: “Vậy sao chỉ có cái vở ghi chép mà cậu cũng phải hỏi lấy của người khác chứ?”

“.....”

“.....”

Không biết là ai bật ra không được cười trước, Mạnh Hành Du bất đắc dĩ buông tay: “VẬY CẬU LÀM NHANH LÊN, SẮP ĐẾN THI CUỐI KỲ RỒI, TỚ SỢ KHÔNG KỊP.”

Trì Nghiên không hề nhận thấy bản thân ấu trĩ, ngược lại cảm thấy mình thẳng được Giang Vân Tùng một bậc, bèn đưa một ánh mắt “tất cả giao hết cho tớ” cho Mạnh Hành Du, rồi nói: “Ngày mai sẽ gửi cho cậu, có gì không hiểu thì cứ hỏi tớ, điện thoại tớ không bao giờ tắt đâu.”

Mạnh Hành Du cố tình đâm anh: “VẬY THÌ KHÔNG TỐT LẮM, LỠ TỚ LÀM PHIÊN CẬU LẤY CÁI HẠNG NHẤT THÌ SAO ĐÂY?”

“CẬU KHÔNG PHIÊN ĐƯỢC TỚ ĐÂU.” Trì Nghiên nói.

Mạnh Hành Du giữ chuyện này trong lòng không buồn, bày ra bộ dáng không vui vẻ mấy: “Thì ra tớ ở trong lòng cậu cũng chỉ có thể thôi nha Trì Nghiên.”

Trì Nghiên sợ Mạnh Hành Du nghĩ nhiều, sợ lại giống như lần trước khóc lóc nói ‘cậu căn bản không thích tớ như vậy’, nên trong lòng anh nghĩ thế nào liền nói như vậy, trên mặt sốt ruột mà tốc độ nói cũng nhanh: “KHÔNG CÓ, Ý CỦA TỚ LÀ CHUYỆN CỦA CẬU LÀ QUAN TRỌNG NHẤT, NẾU CẬU CẦN GÌ THÌ LÚC NÀO GỌI TỚ CŨNG ĐƯỢC.”

Mạnh Hành Du ngẩn ra, không nói giỡn nữa mà đứng đắn nói: “TỚ CHỌC CẬU THÔI, TỚ KHÔNG GIẬN.”

Trì Nghiên cụp mắt, nhẹ giọng nói: “TỚ RẤT SỢ.”

Mạnh Hành Du hỏi lại: “CẬU SỢ CÁI GÌ?”

“Hôm đó tớ có nói ‘tớ chưa từng thích người khác, tớ sợ tớ làm không tốt để cậu cảm thấy tình yêu cũng chỉ đến thế’.”

Trì Nghiên đặt điện thoại trước mặt, cách màn hình hôn lên trán của Mạnh Hành Du, nhắm mắt nói nửa câu sau: “CÓ CHỖ NÀO TỚ LÀM KHÔNG TỐT THÌ CẬU CỨ NÓI, TỚ CÓ THỂ SỬA, NHƯNG CẬU ĐỪNG NGHĨ TỚ KHÔNG ĐỦ THÍCH CẬU.”

Trầm mặc cả một phút, Mạnh Hành Du cúp điện thoại làm cả người Trì Nghiên ngơ ngẩn. Còn chưa kịp nói gì thì Mạnh Hành Du đã nhắn tin qua WeChat.

———Tớ biết rồi.

Ngày hôm sau, Trì Nghiên gửi sang bộ đề cương ôn tập, nhân tiện còn gửi theo một phần kế hoạch ôn tập, chi tiết đến mức ghi luôn số lượng câu hỏi và bài đọc mỗi ngày.

Mạnh Hành Du in cả 2 bộ tài liệu ra, không còn tự mình dò dẫm mù quáng nữa mà hoàn toàn dựa theo những gì Trì Nghiên đã ghi, sau tiết tự học buổi tối về ký túc xá thì sẽ tập hợp lại những câu không biết làm trong ngày rồi để Trì Nghiên giảng cho cô.

Ngày nào cũng như thế, không thiếu một ngày, nửa tháng trôi qua, cuối cùng Mạnh Hành Du lên lớp cũng có thể theo kịp bài giảng của giáo viên, không còn phải cố sức nữa.

Vào tuần cuối cùng của tháng 12, bố Mạnh đã hẹn trước với Mạnh Hành Du, thứ Sáu tan học sẽ lái xe đến đón cô về nhà.

Mạnh Hành Du ở trường chờ tới gần 6 giờ nhưng bố Mạnh vẫn chưa tới, chỉ vội vội vàng vàng gọi cho cô một cuộc điện thoại bảo là công ty có việc gấp, rồi kêu cô tự bắt xe về nhà.

Bố Mạnh chưa bao giờ là người thay đổi như vậy, cô cảm thấy kỳ quái, dọn cặp sách rồi bắt xe về nhà, và gặp mặt mẹ Mạnh ở ngay cổng tiểu khu.

Xe sắp đi ngang qua người Mạnh Hành Du, còn mẹ Mạnh thì vẫn đang cố gắng gọi điện thoại, ngay cả con gái đứng bên đường cũng không phát hiện ra, Mạnh Hành Du cất bước đuổi theo rồi chụp cửa sổ xe, mẹ Mạnh nghe thấy tiếng động thì mới phanh gấp lại dừng ở ven đường, mở cửa sổ xe xuống rồi nói với Mạnh Hành Du: “Con về nhà trước đi, đêm nay con tự ăn cơm nhé, ăn xong thì nhớ học bài, đừng ngủ muộn quá nhé.”

Sắc mặt của mẹ Mạnh không đẹp lắm, Mạnh Hành Du không cho bà đi, nhú mào hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Cúp cuộc điện thoại này thì cuộc khác lại đến, chuyện quá khẩn cấp nên mẹ Mạnh không rảnh giải thích với con gái, chỉ vỗ tay Mạnh Hành Du kêu cô trở về: “Không phải chuyện gì lớn hết, mẹ và bố con giải quyết được, con nhanh về nhà đi, nghe lời.”

Mạnh Hành Du còn muốn hỏi thêm hai câu thì mẹ Mạnh đã khởi động xe rời đi.

Về đến nhà, Mạnh Hành Du càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nghi ngờ trong lòng chỉ tăng chứ không giảm làm cô ngồi không được, đứng cũng không xong, cô bè lấy chìa khoá và điện thoại định đến công ty xem một cái.

Mới vừa thay giày thì điện thoại Mạnh Hành Du vang lên, là tin nhắn Bùi Noãn nhắn tới.

——“Du nhãi con, công ty nhà cậu lên hotsearch kìa!”

——“Trời ạ, có phải có người ở sau lưng làm không?”

——“Cậu nhanh nhìn xem, bố mẹ cậu không sao chứ?”

Mạnh Hành Du nhú mày, kéo khung trò chuyện lên đầu, rồi nhấp vào trang web Bùi Noãn vừa gửi, một chủ đề #Kiến trúc Mực Hoà sao chép# đứng hàng đầu trên thanh tìm kiếm.

Kiến trúc Mực Hoà là công ty kiến trúc do bố mẹ Mạnh một tay thành lập, lòng Mạnh Hành Du chùng xuống, cô bấm vào hashtag đó rồi đọc qua tin tức.

Năm sau sẽ có một hội chợ được diễn ra ở Nguyễn Thành, là thành phố chủ nhà, dựa theo lệ thường của những kỳ trước thì sẽ phải xây dựng địa điểm của hội chợ.

Công trình này là của chính phủ nên mở đấu thầu cho tất cả các công ty kiến trúc cả nước, công ty của bố mẹ Mạnh gần đây cũng vì việc đấu thầu này mà bận đến nỗi chân không chạm đất.

Kết quả bây giờ bị truyền thông tung tin ra là bản vẽ tham dự đấu thầu của Mực Hoà là sao chép, mà người bị sao chép cũng chính là một nhà thiết kế trứ danh có tiếng trong ngành.

Đây chính là mặt mũi của chính phủ, sau khi bị truyền thông cho ra ánh sáng thì sự việc không ngừng lên men, trực tiếp bay đến vấn đề danh dự của công ty kiến trúc.

Bố mẹ Mạnh đều không phải dân xuất thân từ ngành kiến trúc, đặc biệt là trong lĩnh vực thiết kế vẫn giao cho người ngoài làm.

Kiến trúc Mục Hoà ở trong ngành lặn lê bò lết mấy năm nay vẫn luôn có danh tiếng tốt, tin tức này vừa tung ra thì có thể nói là đòn trí mạng đối với danh dự của công ty.

Mạnh Hành Du đọc sơ cũng biết rõ tính nghiêm trọng của chuyện này, cũng biết bây giờ mình đến công ty cũng không giúp được gì, nói không chừng còn thêm phiền nên quay lại sô pha ngồi, nhưng vẫn không khống chế được mà cứ lướt Weibo, cứ đọc hết tin này đến tin khác làm cô gấp như kiến bò trên chảo nóng.

Công trình chính phủ là một dự án béo bở, ai cũng muốn được chia một miếng.

Sau lưng chuyện này, nói không chừng sẽ có những đối thủ cạnh tranh quạt gió thêm củi.

Mạnh Hành Du thoát Weibo, trả lời một câu không có gì cho Bùi Noãn rồi ngồi trên sô pha ngơ ngẩn.

Mạnh Hành Du tuần nay đi dã ngoại tập huấn, căn bản không liên lạc được, Mạnh Hành Du cũng chỉ có thể lo lắng suông thôi, ngay cả người để thảo luận cũng không có.

Mạnh Hành Du vẫn ngồi ở phòng khách đến tận nửa đêm thì bố mẹ Mạnh mới về nhà.

Nghe thấy động tĩnh ở cửa, Mạnh Hành Du bừng tỉnh khỏi giấc mộng, ngồi dậy trên sô pha, thấy là bố mẹ Mạnh thì vội đứng lên, quan tâm hỏi: “Bố mẹ, hai người không có việc gì chứ?”

Hai vợ chồng trao đổi ánh mắt cho nhau, rồi lộ ra một nụ cười, bố Mạnh xoa đầu con gái, an ủi nói: “Không sao cả, con không lo lắng chuyện này, con lên lầu ngủ đi.”

“Đúng vậy, sắp thi cuối kỳ rồi, con đừng phân tâm.” Mẹ Mạnh phụ hoạ nói. Trong lòng Mạnh Hành Du hựt hẫng, nhỏ giọng nói: “Con biết con không giúp được gì, nhưng con.....” từ ngữ cũng không diễn tả hết, Mạnh Hành Du cắn môi, ngẩng đầu nói: “Cho dù người ngoài có nói sao thì con vẫn mãi tin bố mẹ, hai người sẽ không làm việc gây hại cho người khác đâu.”

Đáy mắt của mẹ Mạnh ngấn lệ, bà duỗi tay ôm lấy con gái rồi vỗ lưng cô.

Bố Mạnh cũng ôm vợ và con gái, là người trụ cột trong gia đình nên ông cần phải chống đỡ: “Đừng có khóc đau buồn thế, chuyện này rất nhanh sẽ qua thôi, ai cũng không cần lo lắng, cứ giao cho tôi.”

Nói chuyện với bố mẹ một lát thì Mạnh Hành Du trở lại phòng, vừa cầm điện thoại lên thì không biết lúc nào điện thoại hết pin đã tự động tắt máy, cô đi đến tủ đầu giường cắm sạc điện thoại, sau khi khởi động máy thì điện thoại có mấy cái tin nhắn gửi đến, đều là từ Trì Nghiên.

Tin gần nhất là từ ba phút trước.

——“Tớ có đọc tin tức rồi, cậu đừng quá lo lắng, sẽ qua thôi.”

——“Mấy ngày nay cậu có thời gian thì ở cùng với bố mẹ rồi an ủi hai người đi.”

——“Cậu có gánh nặng tâm lý khác, mỗi người ở độ tuổi khác nhau cũng đều phải đối mặt và chịu trách nhiệm.”

——“Có phải cậu ngủ rồi không?”

——“Ngày mai tỉnh nhớ trả lời tớ đấy.”

——“Tớ rất lo lắng cho cậu.”

Mạnh Hành Du nhìn tin nhắn cuối cùng thì cái mũi hơi chua xót, cô suy tư một lát rồi nhắn lại Trì Nghiên.

——“Ừ, tớ không sao cả, cậu nghỉ sớm một chút đi.”

——“Cậu có muốn gọi điện thoại không?”

——“Thôi, ngày mai lại nói đi, tớ buồn ngủ quá.”

——“Được, ngủ ngon.”

——“Ngủ ngon.”

Trì Nghiên cất điện thoại đi đến ban công, anh chống lan can gần nửa tiếng, mày nhăn thành một cục.

Đồng hồ treo tường trong phòng lại vang lên hai tiếng, Trì Nghiên hồi thần, cầm lấy điện thoại gọi vào số của Trì Tiêu.

Mấy ngày nay Trì Tiêu công tác ở nước ngoài, thời gian này đúng là giờ cơm trưa bên kia.

Trì Nghiên nhắm tính thời gian rồi gọi qua, điện thoại vang lên hai tiếng thì Trì Tiêu nghe máy, giọng nói mang theo ý cười hỏi: “Tiểu Nghiên, chuyện gì thế?”

Trì Nghiên trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn mở miệng: “Cậu ơi, việc của công ty kiến trúc Mộc Hoà, cháu muốn nhờ cậu giúp một chút.”

Đọc cmt của chị em xong là có động lực lên chương mới luôn ^^

Protected: CHƯƠNG 67

CHƯƠNG 68

68% ĐỘ NGỌT: CHÀO MỪNG CẬU BƯỚC VÀO TUỔI 18

Editor: Song Ngư

Sau khi kỳ nghỉ đông thì không còn phải huấn luyện hay thi đua gì nữa, Mạnh Hành Du cảm thấy như bản thân như bị thời gian đẩy về phía trước. Tết giống như là chuyện của ngày hôm qua, đến khi hồi hồn lại thì đã hết nửa học kỳ rồi.

Kỳ nghỉ ba ngày dịp 1/5 kết thúc, sau khi quay lại trường thì Đào Khả Mạn và Sở Tư Dao bắt đầu hỏi Mạnh Hành Du về chuyện tổ chức sinh nhật 18 tuổi của cô.

Mạnh Hành Du cũng không có cảm giác đặc biệt gì lắm đối với ngày sinh nhật năm nào cũng có này.

Nhưng mọi người lại bị học tập ép tới nỗi không thở được, nên muốn mượn cơ hội này để quấy.

Sinh nhật của Mạnh Hành Du là vào thứ Bảy, cả đám thảo luận cả tuần cũng chưa có kết quả gì, cuối cùng cô chịu không nổi nữa bèn gõ trống quyết định cuối tuần đến vùng ngoại ô phía Nam cưỡi ngựa, bên đó có rất nhiều trang trại, chỗ ăn nhậu chơi bởi gì cũng có, buổi tối còn có thể nướng BBQ nữa.

Hai năm trước bố Mạnh có mua một trại nuôi ngựa ở vùng ngoại ô phía Nam, quy mô cũng khá ổn, lúc Hạ Tang Tử chưa đến Lan Thị học thì hai người họ cùng với Bùi Noãn thường xuyên đến đó chơi.

Lúc đó Mạnh Hành Du còn giận đối với gia đình nên vẫn luôn không đi theo bọn họ.

Cả đám người nghe nói đến trại nuôi ngựa của nhà Mạnh Hành Du chơi thì cực kỳ phấn khích, chỉ thiếu không đếm ngược từng ngày trên đầu ngón tay mà thôi.

Năm sau Cảnh Bảo làm cuộc giải phẫu lần thứ hai, còn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh cho nên Trì Nghiên cũng chưa nói là có trở về hay không, nhưng thật ra trước một tháng đã hỏi Mạnh Hành Du muốn quà gì rồi.

Hồi sinh nhật vào tháng Ba của Trì Nghiên thì Mạnh Hành Du có gửi cho anh một cái cà vạt như một món quà, được Trì Nghiên xem như bảo bối còn đăng lên vòng bạn bè mà khoe khoang một phen làm quấy nhiễu cả đám người.

Mạnh Hành Du lúc chọn quà cho người khác thì hay lắm, mà lúc đến lượt mình thì ngược lại không biết muốn cái gì.

Ngay từ đầu Mạnh Hành Du còn nói sao cũng được, không đưa quà cũng chả sao cả nhưng Trì Nghiê n chỉ coi như không nghe thấy, ngày nào cũng hỏi mà vẫn chưa hỏi ra được cái gì, thế là có một lần mạnh mẽ hào hùng anh nói: “Hay là tớ tặng cậu một chiếc xe nhé.”

Mạnh Hành Du căn bản không tin, còn nói giỡn: “Được thôi, tớ thích Lamborghini á, càng đắt càng tốt.”

Trì Nghiê n không trả lời, ngày hôm sau anh trực tiếp gửi các mẫu xe ô tô do nhân viên bán hàng ở đại lý 4S chụp qua máy Mạnh Hành Du, hỏi cô thích mẫu nào, cứ vẽ một cái vòng vào xe đó để anh đi đặt hàng, sau hai ngày là có thể kêu người đưa thẳng đến gara nhà cô ở Nguyễn Thành.

Mạnh Hành Du hoang mang hoảng sợ, hỏi: “Có phải buổi tối cậu mặc quần áo bó đi cướp ngân hàng không hả?”

Trì Nghiê n: “.....”

Cổ phần của công ty nhà họ Trì đều chia cho ba chị em một phần, hoa hồng mỗi năm không ít, hơn nữa còn có tiền mừng tuổi và tiền kiếm thêm nhờ làm biên kịch thì tiền tiết kiệm của Trì Nghiê n cũng khá đáng kể.

Trì Nghiê n suy nghĩ một lát rồi chụp màn hình số dư thẻ ngân hàng của mình qua máy của Mạnh Hành Du, ngữ khí còn rất tiếc nuối: “Bây giờ tớ chỉ có thể cho cậu nhiều đây thôi, cậu đừng có chê ít, tớ sẽ kiếm tiền nữa, sau này mua cho cậu nhiều hơn nữa.”

Mạnh Hành Du phải đếm vài lần mới rõ ràng được sau hai chữ số đầu tiên là bao nhiêu con số 0.

“.....”

Mạnh Hành Du vẫn luôn cho rằng mình chính là tiểu phú bà, tiền thì cứ tùy tiện tiêu còn tiền tiết kiệm cũng có không ít, muốn mua gì thì cứ mua cái đó.

Cho đến khi cô nhìn thấy hình mà Trì Nghiê n gửi đến thì cô mới biết được, cái gì gọi là giàu có, cái gì gọi là tiền tiết kiệm.

Tiền tiết kiệm này của Trì Nghiê n đừng nói là mua một chiếc xe, ngay cả mua một căn biệt thự ngay bờ sông cũng còn dư nữa là.

Thần linh mẹ nó gì mà bây giờ chỉ cho nhiều đây thôi.

Mạnh Hành Du đương nhiên không thể nhận xe của Trì Nghiên, dùng một chút, cô sợ Trì Nghiên sẽ thật sự vung tay mua chiếc xe khó tiêu thụ như này làm quà, thế là chọn đại một món nào đó: “Vậy cậu cứ đưa cho tớ một con gấu đi, tối tớ ôm nó đi ngủ.”

Trì Nghiên đối với câu trả lời này rất không vừa lòng, nhưng không muốn đi ngược lại với mong muốn của bạn gái, thế là thương lượng một câu: “Hay là tớ mua cho cậu miếng ngọc bích nha, sau đó khắc thành hình con gấu tặng cho cậu?”

Mạnh Hành Du không biết nên khóc hay cười nữa: “Chẳng lẽ buổi tối tớ ôm cục đá ngủ hả?”

Trì Nghiên hiển nhiên lại bắt sai trọng điểm, anh trầm mặc một lát rồi bổ sung: “Cậu yên tâm đi, tuyệt đối sẽ to cỡ như cậu vậy á.”

.....????

Ngọc bích to cỡ người á hả?

Người anh em à, nhà cậu có bao nhiêu quặng thế hả????

Mạnh Hành Du sợ Trì Nghiên làm ra sản phẩm gì có giá trên trời nên cứ mãi dằn dò: “Tớ không cần đâu, tớ muốn con gấu truyền thống nhất, con gấu búp bê á, là cái loại mà đơn giản không xa hoa đó.”

Trì Nghiên thở dài một hơi, không tiêu tiền được nên cực kỳ tiếc nuối: “Tớ muốn cho cậu thứ tốt nhất.”

Mạnh Hành Du cực kỳ kiên định, hơn nữa còn không thích xa hoa: “Có câu lễ khinh tình ý trọng, cho dù cậu đưa cho tớ một cọng cỏ nói đây là báu vật vô giá thì tớ cũng thích.”

Trì Nghiên hồi lâu không nói chuyện làm Mạnh Hành Du tưởng rằng anh suy nghĩ thêm cái gì mới nữa, nhưng còn chưa lên tiếng thì bên đầu dây kia đã truyền đến một thanh âm u ám: “Mạnh Hành Du, có phải cậu khinh thường tớ hay không?”

Mạnh Hành Du: “.....Hả?”

Trì Nghiên tiếp tục hỏi: “Ở trong lòng cậu, tớ là loại người chỉ biết tặng một cọng cỏ một sợi tơ vào sinh nhật 18 tuổi của bạn gái hả?”

Mạnh Hành Du hơi nâng giọng: “Tớ không có, tớ chỉ nói tương tự thế thôi mà.”

Trì Nghiên tiếp tục: “Vậy sao cậu không muốn con gấu làm bằng ngọc bích chứ? Hoặc không thì muốn chiếc xe hơi cũng được mà.” Trì Nghiên càng nghĩ càng buồn bực, cẩn thận nghe ra còn có chút oan ức nữa, “Bạn gái của nam sinh lớp chúng ta đến sinh nhật đều đòi bạn trai nói muốn vài chục món đồ xa xỉ, Mạnh Hành Du, sao cậu không đòi tớ chứ?”

“.....”

Hỏi học sinh cấp 3 hàng xa xỉ thì cô bạn gái này còn không phải là quý hút máu sao.

Mạnh Hành Du suy nghĩ, sao Trì Nghiên đến nơi khác học mới có nửa năm thôi mà giá trị quan đã bắt đầu vụn vỡ rồi.

Cuối cùng chỉ vì chuyện tặng quà này mà Mạnh Hành Du tốn hết gần 1 tiếng, vắt kiệt hết kiến thức văn học vốn có của mình mới miễn cưỡng có thể kéo giá trị quan của Trì Nghiên trở về với quỹ đạo, sau đó nhượng bộ chịu tặng cô một con gấu bông đơn giản.

Hôm thứ Tư, Trì Nghiên gọi một cuộc điện thoại cho Mạnh Hành Du.

Anh nói cuối tuần trường học có việc nên chỉ có thể về Nguyên Thành được hôm thứ Sáu, rồi sáng sớm hôm sau phải bay về, nên chỉ có thể cùng cô đón sinh nhật trước một ngày, còn hoạt động cưỡi ngựa cuối tuần thì không tham gia được.

Mạnh Hành Du không có ý kiến gì cả.

Trì Nghiên nói thứ Sáu xuống máy bay sẽ trực tiếp đến trường tìm cô, bảo cô cứ ở lớp học được, sau đó Mạnh Hành Du nói được.

Thứ Sáu tan học, Mạnh Hành Du trước tiên về ký túc xá đổi quần áo, dù sao mặc đồng phục đi cũng có hơi phô trương.

Mạnh Hành Du cũng không muốn ăn diện quá mức, mà quần áo ở ký túc xá cũng không nhiều lắm, nên cô lấy tất cả ra thử hết một lần, cuối cùng chọn một chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc áo len, bên dưới thì là váy xếp ly và đôi vớ đến đầu gối.

Sau khi thay quần áo xong thì Trì Nghiên gửi tin nhắn tới nói là mới lên xe taxi, Mạnh Hành Du thấy vẫn còn kịp giờ nên làm tóc rồi trang điểm một chút.

Tóc ngắn thì phải cắt tía thường xuyên, Mạnh Hành Du kỳ này bận rộn nên tóc ngắn ngang tai nay đã dài đến cổ rồi, tóc không dài không ngắn này có hơi kỳ.

Mạnh Hành Du lấy máy sấy vừa uốn vừa thổi, mất cả nửa ngày cũng không hài lòng, cuối cùng cô đơn giản làm hai búi tóc nhỏ hai bên bằng dây thun, nhìn cũng được hơn vừa rồi, chỉ là có hơi thiếu cái gì đó.

Mạnh Hành Du nhớ ra trong tủ quần áo còn có một cái mũ Beret, thế cho nàng cô chạy đi lấy, sau đó lại uốn tóc mái trên trán hơi cong một tí, rồi lại đánh tí son môi, lại xách thêm cái túi đeo chéo nhỏ. Tiếp đó, cô xoay vài vòng trước gương, lúc này mới hài lòng mà huyết sáo với bản thân.

Cô chính là muốn cái loại trang điểm nhưng nhìn không giống như trang điểm, vẫn tạo nên cảm giác rất tự nhiên trong mắt người khác.

Lúc Trì Nghiên gọi điện thoại đến thì Mạnh Hành Du cũng sửa soạn xong xuôi rồi, sau đó hai người hẹn gặp nhau ở cổng trường.

Mạnh Hành Du chạy vèo ra khỏi ký túc xá, nhưng lúc đến gần cổng trường thì lại chậm bước chân lại, làm ra vẻ “tớ là người bình tĩnh nhất thế giới không nôn nóng gặp cậu tí nào hết trơn”, sau đó tung tăng đi bước nhỏ đến chỗ Trì Nghiên.

Nói ra cũng trùng hợp, hai người rõ ràng không hẹn nhau gì cả nhưng lại mặc chiếc áo sơ mi trắng giống hệt nhau.

Ngày thường Trì Nghiên mặc nhiều nhất là áo hoodie hoặc áo thun, cho dù có mặc áo sơ mi thì cũng là kiểu quy củ.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hành Du thấy anh mặc như vậy.

Áo sơ mi sơ vin nửa vạt vào trong dây thắt lưng, còn một vạt vẫn rũ ở bên ngoài, bên dưới là quần jeans màu đen rách ở chỗ đầu gối, đôi boots cao Martin đến che đi mắt cá chân, vừa ngẫu vừa quyến rũ.

Vóc dáng anh vốn dĩ đã cao nên chiếc áo rộng bên trên cùng chiếc quần bó sát bên dưới càng làm tôn lên vẻ cao lớn gầy nhưng rắn chắc của anh,

không mất đi phẩm chất mà mỗi một cử động đều tiết ra hormone nam tính làm người ta động tâm.

Không biết do lâu rồi không gặp hay do hôm nay Trì NghiêN mặc hết sức phô trương, không giống bộ dáng lạnh lùng ngày thường làm Mạnh Hành Du chỉ nhìn anh thôi mà tim đập nhanh mấy nhịp không thể khống chế, mặt cũng bắt đầu nóng lên.

Muốn lấy mạng mà, đẹp như thế có định cho người khác sống hay không hả.

Trì NghiêN vốn đang cúi đầu chơi điện thoại, khoé mắt chú ý thấy Mạnh Hành Du tới thì khoé miệng giương lên một nụ cười, nhấc chân đến chỗ cô, nếu không phải ở công trường không thích hợp thì anh nhất định sẽ ôm cô một cái.

Lần cuối gặp là vào ngày Quốc Khánh, anh đã thấy bộ dáng tóc ngắn của Mạnh Hành Du trong video mấy lần rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh thấy chân thật

Trì NghiêN nhìn không được mà nhìn nhiều vài lần, khom lưng nói với cô: “Bạn gái tớ đáng yêu ghê.”

Mạnh Hành Du đắm sầm vào đôi đồng tử của anh, cô hơi lắc đầu rồi lại quay đi nhỏ giọng nói: “Hôm nay cậu rất đẹp trai.”

Trì NghiêN cực kỳ hưởng thụ, nhân lúc cô không chú ý bèn chạm môi lên gương mặt cô, “Bảo bối nhỏ, có nhớ tớ không?”

Mạnh Hành Du ôm mặt, đôi mắt mở to trừng nhìn anh, nhìn trái nhìn phải không thấy ai mới thở phào một hơi, sau đó buông tay đẩy cánh tay của Trì NghiêN một phen, vừa bực mình vừa then thùng: “Trì NghiêN cậu thật sự hơi gan đấy, đây là công trường, chú ý ảnh hưởng!”

Trì NghiêN chưa đã thềm mà liếm môi, sát đến bên cạnh Mạnh Hành Du, dõ dằn như nói chuyện với con nít: “Được rồi, vậy chúng ta chờ đến lúc không có ai rồi lại hôn nha?”

“.....Hôn cái quỷ nhà cậu.”

“Được rồi, tớ là quỷ.”

“.....”

Nếu không phải chính tai cô nghe được thì Mạnh Hành Du thật không dám tin mấy câu nói loại này sẽ bay ra từ miệng của Trì Nghiên.

Kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng bình tĩnh mà suy nghĩ thì hình như.....Cô cũng không ghét anh như thế.

Xe Trì Nghiên bắt còn chưa tới cho nên hai người chờ ở ngã tư, Mạnh Hành Du thì vẫn luôn không nói chuyện, Trì Nghiên thì không nghe được đáp án mình muốn nên chấp nhất nói: “Cậu còn chưa nói nhớ tớ.”

Mạnh Hành Du mới không thèm cúi đầu trước anh, mạnh miệng đến cùng: “Ai nói tớ nhớ cậu chứ?”

Trì Nghiên “ồ” một tiếng, cup mắt lặp lại: “Thì ra cậu không nhớ tớ.” Nói xong, anh dừng lại một chút rồi lại nhìn Mạnh Hành Du, khoé miệng chứa ý cười, cũng không giận gì cả, “Nhưng mà tớ nhớ cậu, cực kỳ nhớ, tớ luôn coi cậu như một phần suy nghĩ.”

Mạnh Hành Du ngẩn ra, không rõ đây là hiện thực hay là mơ.

Trì Nghiên tựa hồ đoán được suy nghĩ của cô, nên cầm lấy cổ tay của Mạnh Hành Du, tay nắm chặt tay giống như năm ngoái bị phạt đứng ở ngoài phòng học, nhẹ nhàng chạm vào ngón tay của cô: “Không phải là mơ đâu.”

Mạnh Hành Du nhìn tay kề tay của hai người, chớp mắt một cái thế nhưng lại chớp ra một giọt nước mắt, cô thầm mắng bản thân làm ra vẻ, bèn nghiêng đầu nhìn hàng cây bên đường, sau đó rút tay mình ra, buồn bực nói: “.....Tớ biết.”

Ở đây đã cách cổng trường một đoạn nên Trì Nghiên cũng không e dè nữa mà sát lại gần nắm lấy tay của Mạnh Hành Du, mười ngón tay đan vào nhau nắm trong lòng bàn tay lại nhẹ giọng nói: “Tớ bây giờ nghĩ thế nào sẽ làm thế đó, nếu cậu cảm thấy không tốt thì cứ nói với tớ.”

“Mạnh Hành Du, chúng ta đang hẹn hò và tớ muốn làm cậu vui vẻ.”

“Không phải là sự vui vẻ chỉ cần cười là xong mà là cái loại mà sau nhiều năm nữa, khi cậu nhớ tới những ngày này sẽ vẫn còn cười, cảm thấy sự vui vẻ không hối hận.”

Hô hấp của Mạnh Hành Du ngừng lại, sau khi nhấm câu nói này tận ba lần trong đầu thì cô mới dùng ngón tay của mình chạm hai cái vào mu bàn tay của Trì Nghiên.

Trên đường xe này đến xe khác nối đuôi nhau chạy qua mang theo một trận gió, thổi mái tóc của hai người trở nên lộn xộn, trong không khí tràn ngập mùi hương của hàng tá quán ăn vặt cùng với mùi hương hoa không biết tên. Đây là một thế gian hối hả náo nhiệt, là thế gian có giấc mộng của cô.

Giấc mộng ở bên cạnh, còn chân thật hơn cả nhân gian.

Mạnh Hành Du cúi đầu cười khẽ rồi trả lời: “Không, tớ rất vui vẻ.”

Nói xong, cô dừng lại một chút rồi lại bổ sung: “Là loại vui vẻ ở về sau đây.”

Lực đạo trên tay của Trì Nghiên tăng thêm, ý cười càng đậm hơn: “Tớ cũng vậy.”

Đây là thế gian tuyệt vời nhất.

Ai cũng luyện tiếc hối hận.

.....

Trì Nghiên đặt bàn ở một nhà hàng Ý, đang ăn cơm thì nhân viên phục vụ đẩy một chiếc xe ở trên để bánh kem.

Trì Nghiên cùng Mạnh Hành Du hát xong bài chúc mừng sinh nhật, cô còn chưa ước nguyện gì mà trực tiếp thổi tắt nến.

Trì Nghiên có hỏi cô vì sao thì Mạnh Hành Du nói không cần phiền toái ông trời, cô cảm thấy việc gì cũng đều có thể thực hiện được.

Hai người vừa nói chuyện vừa ăn đến tận hơn 10 giờ mới rời khỏi nhà hàng.

Dựa theo sự sắp xếp của các hành động khi yêu sớm vào năm ngoài nên cũng có thêm một hạng mục xem phim điện ảnh nữa.

Trì Nghiên trước đó cũng đã thuê luôn cả rạp chiếu phim ở gần nhà hàng.

Sau khi mua bắp rang và coca xong thì hai người vào rạp ngồi, Mạnh Hành Du nhìn bốn phía thấy trống trơn thì nuốt bắp rang trong miệng xuống, cảm khái từ đáy lòng: “Hủ bại, thật sự quá hủ bại, cái phòng chiếu phim lớn thế này mà chỉ có hai đứa mình.”

Chỗ ngồi ghế đôi không có tay vịn, chỉ giống như một cái xô pha đơn giản cho hai người, sau khi Trì Nghiên ngồi xuống thì cánh tay rất tự nhiên đặt trên vai của Mạnh Hành Du rồi ôm chầm cô lại, cúi đầu nói: “Bạn gái tớ dễ thẹn thùng, cậu thông cảm tí nhé.”

Mạnh Hành Du nhét mấy miếng bắp rang vào miệng của Trì Nghiên, nhỏ giọng lầm bầm: “Cậu không biết trong rạp chiếu phim đều có tia hồng ngoại sao? Làm gì cũng bị nhìn thấy được đấy.”

Trì Nghiên nuốt đồ trong miệng xuống, buồn cười nhìn Mạnh Hành Du, hài hước nói: “Cậu là đang muốn làm chuyện mà không thể bị nhìn thấy được sao?”

“.....” Cái đêch.

Đèn trong phòng chiếu tối xuống, phim điện ảnh bắt đầu được chiếu.

Mạnh Hành Du dịch sang trái cách Trì Nghiên khoảng nửa người, mặt không biểu tình nói: “Phim chiếu rồi, cậu đừng có nói nữa.”

Trì Nghiên duỗi chân ra, khom lưng dựa gần Mạnh Hành Du, cúi đầu uống một hớp nước Coca mà Mạnh Hành Du vừa uống, “Được, tớ không nói.”

Mạnh Hành Du còn chưa kịp thở phào một hơi thì lại nghe anh nói tiếp: “Tớ làm thôi.”

“.....”

Một tiếng tiếp theo, Trì Nghiên đã phát huy đầy đủ sự tinh tuý không nói nhưng phải làm của mình.

Nếu không phải nghịch ngón tay thì là nắn lòng bàn tay của cô, Mạnh Hành Du có tròng mắt nhìn anh vài lần, sau đó anh cũng an phận hơn nhưng không duy trì được 10 phút thì anh lại tiếp tục, nếu không phải chạm vào lỗ tai thì là chạm vào mặt, thậm chí còn muốn chạm lên miệng cô nữa.

Mạnh Hành Du nhìn không bối rối nhưng trong lòng thì có, cô nhìn chăm chăm màn hình lớn giống như rất tập trung xem phim vậy.

Kỳ thật xem cả nửa ngày, ngay cả nam chính là ai cô cũng còn không biết.

Phim cuối cùng cũng đến hồi kết, bài hát kết thúc được bật lên nhưng đèn trong phòng vẫn còn chưa sáng lên nữa.

Mạnh Hành Du lấy cái tay đặt trên đầu cô của Trì Nghiên ra, chuẩn bị đứng dậy rời đi: “Sao bọn họ không bật đèn vậy, tối quá, cậu dùng điện thoại soi đi.”

Trì Nghiên nhấn cô xuống lại chỗ ngồi, còn mình thì đứng lên, thần bí nói: “Không vội, chờ tớ ba phút.”

Mạnh Hành Du còn chưa hiểu gì thì Trì Nghiên đã xoay người xuống lầu, lúc này, có một nhân viên công tác đẩy cửa vào đưa cho Trì Nghiên một đồ gì đó, nhưng trong bóng tối Mạnh Hành Du không thấy rõ nó là gì.

Sau khi nhân viên công tác rời đi và đóng cửa lại thì Trì Nghiên đặt đồ vật trên sân khấu trước màn hình lớn, anh không có đi lên cầu thang bên cạnh mà một tay chống lên sân khấu rồi trực tiếp nhảy lên.

Ở giữa sân khấu được chiếu ánh sáng nên lúc này Mạnh Hành Du mới thấy rõ đồ nhân viên công tác đưa cho Trì Nghiên là gì.

Đó là một cây đàn guitar mà Trì Nghiên lúc nào cũng đeo trên lưng kia.

Trì Nghiên rút cây đàn ra khỏi túi sau đó điều chỉnh dây đàn rồi mới đeo vào trước người.

Mạnh Hành Du mơ hồ đoán ra được anh muốn làm gì, ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên nhẹ hơn.

Trì Nghiên búng dây đàn rồi nhanh chóng điều chỉnh âm, sau khi chuẩn bị xong hết thì anh thanh giọng, nói với Mạnh Hành Du đang ngồi ở trên: “Bây giờ Bắc Kinh là 23 giờ 55 phút, ngày mai là sinh nhật của bạn gái tớ, tớ có vài lời muốn nói vào 5 phút cuối cùng năm 17 tuổi của cô ấy.”

Tim Mạnh Hành Du đập lờ một nhịp, cô không biết nên nói gì mà cứ ngơ ngẩn sững sờ ngồi ở đó.

“Tớ sợ mình nói không hay, không có tài ăn nói, cho nên,” tay phải của Trì Nghiên đảo qua dây đàn, anh ngẩng đầu nhìn Mạnh Hành Du, ánh mắt mang theo ý cười, “Tớ hát cho cậu nghe.”

Mạnh Hành Du rõ ràng cảm nhận được tay mình đang run, bốn phía đều tối mịt, cô cảm thấy may mắn là Trì Nghiên không thấy.

Trì Nghiên vỗ hai cái vào thùng đàn, sau đó là một khúc nhạc nhẹ nhàng.

Mạnh Hành Du nghiêm túc ngồi nghe, nhưng cũng không nghe được đây là bài hát gì.

Khúc nhạc dạo kết thúc, động tác tay phải của Trì Nghiên chậm lại, nốt nhạc trở nên nhẹ nhàng bay bổng hơn, thế rồi Mạnh Hành Du nghe thấy anh bắt đầu cất tiếng hát.

“Tôi thích nhìn em nhảy nhót

Có đôi khi cãi nhau ầm ĩ với em
Kỳ thật tính tình em tuy thất thường
Ngẫu nhiên cũng sẽ bướng bỉnh, nhưng chỉ cần dỗ dành là sẽ cười ngay.”

.....

Mạnh Hành Du biết Trì Nghiên đánh đàn rất hay, nhưng không biết anh hát cũng hay như thế.

Giọng nói trầm và từ tính, ca từ vô cùng đơn giản nhưng từ chính miệng anh hát ra lại mang theo cảm giác như đang kể chuyện xưa, nhẹ nhàng và dịu dàng.

“Em thiên vị gió núi thét gào, cũng quyến luyến sự hối hả ở cuối hẻm
Em là gió đêm giữa ngày hè, cũng là nắng gắt chói chang
Là em, người đã thắp sáng cho tôi.”

.....

Mạnh Hành Du cảm thấy tất cả trước mắt cô như được bảo phủ bởi một tầng hơi nước.

Trì Nghiên đứng ở dưới ánh đèn sáng, nửa thật nửa giả, vượt trội hơn cả những ngọn núi và con sông cô từng thấy và yêu thích.

Trì Nghiên hát đến khúc này thì ngón tay lại bay lượn trên dây đàn, một đoạn đánh đàn như vang vọng khắp cả phòng.

Nốt nhạc cuối cùng kết thúc, tiết tấu lại trở nên bình tĩnh hơn, sau đó một chùm ánh sáng lại chiếu vào người của Mạnh Hành Du.

Bốn phía tối tăm ảm đạm, chỉ có hai người là sáng chói.

Trì Nghiên nhìn Mạnh Hành Du, hát nốt một đoạn cuối cùng.

“Tôi muốn em cười em ầm ĩ em chạy em nháo

Vô cùng đơn giản không phiền âu

Tôi muốn lúc ngẩng đầu xoay người tỉnh lại từ trong mộng

Thì sẽ được em ôm

Tôi muốn thời gian trôi thật chậm lại

Để được cùng em già đi.”

.....

Khi kết thúc bài hát, Trì Nghiên ôm đàn guitar nhảy từ sân khấu xuống, từng bước từng bước đến bên cạnh Mạnh Hành Du, anh nhìn vào điện thoại

thấy vừa lúc đồng hồ chỉ 0 giờ.

Mạnh Hành Du sờ gương mặt không biết từ bao giờ đã đầy nước mắt, cô còn thoát ra khỏi những ca từ đó, chỉ biết nhìn Trì Nghiê, ấp úng cả nửa ngày cũng không nói nên lời cả 1 chữ.

Trì Nghiê duỗi tay ôm lấy Mạnh Hành Du, cách một chiếc đàn guitar nên chỉ có đầu hai người chạm vào nhau.

Mạnh Hành Du nghe thấy được tiếng tim đập của Trì Nghiê, rất loạn, và còn nhanh hơn cả cô nữa.

“Sinh nhật vui vẻ, bảo bối nhỏ.”

Đôi tay của Trì Nghiê vòng qua ôm lấy eo của Mạnh Hành Du, sau khi thoát khỏi cảm giác căng thẳng thì anh nhắm mắt cười, nói ở bên tai cô:

“Chào mừng cậu bước vào tuổi 18.”

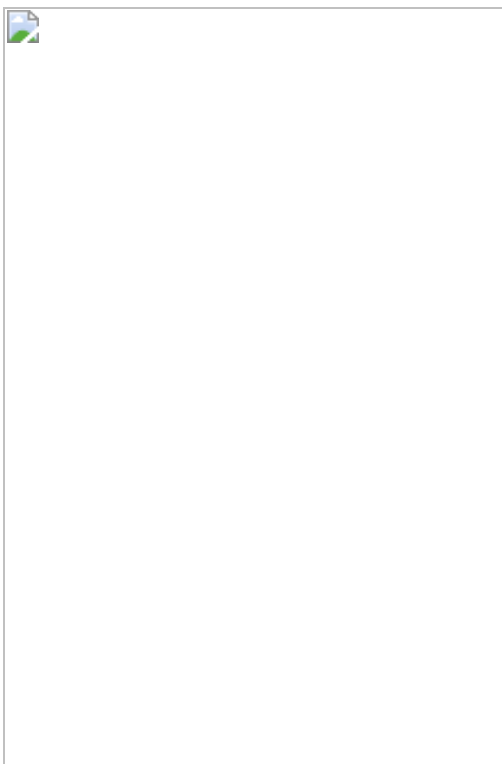
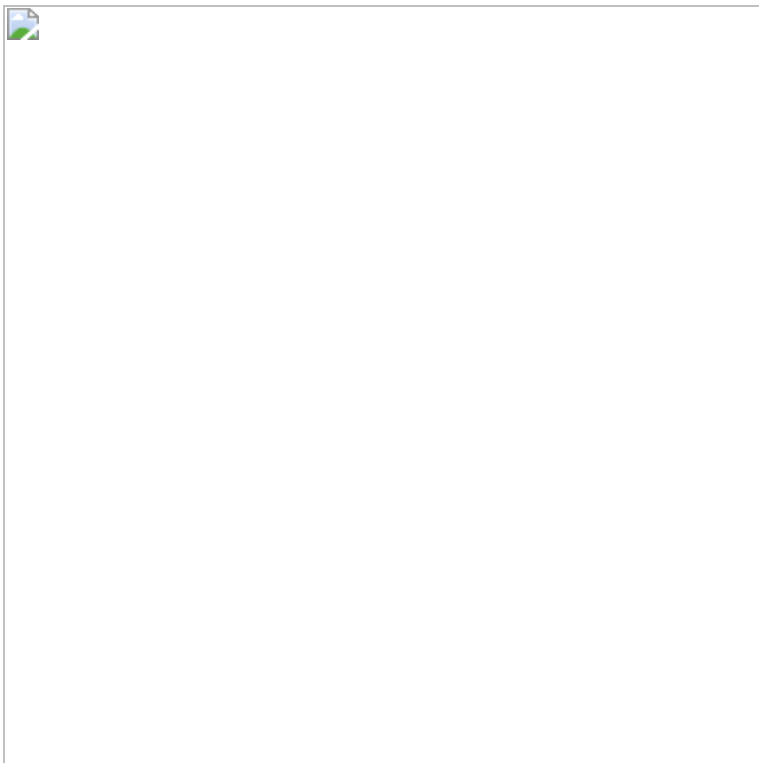
Mạnh Hành Du không rảnh lau đi nước mắt mà ôm lấy Trì Nghiê rồi cọ trước ngực anh.

“Tuổi 18 có tớ ở bên.” Trì Nghiê cười nói.

Protected: CHƯƠNG 69

Protected: CHƯƠNG 70

CHƯƠNG 71

**71% ĐỘ NGỌT: HÀNG XÓM MỚI CÓ UỐNG TRÀ SỮA
KHÔNG? SIÊU NGỌT LUÔN Á**

Editor: Song Ngư

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Mạnh Hành Du thì mẹ Mạnh cuối cùng vẫn mua căn phòng có kích thước nhỏ mà ánh sáng tốt kia.

Phòng ở chung cư Lam Quang Thành đều có nội thất đẹp, người chủ trước đây của căn phòng này mua nhưng vẫn chưa từng cho người ngoài thuê nên phòng ở luôn được giữ ở trạng thái hoàn toàn mới.

Ký hợp đồng mua phòng xong thì mẹ Mạnh liền hện hện công ty dọn nhà đến để tổng vệ sinh, sau đó thì dẫn Mạnh Hành Du đi sắm một vài dụng cụ gia dụng nhỏ, bận trước bận sau, thêm cái này rồi lại mua cái kia, cứ kéo dài mãi cho đến một ngày trước buổi học bù nghỉ hè mới chuyển nhà được.

Lúc trước Trì Nghiên có hỏi Mạnh Hành Du về việc nhà ở, nhưng Mạnh Hành Du muốn cho anh một bất ngờ nên không nói thật, thế là cô nói dối bảo gia đình mua căn phòng ở toà nhà gần trường học.

Lúc đó trong điện thoại cô thấy phản ứng của Trì Nghiên hình như còn rất thất vọng, Mạnh Hành Du kiềm nén lắm mới không phá lên cười.

Mạnh Hành Du ở một mình cho nên cũng không nhiều đồ lắm, toàn bộ đều thu dọn xong, sau đó cô và bố mẹ Mạnh cùng ăn cơm trưa, nhưng công ty còn có việc bận thế là hai người dọn đồ hai câu rồi rời đi.

Dì Trịnh hai ngày nay về quê, phải ngày mai mới có thể đến đây, nên Mạnh Hành Du vừa hay được tận hưởng nửa ngày một mình.

Bố mẹ Mạnh vừa đi, cô liền bò đến mép giường thấy chiếc xe của nhà đi ra khỏi tiểu khu thì mới yên lòng, cô nhảy nhót hai cái trên giường rồi lại lấy điện thoại ra gọi điện cho Trì Nghiên.

Trì Nghiên đang tắm rửa cho Tứ Bảo ở phòng tắm, nghe thấy điện thoại trong phòng ngủ vang lên thì đờ Tứ Bảo đang tạo phản ở trong bồn tắm lại rồi tắt vòi nước, sau đó gọi Cảnh Bảo đang xem phim hoạt hình ở phòng khách: “Cảnh Bảo, lấy điện thoại của anh lại đây——”

“Em đến đây——” Cảnh Bảo nghe thấy tiếng của Trì Nghiên thì nhảy xuống xô pha chạy vào phòng ngủ, vừa cầm điện thoại thì thấy người gọi là Mạnh Hành Du, thế là đôi chân ngẩn chạy càng nhanh, giơ điện thoại lên vừa chạy vừa la: “Anh ơi, chị dâu nhỏ tìm anh nè——”

Tứ Bảo ghét nhất là tắm rửa, nó vừa cảm thấy Trì Nghiên tăng sức lực trên tay thì lập tức chui ra khỏi khuỷu tay của anh rồi lại lắc nước trên người giống như con cún vậy.

Trì Nghiên chưa kịp phản ứng lại thì đã bị bọt nước nó lắc bắn vào mặt, anh đứng lên muốn bắt lấy Tứ Bảo, ai dè nó còn trốn nhanh hơn cả thỏ, tung tăng nhảy nhót trực tiếp chạy đến bên ngăn tủ đứng trên bệ rửa mặt, gò má đầy bọt liếc nhìn Trì Nghiên một cách không ra gì, sau đó thì cực kỳ không kiên nhẫn mà ngáp một cái.

Trì Nghiên: “.....”

Cảnh Bảo đi vào phòng tắm, thấy bồn tắm rỗng tuếch thì ngốc nghếch hỏi: “Anh ơi, sao anh còn chưa tắm cho Tứ Bảo nữa!”

Trì Nghiên bước đến bệ rửa mặt, vắn vỏi nước rửa bọt trên tay đi, sau đó cầm lấy điện thoại của Cảnh Bảo rồi trực tiếp ấn loa ngoài.

“Bạn trai ơi, cậu đang làm gì thế? Sao nghe điện thoại lâu thế.”

“Tớ đang tắm cho Tứ Bảo.”

Trì Nghiên ngẩng đầu nhìn con mèo, mà con mèo với bộ dáng cao ngạo “nhân viên hốt phân xem ông có thể làm gì được tui” làm Trì Nghiên cảm thấy đau đầu, anh quay đầu nói với Cảnh Bảo: “Mèo của em thì tự em tắm đi.”

“Em làm không được anh ơi.” Cảnh Bảo ngẩng đầu nhìn Cảnh Bảo, trong ánh mắt lộ ra vẻ bội phục, “Tứ Bảo thật là lợi hại, thế mà có thể bò cao thế cơ đây.”

Mạnh Hành Du nghe xong đoạn đối thoại của hai người thì ồn ào kêu Trì Nghiên mở camera lên.

Trì Nghiên soi gương thấy tóc và quần áo của mình đều bị bắn nước thì thở dài một hơi, sau đó bật camera sau lên, nhìn Tứ Bảo đang kiêu ngạo đứng ở ngăn tủ, nói: “Tớ nói đưa đến tiệm thú cưng để người ta tắm nhưng Cảnh Bảo lại không cho cứ nháo nhào, mà tớ cũng cần phải tắm nữa.”

“Cậu cứ dùng cá khô dụ nó là nó nhảy xuống ngay.” Mạnh Hành Du cười nói.

Trì Nghiên ấn đầu của Cảnh Bảo, “Đi nào, lấy cá khô cho chủ tử của em đi.”

Cảnh Bảo bị sai bảo nhưng vẫn vui vẻ, tung ta tung tãng chạy ra, cũng không quên quay đầu lại dặn dò: “Anh ơi, anh trước tiên đừng có tắm, chờ Tứ Bảo tắm xong rồi anh hãy tắm.”

Trì Nghiên nhú mày, sau một lúc lâu mới nói: “Đời trước tao đúng là thiếu mày mà.”

Mạnh Hành Du thấy đầu của Tứ Bảo đều là bọt nước thì đề nghị nói: “Lúc cậu và Tứ Bảo tắm thì đừng có xối nước xuống đầu nó, nó sẽ không thoải mái đâu, cậu cứ dùng khăn lông loại xài một lần lau cho nó là được.”

Trì Nghiên “ừ” một tiếng rồi tắt camera sau đi lại bật camera trước lên, vừa thấy mặt của Mạnh Hành Du thì đuôi lông mày cũng nhíu mày cười: “Cậu dọn nhà xong rồi hả?”

Bị Tứ Bảo cắt ngang nên Mạnh Hành Du suýt chút nữa đã quên mục đích thật sự của cuộc gọi này của mình, cô gật đầu: “Đã dọn xong rồi, bố mẹ tớ đều về rồi, còn dì giúp việc ngày mai mới tới.”

Đây đúng là hợp ý của Trì Nghiên, anh nhìn thời gian trên điện thoại liền nói: “Hôm nay cậu của tớ đến đây ăn cơm chiều, chắc tớ về chung cư trễ tí.”

Mạnh Hành Du vốn định hẹn anh đi ăn cơm chiều, nghe thế thì có hơi thất vọng nhưng cũng không nói gì, cũng rất thấu hiểu nói: “Không sao cả, vậy cậu.....Cậu về nhà thì gọi điện thoại video cho tớ đi.”

“Gọi video cái gì chứ, bạn trai đến tìm cậu mời cậu đi ăn khuya.”

.....?

Anh mà tới tìm cô thì còn gì là bất ngờ nữa chứ.

Đầu óc Mạnh Hành Du nhanh nhẹn, công bình nói: “Nói sau đi, dù sao trước khi cậu về nhà thì nhớ gọi điện cho tớ, sau đó chúng ta lại tính xem ăn cái gì?”

Trì Nghiên không có ý kiến: “Được thôi.”

Sau khi cúp điện thoại thì Mạnh Hành Du xoay người xuống giường, thấy thời gian không còn sớm nữa thì lấy bài tập trong cặp ra sau đó hẹn giờ, rồi bắt đầu làm bài tập.

Trôi qua một học kỳ rồi nhưng điểm số các môn KHXH của Mạnh Hành Du vẫn rất nửa vời, bây giờ cơ bản có thể đạt tiêu chuẩn nhưng cũng tuyệt

đổi không tính là tốt, ngay cả 3 chữ số cũng thi không được.

Mạnh Hành Du nỗ lực rất nhiều cho mấy môn KHXH nhưng hiệu quả thì rất ít, đặc biệt là lúc lên lớp 12, áp lực học tập càng thêm gấp bội, cảm giác vô lực khi đối mặt với môn KHXH cũng càng thêm mãnh liệt hơn lúc trước.

Trong khoảng thời gian này cô cũng tra điểm trúng tuyển hệ Kiến Trúc của ĐH Bách Khoa mấy năm nay, đại khái trong khoảng 678 để 696 điểm.

Dựa vào chính sách ưu đãi giảm 20 điểm thì nếu cô muốn đậu hệ Kiến Trúc thì thi ĐH cần phải đạt ít nhất 658 điểm trở lên.

Nhưng từ lúc bắt đầu học kỳ cho tới giờ thì điểm số cơ bản của Mạnh Hành Du luôn dao động ở 620 đến 630 điểm, 4 môn KHTN với tổng điểm là 450 điểm thì trên cơ bản cô có thể lấy được 445 điểm, nhưng tổng điểm môn Ngữ Văn và Tiếng Anh lúc nào cũng chỉ nằm trên vạch đạt tiêu chuẩn thôi. Nếu điểm số môn KHXH của cô không thể đi lên được thì cho dù cô có giành được chính sách giảm 20 điểm thì muốn vào hệ Kiến Trúc ĐH Bách Khoa cũng là một vấn đề nan giải.

Ở cái giai đoạn lớp 12 này thì điểm số cũng giống như muốn lội ngược dòng, trong thời ngắn mà tăng thêm 30-40 điểm là không khó, thế nhưng đối với Mạnh Hành Du cái người mà 10 năm sau vẫn dốt môn Xã hội, còn KHTN không còn chỗ để tiến bộ nữa, để mà nói thì nếu muốn tăng từ 630 lên 660 điểm thì có thể khó hơn so với lên trời.

Mẹ Mạnh hiển nhiên cũng suy nghĩ đến vấn đề này, cũng giúp Mạnh Hành Du xem xét xếp hạng hệ Kiến Trúc của các trường ĐH ngoài tỉnh trên cả nước.

Làm cha mẹ thì tất nhiên không hy vọng con gái nhỏ phải học ĐH ở tỉnh khác, nhưng nếu thật sự không thi đậu trường trong tỉnh thì vì sự phát triển sau này của con gái cũng phải lựa chọn mà thôi.

Bố mẹ Mạnh đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý chọn lựa nhưng Mạnh Hành Du thì lại hoàn toàn không, Mạnh Hành Chu hàng năm đã ở nơi khác nên cô cũng không muốn học ở ngoài tỉnh.

Huống chi, trì Nghiênn hình như cũng không định thi vào trường ĐH ngoài tỉnh.

Thành tích của anh vẫn luôn ổn định, sau khi phân ban xong thì trước giờ chưa bao giờ lọt khỏi top 3, cho nên bất kỳ trường ĐH nào cũng không lọt khỏi lòng bàn tay của anh ấy.

Mạnh Hành Du nghĩ trước ngó sau, cảm thấy bản thân cũng nên liều một lần xem.

Sống hay chết chính là một năm này, nếu không thành công thì liền hi sinh bản thân vậy.

Làm xong bài tập nhanh hơn so với cô tưởng, Mạnh Hành Du chấm bài xong rồi tính điểm, lại cũng chỉ chạm mức đạt tiêu chuẩn mà thôi.

Mạnh Hành Du nhìn tờ bài làm với đầy dấu X so le cả nửa trang thì vô lực nhú mày, cô đặt một bên rồi đứng lên duỗi thẳng eo.

Mặt Trời sắp xuống núi, bầu trời bên ngoài bị nhuộm một màu đỏ hồng, Mạnh Hành Du nhìn thời gian, đã sắp 7 giờ rồi.

Trì Nghiênn biết lịch làm việc và nghỉ ngơi mỗi ngày của Mạnh Hành Du, biết cô giờ này đang làm bài nên không có nhắn tin làm phiền, chỉ gửi một tin nhắn thoại lúc 10 phút trước đến.

——“Cậu nhớ ăn cơm, đừng có bỏ bữa đấy.”

Trong lòng Mạnh Hành Du ấm áp, ngón tay lướt trên bàn phím, trả lời lại anh.

——“Tớ biết rồi, tớ đi ăn liền nè.”

——“Hình ảnh.jpg”

——“Cậu muốn ăn không? Món bên trái đều là món cậu thích đấy.”

Lúc trước Mạnh Hành Du từng nghe Trì Nghiênn nói qua rằng Trì Sơ và Trì Tiêu cũng rất chú ý tới ăn uống, đầu bếp trong nhà đều được mời từ nhà hàng 5 sao.

Một tấm hình tùy tiện của Trì Nghiênn rất xứng với bàn ăn dài nhà họ, cái gì cũng không cần giải thích, liếc mắt là có thể cảm nhận được sự quen thuộc của nhà hàng cao cấp.

Mạnh Hành Du vốn đã đói mà nhìn xong bàn đồ ăn này thì bụng liền phối hợp kêu lên hai tiếng.

——“Nhìn ngon quá, tớ quyết định gọi đồ ăn mang tới đây.”

——“Đừng ăn mấy thứ không dinh dưỡng đó.”

——“Nghiên nhị bảo à, giờ cậu còn đông dài hơn cả mẹ tớ nữa đấy.”

——“Tớ chỉ đông dài với Du nhị nhãi con thôi.” (*nhị tiếng Trung là ngốc*)

——“Wow, bảo bồi làm tớ cảm động ghê.”

——“Ngoan, ăn đồ dinh dưỡng tí, nhãi con của tớ.”

——“Xoá ngay đi, sến súa quá.”

——“OK, buổi tối gặp.”

Mạnh Hành Du vui vẻ rạo rức cười rộ lên, cô thoát khỏi WeChat rồi mở ứng dụng giao đồ ăn nhưng kiểm một vòng cũng không thấy có gì muốn ăn.

Dựa theo thói quen thường ngày thì lúc không có gì muốn ăn thì cô đều sẽ chọn mấy đồ ăn không có dinh dưỡng gì.

Nhưng lại nghĩ đến lời nói vừa rồi của Trì Nghiên thì cô hơi chần chờ, cuối cùng vẫn lướt qua chữ KFC mà gọi một phần cháo thịt nạc trứng vịt bắc thảo cùng với sủi cảo hấp, muốn có bao nhiêu dinh dưỡng thì có bấy nhiêu.

*

Lúc ra cửa thì Trì Nghiên có gửi định vị cho Mạnh Hành Du, nói mình chắc cỡ 40 phút nữa mới tới.

Mạnh Hành Du bấm đốt ngón tay tính thời gian gọi hai ly trà sữa mang đi, giao hàng đến chưa bao lâu thì Trì Nghiên cũng gọi đến.

Anh hỏi cô chờ ở đâu, Mạnh Hành Du lấy trà sữa để trong tủ lạnh ra rồi ghé vào mép cửa nhà, vừa nghe thấy tiếng cửa nhà bên cạnh đóng lại thì trực tiếp cúp máy.

Trì Nghiên thấy Mạnh Hành Du đột nhiên cúp máy thì buồn bực, đang định gọi lại thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Giờ này thường sẽ không có ai đến tìm anh, Trì Nghiên vừa cầm điện thoại gọi cho Mạnh Hành Du, vừa hỏi với người bên ngoài: “Ai đó?”

Trả lời anh chính là một khúc nhạc chuông nhẹ nhàng vui vẻ, giống y hệt với tiếng chuông của Mạnh Hành Du.

Trì Nghiên cầm điện thoại, dừng một lát, tay đặt trên chốt cửa, tiếng chuông bên ngoài vẫn còn vang vọng, anh từ từ mở cửa ra.

Một tay Mạnh Hành Du cầm điện thoại, một tay xách bịch trà sữa, vừa thấy cửa mở ra thì liền bước lên trước mặt Trì Nghiên, thừa dịp hành lang nhỏ của tầng lầu không có ai liền nhón chân hôn anh một cái.

“Hàng xóm mới có uống trà sữa không? Siêu ngọt luôn á.”

Trì Nghiên hồi thần lại, mở cửa để Mạnh Hành Du vào nhà, trong nháy mắt cánh cửa đóng lại thì lại ôm lấy cô từ phía sau, cằm anh đặt trên vai cô, sau đó thì cắn vành tai cô một cái, thấp giọng nói, “Du nhai con học được cách nói dối rồi.”

Mạnh Hành Du bị hơi thở của anh làm hơi ngứa, nhin không được muốn cười, “Học theo cậu đó, lúc trước về Nguyên Thành không phải cậu cũng chẳng nói tở sao?”

Trì Nghiên vươn đầu lưỡi liếm mang tai của cô làm Mạnh Hành Du cảm giác cả người tê dại, lời muốn nói đều bị nghẹn ở cổ họng.

Trì Nghiên thổi một hơi ngay giữa cổ của cô, giọng nói khàn khàn: “Là tự cậu đưa tới cửa đây.”

Mạnh Hành Du thầm kêu không ổn, chân muốn chạy trốn chưa kịp bước đã bị Trì Nghiên đè lại bả vai.

Đôi chân dài của anh đi một bước vượt lên trước người Mạnh Hành Du, lại dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên, đôi đồng tử đen láy phản chiếu gương mặt đỏ lừ của cô nhóc, Trì Nghiên nghiêng đầu cười khẽ một tiếng, sau đó cúi đầu phủ lên môi cô.

Mạnh Hành Du khẽ nắm lấy góc áo của Trì Nghiên, hơi thở trần trọc quấn lấy nhau, cách một lớp áo lại dùng ngón tay cào lưng của anh hai cái.

Trì Nghiên vẫn không có ý muốn buông tha cho cô, sức lực ngược lại càng tăng thêm, tim của Mạnh Hành Du đập loạn không thôi, hô hấp cũng rối loạn, lúc sắp thở không nổi nữa thì cô duỗi tay ra đánh vào lưng của anh, “ưm ưm” vài tiếng sau đó Trì Nghiên mới buông cô ra.

Mạnh Hành Du lùi về sau hai bước rồi dùng tay che miệng lại, cô then thùng trừng mắt nhìn Trì Nghiên: “Nào có ai giống hồ dữ rình mồi như cậu thế chứ?”

“Tở đây nhiều lắm cũng chỉ tính là lướt qua rồi dừng thôi.” Trì Nghiên tiến lên ôm lấy eo của Mạnh Hành Du, hai người cứ như đứa trẻ dính liền vậy,

cùng tay cùng chân đi về phía phòng khách, rồi cuối cùng gần như là liệng lên ghế sofa.

Mạnh Hành Du ngồi trên người của Trì Nghiê, thuận tay đặt ly trà sữa lên bàn trà, sau đó thì duỗi tay ôm lấy cổ của anh, hiếm khi lộ ra bộ dáng nũng nịu của em gái nhỏ: “Có phải cậu hoàn toàn không ngờ tới tớ sẽ dọn đến kế bên nhà cậu đúng không?”

Trì Nghiê đặt tay trên eo của Mạnh Hành Du, thường thường vuốt ve hai cái, ôm lấy cô lười biếng dựa lên ghế sofa, giọng nói cũng mang theo vài phần khêu gợi: “Đúng là không ngờ tới, bạn gái tớ bây giờ còn chơi tâm cơ nữa đấy.”

Mạnh Hành Du vỗ bàn tay của Trì Nghiê ra: “Chẳng lẽ cậu không vui hả?”

Trì Nghiê rút tay về, dừng vài giây bỗng nhiên siết chặt hơn, sau đó Mạnh Hành Du cảm thấy như trời đất quay cuồng, lúc hồi thần lại thì bản thân đã bị Trì Nghiê đè ở dưới thân.

Hai người gần như cùng lúc vào cửa, vừa vào sau thì đã bắt đầu không đứng đắn, trong phòng cả 1 bóng đèn còn chưa bật, chỉ có ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào.

Lúc điều kiện thị giác không tốt lắm thì chính là lúc các giác quan khác sẽ càng nhạy bén hơn bình thường.

Tay Trì Nghiê chống lên bên tai của Mạnh Hành Du, cô có thể nghe tiếng tim đập rõ ràng của anh, từng tiếng từng tiếng mạnh mẽ, ở trong không gian tối tăm này như một tiếng vọng vang lên liên tục.

Mạnh Hành Du không thể nói vì sao đột nhiên trở nên căng thẳng, Trì Nghiê từ từ đến gần hơn, sau đó cô liền nhắm mắt lại dùng tay chống đỡ bờ vai của anh, lắp bắp nói: “Cậu.....Cậu đừng dựa tớ..... Gần.....Gần như vậy.....”

Trì Nghiê nắm lấy cánh tay của Mạnh Hành Du, hơi dùng sức đè lại làm cô không thể động đậy và phản kháng, cảm xúc vừa dâng trào thì ngay cả mặt cũng đều có vẻ như nóng lên.

Trì Nghiê chôn mặt vào trong cổ của Mạnh Hành Du, hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên nhuốm màu đen như mực, khàn giọng nói: “Bảo bối nhỏ, cậu

thơm thật đấy.”

Mạnh Hành Du cảm thấy bản thân sắp nổ tung rồi, cô không được tự nhiên động đây một cái, bỗng chốc, đầu gối lại chấn lên chỗ nào đó làm cả 2 người giống như bị điểm huyết, nháy mắt trở nên cứng người lại.

Dù sao cũng là người trưởng thành rồi mà Mạnh Hành Du lại còn học ban Tự nhiên nữa, thế cho nên về mấy kiến thức sinh lý cơ bản thì vẫn hiểu biết rành mạch, nhưng chính là trên sách vở là một chuyện, còn trong thực tế vẫn là chuyện khác, chẳng những thế mà nếu còn đặt ở trên người bạn trai mình thì nó lại là chuyện khác nữa.

Mạnh Hành Du thấy Trì Nghiên vẫn không nhúc nhích thì không biết bước tiếp theo anh muốn làm gì, nhưng ngay cả bản thân cô cũng chưa làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý để tiến thêm một bước nữa, thời cơ không thích hợp mà địa điểm cũng không thích hợp nốt, chỗ nào cũng không thích hợp. Mạnh Hành Du duỗi thẳng chân, hận không thể hoà hợp thành một thể với cái xô pha dưới người, nhưng cũng không thể đung cái chỗ nào đó lần thứ hai, thế nên cô hăng giọng, xấu hổ muốn chết, ngập ngừng cả nửa ngày mới nói được hết câu: “Cái đó.....Trì Nghiên.....Chúng ta bây giờ vẫn là học sinh cấp 3, cậu.....Biết không?”

Trì Nghiên rất kịp thời nhớ tới chuyện ở chỗ hồ bơi lúc trước.

Anh cho rằng lần trước đã muốn đòi mạng rồi, cái bộ đồ bơi xấu thế mà anh vẫn có thể có phản ứng được.

Một lần đó thôi mà anh cảm thấy bản thân mình như kẻ biến thái rồi, biến thái đến phát điên.

Tình huống trước mắt còn muốn đòi mạng hơn cả lần trước nữa chứ.

Trì Nghiên vừa nghe thấy bốn chữ học sinh cấp 3 từ miệng Mạnh Hành Du nói ra thì như có một cơn gió lạnh trong chớp mắt xua tan hết bầu không khí nóng bỏng của hai người.

Trì Nghiên xoay người ngồi dậy khỏi xô pha, anh vô lực khép hờ mắt lại, cúi đầu nhìn chăm chăm đũng quần của mình, trong lòng thì chửi thề vài câu.

Mạnh Hành Du cũng ngồi lên, sửa lại quần áo của mình, cô không dám nhìn Trì Nghiên nữa, chỉ nhỏ giọng nói: “Có phải cậu tức giận không?”

Trì Nghiê n với lấy gối ôm đặt trước người mình, tránh cho không khí trở nên càng xấu hổ hơn, anh nghe thấy Mạnh Hành Du nói xong thì giật mình, ngược lại cười nói: “Sao tớ lại tức giận với cậu chứ, cậu đừng có nghĩ nhiều.”

Mạnh Hành Du nhớ tới một bài đăng trên Weibo trước đây.

Bài đăng là của một nam sinh, cậu ta hỏi nếu bạn gái không muốn dành đêm đầu tiên của cô ấy cho mình thì có cô ấy có phải không yêu cậu ấy không, rồi chúng tôi có nên chia tay hay không.

Bình luận ở dưới bài đăng rất đa dạng.

Có người nói, bạn gái cậu thật sự không yêu cậu, vẫn còn có sự dè dặt và không tin tưởng đối với tương lai của hai người, hai người nên chia tay đi thôi.

Cũng có người nói, bạn gái cậu vẫn yêu cậu lắm, chính do cậu không trao cho cô ấy đủ cảm giác an toàn mà thôi, làm cô ấy cảm thấy không yên tâm khi giao bản thân mình cho cậu.

Còn có người nói, chuyện này chả có liên quan gì tới yêu hay không yêu cả, chỉ là vấn đề nguyên tắc của mỗi người mà thôi, chẳng lẽ đàn ông nào cũng là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới hay sao? Nếu vậy thì chủ thớt cũng chả phải thứ tốt gì, đã hoàn tất giám định tra nam rồi.

Mạnh Hành Du không biết giờ phút này Trì Nghiê n có thể có cùng suy nghĩ giống như nam sinh đăng bài hay không.

Mạnh Hành Du duỗi tay lấy trà sữa trên bàn rồi cắm ống hút vào, theo thói quen hút một hớp, trà sữa mới lấy từ tủ lạnh ra chưa lâu cho nên sự mát lạnh của nó đặc biệt có thể xua tan lửa cháy trong lòng.

Cô không phải là người có thể kìm lại lời nói, uống hết 1/3 ly trà sữa thì Mạnh Hành Du liền hạ quyết tâm, cô ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Trì Nghiê n mà nói: “Trì Nghiê n, cậu đừng bởi vì chuyện này mà nghi ngờ tình cảm tớ đối với cậu, tớ thích cậu, điều này có trời đất chứng giám.”

“Nhưng mà á, tớ cảm thấy chuyện này không thể dừng ở đây được.”

Trì Nghiê n còn chưa từ bộ dáng hăng say hồi thần lại thì thình lình nghe thấy giọng nói đầy nghiêm túc của Mạnh Hành Du, cho rằng chuyện vừa rồi để lại khúc mắc gì trong lòng cô, thế nên liền hấp tấp mở miệng: “Vừa

rồi kỳ thật tớ không muốn làm gì đâu, nếu có làm cậu sợ thì cho tớ xin lỗi, cậu đừng.....Đừng có tức giận.”

Mạnh Hành Du ngẩn ra, không thể hiểu nổi mà hỏi: “Tại sao tớ lại tức giận chứ?”

Đáy lòng Trì Nghiên vừa hoảng vừa loạn, “Cậu là muốn chia tay sao?”

Mạnh Hành Du bị mạch não thần kỳ của anh làm khiếp sợ, buồn cười nhìn anh, “Vì sao tớ muốn chia tay chứ?”

Không phải tức giận cũng không phải muốn chia tay.

Trì Nghiên cũng ngây người: “Vậy cậu nói không thể dừng ở đây được.....”

“Tớ còn chưa nói xong đâu, tớ là muốn nói, cậu.....” Mạnh Hành Du quay đầu đi, cảm hứng về hướng phòng tắm, như có ý chỉ gì đó, “Cậu có muốn cái đó hay không.....Một tí.....Nghe nói nhìn lâu trong khoảng thời gian dài sẽ ảnh hưởng đến ảnh hưởng đến sự phát triển.....”

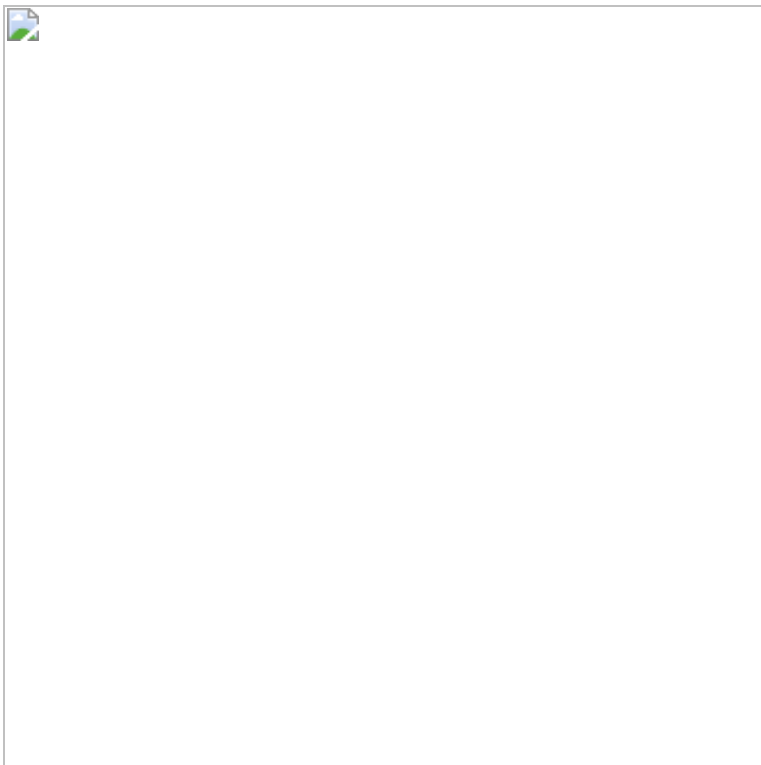
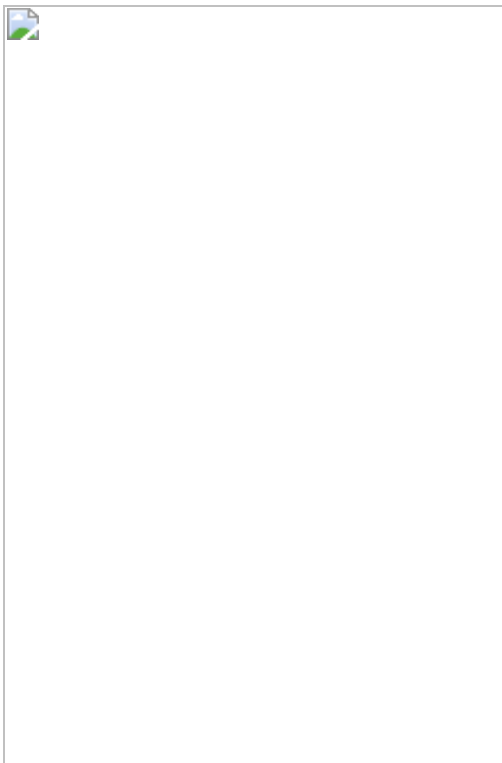
Sắc mặt Trì Nghiên xanh mét.

Mạnh Hành Du lại cho rằng anh không nhìn được thể là lập tức đứng lên đi về phía phòng sách, ngoài miệng còn điên cuồng tự lừa dối bản thân, cứ nhắc mãi: “Tớ đi nghe nhạc Rock and Roll đây, cậu có tai nghe không, có thể cho tớ mượn dùng tí không, tớ đột nhiên muốn nghe nhạc Rock and Roll quá, phải càng Rock càng tốt.”

Trì Nghiên: “.....”

Phúc lợi tới rồi đây ~~~~

CHƯƠNG 72

72% ĐỘ NGỌT: MỌI VIỆC ĐÃ CÓ TỐ

Editor: Song Ngư

Đợt học bù nghỉ hè vừa đúng lúc vào ngay dịp mùa hè nóng bức nhất trong năm của Nguyên Thành, bọn họ lần này cũng may đúng dịp nên được trường Số Năm ban phát lòng từ bi, trước lúc đợt học bù nghỉ hè thì lắp cho mỗi phòng học của lớp 12 một máy điều hoà, để cho những ngày học bù không còn gian nan nữa.

Thừa dịp trước khi chính thức khai giảng, giáo viên các lớp cũng nhanh nhanh chóng chóng kết thúc chương trình học mới mà bước vào giai đoạn tổng ôn tập.

Không biết là ai ra chủ ý cho lãnh đạo bên trên, nói vì để nắm bắt tình hình của từng học sinh một cách chính xác hơn nên trước khi khai giảng phải tổ chức một kỳ thi tổng cấp khối bao gồm tất cả kiến thức của 3 năm cấp ba.

Cái kỳ thi này không chỉ bao quát hết toàn bộ năm lớp 12, đúng chuẩn khổ không thể kể xiết, hơn nữa do ôn tập không đúng trọng tâm nên đa số học sinh đạt được điểm số thấp nhất trong lịch sử, thế là trước khi chính thức bước vào năm lớp 12 thì tâm lý của ai cũng đều sụp đổ hết rồi.

Thành tích của Trì Nghiên vẫn vững như núi, điểm số cũng chả khác ngày thường là bao, cứ nhẹ nhàng chiếm lấy vị trí đầu bảng KHXX của khối.

Mà thành tích của Mạnh Hành Du thì vẫn luôn ổn định, KHTN trước sau vẫn tốt, còn KHXX thì trước sau chỉ có thể đạt tiêu chuẩn mà thôi.

Nhưng lần này đối với môn KHTN thì có tương đối nhiều học sinh ngum củ tỏi, cho nên tổng thành tích của Mạnh Hành Du vào lần thi này cũng xem như cao, phá lệ chen chân vào top 50 của khối.

Buổi học lớp vào tuần đầu tiên khai giảng, Triệu Hải Thành ở trong lớp cường điệu khen ngợi Mạnh Hành Du, bảo cô rất có tiến bộ, nên tiếp tục phát huy.

Tuy nhiên Mạnh Hành Du đối với thành tích lần này cũng không mấy vừa lòng, lần này thi tốt phần lớn đều do may mắn, chờ một khoảng thời gian ôn tập cho kỳ thi sau thì cô vẫn sẽ là người không có tên họ trên bảng cấp khối, vẫn chỉ là một tuyển thủ với thành tích bình thường mà thôi.

Sở Tư Dao hồi nghỉ hè có tham gia lớp học bù, lần này tiến bộ gần 50 điểm nên bố mẹ cô ấy khen thưởng cho một khoản tiền tiêu vặt.

Điều này làm cho Sở Tư Dao vui vẻ không thôi, thứ Năm vừa lấy được tiền xong thì liền hẹn Mạnh Hành Du và Đào Khả Mạn ra ngoài trường ăn một bữa.

Giờ cao điểm giữa trưa nên tốc độ phục vụ rất chậm, một đĩa rau nhỏ sắp nhìn thấy đáy rồi mà vẫn chưa thấy món nóng được dọn lên.

Buổi sáng Mạnh Hành Du dậy trễ nên ăn không được mấy miếng bữa sáng dì Trịnh làm đã vội vàng ra cửa, qua cả buổi sáng múa bút thành văn với sự học tập cao độ thì lúc này đã đói đến là người rồi. Cô gần như là trông mòn con mắt nhìn về phía chỗ bếp, cuối cùng cũng thấy người phục vụ bưng đĩa cá hầm ớt (*) ra.

Ánh mắt Mạnh Hành Du sáng lên, cô cầm chiếc đũa lên có thể sẵn sàng ăn bất kỳ lúc nào.

Nhưng lúc người phục vụ sắp đến gần bàn họ thì bàn bên cạnh có một nữ sinh đeo kính đen đứng lên hô to: “Dì à, cá này là chúng tôi gọi, dì bưng đi đâu vậy?”

Người phục vụ choáng váng, tưởng bản thân mình nhớ nhầm nên liền bưng đĩa cá đưa sang bàn bên cạnh.

Đang lúc đói khát thì đồ ăn là lớn nhất.

Mạnh Hành Du nhớ rõ ràng bàn bên cạnh đến sau bàn họ, thế là cô đặt đũa lên bàn, đứng lên nói với người phục vụ: “Dì ơi, cá này là chúng cháu gọi trước mà.”

Ông nói ông có lý còn bà thì nói bà có lý (**), người phục vụ đặt đĩa cá lên bàn xong thì lấy điện thoại mở ghi chép gọi món ra, nói một tiếng xin lỗi với Mạnh Hành Du rồi bưng đĩa cá đặt lên bàn họ, sau đó quay đầu nói với nữ sinh đeo kính đen, “Bạn học à, đĩa của bàn cháu cũng lên ngay đây.”

() Ông nói ông có lý còn bà thì nói bà có lý : Kiểu nói ẩn dụ A nói rằng A đúng, B nói rằng B đúng. Có nghĩa là mỗi người có lý do riêng và mỗi người khẳng định những gì họ muốn nói.**

Nữ sinh kính tròn mắt, ngồi xuống bên người nữ sinh A (***) oán giận móc méo: “Học bá cơ đấy thế mà không chỉ cướp bạn trai của người khác, ngay cả một đĩa đồ ăn mà cũng đòi cướp cho bằng được, đúng là không biết xấu hổ.”

(*) nguyên văn là nữ sinh giáp, giáp đây có nghĩa là người qua đường, không quan trọng, chỉ vai diễn quần chúng. Nhưng t đổi thành nữ sinh A cho thuận miệng.**

Mạnh Hành Du tuy không hiểu nửa câu đầu nhưng nửa câu sau thì có thể hiểu được, tay gấp đồ ăn lơ lửng giữa không trung, cô liền nghiêng đầu nhìn sang, cười như không cười nói: “Bạn học à, cô điên khùng mắng ai đấy?”

Nữ sinh kính đen càng thêm kiêu ngạo, “Ai cướp đồ thì mắng người đó.”

Đào Khả Mạn bên cạnh nhìn không nổi nữa cũng nóng lên, cô ấy đứng phắt dậy chỉ vào ả kính đen, lạnh lùng nói: “Buổi sáng mà không đánh răng hả? Miệng không sạch sẽ thì đừng có ra ngoài làm người ta buồn nôn.”

“Tao nói mà hay sao mà mà phải tức giận, bày đặt kêu gào giành chỗ cho ai xem.” Nữ sinh A ở bên cạnh cũng phụ họa, nói chuyện càng thêm không kiềm chế, “Bây giờ người nào đó cũng đều lấy được hạng nhất cấp thành phố rồi, mà thích cướp đồ như thế chắc giải thưởng quốc gia có lẽ cũng cướp từ trong tay người khác quá.”

Lời này chói tai đến mức ngay cả Sở Tư Dao cũng không nghe lọt tai, cô ấy chửi lại: “Cơm có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy được, mà bị khuyết tật não à.”

Mạnh Hành Du buông đồ xuống, đứng lên đi đến bên cạnh ả kính đen, lạnh nhạt nói: “Vậy mà giành giải thưởng quốc gia cho tao xem đi.”

Mang một khuôn mặt trẻ con nên không nạt người được, ả kính đen chả coi Mạnh Hành Du ra gì, ngay cả con mắt cũng chả thèm ngước lên, “Mà bớt ra về ta đây đi, chính mà làm ra những chuyện gì không thể để người ta biết thì trong lòng tự hiểu lấy.”

Mạnh Hành Du tức đến bật cười, cũng chả rảnh quan tâm đến mấy ánh mắt hóng hớt của khách ăn trong quán, cô kéo ghế bên cạnh ả ta ra ngồi xuống, gõ mặt bàn: “Tao không rõ lắm, mà nói xem, tao làm gì nào.”

Nữ sinh A dần dần cười rộ lên, cười đến hơn nửa phút mới vào đề: “Chưa thấy ai cướp bạn trai người khác mà còn đúng tình hợp lý như thế đấy.”

“Bạn trai ai?”

“Mày không phải đang hẹn hò với Trì Nghiên à? Hồi lớp 10 mày còn chung lớp với Tần Ngàn Nghệ nữa đấy, làm người cũng đừng quá đáng như thế, ngay cả bạn trai của bạn cùng lớp mà cũng cướp cho được.”

Đây là câu chuyện buồn cười lỗ bịch nhất mà Mạnh Hành Du từng nghe thấy.

Đào Khả Mạn đi tới đứng bên cạnh Mạnh Hành Du, nghe xong lời nói của nữ sinh A thì cũng bực lên, trực tiếp chửi: “Tần Ngàn Nghệ khắp nơi đập nặn hình tượng bạn gái chính quy của Trì Nghiên cái gì thế hả, đừng có con mẹ nó không biết xấu hổ thế chứ.”

Sở Tư Dao nghe xong cũng cười ầm lên: “Mấy người đi hỏi mấy bạn học lớp 6 hồi khối 10 kia đi, nếu mà có một người nói Tần Ngàn Nghệ từng hẹn hò với Trì Nghiên thì hôm nay tao theo họ của bọn mày ngay!”

Ả kính đen và nữ sinh A liếc nhìn nhau, tự tin trong lòng đã giảm một nửa. Bạn cùng phòng của Tần Ngàn Nghệ là bạn cùng lớp hồi năm lớp 10 với bọn họ, lời đồn đãi đó cũng từ kỳ nghỉ hè lan truyền cho tới tận bây giờ.

Lời đồn ngày một qua tai nhiều người, hơn nữa ngày thường quan hệ của Trì Nghiên và Mạnh Hành Du thoát nhìn cũng tốt, còn bộ dáng của Tần Ngàn Nghệ vẫn cứ miễn cưỡng, không thể quên nhưng không muốn nói ra, thế là càng làm tăng thêm mức độ đáng tin của lời đồn đãi đó.

Nhưng bây giờ bạn bè của Mạnh Hành Du, anh một câu tôi một câu nói đúng tình hợp lý như vậy, cứ như sợ bọn họ không chịu đi làm sáng tỏ vậy, chỗ nào giống như đang nói dối chứ?

Chuyện này từ đâu tới đâu thế nào thì Mạnh Hành Du đại khái cũng đoán được hơn nửa rồi, từ trước chỉ biết Tần Ngàn Nghệ có ý với Trì Nghiên, nhưng không đoán được ả ta lại lớn mật đến mức này.

Ả là bạn gái Trì Nghiên? Ả ta vốn dĩ hẹn hò với Trì Nghiên? Còn bản thân cô lại thành kẻ thứ ba chen chân vào tình cảm của bọn họ?

Nổ gì mà nổ lắm thế không biết, đúng là bát nháo mà.

Mạnh Hành Du cụp mắt, không biết đang suy nghĩ điều gì. Qua 10 giây thì đuôi mắt phượng nhếch lên đối mặt với ả kính đen, cứ nhìn chăm chăm không nói lời nào.

Tướng mạo cô thuộc về loại hình mang cảm giác thân thiết, làm người ta rất khó có cảm giác phòng bị, nhưng giờ phút này ánh mắt không mang theo bất kỳ độ ấm nào, đuôi lông mày cũng không có nửa ý cười, vô hình để lộ ra cảm giác áp bức.

Ả kính đen nuốt nước miếng, trong lòng không kiềm chế được sự run rẩy, ả sợ đến mức mà chỉ có thể dùng giọng nói để tiếp thêm can đảm: “Mày.....Mày nhìn tao làm gì, có chuyện gì cứ nói thẳng!”

Mạnh Hành Du ngẩng đầu, nhìn chòng chọc ả ta mang theo sự ẩn ý, không đầu không đuôi nói: “Mày có nghe nói về Thi Kiều chưa? Có cô chị họ ở trường nghề bên cạnh đấy.”

Đều cùng là học sinh cùng khối nên ả kính đen cũng có ấn tượng, hướng chi hồi lớp 10 Thi Kiều đã nổi tiếng khắp cả khối.

Lúc đó cậu ta bởi vì ra nước ngoài mới thôi học, nhưng đến lúc Thi Kiều đi rồi thì trong trường lan ra đủ loại tin đồn, có người nói cậu ta bởi vì đắc tội với người khác, không thể ở lại trường Số Năm nữa nên mới tìm cách ra nước ngoài để bỏ đi.

Còn có người nói, cậu ta cùng cô chị họ trường nghề cãi nhau kịch liệt, sau đó cô chị họ không thèm che chở cho cậu ta nữa, cậu ta sợ bị trả thù cho nên mới rời đi.

Ả kính đen không biết sao Mạnh Hành Du đột nhiên lại nhắc tới người này, không hiểu nổi mà nhìn cô: “Biết thì sao?”

Mạnh Hành Du thuận tay cầm một chiếc đũa tre, hai tay nắm hai đầu, cười nói với ả: “Mày cũng muốn chuyển trường giống Thi Kiều sao?”

Vừa nói xong, Mạnh Hành Du dè tay xuống, chiếc đũa lập tức gãy thành đôi.

Ả kính đen cùng nữ sinh A sợ tới mức mặt trắng bệch.

Mạnh Hành Du ném chiếc đũa bị gãy lên trên bàn, đụng tới tay của hai nữ sinh làm bọn họ theo năng co rúm người lại, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn Mạnh Hành Du.

“Tính của tao tốt lắm, phàm là chuyện có thể sử dụng miệng để giải quyết thì đều không cần động thủ.” Mạnh Hành Du vuốt tay, từ từ đứng lên, cười rất ôn hoà, “Tao nghĩ bọn mày hẳn nên nói lời xin lỗi chứ nhỉ?”

Ả kính đen kéo nữ sinh A đứng lên, hai người trắm miệng một lời: “Đúng.....Thật xin lỗi.....Ngại quá.....”

Mạnh Hành Du vừa lòng cười, giơ tay vỗ bả vai của ả kính đen, có thể cảm nhận được sự run rẩy trên người ả, thế nên ý cười càng sâu hơn, rất thiện ý nói: “Công phu khua môi múa mép của bọn mày có thể vào được Thanh Hoa Bắc Đại đấy.”

Nói xong thì Mạnh Hành Du kéo Đào Khả Mạn và Sở Tư Dao ngồi lại bàn tiếp tục ăn.

Ả kính đen và nữ sinh A không thèm chờ đồ ăn mình gọi đưa lên mà vội vàng nói trả lại đờn không ăn nữa với người phục vụ, còn chân thì như găng hoả tiễn chật vật rời khỏi quán ăn.

Đào Khả Mạn nghĩ lại trò khôi hài vừa rồi thì giận tím người, ăn hai miếng cá xong thì liền buông đũa đầy phẫn nộ nói: “Cái con nhỏ Tần Ngàn Nghệ này đúng kiểu thùng rỗng kêu to này chắc lại dở chứng hả? Đệch mợ, đúng là bị bọn họ làm tức chết, chuyện này cứ cho qua như vậy sao?”

Sở Tư Dao uống hai hớp nước, suy tư trong giây lát rồi cẩn thận đề nghị: “Bằng không chúng ta chọn hôm trời tối gió lớn trời con nhỏ đó lại, sau đó dùng bao bộ chụp đầu nó rồi đánh cho một trận, đánh xong thì đi liền?”

Mạnh Hành Du nghe xong thì suy t chút nữa nuốt luôn xương cá, cô nhin cười uống một hớp nước, nói: “Dao Dao à, sao trước đây tớ không thấy cậu có phong cách của chị đại thế nhỉ?”

Sở Tư Dao gãi đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tớ đây không phải muốn giúp cậu hả giận sao, Tần Ngàn Nghệ đúng là phiền phức mà, chuyện này không thể cho qua thế được, cậu mà không thể hiện thái độ thì con đó chắc chắn còn tiếp tục nói bậy về cậu cho xem.”

Đào Khả Mạn giơ hai tán thành những lời này: “Đúng đấy, hơn nữa chuyện cậu giành được giải nhất cấp thành phố nhưng lại từ bỏ nhập học thông qua tiền cử vốn dĩ dễ bị người ta ghen ghét rồi, Tần Ngàn Nghệ nếu cứ tiếp tục thế thì danh tiếng cậu sẽ thúi hoắc luôn cho xem.”

Mạnh Hành Du đối với những chuyện hai người nói cũng không quá để ý, cô lắc đầu, như suy tư gì mà nói: “Người khác nói tớ thế nào không quan

trọng, tớ chỉ lo lắng mấy tin đồn này truyền đi rộng rãi, lỡ mà giáo viên cũng biết đến lúc đó mời phụ huynh lên thì càng thêm phiền toái.”

“Đúng nha, nếu mời phụ huynh vậy chuyện cậu hẹn hò với Trì Nghiên phải làm sao đây?” Đào Khả Mạn suy nghĩ, thử thăm dò hỏi: “Bằng không đến lúc đó cậu cứ chết sống không chịu thừa nhận là mình hẹn hò với Trì Nghiên đi.”

Mạnh Hành Du cũng không tán đồng: “Giấy không thể gói được lửa, bây giờ tớ phủ nhận nhưng nếu sau này để bố mẹ tớ biết được chân tướng sự thật thì chắc hai người ấy khổ sở lắm, đến lúc đó lại không thể chấp nhận nổi.”

Mạnh Hành Du ngày thường có quậy thì quậy nhưng trên vấn đề trái phải rõ ràng thì vẫn biết nặng nhẹ.

Có vài chuyện nhỏ nói dối tí thì không sao, nhưng chuyện quan trọng mà nói dối bố mẹ thì Mạnh Hành Du làm không được.

Sở Tư Dao muốn nói lại thôi, Mạnh Hành Du thấy biểu tình cô ấy thì chủ động hỏi: “Cậu có gì cứ nói thẳng đi, đừng có nhịn.”

“Tớ không phải có ý xấu đâu, nhưng tớ chỉ nói đến một khả năng.” Sở Tư Dao đặt đồ uống sang một bên, cố ý thấp giọng, ghé sát lại hai người nói, “Cậu xem chúng ta ăn có một bữa thôi mà cũng có người bay ra khiêu khích, chuyện này cho thấy rằng trong trường học, ít nhất là trong khối lớp của chúng ta có rất nhiều người biết chuyện này.”

“Tớ cảm thấy chuyện này truyền tới tai của giáo viên chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Nhưng cậu nghĩ đi, chuyện yêu sớm vốn dĩ đã là đề tài mẫn cảm rồi, bây giờ bên ngoài lại nói cậu khó nghe thấy, nên giáo sư có lẽ cảm thấy rất khó để nói chuyện với cậu mà khả năng trực tiếp mời phụ huynh sẽ cực kỳ lớn.

“Cho nên tớ cảm thấy, chuyện này có lẽ trong tình huống cậu không hề chuẩn bị mà bị bố mẹ cậu phát hiện, sau đó bày ra trước mặt cậu làm cậu chọn lựa.”

“Nhưng cậu cũng vừa nói là cậu không muốn nói dối, vậy mặc kệ quá trình thế nào thì kết quả cũng chỉ có một thôi, chuyện cậu hẹn hò với Trì Nghiên xác định giấu không được.”

Đào Khả Mạn hiểu ý của Sở Tư Dao, cũng thuận miệng nói tiếp: “Cho nên Du Du à, hoặc là chờ bố mẹ thông qua miệng của giáo viên mà biết chuyện này, sau đó cậu thẳng thắn với bọn họ; hoặc là cậu liền đánh đòn phủ đầu trước, trước khi bố mẹ cậu biết vấn đề thông qua miệng người khác thì cậu trực tiếp nói thật với bọn họ đi.”

Mạnh Hành Du nghe xong thì không thể lập tức quyết định, qua một lát thì cô thở dài, nhẹ giọng nói, “Để tớ suy nghĩ lại thử xem.”

Đào Khả Mạn siết tay cô lại, an ủi: “Cậu suy nghĩ cho kỹ, thứ Bảy này không đi học, hai ngày nghỉ cuối tuần chính là cơ hội tốt đấy.”

Sở Tư Dao nói: “Tớ cũng cảm thấy thế, cho dù biết bố mẹ cậu sẽ tức giận nhưng cũng không có khả năng không cho cậu đi học, cậu có thể nói hôm Chủ nhật, rồi tối đó có thể đi để hai người đó có 1 tuần bình tĩnh suy nghĩ.”

Mạnh Hành Du “ừ” một tiếng, buồn muốn chết, cũng không nói nữa.

*

Một bữa ăn không ngon miệng, Mạnh Hành Du cũng buồn cả ngày trời, nhưng lại không nghĩ ra lý do là gì.

Xong tiết tự học buổi tối, Trì Nghiên tới lớp 2 tìm Mạnh Hành Du để lên thư viện tự học 1 tiếng nữa.

Nhưng hai người vừa bước ra khỏi ngoài khu dạy học thì Mạnh Hành Du đột nhiên dừng bước, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Trì Nghiên: “Đêm nay chúng ta không đi tự học nữa.”

Trì Nghiên ngẩn ra, ngược lại rất sáng khoái đáp ứng: “Được, có phải cậu đói bụng không? Chúng ta đi ăn gì đi.”

Mạnh Hành Du lại lắc đầu rồi dẫn anh đến hồ phun nước bên kia: “Tớ không đói, tớ có việc muốn tâm sự với cậu.”

Tiếng chuông cảnh báo vang lên trong đầu của Trì Nghiên, anh đi theo sau, trước khi Mạnh Hành Du mở miệng thì mày nhăn lại, chần chờ một lát rồi hỏi: “Cậu.....Không phải muốn chia tay chứ?”

Mạnh Hành Du hồi nghi hè lần đầu đến nhà Trì Nghiên, sau lúc gây ra chuyện hồ đồ thì phản ứng đầu tiên của anh cũng là chia tay.

“.....”

Rốt cuộc là cô đã để lại bóng ma tâm lý trầm trọng sâu sắc thế nào.

Để mà một Thái Tử gia lạnh lùng lại biến thành một người bạn trai hèn mọn không có cảm giác an toàn thế này.

Mạnh Hành Du vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, thấy ánh sáng không tệ cộng thêm xung quanh không có ai nên cô chủ động bước lên nắm lấy tay của Trì Nghiên: “Tớ không nghĩ tới chuyện chia tay với cậu, cậu đừng có trông gà hoá cuốc như thế.”

Tâm tình lơ lửng của Trì Nghiên cũng rơi xuống, sau đó trở tay nắm lấy tay của Mạnh Hành Du: “Thế cậu muốn nói gì với tớ?”

Mạnh Hành Du hai ba câu nói rõ chuyện hồi sáng một lần, sau đó cô dừng một chút lại ngẩng đầu hỏi anh: “Cậu cảm thấy có phải tớ trực tiếp nói thẳng với bố mẹ thì tốt hơn không?”

Đáy lòng của Trì Nghiên cũng ngưng trệ, anh chỉ mới gặp bố của Mạnh Hành Du qua hình chụp, thoát nhìn thì là một người rất hoà ái, còn về mẹ của Mạnh Hành Du thì ấn tượng của anh đối với bà ấy vẫn dừng ở lúc khai giảng hồi lớp 10.

Suy nghĩ thế nào cũng không giống như một người mẹ sẽ ủng hộ con gái yêu đương lúc cấp 3 cả.

Trì Nghiên đi đến ghế dài bên cạnh hồ phun nước rồi ngồi xuống, anh suy nghĩ giây lát rồi lại hỏi Mạnh Hành Du một vấn đề: “Nếu tớ nói là tớ có biện pháp để những lời đồn đó không truyền đến tai của giáo viên thì cậu có còn muốn nói với gia đình nữa không?”

Mạnh Hành Du ngẩn ra, nửa đùa nói: “Cậu không phải muốn dùng bạo lực áp chế chứ? Gọi bọn Hoắc Tu Lệ đánh mỗi người lan truyền một trận hả?”

Trì Nghiên bật cười, lấy ngón trỏ chỉ trán của cô, “Cậu bớt xem phim thần tượng nào tàn đi.”

“Vậy cậu muốn làm thế nào? Cũng không có khả năng lấp kín miệng người khác được.”

“Điều tốt nhất để đàn áp tin đồn chính là tin đồn.”

Trì Nghiên dựa về sau, cánh tay tùy ý đặt trên lưng ghế, tiếp tục nói: “Bây giờ lực chú ý của bọn đều đặt trên người cậu, chỉ cần tung thêm lời đồn đẩy lực chú ý sang trên người tớ thì cho dù giáo viên có muốn mời phụ huynh cũng sẽ không tìm cậu.”

Mạnh Hành Du vẫn không hiểu: “Làm sao đây lực chú ý sang trên người cậu?”

“Thì cứ nói đại cái gì đó, ví như tứ sớm ba chiều bốn, phong lưu thành tính, lại ví như tứ thích con trai, tứ là đồng tính luyện ái, mấy loại tin tức giả dối giành lấy sự chú ý của người khác này thì chỉ cần tung đại một cái thì bọn họ sẽ không chỉ trở cậu nữa.”

Mạnh Hành Du ngời thẳng lưng, kinh ngạc nhìn chăm chăm anh, hơn nửa ngày mới ghen ra được một câu: “Bạn trai à, cậu đúng là kẻ tàn nhẫn.”

Trì Nghiêן thuận tay ôm chầm lấy Mạnh Hành Du, nhân cơ hội hôn cô một cái: “Bạn gái à, cậu còn chưa trả lời vấn đề của tứ đấy.”

Trêu ghẹo thì trêu ghẹo, Mạnh Hành Du không phủ nhận biện pháp mà Trì Nghiêן nói xác thật có tính khả thi, mà cuối cùng có lẽ cũng sẽ có hiệu quả thật, sau đó cô có thể rút lui rồi vứt sạch sẽ chuyện này.

Nhưng mà cô không muốn.

Cô không muốn ném cục diện rối rắm này cho mình anh.

Cũng không muốn anh giống hồi khai giảng bị mấy lời đồn đãi lung tung quẩn lấy người.

Mạnh Hành Du ôm lấy cổ của Trì Nghiêן, nhẹ nhàng kéo xuống rồi chạm lên môi anh, chủ động hôn anh một lần.

Cho dù sau tiết tự học buổi tối ở đây không có người nhưng Mạnh Hành Du cũng không dám quá nhiệt tình, chỉ chạm một chút rồi rời khỏi, trở lại vị trí ngồi của mình, hai tay vẫn cầm lấy tay của Trì Nghiêן, cười nói: “Tứ vẫn muốn nói.”

Trì Nghiêן cũng không khuyên cô, cũng không nói quyết định này có tốt hay không.

Một cơn gió thổi qua mang theo mùi hoa phớt nhẹ của ban đêm.

Trì Nghiêן phủ một bàn tay khác lên tay nhỏ của Mạnh Hành Du, nhẹ nhàng siết lại, rồi nói: “Cậu nói đi.”

“Cho dù bố mẹ cậu có phản đối hay ủng hộ thì Mạnh Hành Du, tứ sẽ không chia tay với cậu đâu.”

Mạnh Hành Du dựa vào bả vai của Trì Nghiêן, cong ngón tay lên vẽ một hình trái tim trên lòng bàn tay của Trì Nghiêן, cho dù có bất an nhưng

trong một khoảnh khắc cô lại cảm thấy mình có chỗ để dựa vào.

Cô dựa người về phía sau, thì Trì Nghiên liền ở đó.

Trì Nghiên ở nơi đó, thì cô không phải một mình nữa.

Cho nên cô không sợ hãi.

“Chúng ta không chia tay.” Mạnh Hành Du kiên định nói.

Trì Nghiên cười rộ lên, rồi nâng tay cô lên đặt bên miệng, sau đó hôn mu bàn tay của cô, nhắm mắt chân thành nói: “Mọi việc đã có tớ.”

Mạnh Hành Du nhoẻn miệng cười, cũng nói: “Cậu cũng vậy, mọi việc có tớ đây.”

*

Buổi tối thứ Sáu về đến nhà, Mạnh Hành Du đã làm tốt 10 phần công tác chuẩn bị ngả bài với gia đình, ai dè bố mẹ Mạnh lại đi xã giao ở nơi khác, phải ngày mai mới về lại Nguyên Thành.

Mạnh Hành Du cả người lo lắng, cứ đứng ngồi không yên trong phòng ngủ, hận không thể bây giờ gọi điện thoại ngay rồi nói hết với bố mẹ cho xong hết mọi chuyện.

Bố mẹ Mạnh không ở đây nên Mạnh Hành Du không nói được, cô nhịn khó chịu, suy nghĩ nửa ngày thì Mạnh Hành Du quyết định kéo Mạnh Hành Chu tới thử trước.

Dù sao người thì ở nơi khác, cũng không thể quay trở về trong thời gian ngắn được, nên anh ấy chỉ có tư cách tiếp nhận tin tức, chứ không có điều kiện bay về đánh gãy chân được.

Trước khi ngả bài với bố mẹ thì kéo Mạnh Hành Chu tới luyện tập thì đúng là không thể tốt hơn.

Tục ngữ nói không duỗi tay đánh gương mặt tươi cười (*), nên trước khi nhả ra tin tức lớn thì cô phá lệ khen ngợi tán dương một phen, bốn bề lên năm cũng coi như là trước tiên lấy con dao, sau đó tiêm một mũi thuốc tê, chắc không đến mức làm Mạnh Hành Du tức giận lắm đâu.....nhì.

(*) không duỗi tay đánh gương mặt tươi cười: kiểu định giơ tay đánh ai đó nhưng người ta lại tươi cười nhận lỗi thì bạn không thể xuống tay được.

Mạnh Hành Du lên sẵn kịch bản trong đầu, cô mở avatar của Mạnh Hành Chu ra, sau đó hít sâu hai ba cái rồi mới quy củ nhắn qua một chuỗi mấy lời tăng bốc.

——“Anh trai thân mến ơi, tối hôm qua em mơ thấy anh đó, trong giấc mơ anh còn đẹp trai hơn cả ngoài đời nữa.”

——“Hôm nay em thức dậy mà vẫn còn nhớ dư vị khuôn mặt 360 độ không góc chết của anh, em cảm thấy em có thể làm em gái ruột của một người nhân tài ưu tú thế thì chắc là kiếp trước em phải cứu cả ngân hà mới có thể đổi lấy được vinh dự này.”

——“Nhân đây, em bởi vì thân phận của mình mà cảm thấy kiêu ngạo và tự hào từ đáy lòng. Ôi, anh trai của em ơi, tối nay em sẽ vì anh mà hát bài ca tán dương!”

Mạnh Hành Chu hơn nửa tiếng sau mới trả lời lại.

——“.....”

——“Em có bệnh thì đi uống thuốc đi, đừng có lên cơn.”

——“Có phải thi đứng nhất từ dưới đếm lên rồi không?”

Mạnh Hành Du: “.....”

——“Mạnh Hành Chu, anh có bệnh hả? Anh không nhìn thấy em đang khen anh .”

——“Có rằm thì mau thả đi.”

——“Chúng ta đã giao hẹn rồi, anh không được nuốt lời, anh không được có hành vi bạo lực.”

——“Cuối cùng em có nói hay không?”

Mạnh Hành Du lấy hết quyết tâm, biên soạn hẳn một tin nhắn dài ngoằng, một hơi gửi sang cho anh ấy.

——“Kỳ thật cũng không có gì, chỉ muốn thông báo với anh một tiếng là em yêu đương thôi.”

——“Mời ngài lấy thân phận anh trai mà chúc phúc cho tình yêu của em.”

——“Nói xong rồi, em đi đây, chúc anh năm mới phát tài lớn, năm sau gặp được đại vận, chớ kiêu căng kiêu ngạo không là đánh gãy chân.”

Ba tin nhắn gửi đi như đá chìm dưới đáy biển, 10 phút trôi qua, Mạnh Hành Chu không chỉ không trả lời 1 dấu chấm câu, mà ngay cả một trạng thái

“đối phương đang trả lời” cũng chưa hiện lên.

Kỳ lạ thật.

Mạnh Hành Du vừa thấp thỏm vừa buồn bực, cẩn thận nhấn thêm ba tin nữa.

——“?”

——“Hello? Cầu ca của em ơi, anh không phải là khóc chứ.

——“Anh yên tâm đi, cho dù em có yêu đương thì anh vẫn là cầu ca xấu nhất của em mà.”

Cuối cùng Mạnh Hành Du cũng trả lời.

Chỉ là không phải là văn bản mà là một ảnh chụp màn hình.

Mạnh Hành Du nhấp vào tấm hình, chờ hình ảnh tải xong thì một tấm hình xác nhận đặt vé máy bay từ Lan Thị tới Nguyễn Thành vào nửa đêm nay đập vào trong mắt.

——“Rửa sạch sẽ cổ của em đi, chờ ông đây trở về.”

——“Chúc phúc cho tình yêu của em.”

Mạnh Hành Du: “.....”

Mọi người lẹ quá =))))

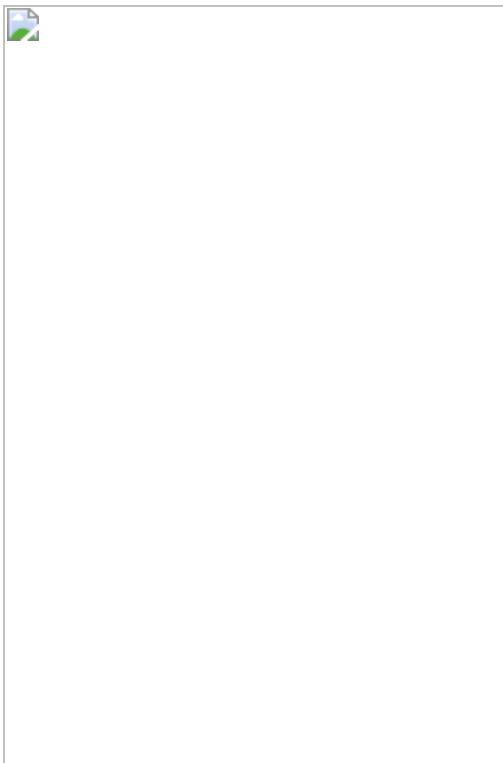
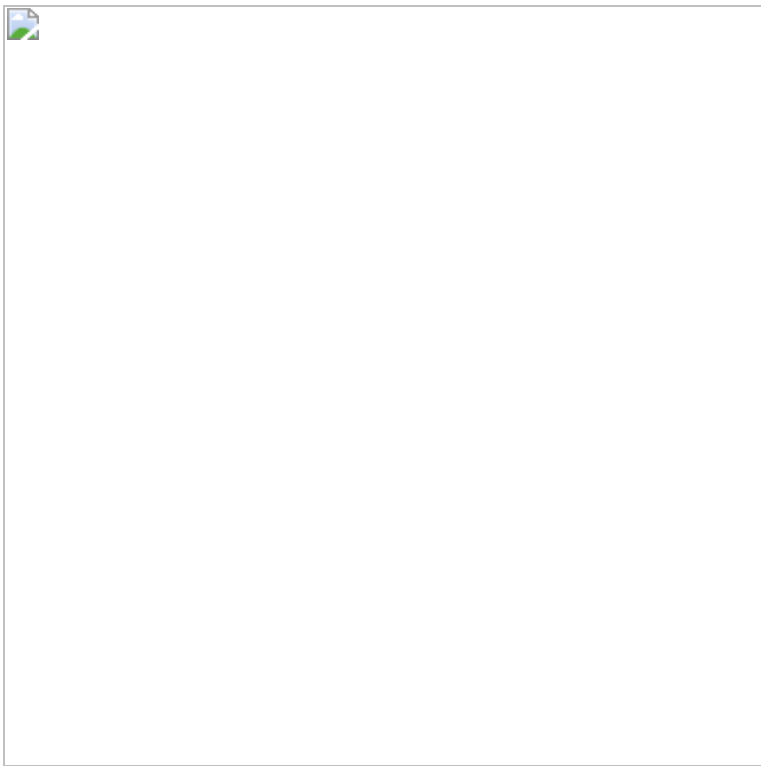
(*) cá hàm ớt:

This slideshow requires JavaScript.

Protected: CHƯƠNG 73

Protected: CHƯƠNG 74

CHƯƠNG 75

75% ĐỘ NGỌT: MỤC TIÊU CẦN TIẾN HÀNH, HỌC TẬP PHẢI THẬT TỐT, CHINH PHỤC VÀ THI VÀO TRƯỜNG NỔI TIẾNG

Editor: Song Ngư

Hôm sau.

Trời còn chưa sáng thì Mạnh Hành Du đã tỉnh, không biết do ngủ quá nhiều hay do ngủ không được, hay do một ngày chưa ăn gì bị đói đến tỉnh.

Mạnh Hành Du định chịu đựng cơn đói cùng mẹ Mạnh để có thể cùng ăn cơm rồi chủ động làm hoà với mẹ Mạnh, nhưng cuối cùng thì vẫn không thắng được chiếc bụng đói thăm kêu ọt ẹt, thế là cô xốc chăn lên rời giường, lựa chọn vế sau.

Tuy rằng cô không biết nếu chủ động tìm mẹ Mạnh nói chuyện thì bà ấy có thể cho cô một bậc thang đi xuống rồi cho qua chuyện này hay không.

Mạnh Hành Du mở cửa phòng ngủ ra, đầu tóc thì như tổ chim vậy, cứ như cái xác không hồn lắc lư đi xuống lầu.

Mạnh Hành Chu thức dậy sớm hơn cô, mới chạy bộ bên ngoài trở về, cũng thuận tiện mua luôn bữa sáng.

Mạnh Hành Du thấy Mạnh Hành Chu mặc đồ vận động bận trước bận sau trong phòng bếp, lại cúi đầu nhìn bộ dáng ủ rũ sa sút của mình thì thở dài một hơi.

Cô kéo ghế ra ngồi xuống rồi nghiêng đầu nhìn bàn cơm, mặt cô như đưa tang cúi gằm xuống, không chút khí lực kéo dài giọng nói với Mạnh Hành Chu: “Anh ơi, em sắp chết rồi.”

Mạnh Hành Chu quay lại nhìn cô một cái, sau đó ném bao bì đóng gói vào thùng rác, rồi sai cô như thường lệ: “Em lại đây, lấy sữa đậu nành ra đi.”

Mạnh Hành Du nằm bò không nhúc nhích, hơi thở yếu ớt nói: “Em.....Em không có sức.....Anh ơi.....Em.....Em.....Khó chịu.....”

Mạnh Hành Chu hỏi lại: “Khó chịu đến thế cơ à?”

Mạnh Hành Du gật đầu, cái trán cô tựa lên bàn ăn, phát lên hai tiếng giòn vang: “Cực kỳ khó chịu ạ, em vừa đáng thương yếu đuối lại không có sức nữa.”

Mạnh Hành Chu cũng không thèm ngẩng mặt lên, cắn một miếng bánh quẩy, sau khi nuốt xuống mới nói: “Vậy thì em đừng ăn, đỡ phải nhai xong lại gia tăng gánh nặng thể chất cho em, em cứ nằm liệt ở đó đi.”

Mạnh Hành Du: “.....”

Qua nửa phút sau, Mạnh Hành Du kéo lê cơ thể mất hết tinh thần không thể chịu nổi nữa mà đứng dậy, cô uể oải đi đến phòng bếp đổ một ly nước ấm rồi từ từ uống.

Mạnh Hành Chu ngoài miệng cứ nói thể thôi nhưng động tác trên tay vẫn rất thành thực, đặt bánh quẩy và sữa đậu nành ngay ngắn trên bàn, rồi quay đầu lại gọi cô: “Em uống nước no rồi à? Ra đây xem.”

Mạnh Hành Du ôm ly nước đi ra, giương mắt nhìn trên lầu, cô thấy cửa phòng ngủ chính vẫn đóng chặt thì nhìn sữa đậu nành với bánh quẩy cũng hết muốn ăn.

“Mẹ còn đang giận em, mẹ không ăn thì em không dám ăn.”

Mạnh Hành Chu kéo ghế ra ngồi xuống, cũng không khuyen cô nữa mà ăn hai miếng, sau đó không nhanh không chậm nói: “Với tính khí của mẹ mà em cứ lấy cứng đối cứng tuyệt thực theo mẹ thì chỉ có mình em bị thiệt mà thôi.”

Mạnh Hành Du ngồi xuống đối diện anh, chống tay hỏi: “Vì sao thế ạ? Bởi vì em ham ăn hơn ạ?”

Mạnh Hành Chu không nói chuyện mà ăn nửa cái bánh quẩy còn lại, thấy vẻ mặt vô tội của em gái nhìn mình thì hận rên sắt không thể thành thép, nói: “Bởi vì em không có làm gì sai cả, không có làm gì sai mà còn tuyệt thực tự trừng phạt bản thân thì chả phải bị thiệt thì là gì nữa.”

Tuy Mạnh Hành Du tuyệt thực cùng mẹ Mạnh nhưng một ngày trôi qua thì cô vẫn cảm thấy mình không có làm gì sai cả.

Cô chỉ yêu đương mà thôi, chỉ ăn ngay nói thật với gia đình mà thôi.

Những chuyện đó đều không sai.

Nhưng cô nghĩ là một chuyện mà nghe được từ miệng của Mạnh Hành Chu ra thì là một chuyện khác.

Mạnh Hành Du buông tay, kinh ngạc hỏi: “Anh à, anh đứng bên phía em cơ đấy, nói thế thì anh ủng hộ em yêu đương sao?”

Mạnh Hành Chu rút một tờ khăn giấy lau tay, ném cho cô một ánh mắt xem thường: “Ông đây không hề.”

“Vậy sao anh nói em không sai, em không sai vậy thì chính là mẹ sai chứ?”

Mạnh Hành Du tiếp tục hỏi.

Mạnh Hành Du dừng động tác trên tay, hiếm khi không thèm đôi co cùng cô, nghiêm túc nói: “Anh phản đối em yêu đương ở cái thời điểm cấp 3 mấu chốt nhưng không có nghĩa là anh cảm thấy chuyện này sai. Quan điểm của anh rất đơn giản, thích ai thì cứ ở bên nhau, chẳng phân biệt sớm hay muộn gì, cũng chẳng có đúng hay sai.”

Mạnh Hành Du nhin không được vỗ tay cho anh, trong ánh mắt tràn ngập sùng bái: “Anh nói quá đúng, mấy lời này tuy em không tổng kết được, nhưng suy nghĩ của em thì y hệt anh đấy, không hổ là Thủ khoa ĐH, nói chuyện cũng có trình độ hơn so với người bình thường như tụi em.”

“.....”

Mạnh Hành Chu giơ tay làm một động tác “dừng”, thế là Mạnh Hành Du ho nhẹ một tiếng rồi im thin thít.

Đợi sau khi Mạnh Hành Du không tăng bốc nữa thì Mạnh Hành Chu mới nói tiếp: “Hôm qua lúc mẹ nói chuyện thậm chí còn muốn tát em là mẹ không đúng, nhưng em cũng nói mình là đồ bỏ đi, nói mấy câu linh tinh có chết hay không thì em cũng có sai.”

“Đó không phải là do em quá tức sao, mẹ vẫn luôn bức em phải chia tay với Trì Nghiên mà.”

“Em tức giận rồi mẹ cũng tức giận nữa.”

Ngày thường Mạnh Hành Chu không thích nói mấy lời đó, hôm nay đã đến mức này rồi thì có vài lời không nói thì không được, anh dừng một chút rồi cụp mắt nói: “Du Du à, hai anh em chúng ta tuy hoàn cảnh trưởng thành không giống nhau, anh ở nhà cũ lớn lên cùng với ông bà nội nên không thân với bố mẹ lắm, mới trở nên tốt hơn mấy năm thôi. Còn mấy năm trước

nếu mà bình tĩnh suy nghĩ thì có rất nhiều lúc anh đã quên mất mình là một người có bố mẹ.”

Mạnh Hành Du nghe xong thì lại trầm mặc, muốn nói lại thôi: “Anh à.....”

Mạnh Hành Chu xua tay tỏ vẻ không ngại, anh cười khẽ tiếp tục nói: “Nhưng em lớn lên bên cạnh bố mẹ, đặc biệt là mẹ, mẹ dành tất cả tinh thần sức lực lên người em, cũng xme như ký thác và kỳ vọng cao ở em, vẫn luôn hy vọng em có thể thành tài. Trước đây anh còn từng rất hâm mộ em, lúc đó anh có thi được bao nhiêu cái hạng nhất đi chẳng nữa thì hai người họ cũng chẳng biết chứ đừng nói gì là khích lệ.”

“Bởi vì dành quá nhiều tình yêu cho em nên yêu cầu của mẹ đối với em cũng có hơi quá nghiêm khắc, nhưng em không thể vì không nhận lấy được sự động viên của mẹ liền tự coi nhẹ bản thân, cảm thấy bản thân mình không thể, thậm chí nói mình là đồ bỏ đi.”

“Em phải biết một chuyện rằng,” Mạnh Hành Chu nhìn cô mang theo sự tự hào, “Không phải người nào cũng có thể lấy được gần như trọn điểm môn KHTN cả, không phải ai cũng có được tốc độ tính nhẩm nhanh hơn cả máy tính cả, cũng không phải ai cũng giành được giải nhất cấp Thành phố cả.”

“Mạnh Hành Du, em chỉ là người bình thường so với số ít người nhưng lại là người phi thường so với đa số người.”

Mạnh Hành Chu đứng lên, dùng cái tay không dính dầu mỡ xoa đầu Mạnh Hành Du, nửa đùa nửa động viên: “Người như em đừng có tranh giành bát cơm với đồ bỏ đi, có biết không?”

Mạnh Hành Du cúi đầu không nói chuyện, hai bả vai cứ run run như là đang khóc.

Mạnh Hành Chu không có cách nào với nước mắt của con gái nên anh cất tay về, có hơi lo lắng nói: “Được rồi, mới khen em có hai câu mà nở mũi rồi, sang năm là thi ĐH rồi, thành tích môn Xã hội vẫn phải cố gắng hơn nữa, có biết chưa?”

Mạnh Hành Du gật đầu thật mạnh, Mạnh Hành Chu thì cầm hộp khăn giấy lại đặt vào trong tay cô rồi xoay người xuống bếp rửa tay.

Anh ấy còn chưa kịp rửa tay xong thì Mạnh Hành Du đột nhiên cầm điện thoại chạy vào, mở ứng dụng ghi âm ra, đảo con mắt ra vẻ chờ mong nói: “Anh ơi, anh lặp lại mấy lời vừa nói lần nữa đi.”

Mạnh Hành Chu tắt vòi nước đi, khó hiểu nhìn cô: “Nói lại làm gì?”

“Chắc cả đời cũng chỉ có mỗi lúc này là được anh khen thôi, em muốn ghi âm lại làm kỷ niệm.”

Sắc mặt Mạnh Hành Chu xanh mét, đi lướt qua cô rồi phun ra ba chữ: “Bệnh tâm thần.”

Mạnh Hành Du vội vàng đuổi theo, vừa làm nũng vừa vuốt đuôi ngựa, Mạnh Hành Chu bị cô làm phiền đến không còn cách nào, thế là đành phải mặt không chút biểu tình thuật lại lần nữa.

Mạnh Hành Du ôm tâm tình biết ơn mà ghi âm lại, ngoài miệng còn lải nhải: “Sau này nếu không nhớ nổi cái tốt của anh thì em sẽ lấy ra nghe lại, để tự nói với bản thân mình rằng anh em không phải mỗi phút mỗi giây đều ‘chó’ như vậy, anh ấy cũng từng là người rồi đấy.”

Mạnh Hành Chu: “.....”

*

Ăn xong bữa sáng thì Mạnh Hành Du quay về phòng bắt đầu làm bài tập.

Sau khi làm xong một bộ đề thì Mạnh Hành Du buông bút đứng lên hoạt động, lúc này lại vang lên tiếng gõ cửa.

Gần như là phản xạ có điều kiện, cho dù trước đó mình từng thật sự học tập không dối trá nhưng Mạnh Hành Du vẫn quay lại bàn học với tốc độ nhanh nhất, cô cầm lấy bút rồi mở sách bài tập ra, làm ra dáng vẻ đang học rồi mới mở miệng: “Vào đi.”

Mạnh Hành Du ngửi được mùi trái cây, cứ tưởng là bố Mạnh hay là Mạnh Hành Chu đi vào, nên cũng không ngẩng đầu mà nói: “Không cần đưa lên đâu, chút nữa em tự xuống ăn.”

Mẹ Mạnh đặt đĩa trái cây trong tầm tay của con gái, thấy cô đang làm bài thì vui vẻ, cũng nhẹ giọng nói: “Mẹ mới vừa cắt lên, nếu để lâu thì không thể ăn đâu.”

Mạnh Hành Du nghe thấy tiếng của mẹ Mạnh liền dừng bút ngẩng đầu lên nhìn một đĩa trái cây rồi lại nhìn mẹ Mạnh, trong lòng không chút tự tin

hỏi: “Mẹ.....Không giận sao ạ?”

Mẹ Mạnh đứng dựa vào cửa sổ, bên cạnh chính là kệ sách lớn toàn truyện tranh, là bảo bối từ nhỏ tới lớn của Mạnh Hành Du.

Ngoại trừ truyện tranh thì còn lại đều là cúp, huy chương và giấy chứng nhận.

Từ nhỏ tới lớn Mạnh Hành Du tham gia không ít cuộc thi chỉ cần có liên quan đến KHTN thì cô đều có thể giành được hạng nhất.

Mẹ Mạnh đã lâu không vào phòng con gái xem mấy thứ này, bây giờ lại thành linh hiện ra ngay trước mắt, bà nhìn từ trên xuống, vô số các giải thưởng lớn nhỏ gần như đã chiếm cả nửa bức tường rồi.

Bà biết con gái mình ưu tú, nhưng do bà đã nhìn thấy quá nhiều, nhiều đến nỗi quên luôn mình là một người mẹ, phải luôn khẳng định vinh quang của con mình.

Ánh mắt mẹ Mạnh dừng trên tờ giấy chứng nhận giải nhất cấp Thành phố rồi vươn tay cầm lấy, đầu ngón tay vuốt ve từng chữ trên giấy, thông qua một tờ giấy bà như có thể nhìn thấy bóng dáng bận rộn vì cuộc thi năm ngoái của Mạnh Hành Du.

“Du Du à, từ nhỏ mẹ luôn bắt con học cái này học cái kia, con có từng hận mẹ không?”

Mẹ Mạnh khép tờ giấy chứng nhận lại, cười khổ nói, “Mẹ bỏ lỡ quỹ đạo trưởng thành của anh con, thế là đặt thêm một phần tiếc nuối đối với thằng bé lên người con, mẹ thừa nhận, mẹ vì quá hy vọng con thành tài, hy vọng con cũng sẽ ưu tú như anh của con.”

Mạnh Hành Du dựa vào bàn, nghe thấy mẹ Mạnh nói như thế thì hơi ngập ngừng, rồi lại cười hỏi: “Sao con lại hận mẹ cơ chứ?”

Mẹ Mạnh bỏ giấy chứng nhận lại trên giá sách, bà nhìn nửa ngẩn tu vinh dự này thì cũng ghen ngào: “Mẹ còn nhớ rõ năm con 5 tuổi, lúc mẹ dẫn con đến lớp Olympic Toán gặp phải một giáo viên cực kỳ nghiêm khắc, nếu không làm bài tập được thì sẽ dùng thước đánh vào lòng bàn tay.”

“Con là đứa nhỏ tuổi nhất trong lớp mà con thì mới đến có 1 tuần nên cứ luôn bị giáo viên đánh, có hôm mẹ đến đón con tan học thì con khóc lóc nói với mẹ ‘mẹ ơi tay con đau quá, mấy bạn khác đều đi chơi bùn, sao con

không thể đi chơi cùng họ', con còn đưa lòng bàn tay đỏ bừng vẫn còn dấu thước cho mẹ xem.”

Ấn tượng của Mạnh Hành Du đối với chuyện học Olympic Toán hồi nhỏ vẫn còn rất khắc sâu, chủ yếu là do giáo viên đánh lòng bàn tay quá đau.

Nhắc tới chuyện cũ thì ánh mắt mẹ Mạnh trở nên nhu hoà hơn: “Con nói tay con đau quá, không muốn đi học nữa, lúc đó mẹ còn mắng con, nói con quá yếu đuối, chỉ có những đứa trẻ không học hành chăm chỉ mới bị đánh lòng bàn tay mà thôi.”

Mạnh Hành Du cười, nói: “Con nhớ lúc đó còn nói mẹ là mẹ kế, buổi tối mẹ cắt táo mà con vẫn nhất quyết không chịu ăn, con nói đây là táo có độc, mẹ căn bản không yêu con, mẹ là người mẹ hư, rồi đến hôm sau bố bắt con phải xin lỗi mẹ, nói buổi tối mẹ cứ khóc mãi không ngủ được.”

“Từ nhỏ con đã vậy, chỉ một câu thôi mà có thể làm người khác tức chết mà.” Mẹ Mạnh dờ khóc dờ cười, bỗng chốc đổi đề tài, khẽ thở dài nói: “Nhưng cũng do mẹ quá hà khắc với con, mẹ thật sự không được coi là một người mẹ tốt.”

Mạnh Hành Du buông bút đứng lên đi đến trước giá sách, nhìn những vinh dự đổi bằng những khoảng thời gian vui chơi thời thơ ấu, trong khoảnh khắc này giống như có một loại thoả mãn tận cam lai (***hết khổ đau, bất hạnh thì sẽ đến lúc được sung sướng, hạnh phúc***).

Cô xoay người lại cầm lấy tay mẹ Mạnh, còn cười rộ lên: “Lúc mẹ bắt con học Olympic Toán, học số học trí tuệ, mẹ nói vì tốt cho con, kỳ thật con từng oán từng trách mẹ lắm, con cảm thấy mẹ chỉ vì muốn thoả mãn cho bản thân mình thôi, cảm thấy mẹ ham hư vinh, cũng thích đi so sánh con cái với những người khác.”

Trong lòng mẹ Mạnh áy náy, trở tay cầm lấy tan con gái, giọng nói có hơi nghẹn ngào: “Mẹ không xem con thành vật chất để khoe khoang đâu, mẹ thật sự chỉ muốn con được tốt thôi, nhưng phương pháp của mẹ.....Ài, là mẹ có lỗi với con.”

Mạnh Hành Du lắc đầu, nói tiếp: “Cho đến sau này con mới phát hiện ra là mẹ đúng, mẹ vì tốt cho con thôi. Mỗi lần thi được trọn điểm môn KHTN thì con đều rất biết ơn mẹ, bọn họ nói con có thiên phú KHTN rồi không cần

cố sức mà học, nhưng con biết tất cả đều do mẹ đã thúc ép con lúc còn nhỏ, khi đó có bao nhiêu khổ thì sau này thi được trọn điểm có bao nhiêu ngọt.” Mẹ Mạnh nhớ tới lời nói hôm qua bản thân mình nóng giận đã lỡ lời thì càng thêm áy náy hơn, bà duỗi tay ôm lấy con gái, không ngừng nghẹn ngào.

Mạnh Hành Du vòng lấy ôm eo của mẹ Mạnh, rồi chậm chậm vỗ lưng cho bà, cực kỳ chân thành nói: “Có đôi khi con hy vọng mẹ có thể tin tưởng con nhiều thêm một chút, không phải con bởi vì yêu đương mà bỏ bê chuyện học đâu, kỳ thật nếu không có cậu ấy giúp thì thành tích môn KHXH hiện giờ của con chắc tồi tệ hơn nữa.”

“Con ở bên cậu ấy rất vui vẻ, lúc trước mẹ lúc nào cũng nói con không có tiến bộ, bây giờ con tiến bộ rồi, con muốn trở nên càng tốt hơn bởi vì con thích một người cực kỳ ưu tú.”

Mẹ Mạnh không có phản ứng quá khích như hôm qua, chỉ là sau lời nói này của Mạnh Hành Du thì bà không lên tiếng hồi lâu.

Mạnh Hành Du cũng không hối thúc bà, chỉ ôm bà trong chốc lát rồi buông mẹ Mạnh ra, rút hai tờ khăn giấy trên bàn sách đặt vào trong tay mẹ Mạnh: “Mẹ lau đi, mẹ con xinh đẹp như vậy nếu khóc thì xấu lắm.”

Mẹ Mạnh nín khóc mỉm cười, dùng khăn giấy xoa nước mắt, bất đắc dĩ nói: “Con bớt nói lời ngon tiếng ngọt với mẹ đi.”

“Lời con nói đều là thiệt tình mà, nếu mẹ con không xinh đẹp thì sao sinh ra được người con gái xinh đẹp như con vậy chứ.”

“Miệng lưỡi trơn tru hà.”

Sau khi đùa giỡn thì mẹ Mạnh nhớ tới vấn đề chính vào đây, bà hồi phục cảm xúc lại, giương mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Mạnh Hành Du, bà từ từ lên tiếng: “Chuyện con yêu đương mẹ có thể không phản đối, nhưng con phải đồng ý với mẹ một chuyện.”

Mạnh Hành Du được yêu thương mà sợ hãi, trước mắt đừng nói một chuyện, cho dù là một trăm chuyện cô cũng đồng ý nữa là.

“Mẹ cứ nói đi, chỉ cần con có thể làm được.”

“Mẹ vẫn là câu nói kia, giai đoạn này lấy việc học là chính, nếu thành tích kỳ thi thử của con không vượt qua được 660 điểm thì mẹ sẽ đưa con đến

trường khép kín toàn bộ để ôn tập.”

Mạnh Hành Du ngăn ra: “Cái gì là trường khép kín toàn bộ ạ?”

“Không có thiết bị thông tin, không thể rời trường học, quản lý kiểu quân sự cho đến khi kết thúc thi ĐH. Nếu con nói chuyện yêu đương không trì hoãn chuyện học tập thì con chứng minh cho mẹ xem đi, cho mẹ thấy con tiến về phía trước.”

“Một lần cuối cùng này, còn chưa đến 1 năm nữa là thi ĐH rồi, cho dù con sẽ hận mẹ nhưng mẹ vẫn muốn làm như vậy.”

“Du Du à, mẹ không có cách nào đùa giỡn với tương lai của con được.”

Mẹ Mạnh lo lắng sốt ruột, dù cho có nhượng bộ nhưng trong lòng vẫn rất không yên tâm: “Mẹ thật sự không dự đoán được con sẽ yêu đương vào thời điểm mấu chốt như vậy, mẹ không nói tình yêu tháp ngà voi (*) không bền vững, con cứ tự giải quyết cho tốt nhưng điều kiện mà con đã đồng ý thì phải làm được thì mẹ sẽ không can thiệp vào chuyện của con và Trì Nghiên.”

(*) tháp ngà voi: chỉ những người sống trong sự bảo vệ của mọi người xung quanh, sống vô tư lự (nguồn Baidu)

Mạnh Hành Du do dự vào phút, cuối cùng cũng gật đầu: “Con đồng ý, nếu trong kỳ thi thử con không đạt được hơn 660 điểm thì con sẽ đến trường khép kín toàn bộ, tuyệt đối không một câu oán than.”

*

Sau khi đạt được thoả thuận với mẹ Mạnh thì Mạnh Hành Du liền nói hết cho Trì Nghiên nghe.

Cô còn thích hợp thêm mắm dặm muối cho câu chuyện, ví như đến trường khép kín toàn bộ không thể về nhà cũng không thể ra khỏi cổng trường, không có thiết bị thông tin nhưng nam sinh ban Tự nhiên thì có rất nhiều.

Lại ví như ngày nào cũng có áp lực học lớn như vậy, nhưng không thể liên lạc với bạn trai thì lỡ như cô có thay lòng đổi dạ cũng sẽ động thủ trước khi thi ĐH.

Mạnh Hành Du cứ tưởng nói xong mấy câu này sẽ làm Trì Nghiên có cảm giác nguy cơ, rồi sẽ nói mấy lời yêu thương âu yếm cảm động trời đất, ai dè

nửa tiếng sau thì anh không hề nhận một tin tình cảm nào mà gửi qua một văn bản word.

Mạnh Hành Du nhấp mở lên thì nguyên dòng “kế hoạch ôn tập cuối tuần không nghỉ ngơi chạy nước rút 660 điểm” đập vào trong mắt, mặc dù còn chưa đọc nội dung nhưng lòng cô đã lạnh ngắt hơn nữa.

“.....”

Không đúng, sao không hề giống trong tưởng tượng của cô vậy nè?

Hình ảnh khóc lóc nói bảo bố tớ yêu cậu đâu hả?

Trì Nghiên không biết vở kịch nội tâm của Mạnh Hành Du, anh cảm thấy cực kỳ khủng hoảng, ghét bỏ gõ bàn phím quá chậm nên đổi thành gửi tin nhắn thoại qua.

——“Bước đầu của kế hoạch trước tiên là như vậy, tớ sẽ hoàn thiện vào buổi chiều, thời gian thức dậy của cậu mỗi ngày sẽ đổi từ 7 giờ thành 6 giờ, tớ sẽ dậy cùng với cậu.”

——“Tớ muốn cải thiện điểm số Ngữ Văn và Tiếng Anh của cậu, trong vòng chưa đến 4 tháng thì bài tập sẽ tăng thêm 20 điểm, bảo đảm đạt đủ 110 điểm, còn kỳ thi thử đợt hai và đợt ba thì sẽ hơn 120 điểm, thi ĐH hướng tới 130 điểm, tổng điểm trên 700.”

——“Vì để cậu không phải chịu tội đến trường khép kín toàn bộ nên Mạnh Hành Du, tớ sẽ không mềm lòng đâu, tớ đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị cậu hận đến tận xương tuỷ rồi.”

Mạnh Hành Du sau khi nghe xong hết thì lập tức: “.....”

Có cần phải chơi lớn vậy không chứ.

Quá độc ác rồi.

——“Còn nữa, đêm nay cậu quay lại trường sớm một tí, chúng ta đến thư viện làm hai bộ đề để trước tiên xem tình huống cơ bản thế nào.”

Mạnh Hành Du không biết nên khóc hay nên cười nữa, cô nhấn vào nút ghi âm rồi đặt bên miệng, uể oải trả lời lại anh.

——“Biết rồi bạn trai à, bây giờ cậu còn đáng sợ hơn cả mẹ tớ nữa.”

——“Bạn gái cố lên, tớ sẽ chịu đựng cùng cậu.”

Mạnh Hành Du cười, ngoài miệng tuy oán giận nhưng trong lòng vẫn rất ngọt, trong thời gian ngắn còn biên soạn một câu khẩu hiệu gửi qua.

——“Tổng kết một cách đơn giản và trực tiếp thì là mục tiêu trong năm nay của chúng ta chỉ có một.”

——“Mục tiêu cần tiến hành, học tập phải thật tốt, chinh phục và thi vào các trường nổi tiếng.”

Trì Nghiên hiếm khi cùng điên với cô, xem như bằng bất cứ giá nào cũng không tiếc hy sinh bản thân tới cỡ vũ động viên cho Mạnh Hành Du.

——“Thi xong thì cậu muốn bạn trai làm gì cũng được hết.”

Nói chuyện cả nửa ngày thì cuối cùng cũng nghe thấy được một câu giống người rồi, thế là Mạnh Hành Du đổi từ tin nhắn thoại sang tin nhắn văn bản, chụp màn hình rồi lưu lại trong kho lưu trữ album.

——“Đã chụp hình rồi, bạn trai à.”

——“Kỳ thật tớ cũng không phải người quá phóng túng đâu, vậy đi, thi xong thì trước tiên cậu nhảy thoát y một đoạn cho Du gia vui vẻ cái ha.”

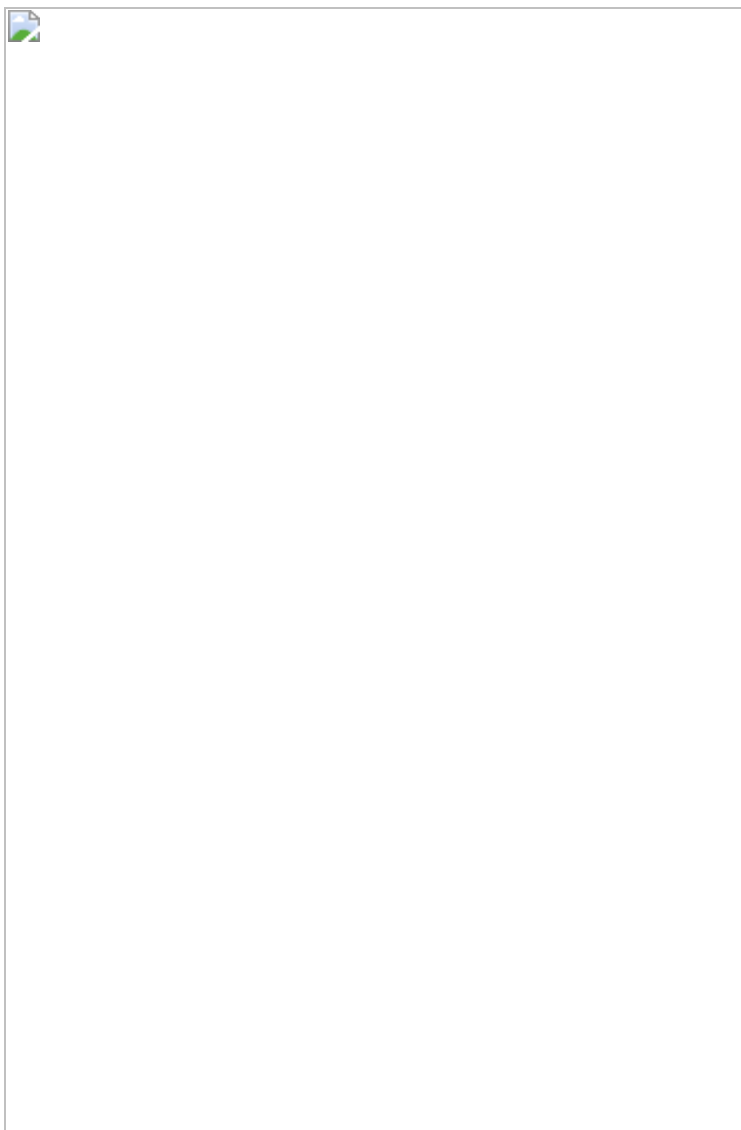
——“.....”

Trì Nghiên: ?????

Câu hỏi PASS cho 11 chương Ngoại Truyện đã ra lò nóng hổi rồi nha chị em ^^ Mọi người có thể đọc và tìm trước câu trả lời để tiện hơn nhé, t cũng sẽ viết câu hỏi trước mỗi chương set pass nha ^^

=> LINK PASS:

CHƯƠNG 76

76% ĐỘ NGỌT: CẬU ẤY VỐN DĨ CHÍNH LÀ CỦA TÔI

Editor: Song Ngư

Sau giờ cơm trưa thì Mạnh Hành Chu phải bay về lại Lan Thị.

Mạnh Hành Du ngủ trưa một lát thì bị điện thoại của Trì Nghiên đánh thức, thế là cô rời giường dọn đồ rồi hơn 3 giờ liền quay lại trường.

Hai người ở thư viện làm bài cả trưa, làm xong bài thì lại thuận tiện thảo luận về kế hoạch ôn tập cho ba tháng tiếp theo, thế nên không chú ý thời gian rồi bỏ lỡ giờ cơm trưa luôn.

Mạnh Hành Du và Trì Nghiên đã hẹn nhau buổi tối cùng ăn khuya, rồi từng người về phòng học tiết tự học buổi tối ngay lúc tiếng chuông vào học vang lên.

Vốn dĩ lớp học đang ồn ào nhưng vừa thấy Mạnh Hành Du đi vào thì trong chớp mắt đột nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt mỗi người nhìn cô đều mang theo một loại không thể nói thành lời.

Mạnh Hành Du không thể hiểu được mà ngồi xuống, trong lớp học thì yên tĩnh chỉ còn tiếng lật sách mà thôi.

“.....”

Chuyện quái gì vậy trời.

Mạnh Hành Du lấy sách luyện tập và bài tập đặt trên bàn, rồi vỗ vai của bạn ngồi cùng bàn Tiết Bộ Bình, thấp giọng hỏi: “Bạn học Thái Bình, có chuyện gì thế?”

Mặt của Tiết Bộ Bình trở nên đen thui, nhưng vẫn mạnh mẽ đấu tranh vì tên của mình: “Chị gái à, tên tôi là Tiết Bộ Bình.”

Mạnh Hành Du nhanh chóng sửa miệng: “Được được, bạn học Bộ Bình.”

Tiết Bộ Bình nhìn quanh bốn phía, sau đó giấu mặt giữa quyển sách, lén giao lưu chuyện tin đồn với Mạnh Hành Du.

“Cả khối đều đang lan truyền nói chị gái cậu cướp bạn trai của Tần Ngàn Nghệ đấy, là con giáp thứ ba chen chân giữa cậu ta và Trì Nghiên.”

“Vừa này lúc cậu chưa tới thì Tần Ngàn Nghệ và mấy chị em bạn dì của cậu ta ở ngoài lớp học nói chuyện phiếm, nói nói thế nào rồi khóc, cậu xem, bây giờ con đang nằm bò trên bàn học kia kìa.”

“Chuyện này nói y như thật vậy, tôi thấy nhiều người nghe xong chắc hẳn cũng tin đấy, chị gái cậu không định tìm cơ hội mà giải thích hả? Cậu bị bôi đen thành nỗi sợ năm rồi kìa.”

Mạnh Hành Du vốn tưởng sau hôm ở quán ăn ngày đó đã cảnh cáo hai nữ sinh lắm mồm kia rồi thì Tần Ngàn Nghệ sẽ tem tém lại.

Nhưng mà bây giờ xem ra thì hoá ra cô nàng này cảm thấy tình tình cô quá tốt, là quả hồng mềm nên muốn quyết tâm bóp cô thành nhừ mới bỏ qua đây mà.

Khoé miệng của Mạnh Hành Du lộ ra nụ cười nhạt rất nhẹ, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng của Tần Ngàn Nghệ.

Ảnh hậu Oscar quả nhiên đang nằm bỏ giả vờ yếu đuối, bạn cùng bàn cô ả còn đang xin mấy người xung quanh vài tờ khăn giấy, rồi thường thường vỗ lưng Tần Ngàn Nghệ xem như an ủi, đúng là tình chị em sâu đậm mà.

Mạnh Hành Du không nhìn nữa, trong lòng cô đã có chủ ý nên không nói gì nữa, nhưng bạn cùng bàn Tiết Bộ Bình lại tương đối nóng nảy, thấy cô vẫn bình tĩnh điềm nhiên làm bài tập thì sốt ruột lên tiếng: “Chị gái à, sao giờ cậu còn ngồi làm bài nữa chứ? Trường học chúng ta kiêng kị nhất là chuyện yêu sớm đó, nếu như để giáo viên và Chủ nhiệm Giáo dục biết được thì cậu có ngàn cái miệng cũng không thể làm rõ được đâu.”

“Nhiều người tin tôi là con gái thứ ba như vậy, sao cậu không tin vậy?” Mạnh Hành Du dừng bút, liếc mắt nhìn sang, còn tự chọc ghẹo, “Mấy lời này truyền đúng là ra dáng ra hình, ngay cả tôi cũng thiếu chút nữa tin thật luôn rồi.”

Tiết Bộ Bình giật mình, sau đó như nghe phải câu chuyện cười vậy, “Đừng đùa thế, nếu cậu mà có tâm cơ làm con gái thứ ba thì cũng chả để Tần Ngàn Nghệ bôi đen sau lưng cậu thế rồi.”

Sau khi phân ban thì Mạnh Hành Du vẫn luôn ngồi cùng bàn với Tiết Bộ Bình.

Thời gian tuy dài nhưng từ khi lên lớp 11 thì phần lớn thời gian cô đều dành cho thi cử, nên càng về sau càng ít lên lớp hơn.

Rồi từ sau khi trở lại lớp học bình thường thì cô lại lao đầu vào đội quân ôn tập nên cũng không có thời gian xã giao cho lắm.

Cho nên quan hệ của cô và Tiết Bộ Bình nhiều lắm cũng chỉ là người có thể nói nhiều thêm hai câu so với mấy bạn cùng lớp bình thường mà thôi, cũng chẳng được tính là bạn bè nữa.

Quan hệ bình thường như thế mà trong khi dư luận đều về phe của Tần Ngàn Nghệ thì Tiết Bộ Bình lại chọn đứng về phía cô làm Mạnh Hành Du thật sự kinh ngạc.

Mạnh Hành Du nhớ tới trong ngăn bàn còn có thạch trái cây từ tuần trước cô chưa ăn, thế là cô cúi người lấy ra, đưa hết ba cái còn sót lại cho Tiết Bộ

Bình, chân thành nói: “Em trai Bộ Bình này, từ giờ trở đi chúng ta chính là anh em tốt, những chuyện khác thì Du gia cậu không thể bảo đảm nhưng để giúp cậu tăng thêm 20-30 điểm môn KHTN thì là chuyện nhỏ.”

Tiết Bộ Bình liên tục nói được, chỉ lấy có một hộp thạch trái cây, cười có hơi giống chân chó: “Chị gái, vậy quan hệ của cậu và Trì Nghiên là gì vậy? Tôi nghe bọn họ nói hai người là bàn cùng bàn hồi lớp 10, quan hệ rất tốt.” Mạnh Hành Du cũng không kiêng dè mà chỉ nói đúng sự thật: “Quan hệ yêu đương, cậu ấy là bạn trai của tôi đó.”

Tiết Bộ Bình bị sặc nước miếng đến nổi ho khan vài tiếng, uống hơn nửa ly nước xong mới khiếp sợ nhìn Mạnh Hành Du, nói: “Hai người thật sự đang hẹn hò hả?”

“Bọn tôi vẫn luôn hẹn hò mà, không phải là do tôi cướp đâu.” Mạnh Hành Du làm xong một mặt rồi lật sang trang tiếp, nhớ tới những lời đồn đãi đó thì tức giận nói tiếp, “Cậu ấy vốn dĩ chính là của tôi.”

Tiết Bộ Bình buông ly nước xuống, ôm quyền (*) với Mạnh Hành Du: “Du gia khí phách.”

Mạnh Hành Du chỉ cười không nói chuyện, trong lòng cô đã có chủ ý, bèn lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn vào trong nhóm nhỏ của mình.

——“Các vị bằng hữu, giang hồ nguy cấp, tan học tới lớp 2 ra mặt giúp tớ cái nào.”

*

Giờ tan học.

Mạnh Hành Du thấy đám Đào Khả Mạn trả lời bảo mọi người đều chờ ở cửa cầu thang, cô đọc xong thì trả lời một chữ được, rồi lại cất điện thoại vào, đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Mạnh Hành Du không quan tâm ánh mắt đánh giá của bạn học trong lớp mà đi đến trước chỗ ngồi của Tần Ngàn Nghệ, rồi giơ tay ra gõ mặt bàn của ả ta, biểu tình không kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: “Ra đây một tí, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Tần Ngàn Nghệ diễn kịch rất tròn vai, cảm xúc cực kỳ chân thành khóc lóc hơn cả nửa tiết, đôi mắt thì đỏ như thỏ, vừa thấy Mạnh Hành Du tới không có ý gì tốt thì cả người giả tạo rụt sang bên bạn cùng bàn, cặp mắt như là sợ

hải Mạnh Hành Du, không dám nhìn thẳng đôi mắt của cô, nhỏ giọng nói: “Cậu.....Cậu có chuyện gì thế?”

Mạnh Hành Du cười khẩy một tiếng, còn chưa kịp nói gì thì bạn cùng bàn của ả đã sốt ruột trước, kéo tay của Tần Ngàn Nghệ lại rồi như điều hâu bảo vệ gà con, mặt đờ phòng nhìn chăm chăm Mạnh Hành Du, nói: “Cậu có chuyện gì thì cứ nói ở đây đi, đều là bạn cùng lớp mà, sao Mạnh Hành Du cậu độc ác quá vậy.”

Đã gặp người gốc nhưng chưa thấy qua người nào ngu như vậy.

Mạnh Hành Du giành ra 1 giây vô cùng đồng tình với bạn học nữ mất khả năng nhận biết như cậu ta.

Vốn dĩ muốn gọi Tần Ngàn Nghệ ra ngoài nói chuyện là muốn chừa lại cho cô ta một chút mặt mũi và lòng tự tôn, nhưng người ta lại chả biết ơn nên Mạnh Hành Du cảm thấy bản thân mình không cần phải chừa lại một đường cho cô ta nữa.

Nếu phải xé rách mặt thì cũng được thôi, dù sao cũng chả phải mặt của cô.

Bạn học ngồi bàn trước không có nên Mạnh Hành Du cúi người ngồi xuống, bày ra một bộ dáng tư thế phải làm cho ra lẽ với Tần Ngàn Nghệ.

Mạnh Hành Du cũng đã ngả bài với gia đình, đã là chân đất không sợ mang giày rồi nên bây giờ cô chả sợ hãi nếu làm lớn chuyện này thì không thể thu dọn thế cục chút nào cả.

“Tần Ngàn Nghệ, nghe bảo cậu là Trì Nghiên là một đôi, còn tôi là người chen chân vào tình cảm của hai người hả?”

Âm lượng nói chuyện của Mạnh Hành Du lớn hơn so với ngày thường, cô vừa nói xong thì cả lớp đều nhìn sang, ai cũng một bộ dáng hóng hớt, trong mắt đều xẹt qua một chút kinh ngạc.

Không ai đoán được Mạnh Hành Du sẽ trực tiếp nói chuyện thẳng thắn như vậy.

Trước không nói đến chuyện yêu sớm, nếu bị giáo viên biết mà không thu dọn được thế cục thì sẽ bị mời phụ huynh, mấy cái lời đồn đãi lan truyền này thì nếu có muốn giải quyết thì cũng nên len lén thôi chứ, ai lại trực tiếp để nhiều người tới coi rồi bàn luận chuyện thị phi thế chứ.

Tần Ngàn Nghệ hiển nhiên cũng bị sự trực tiếp của Mạnh Hành Du làm ngỡ ngác, ả ta chột dạ nhưng không dám tỏ ra rụt rè, ỷ vào bản thân được dư luận ủng hộ nên cũng mở mồm phản bác lại: “Chuyện cậu đã làm thì tự cậu phải hiểu rõ chứ.”

Mạnh Hành Du đoán được Tần Ngàn Nghệ sẽ không giải thích, thế nên cô đứng lên không quay đầu lại đi ra ngoài phòng học, ngay lúc mọi người cho rằng cô đuối lý chạy trốn thì cô lại quay về phòng học.

Sau lưng còn dẫn theo khoảng 20 người cả nam lẫn nữ, từng bước từng bước tiến vào, ai nấy đều không có sắc mặt tốt cả, giống như tới đánh hội đồng vậy, trong đó Trì Nghiên và Hoắc Tu Lệ đi cuối cùng, người đi trước sắc mặt lạnh lùng còn người đi sau thì mang theo sát khí, không hiểu sao làm gia tăng giá trị sức mạnh cho cả nhóm.

Tần Ngàn Nghệ lập tức nhận ra đây là những bạn học ở lớp sáu khối 10 lúc trước, thế là trong lòng lộp bộp vài cái, cũng bắt đầu hốt hoảng.

Mạnh Hành Du đến trước mặt Tần Ngàn nghệ, nở ra một nụ cười hết sức vô hại: “Đây đều là bạn học hồi ở lớp 6 hết, cậu có dám đối mặt ba mặt một lời với bọn họ về chuyện cậu với Trì Nghiên là một đôi không.”

Tần Ngàn Nghệ ổn định tâm lý, đỏ mắt hung dữ lại: “Mạnh Hành Du, cậu thật quá đáng, đó đều là bạn của cậu cả, tất nhiên sẽ nói giúp cậu rồi, mấy người chính là ỷ vào người đông thế mạnh mà thôi!”

Mạnh Hành Du kéo dài chữ “ồ” ra, sau đó quay đầu ngoắc tay với Trì Nghiên, chờ đến khi anh đứng bên cạnh mình thì cô mới tiếp tục hỏi: “Được rồi, lời nói của người khác thì không đáng tin, vậy cứ để Trì Nghiên nói tổng quát là được rồi.” Cô nói xong thì quay đầu hỏi lại Trì Nghiên, “Cậu đang hẹn hò với Tần Ngàn Nghệ à?”

Trì Nghiên còn chả buồn nhìn Tần Ngàn Nghệ, lạnh nhạt nói: “Không có.”

Mạnh Hành Du buồn cười nhìn Tần Ngàn Nghệ: “Bạn học Tần này, hoàn toàn không khớp với lời kịch của cậu rồi.”

Sự ồn ào của lớp 2 dẫn tới mọi người lớp khác cũng kéo nhau tới nằm bò trên cửa sổ mà hóng hớt, tiếng xì xào thì không dừng làm sắc mặt của Tần Ngàn Nghệ không thể nhịn nổi nữa, ả ta cũng bất chấp tất cả mà nói dối cho tới cùng, ả giơ tay chỉ mặt Trì Nghiên, giọng nói giống như sắp tan nát

cõi lòng vậy: “Nào có ai trở mặt không nhận người như vậy chứ? Bây giờ cậu hẹn hò với cậu ấy thì tất nhiên nói giúp cậu ấy rồi!”

Trì Nghiên không chấp nhận với nữ sinh nhưng liên tiếp ba chậu nước bắn cộng thêm một phần kia nói về Mạnh Hành Du thì anh liền không kiềm được lửa giận, ánh mắt lạnh lùng liếc sang làm cánh tay đang giơ lên của Tần Ngàn Nghệ không khống chế được mà co rúm lại.

“Cô có bệnh ảo tưởng hả? Có bệnh thì đi chữa đi, ở trường học mà nổi điên cái gì thế.”

Câu này của Trì Nghiên nói rất nặng, thế là nước mắt của Tần Ngàn Nghệ lập tức rơi xuống, Mạnh Hành Du không chờ cho kỹ thuật diễn tiếp theo của cô ả kịp phát huy mà giành nói trước: “Nào, ai nói cũng không tin thì vậy đi, cậu đưa ra bằng chứng chứng minh cậu và Trì Nghiên hẹn hò đi, cho dù là lịch sử trò chuyện chúc nhau ngủ ngon thôi cũng được, chỉ cần cậu có thể lấy ra một cái thì tôi sẽ nhận ngay.”

Tần Ngàn Nghệ nào có cái gì chứng minh đâu, cô ta còn chưa thêm Trì Nghiên là bạn bè trên WeChat nữa là.

Không đưa ra chứng cứ được thì chỉ còn một con đường duy nhất mà thôi, thế là Tần Ngàn Nghệ vừa khóc vừa nói: “Nào có người không nói đạo lý thế chứ, cậu không biết con gái da mặt mỏng sao, hai người bây giờ chính là cùng phe.....”

Mạnh Hành Du đáp trả lại ngay: “Cậu da mặt mỏng thế da mặt tôi mẹ nó làm bằng tường thành à?”

Tần Ngàn Nghệ nhất thời nghẹn lời.

“Cậu nói xấu tôi khắp nơi, còn đổ bát nước bắn lên đầu tôi nữa chứ, ngay cả mũ con giáp thứ ba cũng chụp lên đầu cho tôi, thế mà còn không cho tôi tự đứng lên giải thích làm chủ cho bản thân mình nữa à? Tần Ngàn Nghệ, hai người chúng ta ai mới là người không nói đạo lý chứ?”

Lúc này, không biết là ai trong đám đông xì xào hô to lên một tiếng: “Ồn ào cái gì cứ, cứ tìm giáo viên đi.”

Chỉ là một câu nói vui đùa thôi nhưng Mạnh Hành Du lại cảm thấy đây là ý kiến hay, cô bèn quay đầu nói với Sở Tư Dao cách gần cửa phòng học nhất: “Dao Dao, cậu đến văn phòng gọi thầy Triệu giúp tớ với.”

Sở Tư Dao gật đầu, sau đó quay đầu liền chạy đi.

Tần Ngàn Nghệ không nghĩ Mạnh Hành Du lại mau lẹ như thế, sắc mặt lập tức trắng bệch, ánh mắt nhìn cô cũng như nhìn kẻ điên vậy: “Cậu muốn bị xử phạt hả?”

Mạnh Hành Du không sao cả mà cười nói: “Không sao, con người của tôi ấy mà, chính là thẳng như ruột ngựa đó, là tôi làm thì tôi nhận, còn không tôi làm thì cho dù có cầm dao kề cổ tôi thì tôi cũng không nhận, xử phạt thì tính là cái gì chứ, cũng đã lớp 12 rồi, sang năm liền tốt nghiệp, tôi mẹ nó còn muốn đội trên đầu cái mũ con giáp thứ ba trở thành một phần lịch sử của trường Số Năm nữa sao?”

Trì Nghiên ở bên cạnh không mẫn không nhạt đâm thêm một nhát: “Không phải bạn gái của tôi thì tôi cũng không nhận.”

Quần chúng ăn dưa hóng hớt xung quanh không hiểu sao bị tọng cả đồng cầu lương đầy miệng: “.....”

Triệu Hải Thành nghe tin tức thì đi tới, thấy trong ngoài phòng học đầy người đứng xem thì hét to: “Cả đám rảnh rồi quá nên đến hóng hớt hả, chê bài tập quá ít đúng không?”

Vừa nói xong một câu thì cả đám người giải tán hơn nửa, Mạnh Hành Du lén đánh ánh mắt cho nhóm người lớp 6, mục đích ra mặt đã đạt được rồi, bọn họ có thể nghỉ ngơi rồi, thế là cả nhóm cùng rút lui theo đám hóng hớt bên ngoài.

Đám người lớp 2 sau khi trở về chỗ ngồi của mình thì vui đầu vào viết viết làm làm, phải sạch sẽ với chuyện này.

Triệu Hải Thành đi vào phòng học thì thấy còn ba người đứng bên ngoài thì giận sôi máu, phải tay nói: “Ba đưa em đều đến văn phòng cho tôi!”

Mạnh Hành Du và Trì Nghiên đều mang vẻ mặt không liên quan gì tới mình, trong khi đó thì sắc mặt của Tần Ngàn Nghệ thật sự rất khó coi.

Ba người đến văn phòng lại dẫn theo một trận chiến nữa, còn chưa lên lớp nên có không ít giáo viên ở trong văn phòng, ai nấy thấy hai học sinh xuất sắc nổi danh của khối đều đứng ở đây thì tò mò nhìn sang.

Triệu Hải Thành ngồi xuống uống một hớp trà hạ nhiệt, thấp giọng hỏi: “Đã lớp 12 rồi mà còn không chịu thôi nữa, mấy đứa nói xem, vì sao lại ồn

ào há?”

Trì Nghiê n liê c mắ t nhìn Mạ h Hằ n Du mắ t cá i, như là đằ ng nói: Cậ cứ phắ t huy đi, phối hợ p thì đễ tở lo.

Mạ h Hằ n Du chớ p mắ t tỏ vế đầ hiê u, nê n trướ c khi Tầ n Ngà n Nghê giằ n h lê n tiế ng thì cô chủ độn g nói hế t toà n bộ sự việ c: “Thầ y Triệ u, cả khố i ai cũ ng lầ n truyề n bả o Tầ n Ngà n Nghê đằ ng yê u đưò ng vớ i Trì Nghiê n còn em là kẻ thứ ba chen chầ n giữ a tình cằ m bọ n họ ạ, vừ a rồ i đố i chừ ng ở phò ng hợ c như ng khồ ng có kế t quả, thầ y phầ n xử đi ạ.”

Mộ t hớ p trà này của Triệ u Hả i Thằ n suýt nừ a khồ ng thề nuố t trôi, ô ng ho kha n hai tiế ng, sau đó giớ ché n trà ngắ ng đầ u lê n, khồ ng thề tưở ng tưở ng nhìn Mạ h Hằ n Du: “Em nói cá i gì?”

Mạ h Hằ n Du đứ ng thắ ng tắ p, nê n nế p thuậ t lậ i nguyê n câu nói lầ n nừ a.

Triệ u Hả i Thằ n nừ a tin nừ a ngờ, á n h mắ t nghi ngờ dừ ng trê n ngườ i của Trì Nghiê n, còn chừ a kị p hỏ i thì ngườ i đầ mớ miệ ng trướ c, miệ ng lườ i y chằ ng như Mạ h Hằ n Du: “Thầ y Triệ u phầ n xử đi ạ, tui em mộ t ngườ i bị nói yê u sớm, mộ t ngườ i bị gắ n má c kẻ thứ ba, sẽ á n h hưở ng rấ t nghiê m trộ ng đế n tâm trạ ng ôn tậ p ló p 12 đấ y ạ.”

Triệ u Hả i Thằ n: “.....”

Tầ n Ngà n Nghê thấ y thề cុ c bắ t lợ i vớ i mìn h thì lậ t tứ c đắ n g trắ , phúi bỏ sắ ch sẽ liê n qua n: “Thầ y Triệ u, chuyệ n này khồ ng liê n qua n gì tó i em hế t, em cũ ng khồ ng biế t là ai lầ n truyề n nừ a, em cũ ng rấ t oan uố ng mà thầ y.”

Mạ h Hằ n Du cười khắ y, đắ p trắ lậ i: “Khồ ng liê n qua n tó i cậ ? Có cầ n tồ i đi hỏ i tườ ng ngườ i xem lờ i đầ n đầ i này là từ miệ ng ai truyề n ra khồ ng?”

Tầ n Ngà n Nghê cũ ng khồ ng thua kếm: “Khồ ng có lử a làm sao có khó i (**) chừ , hai ngườ i các cậ yê u sớm mà bằ y giờ còn giả vờ vô tộ i gì nừ a chừ ?”

() Nguyê n vắ n là “Ruồ i bọ khồ ng đừ ng vô phùng trứ ng”: Ruồ i bọ khồ ng đậ u vào trứ ng nguyê n vẹ n mà chỉ có trứ ng thú i mới thu hứ t ruồ i bọ thồ i. Kiế u như chuyệ n gì cũ ng có nguyê n nhầ n của nó.**

Mạ h Hằ n Du gắ t đầ u, tỏ vế tá n đờ ng: “Đứ ng vậ y, cậ chừ ng là ruồ i bọ đấ y, cậ cũ ng hiê u bằ n thầ n lắ m.”

“Mạ h Hằ n Du!”

“Hế t cá i gì mà hế t, sắ p điế c tai rồ i.”

Triệu Hải Thành bị bọn họ làm ồn đến đau cả đầu, sau đó ông đập bàn hai cái, hét lớn: “Được rồi, lộn xộn cái gì chứ, từng người nói xem.”

Trì Nghiên thấy cứ dây dưa như vậy cũng không có kết quả, thế nên đứng nhìn về phía Tần Ngàn Nghệ, hỏi cô ả một câu rất kỳ lạ: “Tần Ngàn Nghệ, cậu thành niên chưa?”

Tần Ngàn Nghệ sững sốt, không rõ đây lại là kịch bản gì nữa, qua vài giây mới trả lời: “Thành niên rồi, không đúng, cậu đừng có dờn dề tài.....”

Trì Nghiên gắt lời cô ta: “Đã thành niên thì được rồi.”

Trì Nghiên chờ đợi chính là những lời này, anh nhìn về phía Triệu Hải Thành, việc công xử theo phép công, nói: “Thầy Triệu, cứ mời phụ huynh lên đi ạ, chuyện này nói không rõ ràng ạ.”

“Còn nữa, nếu mọi người đều là người trưởng thành thì đều phải chịu trách nhiệm với mỗi lời nói và hành động của mình, chuyện này liên quan đến danh dự của tụi em nên em kiến nghị nên mời luật sư cùng tham gia điều tra luôn, công khai công chính công bằng ai cũng không oan uổng ai.”

Editor có lời muốn nói:

Khi mọi người giải PASS ngoại truyện thì mọi người vui lòng đọc lại 4 chương mà t đã ghi chú mọi người note lại để xem có câu nào trong đấy không nhé. Bởi vì t sẽ không trả lời gợi ý cho bất kỳ câu hỏi nào nằm trong 4 chương đó nhé !!

Và t sẽ không ghi lại câu hỏi cuối chương trước chương set pass như chính văn nữa mà chỉ tổng hợp câu hỏi ở link PASS thôi nhé ^^

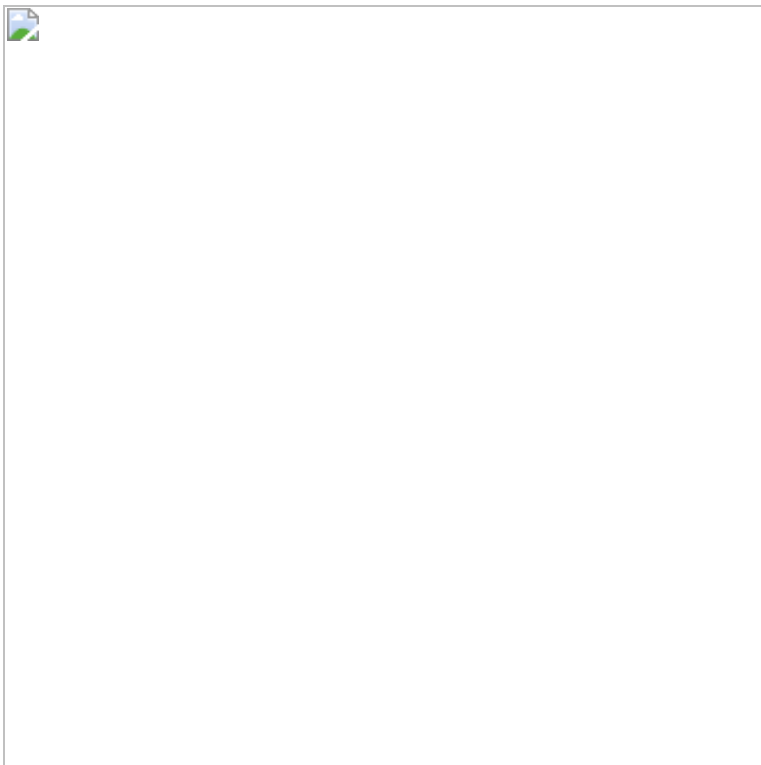
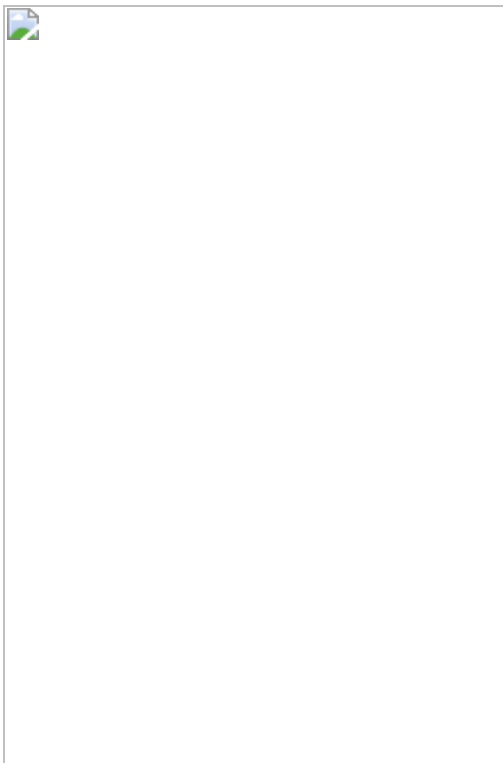
Tin vui nữa là còn 3c nữa là hoàn chính văn rồi tèn tén ten. Hi vọng có thể hoàn trong tháng 2 =))))

(*)

Protected: CHƯƠNG 77

CHƯƠNG 78

78% ĐỘ NGỌT: HẸN GẤP CẬU Ở BẢNG XẾP HẠNG CỦA KHỐI

Editor: Song Ngư

Từ lúc vui đầu vào ôn tập cho tới giờ thì đây là lần đầu tiên một đêm không mộng mị Mạnh Hành Du ngủ một mạch tới sáng.

Tối hôm qua ngủ sớm hơn so với ngày thường, hơn nữa trước khi ngủ cũng không đọc sách nên đầu óc ở trong trạng thái hoàn toàn trống rỗng, hôm nay lúc tỉnh dậy thì chỉ mới 5 giờ 50 phút.

Trời bên ngoài vẫn còn chưa sáng, mới nhìn vào thì cũng không khác so với nửa đêm là bao, trong nhà yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng gió thét gào bên ngoài cửa sổ.

Mạnh Hành Du tỉnh dậy xong thì không thấy buồn ngủ nữa, thế nên cô vén chăn lên xuống giường, đôi chân trần chạy sang phòng ngủ phụ.

Căn chung cư này của Trì Nghiên có hai phòng ngủ, anh ở phòng ngủ chính, còn phòng ngủ phụ để cho Cảnh Bảo đôi khi cuối tuần đến chơi.

Cửa phòng ngủ phụ không có đóng, Mạnh Hành Du vừa bước chân vào phòng thì thấy Trì Nghiên còn đang ngủ say trên giường.

Thói quen ngủ của anh rất tốt, nằm thẳng ngay ngắn cũng không đá chăn, Mạnh Hành Du ngồi xổm ở mép giường nhìn anh cả nửa phút, như thể nhìn thế nào cũng không thấy chán.

Hôm nay là ngày thi thử đợt một nên không có tiết tự học sớm, thời gian kỳ thi cùng giờ với thời gian thi ĐH, sẽ bắt đầu vào lúc 9 giờ.

Mạnh Hành Du khi đi thi cũng không có thói quen nhồi nhét gấp gáp đọc sách vào lúc gần thi, tuy bây giờ rảnh rỗi nhưng bây giờ mà ăn bữa sáng thì lại quá sớm.

Cô suy nghĩ một tí rồi trượt sang bên kia giường, cẩn thận vén một góc chăn lên rồi lén lút chui vào nằm bên cạnh Trì Nghiên.

Sau khi Mạnh Hành Du nằm xuống thì giống như tên trộm bình ổn lại hơi thở, nghiêng đầu lén ngó anh một cái, thấy Trì Nghiên vẫn chưa tỉnh thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Vừa rồi chỉ nằm một mình trên giường thôi mà vẫn không ngủ được chứ đừng nói bây giờ còn cùng nằm trên một giường với Trì Nghiên.

Mạnh Hành Du kéo chăn che mặt chỉ chừa lại mỗi đôi mắt, từng chút từng chút rúc sang phía Trì Nghiên, mỗi lần dịch chút là cô đều phải nghiêng đầu nhìn xem phản ứng của Trì Nghiên, nếu thấy anh vẫn không tỉnh cũng như không phát hiện thì mới dám dịch thêm tí xíu nữa.

Dịch tới dịch lui, cuối cùng cũng được vai kề vai với Trì Nghiên, nhưng Mạnh Hành Du nằm cả nửa phút vẫn không cảm thấy hài lòng cho lắm.

Mạnh Hành Du lại dùng chân cọ khăn trải giường, từng chút từng chút chui cả người vào trong chăn, cô nhẹ nhàng chạm vào tay trái đặt bên hông của Trì Nghiên, thấy anh vẫn không phản ứng thì lá gan cũng to hơn, tương tự như quay compa mà đẩy cánh tay trái của Trì Nghiên đặt lên trên cái gối đầu của mình.

Cơ thể của anh rất nóng mà trong nhà cũng có mở lò sưởi, nên mới chỉ rúc trong chăn mới có tí mà Mạnh Hành Du đã cảm nhận được cái nóng, còn hơi khó thở nữa.

Vất vả lắm mới đặt được cánh tay của Trì Nghiên lên gối đầu, thế là Mạnh Hành Du khẽ lật người ló đầu ra khỏi chăn rồi gối lên cánh tay của bạn trai, đang chuẩn bị nhắm mắt lại và thoã mãn hưởng thụ “thành quả lao động” của mình.

“Sáng sớm đã nhào vào lòng tớ rồi à?”

Mới hưởng thụ chưa được ba giây thì Mạnh Hành Du nghe thấy bên cạnh có tiếng nói vang lên làm cô giật bắn người, theo bản năng định nhảy lên chạy ra ngoài để thoát khỏi “hiện trường”.

Trì Nghiên nhìn thấu ý đồ của Mạnh Hành Du, thế là đôi chân dài gác lên người Mạnh Hành Du, sau đó dễ như trở bàn tay mà chặn lại hành động của cô, thuận tiện ôm chầm bả vai cô rồi kéo vào trong lòng của mình.

“Chạy gì chứ, ngủ với tớ rồi mà không định phụ trách hả?”

Trì Nghiên vừa mới tỉnh ngủ nên giọng nói vẫn còn mang theo vẻ mệt mỏi, vừa trầm vừa khàn.

Mạnh Hành Du dựa vào trước ngực của anh nên có thể cảm nhận rõ ràng sự rung lên của lồng ngực lúc anh nói chuyện làm cả người cô tê dại.

Không biết do trong phòng quá nóng hay là bản thân Mạnh Hành Du không có sức chống cự với giọng nói vừa tỉnh ngủ của Trì Nghiên mà cô thật sự

đỏ ửng cả mặt.

Trì Nghiên siết chặt eo của Mạnh Hành Du, còn đôi chân thì khoá chặt đầu gối của cô.

Không chờ Mạnh Hành Du giải thích cái gì thì Trì Nghiên cúi đầu sát lại gần rồi hôn xuống.

Bắt đầu từ trán của cô, mũi của cô, gương mặt của cô, rồi lại đến môi của cô.

Mạnh Hành Du đã không còn là tên ngốc sẽ bị ngạt chết vì nụ hôn như lúc trước nữa, cô cũng muốn hôn Trì Nghiên.

Nụ hôn của Trì Nghiên như mang theo ngọn lửa, từng chút từng chút dẫn dụ dây thần kinh của cô, Mạnh Hành Du không thể chịu nổi nữa, thế là cô duỗi tay ôm cổ anh rồi chủ động đón nhận nụ hôn, anh tới tôi đi, không ai muốn bỏ cuộc cả.

Hôn một tí thôi thì mùi vị liền thay đổi, Mạnh Hành Du thở hổn hển, lúc đây Trì Nghiên ra thì khoé miệng mang theo sợi chỉ bạc.

Hai người quá sát nhau, gần đến nỗi Mạnh Hành Du không cần nhìn xuống dưới cũng có thể cảm nhận được đầu gối mình đang tì lên thứ gì đó.

“.....”

“.....”

Mạnh Hành Du hắng giọng, lấy tay chọc ngực của Trì Nghiên, nụ cười mang theo vẻ an ủi: “Chàng trai à, mới sáng sớm mà đã kích động thế rồi à?”

Trì Nghiên buông Mạnh Hành Du ra rồi lùi về vị trí nằm của mình, hô hấp vẫn còn chưa bình ổn được, vừa bực vừa bất đắc dĩ: “Cậu muốn nghe đáp án nào?”

Căn cứ vào mười năm kinh nghiệm đọc truyện tranh của mình thì Mạnh Hành Du giờ phút này không dám động vào anh nữa, chỉ có thể nói miệng cho đã ghiền thôi: “Cô em, em nóng bỏng lắm?”

Trì Nghiên cắn răng cười một tiếng, dựa vào kinh nghiệm mấy năm làm biên kịch mà không hề tốn sức chặn đường cô chạy: “Ngồi lên trên, tự mình động đi.”

Trong nháy mắt Mạnh Hành Du như bị mắc kẹt: “.....”

Lẳng lơ, quá ư là lẳng lơ.

Sau đó thì hai người trầm mặc.

Bầu trời bên ngoài đã tờ mờ sáng, Mạnh Hành Du liếm môi đánh gãy sự trầm mặc: “Cái đó.....chúng ta mấy giờ thì dậy đây?”

“Cậu có thể ngủ tiếp một lát.”

Trì Nghiên vén chăn lên xuống giường, áo ngủ của anh rộng thùng thình nên chỗ nào đó cũng không phải quá rõ ràng, Mạnh Hành Du lén liếc nhìn một cái nhưng sợ bị anh bắt quả tang thế nên nhanh chóng xoay đầu qua chỗ khác, cô nổi lên ý xấu, biết rõ mà còn cố hỏi: “Cậu không ngủ sao?”

“.....”

Trì Nghiên mơ hồ nói: “Tớ đi tắm rửa cái.”

Mạnh Hành Du không có ý muốn buông tha, cô chôn người trong chăn rồi thử thăm dò hỏi: “Cậu có muốn.....Tớ giúp một tay không?”

Động tác mang giày của Trì Nghiên khựng lại, sau khi anh mang xong đôi dép lê thì cười như không cười nhìn Mạnh Hành Du rồi kéo cổ áo mình như ám chỉ gì đó, lại thấp giọng nói: “Cậu nghĩ rằng sức chịu đựng của tớ tốt lắm đúng không?”

Mạnh Hành Du cũng chỉ giỏi vỗ mồm thôi, Trì Nghiên vừa nghiêm túc một cái là cô liền rút lui liền, cô lắc đầu như già tởm: “Cậu đi nhanh đi, đừng.....Đừng để trễ giờ thi.....”

Trì Nghiên đi đến mép giường rồi bồng cúi người xuống, hai tay chống lên hai đầu của chiếc gối rồi ép sát xuống người Mạnh Hành Du, trong mắt như mang theo sự dụ dỗ: “Cậu giúp tớ nói không chừng sẽ nhanh hơn đấy.”

“.....”

Địch.

Mặt của Mạnh Hành Du nóng đến nỗi có thể trực tiếp rán trứng được luôn, cô đẩy mặt Trì Nghiên ra, then thùng nói: “Cậu chơi lưu manh riết nghiệm rồi đúng không!”

Trì Nghiên cười rộ lên, anh xoa mặt cô nhẹ giọng nói: “Cô nhóc lừa đảo.” Nói xong thì anh cúi đầu nhân cơ hội hôn cô hai cái, sau đó mới đứng thẳng người đi ra ngoài cửa.

“Ngủ đi, tớ làm xong bữa sáng thì sẽ gọi cậu.”

Sợ nấu cơm ồn ào nên Trì Nghiên đóng cửa phòng lại.

Mạnh Hành Du rầm rì “ừ” một tiếng rồi trong chăn cười rộm.

Cảm xúc căng thẳng của kỳ thi thử đợt 1 bất chợt trở nên giảm bớt được hơn nửa.

*

Phòng thi của ban Xã hội và Tự nhiên không cùng một khu, nên lúc Mạnh Hành Du và Trì Nghiên đến cổng trường, sau khi đi qua sân thể dục rồi gặp một ngã rẽ.

Trì Nghiên rẽ sang bên phải, còn Mạnh Hành Du rẽ sang hướng trái.

Vừa rồi lúc ở nhà cơm thì vẫn chưa cảm thấy điều gì nhưng bây giờ lúc vào trường học thấy bạn học cầm đồ vật thi tộp ba tộp năm bước vào phòng học thì bầu không khí thi cử lại ủa đến làm Mạnh Hành Du cũng bắt đầu thấy bất an.

Trì Nghiên thấy cảm xúc của Mạnh Hành Du không đúng lắm thì đưa cô đến phòng thi trước, hai người nói chuyện phiếm bên ngoài phòng học trong chốc lát, đến lúc trước 20 phút trước giờ thi thì Mạnh Hành Du sợ Trì Nghiên trễ thi nên hối thúc anh đi.

Trên hành lang có nhiều người, có người nói chuyện phiếm, có người thì nhồi nhét đọc sách ngay cả tốc kí cũng có, thấy không ai chú ý bên này thì Trì Nghiên đi phía trước ghé sát bên tai của Mạnh Hành Du, nhẹ giọng hỏi cô: “Nhãi con à, có phải cậu rất căng thẳng đúng không?”

Vẻ mặt của Mạnh Hành Du như đưa đám, giống như gặp phải kẻ thù: “Tớ căng thẳng quá à bảo bối, trước kia lúc thi cử cũng không lo lắng đến vậy.”

“Không có gì phải căng thẳng hết, tớ đảm bảo với cậu, lát nữa lúc cậu đọc đề bài thì đa số đều có thể liếc mắt một cái là chọn được đáp án ngay.”

Trì Nghiên xoa đầu Mạnh Hành Du, anh nói chuyện không nhanh không chậm, nghe cực kỳ đáng tin: “Trong khoảng thời gian này cậu rất cố gắng rồi, thi cử là lúc cậu hưởng thụ thành quả lao động của mình, cứ thư giãn thôi.”

Mạnh Hành Du gật đầu cái rụp, như là khuyến khích bản thân: “Được, tớ nhất định sẽ thi được 660 điểm.”

Trì Nghiên nghe xong lại nói: “Không chỉ như thế.”

Mạnh Hành Du ngẩn ra: “Cái gì cơ?”

Trì NghiêN vươn tay ra nắm lại thành nắm đấm rồi cười ôn hoà nói: “Chắc hẳn hơn 660 điểm, bạn gái à, hên gặp cậu ở bảng xếp hạng của khối.”

Mạnh Hành Du giật mình, cái dây đàn vẫn luôn căng chặt kia trong chớp mắt đột nhiên có cảm giác buông lỏng.

Cô vươn nắm tay ra chạm với nắm tay của Trì NghiêN, cười sáng lạn: “Hên gặp cậu ở bảng xếp hạng của khối nha bạn trai.”

*

Hai ngày thi cử kết thúc, môn tiếng Anh cuối cùng cũng thi xong, Mạnh Hành Du tránh hết tất cả mọi người đến tìm cô so đáp án, đi thẳng một mạch đến sân thể dục gặp mặt Trì NghiêN.

Trì NghiêN lấy vật dụng thi trên tay của Mạnh Hành Du, thi xong môn cuối cùng thì cô mới hỏi: “Cậu thi thế nào?”

Mạnh Hành Du nghiêng đầu suy nghĩ, tâm tình cũng không tệ lắm: “Rất nhiều câu đã từng làm rồi, đặc biệt là bài luận văn của môn Văn, khái niệm ở giữa cũng gần giống với bài thi đã làm tuần trước, cậu còn bắt tớ học thuộc bài văn mẫu nữa, tớ còn nhớ rõ nè.”

“Còn mấy môn KHTN thế nào?”

“Đơn giản thôi, chắc chắn trên 290 điểm.” (**tổng điểm KHTN là 300 điểm**)

“Cậu tự tin thế à?”

“Tớ rất có tự tin với môn KHTN mà, nhưng cậu xem, tớ cũng không dám bảo đảm môn Xã hội chắc chắn sẽ bao nhiêu điểm nữa.”

Trì NghiêN dừng một chút rồi nói thay cô: “Ngữ văn và Tiếng Anh của cậu chắc chắn trên 110 điểm mà.”

Mạnh Hành Du che miệng của anh lại, “Nói trước bước không qua, lỡ như miệng cậu xui thì sao đây hả.”

Trì NghiêN bất đắc dĩ.

Thừa dịp buổi chiều và buổi tối không phải đi học nên Trì NghiêN dẫn Mạnh Hành Du đến trung tâm mua sắm mới khai trương trong nội thành chơi một vòng xem như là khen thưởng thi xong.

Ăn xong cơm chiều rồi xem phim điện ảnh, sau đó mới đưa Mạnh Hành Du về nhà.

Ban ngày Chủ nhật không có tiết, tiết tự học buổi tối cũng không có lên lớp mà dành riêng cho học sinh tự học.

Tất cả giáo viên khối 12 tập trung chấm bài thi, hiệu suất rất cao.

Đến tiết học chiều thứ Hai thì đã có bạn học đến văn phòng dò la nói trẻ nhất là ngày mai sẽ có bảng xếp hạng của khối.

Mạnh Hành Du không dám đến văn phòng hỏi Triệu Hải Thành về điểm số của mình, nên chỉ đơn giản cố nhịn đến thứ Ba rồi trực tiếp xem bảng xếp hạng của khối.

Tiếng chuông vào lớp của tiết thứ Ba vang lên còn chưa kịp dứt thì Mạnh Hành Du liền chạy ra khỏi phòng học, sau đó đến hai lớp khác gọi Đào Khả Mạn và Sở Tư Dao cùng xuống lầu xem điểm.

Lúc ở cửa cầu thang, Mạnh Hành Du còn thề thốt son sắt nói mình sẽ là người đầu tiên lao thẳng vào xem, nhưng đến lúc xuống lầu rồi thì cô lại không hề bước lên phía trước.

Mạnh Hành Du đứng dưới gốc cây, làm sao cũng không chịu đi qua xem, cô bèn nói với hai người: “Hai cậu đi xem dùm tớ đi, nếu không được 660 điểm thì đừng nói cho tớ biết.”

Sở Tư Dao và Đào Khả Mạn không có cách nào với cô, thế là hai người khoác tay đi qua cố sức chen vào trong đám đông, cuối cùng cũng thấy được bảng xếp hạng của khối.

Ban Xã hội và ban Tự nhiên được dán chia ra một trái một phải, Sở Tư Dao đứng ở bên phải nói với Đào Khả Mạn: “Để tớ tìm giúp Du Du, Mạn Mạn à, cậu xem danh sách của ban Xã hội thì thuận tiện tìm giúp tớ luôn nha.”

Đào Khả Mạn gật đầu: “Được.”

Sở Tư Dao có thói quen tìm từ dưới lên trên, từ số thứ tự 200 đến gần số thứ tự 50 nhưng vẫn không thấy tên của Mạnh Hành Du làm lòng cô ấy lạnh hơn một nửa, thế là cô ấy nhíu mày nói: “Trời ơi, Du Du sẽ không phải thật sự không đậu được 660 điểm chứ.....”

Đào Khả Mạn hai tay ôm trước ngực rồi “chặc” một tiếng, nhìn danh sách cảm khái: “Trì Nghiên lại được hạng nhất của khối rồi, tổng điểm 712 đấy, có để người khác sống nữa hay không đây.”

Sở Tư Dao nhìn đến số thứ tự 30 cũng không thấy tên của Mạnh Hành Du, cô ấy lo lắng đến sắp khóc luôn nên kéo luôn Đào Khả Mạn qua, không muốn đối mặt với thực tế tàn khốc này: “Mạn Mạn à, cậu tìm đi, có phải mất tờ bị gì rồi không, sao không thấy tên của Du Du vậy.....”

Đào Khả Mạn có thói quen xem danh sách từ trên xuống, cô ấy vốn dĩ chỉ liếc đại qua thôi, ai dè vừa liếc xong thì lại rất bất ngờ.

Sở Tư Dao thấy cô ấy không động đậy, thế là buồn bực ngẩng đầu: “Sao cậu không tìm vậy, Du Du cũng chưa.....Trời đất ơi!”

Đào Khả Mạn cũng kinh ngạc y chang cô ấy, mọi người đều biết mấy tháng này Mạnh Hành Du liều mạng học tập thế nào, mà mọi người cũng đều rõ thành tích môn Xã hội của cô kém ra sao, nhưng không ai lại có thể nghĩ tới cô có thể thi tốt như vậy.

Ngữ văn: 119

Toán học: 150

Tiếng Anh: 138

Vật lý: 98

Hóa học: 100

Sinh vật: 97

(Tổng điểm tuyển sinh ĐH ở TQ là 750 điểm trong đó các môn bắt buộc là Toán, Ngữ văn và tiếng Anh mỗi môn 150 điểm. Với ban Xã hội thì cộng thêm 300 điểm cho các môn bao gồm: Sử, Chính trị và Địa. Trong khi đó với ban Tự nhiên là cộng thêm 300 điểm bao gồm các môn Hoá 100, Sinh học 90 và Vật lí 110 điểm)

Tổng điểm 702, xếp hạng nhất trên bảng xếp hạng của khối, đứng đầu bảng xếp hạng của ban Tự nhiên.

Ngày mà người học lệch chào tạm biệt sự học lệch thì ra có thể một bước bay lên hạng nhất của khối luôn.

Cái gì gọi là hắc mã (*), cái gì gọi là lợi ngược dòng, cái gì gọi là dốc sức uống canh gà chứ.

(*) hắc mã: có thể hiểu nôm na là người có khả năng khiến người khác phải ngạc nhiên, dạng như tiềm năng gì đó

Tất cả đều ở đây này.

“.....”

“.....”

Đào Khả Mạn nhìn về phía Sở Tư Dao, nói: “Bắt cậu ấy khao mới được.”

Sở Tư Dao gật đầu, hoàn toàn đồng ý: “Tất nhiên phải khao rồi, còn phải là một bữa tiệc lớn nữa.”

“Ăn cho cậu ấy phá sản luôn.”

“Được, nhưng tớ thấy không có khả năng lắm.”

“.....”

Mạnh Hành Du đứng dưới gốc cây chờ tin tức, thấy hai người lại đây với sắc mặt nghiêm túc thì trong chớp mắt lòng chùng hẳn xuống: “Được rồi, hai cậu đừng nói gì, tớ về ký túc xá thu dọn hành lý chuẩn bị chuyển trường.”

Đào Khả Mạn tiến lên khoác lấy cổ của Mạnh Hành Du kéo xuống, hung dữ nói: “Đúng vậy, cậu nên chuyển trường đi, dẫn theo Trì Nghiên nhà cậu chuyển cùng luôn đi.”

Sở Tư Dao không nhịn được, phẫn khích nhìn Mạnh Hành Du, nói: “Du Du à, cậu giống với Trì Nghiên thi được hạng nhất của khối đó.”

Mạnh Hành Du hoàn toàn ngơ ngẩn, cho rằng bản thân mình bị ảo giác: “Cậu nói tớ thi được gì cơ?”

Đào Khả Mạn néo mặt của Mạnh Hành Du, trêu ghẹo nói: “Nói cậu và Trì Nghiên cùng chiếm lĩnh hạng nhất bảng xếp hạng của ban Tự nhiên và Xã hội đó, đều là quái vật tổng điểm hơn 700 điểm, hai cậu nhanh chóng chuyển trường đi là vừa.”

Thái độ của Mạnh Hành Du từ không tin biến thành khiếp sợ rồi cuối cùng biến thành mừng như điên.

Cô hất tay hai cô bạn thân ra, chạy tới bảng danh sách rồi ra sức đẩy đám người ra, rồi lần lượt nhìn bảng xếp hạng giấy trắng mực đen đến cả chục lần thì mới tin bản thân mình thật sự thi được hạng nhất của khối.

Đào Khả Mạn và Sở Tư Dao đuổi theo Mạnh Hành Du, tưởng cô sẽ vui vẻ nhảy cẫng lên, nhưng ai dè sau đó cô lại ngồi xồm xuống khóc lóc như đứa trẻ vậy.

Hai người bị dọa sợ, thế là cùng ngồi xuống xoa lưng cho cô, vội vàng an ủi: “Cậu khóc cái gì vậy? Cậu thi tốt lắm mà.”

“Đúng vậy, cậu đừng khóc, lúc này cậu có thể báo tin cho gia đình cậu rồi đó.”

Mạnh Hành Du nhớ tới điểm tổng của mình thì càng khóc lớn tiếng hơn nữa, muốn súp đổ nói: “Tớ thi điểm cao quá, cao như vậy rồi thì sao mà tiến bộ được nữa chứ!”

Đào Khả Mạn: “.....”

Sở Tư Dao: “.....”

Các bạn học xem danh sách xung quanh: “.....”

Thôi.

Nếu không phải thấy cậu lớn lên đáng yêu thì bây giờ cậu chết chắc rồi. 😊

Protected: CHƯƠNG 79

Protected: CHƯƠNG 80

Protected: CHƯƠNG 81

Protected: CHƯƠNG 82

Protected: CHƯƠNG 83

Protected: CHƯƠNG 84

Protected: CHƯƠNG 85

Protected: CHƯƠNG 86

Protected: CHƯƠNG 87

Protected: CHƯƠNG 88

Protected: CHƯƠNG 89

Protected: CHƯƠNG 90

Table of Contents

[\[PASS\] KẼO NỖ XOÀI SẦU RIÊNG – NAM HỀ XUYÊN](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[Protected: CHƯƠNG 8](#)

[Protected: CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[Protected: CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[Protected: CHƯƠNG 15](#)

[Protected: CHƯƠNG 16](#)

[Protected: CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[Protected: CHƯƠNG 19](#)

[Protected: CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[Protected: CHƯƠNG 23](#)

[Protected: CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[Protected: CHƯƠNG 28](#)

Protected: CHƯƠNG 29

CHƯƠNG 30

Protected: CHƯƠNG 31

CHƯƠNG 32

CHƯƠNG 33

Protected: CHƯƠNG 34

Protected: CHƯƠNG 35

Protected: CHƯƠNG 36

CHƯƠNG 37

KẼO NỔ XOÀI SẦU RIÊNG || CHƯƠNG 38

Protected: CHƯƠNG 39

CHƯƠNG 40

Protected: CHƯƠNG 41

Protected: CHƯƠNG 42

Protected: CHƯƠNG 43

CHƯƠNG 44

Protected: CHƯƠNG 45

CHƯƠNG 46

Protected: CHƯƠNG 47

CHƯƠNG 48

CHƯƠNG 49

Protected: CHƯƠNG 50

CHƯƠNG 51

CHƯƠNG 52

Protected: CHƯƠNG 53

CHƯƠNG 54

CHƯƠNG 55

Protected: CHƯƠNG 56

Protected: CHƯƠNG 57

CHƯƠNG 58

Protected: CHƯƠNG 59

CHƯƠNG 60

CHƯƠNG 61

Protected: CHƯƠNG 62

Protected: CHƯƠNG 63

CHƯƠNG 64

Protected: CHƯƠNG 65

CHƯƠNG 66

Protected: CHƯƠNG 67

CHƯƠNG 68

Protected: CHƯƠNG 69

Protected: CHƯƠNG 70

CHƯƠNG 71

CHƯƠNG 72

Protected: CHƯƠNG 73

Protected: CHƯƠNG 74

CHƯƠNG 75

CHƯƠNG 76

Protected: CHƯƠNG 77

CHƯƠNG 78

Protected: CHƯƠNG 79

Protected: CHƯƠNG 80

Protected: CHƯƠNG 81

Protected: CHƯƠNG 82

Protected: CHƯƠNG 83

Protected: CHƯƠNG 84

Protected: CHƯƠNG 85

Protected: CHƯƠNG 86

Protected: CHƯƠNG 87

Protected: CHƯƠNG 88

Protected: CHƯƠNG 89

Protected: CHƯƠNG 90